

Nếu Anh Chưa Lấy Vợ, Em Cũng Chưa Lấy Chồng

Contents

Nếu Anh Chưa Lấy Vợ, Em Cũng Chưa Lấy Chồng	2
1. Chương 1: Mỗi Giai Đoạn Của Tình Cảm Đầu Có Một Khởi Đầu Tuyệt Đẹp	2
2. Chương 2: Sự Thỏa Hiệp Là Khởi Đầu Cho Cuộc Sống Của Hai Người	5
3. Chương 3: Nhớ Nhưng Chính Là Mỗi Giờ Mỗi Khắc Đầu Muốn Gặp Anh	7
4. Chương 4: Khi Ngón Tay Cô Bay Lượn Trong Mắt Anh	10
5. Chương 5: Khi Thích Một Người Sẽ Vô Duyên Vô Cớ Cười Ngây Ngơ	12
6. Chương 6: Anh Đường Như Đã Quen Với Chút Hờn Dỗi Đáng Yêu Của Cô	14
7. Chương 7: Có Khi, Chỉ Vì Cái Trước Mắt Không Phải Là Việc Tốt	16
8. Chương 8: Em Cuối Cùng Có Phải Là Cô Ấy Trong Lòng Tôi	19
9. Chương 9: Cách Mạng Vẫn Chưa Thành Công, Đồng Chí Phải Tiếp Tục Nỗ Lực	22
10. Chương 10: Trước Đây Không Có Em Anh Vẫn Ổn Đây Sao	24
11. Chương 11: Sênh Của Anh Còn Có Thể Tìm Lại Không	27
12. Chương 12: Cô Muốn Nhìn Anh Nhiều Một Chút Sau Đó Sẽ Không Bao Giờ Quên	30
13. Chương 13: Từng Bước Từng Bước Đi Vào Trái Tim Đau Khổ Của Anh	33
14. Chương 14: Được Người Khác Dựa Vào, Cảm Giác Không Tồi	37
15. Chương 15: Không Nên Thích Thêm Một Người Không Yêu Mình	40
16. Chương 16: Anh Cả Gan Muốn Có Được Dục Vọng Của Cô	43
17. Chương 17: Giận Bản Thân Đến Là Bạn Cũng Không Được	45
18. Chương 18: Coi Như Không Thừa Nhận, Số Kiếp Sẽ Đến	48
19. Chương 19: Em Muốn Nhìn Thấy Dáng Vẽ Bình Yên Vô Sự Của Anh	51
20. Chương 20: Chính Vì Thích Anh Nên Mới Lo Lắng Cho Anh	54
21. Chương 21: Anh Nhìn Thấy Hạnh Phúc, Chỉ Vì Động Lòng	57
22. Chương 22: Sau Khi Thỏa Hiệp Biến Thành Thói Quen	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24: Từ Khi Nào Cô Đã Bước Chân Vào Tim Anh	65
25. Chương 25: Sau Khi Đạt Được Sẽ Muốn Được Nhiều Hơn	68
26. Chương 26: Đây Có Phải Là Giác Mơ Của Riêng Cô	71
27. Chương 27: Thế Giới Any, Em Chỉ Yêu Mình Anh	74
28. Chương 28: Cho Dù Thế Nào, Cách Xa Anh Tamột Chút	77
29. Chương 29: Kỳ Dục Của Em Là Độc Nhất Vô Nhị	80
30. Chương 30: Cô Có Thể Cho Rằng Vô Tư Rộng Lượng	82
31. Chương 31: Thứ Không Đạt Được Mới Biết Quý Trọng	85
32. Chương 32: Con Người Cô Cũng Vong Ôn Bội Nghĩa	88
33. Chương 33: Anh Hối Hận Không Luôn Ở Bên Cô	91
34. Chương 34: Em Nghĩ Cái Gì Cũng Thật Đơn Giản!	94
35. Chương 35: Rốt Cuộc Đang Học Hạc Chuyện Gì	97
36. Chương 36: Chỉ Đóng Cùng Em Mới Có Thể Chân Thực Được	100
37. Chương 37: Anh Muốn Bảo Vệ Cô Dưới Bàn Tay Của Mình	103
38. Chương 38: Em Có Cần Bất Chấp Sự Phản Đối Của Anh	105
39. Chương 39: Em Chỉ Muốn Đứng Cùng Anh	108
40. Chương 40: Em Cố Gắng Đến Gần Trai Tim Anh	111

41. Chương 41: Sau Khi Uống Say, Có Lẽ Cô Ấy Đã Làm Chuyện Ấy	114
42. Chương 42: Không Thể Nín Kéo Thử Không Thuộc Về Mình	116
43. Chương 43: Điều Cô Càng Quan Tâm Chính Là Trái Tim Anh	119
44. Chương 44: Nhưng Cô Không Thể Dễ Dàng Từ Bỏ	122
45. Chương 45: Không Tùy Tiện Nói Lời Chia Tay	125
46. Chương 46: Điều Đau Lòng Chính Là Những Người Đang Sống	128
47. Chương 47: Mãi Mãi Không Bao Giờ Hối Tiếc	131
48. Chương 48	134
49. Chương 49: Tôi Chính Là Em Gái Của Kỳ Dục	134
50. Chương 50: Làm Em Gái Của Anh Cả Đời Sao?	138
51. Chương 51: Anh Nhớ Như Phát Bệnh	141
52. Chương 52: Em Đã Chủ Động” Nộp Mạng”	143
53. Chương 53: Muốn Đón Noel Cùng Anh	146
54. Chương 54: Chúng Ta Từng Gặp Nhau Ở Đâu Nhỉ?	150
55. Chương 55: Rốt Cuộc Ai Mới Là Tiêu Sênh	153
56. Chương 56: Cô Sẽ Một Mình Chịu Đựng Đau Khổ	156
57. Chương 57: Tôi Cũng Nhìn Thấy Thứ Như Cô Đã Thấy	159
58. Chương 58: Khi Nào Mới Quen Việc Không Có Anh Bên Cạnh	162
59. Chương 59: Sự Thật Tàn Nhẫn Vẫn Được Chôn Kín Trong Tim	165
60. Chương 60: Cô Không Phải Là Em Gái Kỳ Dục	168
61. Chương 61: Mọi Người Có Hy Vọng Tôi Hạnh Phúc?	171
62. Chương 62: Em Là Món Quà Đẹp Nhất (phần Kết)	175

Nếu Anh Chưa Lấy Vợ, Em Cũng Chưa Lấy Chồng

Giới thiệu

Tạo hóa đôi khi muốn dồn người ta đến chân tường nhưng lại cho một lối đi, dù thế nào thì thoát đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-chua-lay-vo-em-cung-chua-lay-chong>

1. Chương 1: Mỗi Giai Đoạn Của Tình Cảm Đầu Có Một Khởi Đầu Tuyệt Đẹp

Từng chiếc đèn neon được bật, cả khán phòng nhanh chóng chiếu sáng. Xung quanh khán phòng treo kín những tấm poster khổ lớn, mà nhân vật trên poster đó chỉ có một người, dáng cao gầy, cơ thể rắn chắc, đường nét rõ ràng, đôi môi mím chặt, đôi mắt màu hổ phách, và mái tóc ngắn màu hạt dẻ, một minh tinh mà hiện nay đang nổi như cồn chính là người này.

Ngay sau đó, nữ MC nổi tiếng thông minh đứng trước máy quay, trên khuôn mặt từ từ nở nụ cười duyên lệ: “Các vị quan khách, chúc buổi tối vui vẻ, chào mừng các vị đến với Chuyện người nổi tiếng, tôi là người dẫn chương trình Cao Nhã Tịnh. ”

Hàng ghế khác giả bên dưới không còn một chỗ trống, chẳng cần phải nghĩ cũng biết họ vì ai mà đến, Cao Nhã Tịnh cũng không dừng lại lâu, nói tiếp: “Xem chừng tình hình khán phòng như muốn nổ tung, thiết nghĩ mọi người đều biết vị khách mời hôm nay của Chuyện người nổi tiếng là ai rồi, tôi cũng không làm mất thời gian của mọi người nữa, sau đây xin mời...”. Lời chưa dứt, cả khán phòng vỗ tay vang dội cùng tiếng huýt sáo chói tai, Cao Nhã Tịnh nhếch môi cười, cái tên này cô còn chưa kịp nói ra khỏi miệng. Cô mỉm cười ra hiệu mọi người yên lặng: “Nếu mọi người đã không thể chờ đợi thêm, vậy thì chúng tôi xin mời Kỳ Dục”. Âm cuối của câu nói bị tiếng huýt gió chói tai át đi, một bóng đen cao từ hậu đài bước ra sân khấu, bộ quần áo giản dị phẳng phiu trên người anh ta dường như có cảm giác rất riêng biệt càng làm tôn thêm vóc dáng dong dỏng nho nhã, mái tóc ngắn màu hạt dẻ không có bất kỳ sự chải chuốt nào vẫn rất bắt mắt, đôi môi dường như vẫn mím chặt, cho dù mang bộ dạng vẻ lạnh lùng nhưng vẫn khiến khán giả hò hét không ngừng.

Anh bước đến chỗ ngồi đã được bố trí sẵn, khẽ gật đầu, cất giọng trầm ấm: “Tôi là Kỳ Dục”. Lời giới thiệu đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, có lẽ là vì anh ta tin rằng mọi người đều quá quen thuộc mình, hoặc có lẽ anh ta không quen với kiểu trò chuyện thế này. Có điều, cho dù như vậy nhưng khán giả vẫn không hề phản đối, từng người từng người yên lặng trở lại, mắt không rời đại minh tinh - vị khách khó mời của chương trình.

Cao Nhã Tịnh dường như rất hài lòng với cảnh tượng này, đưa tay mời Kỳ Dục ngồi xuống một bên ghế sofa đã được chuẩn bị sẵn, cô cũng tự ngồi xuống đối diện anh, nở nụ cười nhẹ nhàng: “Theo như tôi được biết, thì anh Kỳ Dục dường như chưa từng tham gia các chương trình tổng hợp nghệ thuật tổng hợp nào, vậy tại sao Chuyện người nổi tiếng lại là ngoại lệ?”.

Trong mắt Kỳ Dục dường như thoáng bối rối, mắt chớp chớp, chậm rãi nói: “Thực ra, cô cần câu trả lời thế nào?”. Anh nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt mình, kín kẽ cau mày, vầng hào quang trong mắt người này quá rực rỡ, trực giác khiến anh không thích chút nào.

“Ha ha...” Cao Nhã Tịnh cười ngượng ngịu, “Sớm đã nghe Kỳ Dục là người thẳng thắn, quả nhiên không sai”.

Sau đó cô thoải mái hơn, các câu hỏi đa phần đều là người đại diện và Kỳ Dục chào hỏi, anh chỉ nhẹ nhàng khéo léo trả lời vài từ, thường xuyên lảng tránh các câu hỏi, Cao Nhã Tịnh mặc dù không hài lòng nhưng chương trình này được phát trực tiếp nên không dám tỏ thái độ. Khán giả trong khán phòng thì ngược lại, trong mắt họ, Kỳ Dục chính là người như vậy, một Kỳ Dục như vậy mới là người họ yêu thích.

Sắp kết thúc chương trình, Cao Nhã Tịnh dường như không hài lòng với hiện trạng, bỗng nhiên đặt một câu hỏi không nằm trong kịch bản chương trình: “Tôi nghĩ, chỉ cần là fan của anh thì ai cũng muốn biết một chuyện, đối với anh, người phụ nữ quan trọng nhất là ai?”. Lời vừa thốt ra khỏi miệng, toàn bộ khán phòng lập tức im lặng đến một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Cao Nhã Tịnh nghe thấy tiếng thở dài có chút nặng nề của Kỳ Dục ngồi đối diện, cô nhìn thấy cái nhíu mày của đạo diễn bên cánh gà, dường như trách cô không nên hỏi vấn đề đó, đang lúc cho rằng Kỳ Dục sẽ không trả lời câu hỏi, định tự mình bào chữa thì không ngờ lại nghe thấy câu trả lời mà cô không hề nghĩ tới.

“Trong cuộc đời tôi có hai người phụ nữ quan trọng nhất.” Kỳ Dục từ từ ngẩng đầu, ánh mắt sáng nhìn thẳng vào máy quay,

“Một người là mẹ tôi, còn một người...”, anh dừng lại một chút, trong mắt dường như thoáng hiện lên sự bi thương, “là em gái tôi”.

Cao Nhã Tịnh nhìn đạo diễn sắp nổi bão, vừa định nói lời kết thúc chương trình thì lại nghe thấy Kỳ Dục nói tiếp: “À Sênh, khi nào em về nhà?”. Trong lời nói mang đầy sự nhớ thương. Cô ngẩn ra, dường như rất khó có thể nhìn thấy một Kỳ Dục như vậy, tức thời không biết phải tiếp lời thế nào. Có điều chỉ trong nháy mắt, Cao Nhã Tịnh đã lấy lại tinh thần, nói: “Xem ra Kỳ Dục là một nam nhân rất quan tâm đến gia đình”.

Kỳ Dục thu lại vẻ dịu dàng vừa thể hiện, bỏ micro xuống, gật đầu với Cao Nhã Tịnh: “Đến giờ rồi, tôi có thể đi trước chứ?” Trong lời nói mang khí thái cương quyết không thể từ chối. Cao Nhã Tịnh gật đầu, hướng về phía khán giả nở nụ cười khéo léo: “Thời lượng chương trình đã hết, Chuyện người nổi tiếng xin

dừng tại đây, các vị quan khách, quý vị khán giả, hẹn gặp lại tuần sau.”. Ánh đèn neon yếu dần, Kỳ Dục nhanh chóng đứng dậy, quay người đi về phía hậu đài.

Cao Nhã Tịnh nhìn các fan vẫn đang cuồng nhiệt phía dưới khán đài khê cười rồi vội vàng đuổi theo, cuối cùng đến phòng thay trang phục thì gặp người đàn ông mặc bộ đồ màu đen, cô đưa tay vén gọn lại tóc, chỉnh trang phục rồi bước tới, sánh vai với anh, ngược nhìn, nở nụ cười tao nhã: “Kỳ Dục, sau hộp báo có sắp xếp gì không? Có muốn...”. cùng đi ăn cơm. Cô chưa kịp nói hết câu thì từ trong túi áo Kỳ Dục vọng ra hồi chuông trong trẻo.

Cô khê nhíu mày, dường như không thể tin nổi một người như Kỳ Dục lại có thể dùng nhạc chuông trẻ con như vậy. Kỳ Dục mặt không biến sắc, chậm rãi lôi ra từ trong túi áo chiếc điện thoại màu đen, câu hát “Thật lạ kỳ, thật lạ kỳ” kết thúc trong tay anh.

Một giọng nói nũng nịu từ trong điện thoại vọng ra: “Kỳ Dục, Kỳ Dục, anh hộp báo xong chưa? Đưa em đi ăn KFC.”. Cùng với tiếng cười trong trẻo, điện thoại cũng tắt.

Kỳ Dục hít sâu một hơi, bỏ điện thoại vào lại trong túi áo, nhìn Cao Nhã Tịnh: “Cô vừa nói gì? Nếu không có việc gì, tôi đi trước.”. Cao Nhã Tịnh còn chưa kịp nói thì chỉ còn nhìn thấy bóng dáng Kỳ Dục dần khuất, giọng nói vừa rồi vẫn còn vang bên tai cô, người con gái đó là ai?

Lúc trước Kỳ Dục đã nói qua với người đại diện Trình Hải An, khi kết thúc chương trình là thời gian tự do, anh tự mình ấn thang máy để xuống khu để xe. Nhìn những con số màu hồng giảm dần trên cửa thang máy, anh bỗng nhiên nghĩ lại cuộc điện thoại vừa rồi, người con gái đó nói muốn ăn KFC, anh bất giác nhíu mày, dường như họ mới quen nhau mới chỉ mấy ngày?

Anh nhớ lần đầu tiên họ gặp nhau chính là tại phòng hóa trang. Trình Hải An nói người hóa trang cho anh đã có người mới, lại còn nói với bộ dạng thần bí rằng đó là một đại mỹ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân không thể chạm vào, anh cười trừ cho qua chuyện, trong mắt anh, ngoài những người anh quan tâm, những người khác chỉ là một ký hiệu, một bộ da mà thôi.

Đại mỹ nhân hóa trang không thể chạm vào đến muộn, hôm đó anh tham gia một buổi biểu diễn từ thiện, sắp đến lượt anh rồi mà người hóa trang vẫn chưa xuất hiện, Kỳ Dục bất giác nhíu mày, anh luôn là người đúng giờ, đối với người lãng phí thời gian thực sự không có thiện cảm, thế là chưa kịp gặp mặt mà anh đã có ấn tượng rất xấu.

“Ái, xin lỗi, xin lỗi, xin nhường đường, cảm ơn!” Giọng nói trong trẻo như châu ngọc bỗng nhiên vang lên giữa phòng hóa trang đầy tạp âm, khiến Kỳ Dục bất giác ngẩng mặt lên nhìn về nơi phát ra âm thanh đó, là một cô gái mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, mái tóc dài đuôi hơi xoắn buông tự do, khuôn mặt trắng ngần, dáng mảnh khảnh, bước vội qua một chiếc túi, trong khi chạy về phía anh không tránh khỏi va vào vài người.

Kỳ Dục bỗng nhiên phát hiện, nhìn người con gái tay chân luống cuống khiến anh thấy buồn cười.

Có điều, chưa kịp cười thì nhìn thấy Trình Hải An ở bên cạnh giơ cao tay vẫy vẫy, rồi quay đầu lại nhìn anh: “Nhìn thấy mỹ nữ kia chưa? Cô ấy chính là người hóa trang mới của anh đấy, haizzz”, anh ta thở dài một tiếng, “mỹ nữ soái ca, thật là dưỡng nhan”.

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh nhạt đó nhanh chóng chạy đến trước mặt Trình Hải An, sắc mặt ửng đỏ có lẽ do phải chạy vội quá, tóc ướt mồ hôi dính chặt vào trán lại càng hiện rõ vẻ xinh đẹp hoạt bát, cô ngại ngùng thè đầu lưỡi: “Thật ngại quá, anh Trình, tắc đường quá, may vẫn còn đến kịp, chạy mệt đến chết mất.”. Vừa nói vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Kỳ Dục cứ thất thần nhìn người con gái trước mặt mình, chiếc váy dài màu xanh nhạt quả thực rất tươi tắn rực rỡ, nhưng mặc trên người cô lại không hề chói mắt mà còn khiến người khác cảm thấy rất năng động, hoạt bát. Lần đầu tiên anh nhìn thật kỹ khuôn mặt ấy, và có suy nghĩ muốn lưu lại dung mạo cô vào trí nhớ.

Tóc của cô rất dài, thẳng đến eo, phía đuôi tóc hơi xoắn, tạo cảm giác nhàn nhã, mái tóc dài càng tôn lên khuôn mặt trái xoan xinh xắn rất đáng yêu, đôi mắt to, dường như chứa cả hồ nước trong đó vậy, hàng lông mi vừa dài vừa cong khi chớp mắt tạo thành bóng râm dưới mắt, cái mũi cao càng khiến khuôn mặt thêm

vẻ hấp dẫn, không biết vì sao Kỳ Dục nhìn đã cảm thấy rất quen mắt, trong đầu cái tên xuất hiện đầu tiên chính là: “A Sênh...”

Đúng lúc đó Trình Hải An nói: “Không sao, để tôi giới thiệu hai người”, nói rồi anh ta quay đầu ra ý Kỳ Dục đứng lên, “Tư Ngôn, đây là Kỳ Dục. Kỳ Dục, đây là người hóa trang mới của anh, tên là Tư Ngôn.”

Tư Ngôn khẽ cười, nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt to sáng chớp chớp,: “Anh chính là Kỳ Dục đó sao? Tôi biết anh.”

Kỳ Dục nhìn động tác của cô vô cùng giống A Sênh, trong lòng càng rung động, nhưng đến một câu cũng không nói ra được chỉ khẽ gật đầu, một suy đoán hợp lý đã bắt đầu manh nha trong đầu anh.

Trình Hải An thấy hai người họ nhìn nhau, có chút không nỡ phá rối nhưng thời gian thực sự là không kịp nữa rồi đành vội vàng lên tiếng: “Tư Ngôn, hai người nhanh một chút, thời gian sắp không kịp nữa rồi.”

“Ồ, hiểu rồi.” Tư Ngôn nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi đến bên giá treo y phục, chọn lấy mấy bộ nhét vào tay Kỳ Dục: “Anh thay đồ trước đi.”

2. Chương 2: Sự Thỏa Hiệp Là Khởi Đầu Cho Cuộc Sống Của Hai Người

“Ting...” thang máy đã đến, Kỳ Dục cuối cùng cũng từ trong hồi ức quay trở lại, nhìn cửa thang máy trước mặt từ từ mở ra, anh sải bước ra khỏi thang máy. Đó chính là lần gặp gỡ đầu tiên của anh và Tư Ngôn, anh cảm thấy cô thật giống A Sênh, vì vậy ngay lần đầu tiên anh đã nhớ được tên người hóa trang của mình, mà Tư Ngôn... Kỳ Dục nhíu mày, cô dường như rất cởi mở, chẳng qua mới gặp nhau một lần mà lại có thể bám lấy anh như thân quen.

Suy nghĩ dừng lại đó vì anh đã nhìn thấy cô đang đứng cạnh xe của anh, Tư Ngôn ra sức vẫy vẫy tay, anh đưa tay bóp trán, lẽ nào hôm nay thật sự phải cùng cô đi ăn KFC?

Tư Ngôn hôm nay ăn mặc rất đơn giản, áo phông màu xanh nhạt và quần bò, mái tóc dài vẫn buông tự do ở phía sau lưng, trên mặt là nụ cười đáng yêu, cô nhìn thấy Kỳ Dục bước tới, vội vàng chạy lại đứng trước mặt anh: “Kỳ Dục, anh đến rồi”. Vẫn là dáng nghiêng nghiêng đầu, môi khẽ cong lên, ánh mắt long lanh. Kỳ Dục bước qua cô đến chỗ xe của mình: “Cô có việc gì không?”

Tư Ngôn cũng không so đo với thái độ lạnh nhạt của anh, nhanh chóng bước đến bên cạnh xe: “Không phải trong điện thoại nói rồi sao, đưa em đi ăn KFC”.

Tư Ngôn nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Kỳ Dục, bĩu môi: “Tai của anh dùng để làm gì vậy?”. Khi Kỳ Dục còn chưa quay đầu nhìn cô, cô liền vội nói: “Kỳ Dục Kỳ Dục, anh là tốt nhất, em từ khi sinh ra cho đến bây giờ chưa được ăn KFC, anh đưa em đi được không?”. Cô nee nee mắt, đôi môi hồng hơi mím lại, khuôn mặt cầu khẩn, hai bàn tay mười ngón đan vào nhau không ngừng xoa xoa.

Kỳ Dục quay đầu nhìn thấy bộ dạng của Tư Ngôn, tức thời không biết nói gì để từ chối, cắn răng mở cửa xe, ngồi vào trong, nhìn thấy Tư Ngôn miệng cười ngồi vào trong xe, anh liền hiểu bản thân quả nhiên không được tin bộ dạng đáng thương của cô.

Kỳ thực, Tư Ngôn thực sự có phần giống với em gái anh đã mất tích nhiều năm trước, ánh mắt Kỳ Dục có chút hoang mang, khi A Sênh còn nhỏ muốn đòi cái gì đều có bộ dạng đáng thương như vậy, anh chưa bao giờ có bất cứ sự kháng cự nào đối với bộ dạng như vậy của A Sênh, hóa ra, khi đổi sang một người khác, cũng động tác như vậy vẫn có ảnh hưởng lớn tới anh như vậy... Tư Ngôn đưa tay lấy ba lô sau lưng đặt lên đùi, đang muốn thắt dây an toàn thì phát hiện ba lô đã trôi xuống chân, cô cúi xuống nhặt, ngón tay vô tình chạm vào ngón tay người đàn ông ngồi bên cạnh, không giống với sự ấm áp trong tưởng tượng của cô, ngón tay của Kỳ Dục vô cùng lạnh, băng cũng chỉ lạnh đến như vậy.

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn đôi mắt sụp xuống, một lần nữa thấy hai mí mắt của anh, ngoài lúc hóa trang ra, cô thường không nhìn thấy hai mí mắt được ẩn giấu sâu bên trong, từ góc độ này, hàng lông mi dày tạo thành một bóng râm dưới mắt, Tư Ngôn không không chế được đưa tay chạm lên hàng lông mi, cười hắc hắc: “Lông mi của anh thật đẹp”.

Kỳ Dục vốn muốn giúp cô nhất đồ không ngờ lại bị cô vô tình chạm vào, anh không quen động chạm tay chân với người khác, lập tức cầm ba lô lên, ngồi thẳng lưng, hơi lùi về phía sau, tiện tay ném ba lô cho Tư Ngôn, lạnh lùng nói: “Dây an toàn”.

“Ừ.” Từ Ngôn đáp một tiếng, ngưng ngừng thu tay lại, lúng túng đưa tay xoa xoa mũi, rồi nhanh chóng thắt dây an toàn, sau đó ôm ba lô trước ngực, nhìn Kỳ Dục cười tươi: “Xong rồi”.

Kỳ Dục đạp lên chân ga, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe, hướng ra bên ngoài thẳng tiến.

Trời đã về khuya, ánh đèn bên đường lay động, khác hẳn tình trạng giao thông đông đúc lúc ban ngày, xe trên đường đã thưa thớt, vì vậy họ cứ thẳng tiến, Kỳ Dục nắm tay lái, ánh mắt vô tình liếc qua người con gái ngồi bên cạnh, suy nghĩ giây lát cuối cùng lên tiếng: “Cô có chắc muốn dùng KFC cho bữa khuya?”. Theo anh biết, loại đồ ăn trong các cửa hàng ăn nhanh đa phần không được sạch sẽ lắm, hơn nữa, một cô gái như Tư Ngôn, làm sao có thể từ bé đến lớn chưa từng được ăn những thứ đó chứ.

Ánh mắt Tư Ngôn từ ngoài cửa sổ thu lại, quay đầu nhìn Kỳ Dục, che miệng khẽ cười: “Kỳ Dục, lẽ nào anh muốn mời em ăn món khác?”. Kỳ Dục thoáng lặng đi, anh vốn không hề nói muốn mời người cô đi ăn. Không biết từ đâu mà cô lại có ảo tưởng này! “Có điều”, Tư Ngôn bỗng nhiên buồn rầu thở dài, nhíu mày. “Em không lừa anh, em thật sự là chưa bao giờ được ăn KFC, từ nhỏ đến lớn, Tư... haizzz, mẹ em chưa bao giờ cho phép em ăn những thứ như vậy, anh không thể tưởng tượng được sự bị thương trong những năm tháng tuổi thơ của em đâu.” Cô thật sự không lừa anh, anh khó mà tưởng tượng nổi phương thức giáo dục mà cô được tiếp nhận, loại đồ ăn này trong con mắt của một số người là thứ bỏ đi, không thể tồn tại trong mắt họ.

Kỳ Dục dường như thật khó để tin lời cô, bất giác quay đầu nhìn vào mắt Tư Ngôn, kỳ thực những điều anh biết về cô chỉ qua Trình Hải An giới thiệu, cô được tiếp nhận nền giáo dục tiên tiến ở nước ngoài, có tương lai, lại chưa đầy hai mươi tuổi. Anh chuyển suy nghĩ liền thấy thoải mái hơn, từ khi nào anh lại để ý đến lời nói của một người như vậy? Bất kể thế nào thì cũng chỉ là việc của người khác mà thôi.

Tư Ngôn thấy Kỳ Dục không nói gì, bèn nói lại lần nữa: “Thật đấy, em không hề lừa anh.”

“Ừ.” Kỳ Dục khẽ đáp một tiếng, rõ ràng không có ý tiếp lời cô.

Tư Ngôn không biết mình đã đắc tội gì trước mặt người đàn ông này, khiến anh ta đến một câu cũng không muốn nói, trong lòng có chút không thoải mái, có điều lại nghĩ đến tính cách khó chịu thời gian qua của anh liền tiêu tan bực bội, có một số việc, từ từ rồi sẽ hiểu, một lời không thể nói hết giống như ăn một miếng không thể béo ngay được.

Thế là, cô không để ý đến thái độ lạnh lùng của Kỳ Dục, tự cười với mình. Kỳ thực, không biết lý do gì mà mỗi lần ở gần Kỳ Dục, cô luôn có một cảm giác thích thú kỳ lạ, mặc dù anh lạnh lùng, cô vẫn vui vẻ chịu đựng, suy cho cùng anh cũng là đồng nghiệp, cũng chẳng tỏ vẻ ân cần niềm nở với người con gái khác.

Đang mải nghĩ thì từ xa cô nhìn thấy ánh đèn chiếu sáng lấp lánh của biển quảng cáo, hưng phấn nói to: “Kia là KFC ư? Kỳ Dục, đi ăn KFC, đi ăn KFC.” Kỳ Dục nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Tư Ngôn, sau đó dừng xe bên đường, đưa tay lên xem thời gian: “Mười giờ”. Anh nhìn Tư Ngôn: “Cô tự đi đi”.

Tư Ngôn quay đầu nhìn Kỳ Dục: “Anh không đưa em đi sao?”.

“Tại sao tôi phải đưa cô đi?” Kỳ Dục hỏi lại, có chút khó chịu chính lại ý phục của mình. Anh vốn dĩ không có nghĩa vụ phải giúp cô làm những việc cô muốn, đưa cô đến chỗ này là anh đã tận tình tận nghĩa rồi.

Tư Ngôn lặng lẽ tháo dây an toàn, cúi đầu đẩy dây đai ra phía sau lưng, buồn rầu nói: “Em vốn không nên bắt anh làm những việc mà anh không thích”. Cô dường như khẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu, trên mặt lại là nụ cười quen thuộc. “Được rồi, em xuống xe, anh về nghỉ ngơi sớm nhé.” Nói xong, ôm ba lô mở cửa xe, bước ra ngoài, trước khi đóng cửa xe một khắc, cô vẫy vẫy tay, nói rất chân thành: “Tạm biệt”.

Kỳ Dục nhìn cô xuống xe, đeo ba lô lên, sau đó hướng về cửa hàng KFC ngập tràn ánh đèn trắng bước, anh đưa tay kéo cổ áo, bỗng nhiên cảm thấy hơi nóng, anh vận điều hòa trong xe xuống thấp, cảm nhận được làn gió mát lạnh thổi lên mặt, anh tỉnh táo trở lại, đạp chân ga, lái xe rời khỏi chỗ đỗ.

Tư Ngôn nghe thấy tiếng xe rời đi phía sau lưng, chân hơi dừng lại, cuối cùng vẫn bước về phía cửa hàng KFC mà mình đã chờ đợi từ lâu.

Trong cửa hàng đèn sáng trưng, Tư Ngôn đẩy cửa bước vào, vì không còn sớm nên bên trong có phần vắng vẻ, chỉ có vài người lẻ tẻ ngồi ở góc phòng, trên bàn của một số người thậm chí còn chất đầy sách, nhìn thấy vậy Tư Ngôn trở mắt đứng nhìn, cô không hề biết rằng cửa hàng KFC cũng là một nơi tự học tốt như vậy.

Tư Ngôn nhìn những học sinh đó chăm chỉ phần đầu, thi thoảng hợp một ngụm cà phê để bên tay, không khỏi than nhẹ một tiếng, quả nhiên, giáo dục trong nước và ở nước ngoài khác nhau, nghĩ đến việc cô từng thức đêm chiến đấu. Nỗi thương cảm vừa bị người ta “vứt bỏ” lập tức được thay thế bằng sự hưng phấn, cô hào phóng gọi một xuất family bucket và một cốc Sprite lạnh, bê chiếc khay màu vàng chọn đại một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống, xoa xoa tay vài cái, rồi nhanh chóng cầm một miếng thịt gà trong hộp to cho vào miệng.

Tư Ngôn mất lim dim, chậm rãi nhai, kỳ thực, có một số thứ khi đạt được rồi mới phát hiện thật ra rất bình thường... Cô giải quyết tiếp mấy miếng gà nữa, sau đó dùng những ngón tay đầy dầu mỡ cầm cốc Sprite lên, uống một ngụm lớn, cô sảng khoái thở mạnh một hơi. Có thể no bụng là tốt rồi, quá nửa ngày hôm nay cô chưa ăn gì, mặc dù phần gà rán trước mặt khiến cô hơi thất vọng nhưng cô vẫn cảm thấy nên giải quyết hết chúng.

Sau khi ăn no uống đã, cô gơ bàn tay đầy dầu mỡ lên nhìn, phát hiện đã quá mười rưỡi rồi, liền đứng dậy ra nhà vệ sinh rửa tay. Khi quay ra cô vẫn thấy mấy học sinh rất chăm chú, không kìm được một nữa thở dài cho sự bi thảm của nền giáo dục trong nước.

Bước ra khỏi cửa hàng KFC, Tư Ngôn cảm thấy một làn khí nóng ập đến, bên trong là từng cơn gió mát của điều hoà, bên ngoài là cái nóng hầm hập của gió tự nhiên, đương nhiên là không thể so sánh với nhau. Suy nghĩ rất lâu, cô vẫn quyết định từ bỏ việc gọi điện thoại cho “lão đầu tử” ở nhà, đành một mình nghĩ cách về nhà.

Rất may có nhiều taxi, cô đưa tay định vẫy một chiếc thì phát hiện một con Bentley màu đen rất quen dừng trước mặt, sau khi ngẩn ra vài giây mới tỉnh lại, đây chẳng phải là... Cửa kính xe bên ghế lái từ từ hạ xuống, một làn gió mát lành nhanh chóng phả vào người Tư Ngôn, khiến cô thoải mái khẽ run lên, sau đó cô nghe thấy một giọng nói vô cùng dễ chịu: “Vào đi”.

3. Chương 3: Nhớ Nhưng Chính Là Mỗi Giờ Mỗi Khắc Đều Muốn Gặp Anh

Cô chưa bao giờ cảm thấy ai có thể nói câu “vào đi” lại lãnh đạm mà đi sâu vào tim cô như vậy, cô cảm thấy những bông pháo hoa lớn bắn ra trên đầu cô kèm theo đó là tiếng đi đùng, Tư Ngôn bước vòng qua trước xe đến bên ghế phụ, ngồi vào trong.

Quay đầu nhìn người đàn ông rõ ràng đã rời đi, khoé miệng cô bắt giắc cong lên, âm thanh trong trẻo vang lên trong xe: “Kỳ Dục, anh sao quay lại vậy? Là quay lại đón em à?”. Nói rồi, cười hắc hắc ngốc nghếch mấy tiếng, nếu không phải đến đón cô, thì làm sao lại xuất hiện ở đây chứ, mặc dù đã biết đáp án nhưng cô rất hy vọng chính người đàn ông này thừa nhận.

Nhưng, Kỳ Dục dường như có ý không muốn trả lời, vẫn là một câu nói lãnh đạm, chỉ có điều từ hai chữ chuyển thành năm chữ: “Thất dây an toàn vào”.

Tư Ngôn cảm thấy chỉ năm từ đơn giản mà cũng có thể khiến cô vốn tâm trạng không tốt nhanh chóng vui vẻ lên, hóa ra, có một số thứ, sau khi đánh mất mới phát hiện ra những thứ đó vốn dĩ vẫn bên mình thật vui vẻ biết đường nào.

“Vâng.” Tư Ngôn gật mạnh đầu, cô lại cảm thấy pháo hoa lại đang bắn ra trên đầu, khiến cô có chút vầng đầu hoa mắt.

Kỳ Dục lái xe rời đi, qua một lúc mới nghĩ đến một vấn đề quan trọng: “Địa chỉ”.

Kỳ thực, anh có chút khinh thường với hành động của mình, anh từ khi nào lại làm những việc như thế này? Việc người ta có thể về nhà hay không liên quan gì đến anh? Chẳng qua, tối nay anh đã bỏ rơi cô một

mình nơi đây, nên anh cảm thấy vô cùng bất an, đã về gần đến nhà rồi mà anh lại không chút do dự quay xe, có điều, thời gian thật vừa khấp.

Tư Ngôn nhanh miệng nói một địa chỉ, sau đó nhìn Kỳ Dục, chớp chớp đôi mắt rất có thần, dùng ngữ khí vô cùng chân thành mà ngây thơ nói: “Kỳ Dục, anh thật tốt.” Nơi cô nói Kỳ Dục dừng xe không gần nhà, cô cũng không biết bản thân nghĩ gì, trực giác lại khiến cô làm như vậy.

Ra khỏi xe, Tư Ngôn cố ý đứng lại vẫy vẫy tay với chiếc xe Bentley màu đen đã dần khuất coi như tạm biệt. Tư Ngôn thở dài, chỗ này cách nhà cô không quá xa, cô ôm ba lô, hăng hái bước từng bước về khu biệt thự cao cấp, suy cho cùng, mấy ngày gần đây, cô và anh đã tiến thêm một bước dài.

Vì bên ngoài nóng nực, Tư Ngôn uể oải lấy chìa khóa ra, vừa mở cửa, liền cảm nhận được một cách rõ ràng sự khác biệt của nhiệt độ giữa trong phòng và bên ngoài, Tư Ngôn cảm thấy toàn thân như sống lại, nhìn đèn treo phòng khách vẫn sáng, tinh thần tỉnh táo gọi lớn: “Lão đầu tử, cháu về rồi.”

Đổi sang dép đi trong nhà xong, Tư Ngôn quay đầu nhìn thì đã thấy người mà cô gọi là “lão đầu tử” từ phòng sách đi ra, lúc đó, ông đang cầm chiếc kính lão trong tay, cô bỗng nhiên bật cười, chạy lại ôm lấy cánh tay ông: “Lão đầu tử, sao hôm nay ngủ muộn vậy?”

“Ừ.” Tư Niên đáp nhẹ một tiếng, tóc mai của ông đã điểm bạc, mắt cũng không còn nhìn rõ như trước nữa, ông cười quay đầu, dịu dàng nói với Tư Ngôn: “Hôm nay sao về muộn vậy? Cháu chưa về ông làm sao ngủ được?”

“Ồ, lão đầu tử”, Tư Ngôn cười dụi đầu vào ngực Tư Niên, bộ dạng vô cùng cảm động, “cháu thật có lỗi, ông tốt với cháu quá.”. Cô rì rầm, lẩm bẩm một hồi, khiến Tư Niên cười lớn:

“Từ khi nào mà lại bám lấy ông vậy?”. Tư Niên đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của Tư Ngôn., “Được rồi, mau đi tắm rửa rồi ngủ, sớm mai còn phải đi làm nữa. Cháu ấy, nhất định đòi đi làm ệt người, thấy ông thương cháu chưa đủ đúng không?”

Tư Ngôn thấy mình là người may mắn nhất vì có được một người ông ngoại vô cùng yêu thương mình, từ nhỏ đến lớn, ông là người bên cạnh cô nhiều nhất, có thể nói người thân thân nhất của cô chính là ông ngoại.

“Lão đầu tử, ông thật khó chịu.” Cô cười hi hi ngắc đầu, bỗng hôn mạnh một cái lên mặt Tư Niên., “Được rồi, cháu đi tắm và ngủ thôi, ông cũng nghỉ sớm nhé.” Nói rồi nhảy vài bước chạy lên lầu, được một nửa cầu thang bỗng nhiên dừng lại, như nghĩ ra điều gì đó, quay người nhìn Tư Niên nói: “Phải rồi, sau này nếu cháu về muộn ông đừng đợi cháu nữa, thật ra, ông vì cháu mà ngủ muộn như vậy, cháu cũng đau lòng ông lắm. Hi hi.”. Nói rồi làm mặt quỷ chạy lên lầu.

Tư Niên nhìn bóng Tư Ngôn chạy lên cười cười, bước vào phòng ngủ của mình, dựa vào đầu giường, cầm lên một bức ảnh đen trắng đã phủ màu thời gian, nhẹ nhàng sờ lên đôi bím tóc tết đuôi sam của cô gái trẻ đang toét miệng cười, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“A Dao, Ngôn Ngôn rất ngoan, ta coi như được nhìn thấy thời trẻ của con vậy.” Nói rồi, khoéoe môi nở nụ cười vô cùng ấm áp. Ông cẩn thận đặt bức ảnh lên chiếc bàn trà kỷ để bên cạnh, bỏ kính xuống, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tư Ngôn tự nhiên khó ngủ, nằm trên giường chăm chăm nhìn trần nhà màu xanh, nhớ đến Kỳ Dục lạnh lùng, bỗng nhiên cảm thấy hai má mình nóng lên, lúc đó làn gió mát đang thổi thẳng vào mặt cô mà cô vẫn cảm thấy nhiệt độ trên mặt không ngừng tăng lên.

Cô đặt tay lên ngực, cách lớp áo mỏng vết sẹo dường như vô hình, cô rõ ràng cảm nhận được tim mình đập loạn nhịp, có lẽ đây chính là cái gọi là chớm yêu trong truyền thuyết chăng? Cô khẽ gọi một tiếng, đột nhiên kéo chăn lên trùm kín đầu, kèm theo sự hờn dỗi thú vị cắn vào môi, kỳ thực, kỳ thực cảm giác này thật tuyệt.

Tư Ngôn nghĩ, trong trái tim cô giờ đây giống như một chiếc kẹo hoa quả nhiều màu sắc, có điều, kẹo chỉ ngọt trong miệng, còn giờ đây cô cảm lại cảm thấy ngọt ngào tràn ngập trong tim, giống như một thứ gì đó đang muốn tràn ra vậy. Cô cong môi, từ từ nhắm mắt lại, ngày mai, ngày mai lại có thể gặp anh rồi.

Đêm nay dường như không chỉ có Tư Ngôn mất ngủ, Kỳ Dục khoác áo choàng tằm màu trắng, hơi phanh ở phần ngực, anh mệt mỏi ngồi bên chiếc giường màu xanh, trong tay đang cầm một bức ảnh có phần cũ nát.

“A Sênh...”, anh khẽ lẩm bẩm, đưa bức ảnh lại gần hơn, dường như làm như vậy cũng chưa thỏa mãn.

Người con gái trong bức ảnh mặc một chiếc váy ren công chúa màu trắng, mái tóc dài màu hạt dẻ buông sau lưng, phần đuôi tóc hơi xoắn, cô gái đang duyên dáng ngồi trong chiếc xe hoa màu trắng, trong tay cầm một chiếc ô ren nhỏ, khuôn mặt hiện lên nét cười nhẹ, hai từ “thục nữ” không thể hình dung hết dáng vẻ đó. Trong bức ảnh còn có một nhân vật nữa cũng mặc Âu phục màu trắng, đứng bên cạnh xe hoa, cũng chiều nhìn người con gái ngồi trong xe hoa.

Kỳ Dục bỗng nhiên cười thành tiếng, kỳ thực ngày đó mặc như vậy không phải là ý của A Sênh mà là cha mẹ họ rất muốn A Sênh mặc giống như một nàng công chúa, nên càng khiến cô làm động tác như vậy, có điều, xem ra lại thật giống một nàng công chúa nhỏ.

Không, nụ cười trên môi Kỳ Dục bỗng nhiên thu lại, cô là nàng công chúa của riêng anh. A Sênh, anh rốt cuộc phải làm thế nào mới tìm được em? A Sênh, anh yêu em, em gái...

Kết quả của việc mất ngủ là hôm sau Tư Ngôn dậy muộn. Đến khi Tư Ngôn thét lên một tiếng, với tốc độ nhanh nhất mặc quần áo và trang điểm xong xuôi thì đã tám giờ hơn, cô vẫn còn nhớ hôm qua Trình Hải An nhắc nhở buổi sáng Kỳ Dục có chương trình, yêu cầu cô bắt buộc trước chín giờ phải có mặt, mà nhà cô cách Hoa Tinh không phải gần. Cô tùy tiện cào cào qua mái tóc rối, rồi cầm túi để bên cạnh chạy xuống lầu.

“Lão đầu tử, cháu không ăn sáng nhé.” Cô vừa nói gọi vừa chạy đến tủ đựng giày đổi dép, thì nghe thấy tiếng Tư Niên vang lên ở phía sau: “Ngôn Ngôn, đợi đã, quay lại.”. Tư Ngôn khó chịu quay người: “Lão đầu tử, cháu sắp bị muộn rồi.”.

“Coi như là đến muộn cũng không thể không ăn bữa sáng.” Tư Niên khẽ chau mày, phản đối.

Tư Ngôn vừa nhìn là biết nói không lại với ông, nhìn bộ dạng nghiêm túc của ông cô đành phải cởi giày bước quay vào: “Nhưng, cháu đúng là sắp muộn rồi.”.

Tư Niên nhìn cô, rồi tiện tay nhét vào tay cô bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn: “Cũng không bắt cháu ở nhà ăn sáng, này, cầm lấy trên đường ăn, ông đã bảo lão Lý đợi cháu ngoài cửa rồi, hôm nay để ông ấy đưa cháu đi, không được cãi lại.”

Nghe lời ông nói Tư Ngôn bỗng cười thành tiếng, sát lại hôn lên má Tư Niên một cái: “Lão đầu tử vẫn là tốt nhất, cháu đi trước đây.”. Nói rồi quay người chạy ra đi xỏ giày, vừa xỏ giày vừa nói: “Hôm nay do vội nên mới nhận sự giúp đỡ này, đến ngày mai, cháu tự đi làm được rồi. À, buổi tối không phải đợi cháu đâu, ông phải ngủ sớm đây.”.

Nói xong cô cũng kịp xỏ được đôi giày cao gót đơn giản màu trắng vào chân, mở cửa bước ra, nhưng khi đóng cửa lại thì dừng một chút nhìn Tư Niên ở trong nhà hôn gió một cái, cười: “Hôn tạm biệt, ông đừng nhớ cháu quá đấy.”.

Tư Niên thở dài, nhìn cái bóng đáng yêu dần biến mất bên cửa, không khỏi bật cười, lắc lắc đầu đi vào nhà bếp.

Tư Ngôn gặm bữa sáng trong tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe dần lùi xa, cô sống ở nước Y mười mấy năm, giờ đây coi như đã trở về, thực ra trước đây cũng có lần trốn về, ngày tháng ở bên đó thực sự đủ khiến người ta phát điên, cô cũng mấy lần thử bỏ nhà đi, mục đích của một lần là thành phố Tân Hải, nhưng chỉ mới hai ngày cô liền bị mấy người mặc đồ đen thoát ần thoát ỉện bắt về.

4. Chương 4: Khi Ngón Tay Cô Bay Lượn Trong Mắt Anh

Khi đó, cô liền quyết định, nếu sau này đi làm nhất định phải trở về nơi mà mẹ đã ở trước đây, bây giờ, coi như đã thành hiện thực. Tư Ngôn mỉm môi cười, thực ra cũng không nói rõ được vì sao, cô đặc biệt có thiện cảm với nơi này. Thấy công ty cách không còn xa, Tư Ngôn vội vàng nhét bữa sáng còn lại trong tay vào miệng nuốt xuống bụng, vội vàng nói: “Chú Lý, đừng xe ở ngã tư kia là được rồi, không cần dừng ở cửa công ty”.

Lão Lý cười nói: “Tại sao? Tiểu thư không muốn người khác biết thân phận mình?”. Mặc dù hỏi như vậy nhưng xe vẫn từ từ dừng ở bên đường.

Tư Ngôn lè lè lưỡi, cô đúng là không muốn đồng nghiệp nhìn thấy cô được một chiếc Lamborghini đưa đến công ty, không biết đồng nghiệp cô nghĩ thế nào nữa, đây cũng là nguyên nhân cô không muốn Tư Ngôn cho người đưa cô đi làm.

“Chú Lý, chú không phải là không biết.” Nói rồi cầm túi mở cửa xe. “Chú Lý, cháu đi trước, về nhà chú để ý đến lão đầu tử nhiều một chút.”

Nghe thấy tiếng đáp của lão Lý, Tư Ngôn cười đóng cửa xe lại, đeo túi lên rồi bước về phía cổng công ty, mới bước được một bước liền phát hiện có gì đó không đúng, người đứng ở bên kia đường đang nhìn cô không phải là Thái Cẩn sao? Nói đến Thái Cẩn, có thể coi là một người có tiếng tăm không được tốt trong công ty Hoa Tinh, Tư Ngôn mặc dù đến Hoa Tinh chưa lâu, nhưng cũng được nghe nhiều chuyện từ những đồng nghiệp của Thái Cẩn. Ở phương diện chuyên môn tay nghề của cô ta rất cao, chỉ là thích bới móc khuyết điểm của người khác, nếu cô ta nhìn thấy người ta có chỗ nào sai, nhất định cô ta sẽ chọc ngoáy, cho nên, đa số đồng nghiệp đều rất không thích cái miệng cô ta.

Tư Ngôn biết mình nhất định không tránh khỏi bị cô ta nói móc vài câu, nhìn thấy đèn xanh liền bất chấp bước qua đường dành cho người đi bộ, chào hỏi Thái Cẩn. Thái Cẩn nhìn trên nhìn dưới cô vài lần, cười vài cái u ám, cảm giác trong ánh mắt khiến Tư Ngôn rất không thích, quả nhiên, cô ta ra vẻ ngạo mạn mở miệng: “Quả là nhìn không ra, hửn một chiếc Lamborghini đưa cô đi làm cơ đấy?”.

Tư Ngôn mặc dù biết không thể yêu cầu người nào cũng thích cô, nhưng cô thực sự không thích kiểu thái độ này của Thái Cẩn, giống như cô đã phạm phải một sai lầm nào rất lớn vậy, có điều cô cũng không phải người thích lời qua tiếng lại với người khác, chỉ cười khổ gật đầu rồi bước qua cô ta đi về phía công ty.

Có điều, Thái Cẩn liền lộ rõ sự bức bối, Tư Ngôn bước được mấy rồi rồi còn nghe thấy cô ta ở đằng sau nói: “Không biết là vợ bé của ông chủ nào nữa, giả bộ đáng vẻ thánh nữ”.

Bóng Tư Ngôn khẽ dừng lại, nhưng không dừng để cãi lý với cô ta, cô tin rằng, lưu ngôn chỉ vu trí giả, hơn nữa, từ nhỏ cô đã được dạy rằng, khi đối mặt với kẻ không thân quen, cần khiêm tốn, giữ lễ nghi.

Ấn thang máy lên tầng tám, hôm nay Kỳ Dục ghi hình ở trường quay tầng tám, Tư Ngôn nhìn chiếc đồng hồ Melissa được khảm viên kim cương Swarovski, kim phút chỉ 50, cô thở phào, vẫn may chưa bị muộn.

Kỳ Dục đã ở trong phòng hóa trang đợi như mọi lần, Tư Ngôn thoáng vẻ ngại ngùng, anh mới là minh tinh còn cô chỉ là một người hóa trang thực tập mà thôi.

Tư Ngôn đi đến khẽ lay lay vai Kỳ Dục, ngượng ngùng cười: “Xin lỗi, tôi lại đến muộn”. Đúng là “lại” đến muộn, cô làm việc ở Hoa Tinh mới được mấy ngày, có hôm nào cô không đến muộn? Có lẽ cô phải kiểm điểm bản thân một chút.

“Quen rồi.” Kỳ Dục từ từ quay người lại, lãnh đạm nhìn cô. Anh nhìn bộ dạng lộ vẻ lo sợ của cô, trong lòng khẽ rung động, nhưng vẫn không để lộ ra bên ngoài.

Tư Ngôn vừa định nói thì nghe thấy một giọng nói thanh nhã cất lên từ phía sau: “Kỳ Dục, anh cũng ghi hình chương trình à?”. Cô nghi hoặc quay đầu lại, thì nhìn thấy Cao Nhã Tịnh mặc đồng phục màu xám tro, trang điểm bắt mắt, lộ nụ cười tao nhã.

Kỳ Dục gật đầu, dường như không muốn nói chuyện với cô ta lắm, dù sao, cô ta chỉ là người xa lạ mà thôi. Có điều, Cao Nhã Tịnh dường như không nghĩ như vậy, cô ta chậm chậm bước đến trước mặt Kỳ Dục, thoáng vẻ không hài lòng nhìn Tư Ngôn.

“Thời gian ghi hình sắp đến rồi phải không? Cô là người hóa trang của Kỳ Dục tại sao đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành công việc của mình?”

Tư Ngôn không ngờ lại bị người ta nói ột trận như vậy, có điều đúng là trong việc này cô đã sai.

“Kỳ Dục...”, cô gọi khẽ, “Không bị lỡ việc chứ?”. Thực ra, trong tận đáy lòng cô không hề thích người con gái có cái tên Cao Nhã Tịnh này, cái điệu bộ ra vẻ thân thiết với Kỳ Dục khiến cô khó chịu vô cùng.

Rất may Kỳ Dục dường như thấy quan hệ giữa anh và Tư Ngôn thân thiết hơn nên khẽ nói với Tư Ngôn một tiếng: “Không sao”. Có lẽ đến bản thân anh cũng không biết, anh đã thể hiện rõ ý bên vực Tư Ngôn.

Cao Nhã Tịnh đứng một bên giật mình, cô ta không hề quên, giọng nói của người hóa trang mới kia, rõ ràng là giọng nói trong điện thoại gọi cho Kỳ Dục hôm qua! Lại nghe thấy lời lẽ ầm áp của Kỳ Dục nói với cô ta, trong lòng càng không vui, có điều rất may cô không gây ỉnh thêm tội, nói lời xin phép rồi ra khỏi phòng hóa trang.

Tư Ngôn vội vàng lựa chọn trang phục cho Kỳ Dục, đợi anh thay xong, để anh ngồi trước gương, sau khi làm tóc xong, cô bắt đầu trang điểm cẩn thận khuôn mặt. Thực ra Kỳ Dục vốn không cần hóa trang, có điều sắc mặt anh tái nhợt, thêm chút phấn

phủ lên mà thôi.

Mỗi lần hóa trang cho Kỳ Dục, Tư Ngôn cảm thấy đó là giây phút hạnh phúc nhất. Kỳ Dục có một thói quen nhỏ, trừ phi bắt buộc, còn anh không thích người khác chạm vào mình, không thích người khác nhìn mình chăm chăm, mà đã vào nghề này, lại không thể tránh khỏi cần hóa trang một chút, cho dù là nam giới cũng không ngoại lệ. Thế là, mỗi lần hóa trang, anh đều thích nhắm mắt, như vậy, anh có thể tránh được ánh mắt soi mói của những người hóa trang.

Tư Ngôn tỉ mỉ đánh một lớp phấn lót lên mặt anh, trong lòng nghĩ, Kỳ Dục có làn da thật tuyệt, gần như không có tí vết, có điều ở phần khóe mắt có một mụn ruồi nhỏ xíu, sắc da cũng không phải thuộc loại trắng thuần khiết mà là mang sắc trưởng thành mê hoặc của màu lúa mạch, khi ngón tay cô chạm vào má anh, cô lại nghe thấy tiếng tim mình đập dữ dội.

Người trong phòng hóa trang tương đối đông, cô lại dường như cảm thấy xung quanh ngoài hai người cô và anh ra thì không có thêm bất kỳ ai, tiếng nói chuyện râm ran bị cô tự động dựng bình phong chặn lại, tràn ngập trong mắt đều là người đàn ông trước mặt, đây là người nổi tiếng mà vô số mình tinh ngưỡng mộ.

Thoa xong phấn lót, ngón tay Tư Ngôn không tìm được đưa lên, đầu ngón tay chạm vào hàng lông mi dày rậm, ngón tay khẽ khiêu vũ trên mắt anh, cô bỗng nhiên muốn reo lên một tiếng, vì cô biết, ngoài cô ra, có lẽ chưa có ai dám làm như vậy.

“Vui không?” Một giọng nói trầm thấp truyền tới khiến Tư Ngôn đột nhiên thoát ra khỏi không gian riêng, đôi mắt màu hổ phách từ từ mở ra, không biết có phải là cảm giác của Tư Ngôn sai, cô nhìn thấy một tia treu tức bên trong ánh mắt. Lẽ nào anh sớm biết mình đang bị lừa dối? Tư Ngôn ngượng ngùng thu tay lại, bấu bấu môi: “Một chút.” Kỳ thực, cô rất vui, hóa ra, cô cũng biết nói dối.

Cô hơi lùi lại phía sau, nhìn Kỳ Dục đứng lên, cô lại lùi thêm, nhưng vì đôi giày ở chân quá cao, không cần thận bị trật chân, cô khẽ kêu lên một tiếng rồi bám vào bàn trang điểm bên cạnh.

Có điều, có người động tác dường như nhanh hơn cô một chút, cô chỉ cảm thấy đôi bàn tay hơi lạnh ôm lấy eo cô, đỡ cô đứng vững. Mặt cô đột nhiên đỏ lên, lại nhanh chóng lùi lại mấy bước, ngượng ngùng xoa mũi. “Cảm ơn.” Giọng cô hơi thấp.

“Cẩn thận.” Kỳ Dục nói xong, liền giống như chưa xảy ra chuyện gì, quay người rời đi. Tư Ngôn có chút không hiểu, ngăn ra một lúc mới nghĩ đến thời gian ghi hình chương trình của anh đến rồi. Haizzz... Tư Ngôn thở dài, con đường cách mạng của cô vẫn còn xa tít tắp, cần phải tiếp tục nỗ lực!

Trước khi tan làm Tư Ngôn không ngờ Thái Cẩn lại thông báo họ tổ chức liên hoan chào đón người hóa trang mới một chút. Cái gọi là chào đón ấy chính là đi đến Memorypub sang trọng gần công ty uống một trận.

Tư Ngôn không ngại thơ đến mức tin rằng ấn tượng của Thái Cẩn đối với cô đã thay đổi, rõ ràng ban sáng, cô ta còn nói sau lưng cô là vợ bé, nhưng những người không bận việc đều đồng ý, cô đúng là cũng không có việc gì bận, muốn trốn đường như là không thể, thể là, không ngại ngần lớn tiếng nói: “Đi, tại sao không đi”.

Kỳ thực hành động như vậy có chút hiếu thắng, quan hệ với mọi người cũng không thể nói không tiến thêm một bước, từ trước đến nay, cũng chỉ là gật đầu chào nhau mà thôi, dẫu sao công việc của ai cũng bận, cùng nhau tụ tập như vậy có lẽ cũng thật khó, cho nên những người tham gia đều vô cùng hưng phấn.

Vẫn chưa hết giờ làm, Tư Ngôn gọi điện thoại về nhà, cô sợ lão đầu tử lại phải đợi cô mà cô thì biết rõ những cuộc tụ tập như thế thì không thể tan sớm.

Tư Niên nhận điện thoại khi đang chuẩn bị bữa tối, nghe thấy Tư Ngôn nói phải cùng đồng nghiệp đi liên hoan, liền từ phòng bếp đi ra, cười thoải mái: “Không sao, đi chơi vui nhé”.

5. Chương 5: Khi Thích Một Người Sẽ Vô Duyên Vô Cớ Cười Ngây Ngơ

“Lão đầu tử”, Tư Ngôn có chút áy náy, từ sau khi trở về thành phố Tân Hải làm việc, thời gian cô và ông gặp nhau càng ngày càng ít, Tư Niên mất vợ từ khi còn trung niên, từ khi có Tư Ngôn sống cùng mới cảm thấy cuộc đời ông lại tìm thấy chút niềm vui, bao nhiêu năm qua, ở bên chăm sóc cô, dường như đã thành thói quen của ông, mà Tư Ngôn cũng quen với việc lão đầu tử ở bên lải nhải cần nhân., “Xin lỗi, lúc nào cũng để ông một mình ở nhà.”

“Nói vớ vẩn, Ngôn Ngôn lớn rồi tự nhiên sẽ có những mối quan hệ riêng, ông tự mình tìm được việc để làm, thoải mái vui chơi nhé, có điều phải chú ý an toàn.” Tư Niên dặn dò, ông biết Tư Ngôn hay hấp tấp.

Tư Ngôn hi hi cười: “Vâng vâng, biết rồi biết rồi, tối hôm nay đừng đợi cháu nhé, ngủ sớm đi ạ.”. Rồi giống như mọi lần, cô hôn vào điện thoại một cái gửi tới Tư Niên, nghe thấy tiếng cười ở đầu dây bên kia mới cười tắt điện thoại. Khi quay người lại nhìn thấy Thái Cẩn đang dựa người vào bên cửa, lông mày khẽ động, trong nụ cười tràn đầy sự trào phúng: “Sao thế, gọi điện thoại cho người tình à?”.

Tư Ngôn hít sâu một hơi, cô không cho rằng việc nhà mình phải báo cáo với người khác, mặc dù điều này dẫn đến người khác hiểu lầm. Nhưng cô cũng không muốn mới đến đây làm việc mà đã mâu thuẫn với đồng nghiệp gây ầm ĩ, cô đành nhẫn nhịn, mỉm cười với Thái Cẩn: “Cảm ơn cô tối nay đã tổ chức liên hoan.”.

Thái Cẩn dường như không nghĩ là được Tư Ngôn lại không phản bác, cười lạnh: “Không cần cảm ơn.”. Nói xong, quay người, nện mạnh đôi giày cao gót mười phân, lộc cộc quay người bước đi.

Tư Ngôn thở dài, trong nước và nước ngoài quả nhiên có nhiều khác biệt, không phải cô cố ý hạ thấp người khác, chỉ là, cô thực sự không ưa loại người như Thái Cẩn thích nói xấu sau lưng người khác.

Suy nghĩ một hồi cô gửi cho Kỳ Dục chắc đang ghi hình tin nhắn: “Kỳ Dục, tối nay em đi liên hoan, anh có muốn đi cùng không?”. Khi viết tin nhắn, đuôi mắt có nét cười như gió xuân dạt dào.

Thực ra, cô đoán rằng Kỳ Dục sẽ không trả lời tin nhắn của cô, con người Kỳ Dục, cô xoa cằm cười, anh ta làm sao dám lộ liễu gửi tin nhắn ỉn chứ? Anh ta sợ dính dáng đến cô.

Có điều cô lại thích cảm giác này, cô tưởng tượng Kỳ Dục sau khi ghi xong ca khúc nhận được tin nhắn, nhìn thấy tên cô xuất hiện trên màn hình điện thoại, đầu mày nhất định hơi chau lại, khoảng giữa đôi lông mày nhăn lại, nhô lên giống như một ngọn núi nhỏ, đôi môi vẫn mím chặt, giấu chặt hàm răng trắng trong đôi môi mỏng; hoặc anh sẽ nhanh chóng xoá tin nhắn của cô, sau đó nhét điện thoại vào trong túi áo; hoặc, anh ta lười nhác, vẫn lưu tin nhắn trong hòm tin nhắn. Thực ra hy vọng của riêng cô là Kỳ Dục không xoá tin nhắn, mặc dù khả năng này vô cùng thấp.

Cô bỗng nhiên quên đi sự bực bội do Thái Cẩn mang lại, mỉm cười trong lòng, cả khuôn mặt tràn đầy sự ấm áp.

Buổi tối, họ bao phòng riêng ở Memorypub. Tư Ngôn dựa vào sofa có vỏ bọc bằng da màu đen, trong tay cầm một cốc rượu nhẹ, nhìn mọi người xung quanh cười đùa, cô thực ra có chút không hợp với trạng thái này, nếu là trước đây chắc chắn cô sẽ đi, chỉ là cô bây giờ, không còn là cô gái nhỏ muốn làm gì thì làm của thuở trước nữa.

Trước đây, khi ở nước Y, cô được cả đám người nuông chiều, dựa vào sự yêu quý của ông ngoại và bố mẹ, có thể coi là bá vương của những người đó, ai cũng biết thuận theo ý cô, sao có thể chịu thiệt thòi chứ? Hoặc Tư Ngôn ý thức được tính khí cô có chút ngông cuồng, cố chấp, liền không đếm xỉa đến mẹ cô, kiên quyết khiến cô từng chút thay đổi những thói quen xấu đó.

Tư Ngôn khẽ uống một ngụm rượu, hơi đắng, nhưng sau khi vị đắng đi vào, lan tỏa thì lại là vị nồng đậm của rượu tinh chế, cô nghĩ, cô nên cảm ơn lão đầu tử nhà cô, suy cho cùng, cái xã hội này, cô không phải là trung tâm của mọi người, điều này, sau khi vào làm ở Hoa Tinh, cô nghiệm ra càng ngày càng sâu.

Thái Cẩm ngồi bên cạnh cô, nhìn cô chỉ uống rượu một mình, cười giễu một tiếng, cô thực sự không thích người con gái này, có điều trông có vẻ xinh đẹp, trẻ trung, điều đó thì sao chứ? Cô ta có thể so sánh với cô ư? Thái Cẩm uống một hơi cốc rượu của mình, cô không cho phép địa vị của mình bị ảnh hưởng.

“Tư Ngôn?” Thái Cẩm cười mở miệng gọi, biểu hiện ác ý, “Sao lại uống loại rượu này? Nào nào nào, thử loại này”, cô ta đưa qua chai ở trước mặt mình, cốc của cô rót đầy, “Đây là Hắc Phương, uống loại này mới đã.”.

Tư Ngôn trước nay biết mình không phải là người nghìn chén không say. Khi Thái Cẩm rót đầy rượu vào cốc của cô, Tư Ngôn liền biết mình chết chắc rồi. “Tửu lượng của tôi không tốt...”, cô đang muốn từ chối liền nghe thấy người con trai ngồi bên tay phải cô nói: “Mọi người vì chào mừng cô mới đến, cô lẽ nào đến một cốc Hắc Phương cũng không uống?”. Lời nói tỏ rõ muốn cô mất mặt.

Con người Tư Ngôn xưa nay ghét nhất chính là bị người khác ép, nghĩ cô sống sắp được hai mươi năm, còn chưa ai dám nói với cô như thế, huống hồ, không thích uống thì không uống, dựa vào cái gì mà nhất định phải vì người khác thay đổi bản thân? Đó chính là uất ức mà không thể nhin! Thế là, Tư Ngôn đưa tay đặt cốc rượu trong tay xuống mặt kính bàn trà trước mặt, “choang” một tiếng, chất lỏng màu hổ phách bắn tung toé ra ngoài, cô liếc mắt nhìn Thái Cẩm: “Tửu lượng của tôi không tốt, uống không nổi chỗ này.”.

“Ôi! Đây là đang sĩ diện sao?” Thái Cẩm ha ha cười, vì âm nhạc trong phòng bao đúng lúc đang đổi, cho nên âm thanh sắc nhọn của Thái Cẩm đặc biệt chói tai. “Mọi người vì cô mà đến đây tụ tập, cô đến một cốc Hắc Phương cũng nhất định không chịu uống sao? Ồ, đúng rồi”, cô ta cười giễu cợt nói, “Cô có thể có đại hầu thuận, đương nhiên không giống với những người như chúng tôi? Nên biết rằng, Tư Ngôn mỗi ngày đều có Lamborghini đưa đón đi làm!”. Câu cuối cùng đã quay sang nói với mọi người.

Sự việc đến nước này, Tư Ngôn thừa biết Thái Cẩm cố ý nói cô, cô sống đến nay hai mươi năm cũng coi như phạm, cô hít sâu vài hơi, cảm thấy không khí trong phòng bao vô cùng oi bức, khó chịu, mà mọi người dùng ánh mắt tra cứu với hoài nghi nhìn cô, càng khiến cô cảm thấy toàn thân khó chịu. Cô đột nhiên đứng dậy, thuận tay cầm cốc rượu trên bàn lên, ngửa cổ uống một hơi cạn, sau đó nhìn Thái Cẩm, dùng giọng bình thản chậm rãi nói: “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”.

Cô không thêm giải thích, huống hồ mọi người đã hiểu lầm, giải thích thì có tác dụng gì? Không phải có câu nói này sao, giải thích chính là che giấu, chắc chắn đám người này, còn muốn xem cô mất mặt thế nào! Tư Ngôn cầm túi đặt bên cạnh lên, nện giày cao gót từng bước từng bước rời khỏi phòng bao, “bịch” một tiếng cửa phòng đóng lại.

Ra ngoài được hai bước, cô mới cảm thấy đầu hơi quay quay, vừa rồi uống quá vội, lại không pha lẫn đồ uống khác, loại nhiệt độ cồn cao tự nhiên, cô oán hận kéo túi cao hơn một chút, sớm biết thế này, cô không nên uống cốc rượu đó một cách chóng vánh như vậy! Người quen thân cô đều biết, cô được mệnh danh “ba chén là đổ”. Vừa rồi lúc đầu có uống ít nhưng đều có pha thêm đồ uống khác vào, có thể coi đó không phải là rượu, nhưng cốc rượu đen cuối cùng chèn lên, cô cảm thấy đầu óc càng lúc càng thêm choáng váng.

Tư Ngôn đưa tay vỗ vỗ vào mặt đang nóng dần lên, trong lòng nghĩ trước tiên phải đến toilet rửa mặt đã, nghĩ xem vị trí toilet ở đâu, cô bám tay vào tường, mặc dù tối mò nhưng có chút ánh sáng đèn ở hành lang mờ tỏ lay động.

Không dễ gì đi đến được toilet, Tư Ngôn đưa tay vờ một ít nước lên mặt, sau đó đứng thẳng người, nhìn sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt mơ mơ màng màng của cô gái trong gương, cô không khỏi lắc đầu thật mạnh, chẳng lẽ một cốc rượu mạnh đã khiến cô giống như người say thế này sao? Tư Ngôn chớp chớp mắt, với trạng thái này cô cảm thấy vẫn có thể một mình về nhà, cô không thể lại phiền đến lão Lý một chuyến nữa được.

Tư Ngôn cúi đầu từ toilet đi ra, lảo đảo loạng choạng đi về phía đại sảnh của quán rượu, vì một mình nên không để ý sơ ý đâm vào một người.

“A, xin lỗi.” Tư Ngôn vừa xin lỗi và ngẩng đầu lên nhìn.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là chiếc áo sơ mi màu nhạt, chiếc sơ mi không cài ba cúc phần trên rất sexy, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, cường tráng, mà trên nó là khuôn mặt mang ý cười trêu tức. Tư Ngôn hơi giật mình, trong lòng không khỏi cảm thán, xem ra đúng là công tử nhà giàu rồi...

“Ngại quá, tôi không cố ý.” Tư Ngôn khẽ gật đầu với người kia, lướt qua anh ta rồi rời đi. Mới đi được một bước, cô liền cảm thấy cánh tay mình bị người khác giữ lại.

Khuôn mặt người đàn ông phong nguyệt đa tình, đôi mắt hoa đào đang híp lại, khoéoe môi hình như có ý cười: “Thế nào? Đâm vào người ta rồi muốn chạy?”. Tay anh ta vẫn giữ cánh tay Tư Ngôn, không hề có ý buông ra.

“Nếu tôi không nhớ nhầm”, Tư Ngôn gắng gượng đứng thẳng người, muốn bản thân có vẻ có lý một chút, “tôi đã xin lỗi rồi, không đúng sao?”.

“Ô ô ô...” Người kia nhẹ nhàng chậm rãi từ từ lắc đầu, đôi mắt quyến rũ càng loé sáng, dường như ẩn giấu âm mưu nào đó.

“Cô đã làm tổn thương đến cơ thể của tôi, lẽ nào cô cảm thấy, một câu xin lỗi tinh thần là đủ sao?”

Tư Ngôn nhìn thẳng vào đôi mắt đó, vốn dĩ trong lòng chỉ muốn “hừ” một tiếng với anh ta, nhưng không ngờ cơ thể cô đã trực tiếp phản ứng, quả nhiên trước mặt anh ta “hừ” một tiếng. “Tôi đúng là nhìn không ra, cơ thể của anh chỗ nào chịu sự tổn thương vậy? Cần phải nói ra, ngực của anh so với đầu của tôi còn cứng hơn, tôi không đòi anh bồi thường, đã là quá tốt rồi!”

6. Chương 6: Anh Dường Như Đã Quen Với Chút Hờn Dỗi Đáng Yêu Của Cô

Cô có chút bức dọc khi cánh tay mình vẫn bị anh ta nắm lấy, nhiệt độ nóng hầm hập của lòng bàn tay anh ta như thiêu đốt cánh tay cô vậy, khiến cơ thể cô càng lúc càng nóng lên, cô không kìm được có chút bức bối, dùng tay còn lại cạy từng ngón tay anh ra, cứu cánh tay mình khỏi bàn tay của anh ta, sau đó, giễu cợt nói: “Có lẽ, nếu anh vì đâm nhẹ như vậy mà không cử động được, hay là chức năng nào có vấn đề, lại muốn tôi bồi thường? Có điều”, cô lạnh lùng nhìn từ trên xuống dưới anh ta một lượt, “tôi thấy anh không giống người yếu đuối mong manh như vậy, anh nói đúng không?”. Nói xong, Tư Ngôn hung hăng nhìn người đàn ông đó một cái, nện mạnh giày cao gót rồi rời đi, gặp phải chuyện bức mình đến cảm giác choáng váng trong đầu vèo vèo một cái biến mất, khi cô đi, dáng người vô cùng thẳng thắn cương trực.

Người đàn ông vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đưa tay chỉnh lại cổ áo của mình, ý cười trên môi lại càng lúc càng thâm sâu, đúng là một cô gái thú vị...

Tư Ngôn ra đến đại sảnh, đứng bên quầy bar, bỗng nhiên nhìn thấy đôi nam nữ ngồi trong góc, tay chột nắm chặt lại, ngẩng đầu thở dài, cô cảm thấy trong lòng chua xót, cảm giác chua xót tận đáy lòng giống như đã kết tủa quá lâu rồi, sùi bong bóng, từng chút từng chút một trào lên.

Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn cắn răng bước tới, người của cô, không cho phép người khác nuôi hy vọng! Góc đó không dễ bị nhìn thấy, Tư Ngôn bước qua mấy chiếc bàn mới tới nơi, bình tĩnh đứng sau họ, thả lỏng biểu cảm của khuôn mặt, cố gắng thể hiện nụ cười xinh đẹp, sau đó, nhanh chóng đưa tay vỗ nhẹ

lên vai người đàn ông, vui vẻ cười: “Kỳ Dục, anh cũng ở đây à”. Vừa nói vừa chớp chớp mạnh đôi mắt to, tự lẩm bẩm, mắt cô to hơn nhiều so với mắt cô gái kia! Chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo, Kỳ Dục còn cho rằng cảm giác của mình sai, anh quay đầu nhìn, mới phát hiện người khó đối phó kia đang đứng sau lưng mình, mắt chớp chớp, nhếch miệng cười nhìn anh, tim anh bỗng nhiên giống như bị thủng một lỗ, từng trận gió ào ào thổi vào, biểu cảm này, thân thuộc đến nỗi mỗi đêm trong giấc mơ anh đều gặp. Nắm chặt tay ở hai bên sườn, anh cố gắng dùng giọng bình thường nhất để nói: “Cô cũng ở đây?”.

Tư Ngôn lúc đó lại có chút mơ hồ, mắt mở tuy to nhưng lại không nhìn rõ, tự nhiên không nhìn thấy sự dịu dàng trong chớp mắt trên khuôn mặt Kỳ Dục, cô chỉ khẽ cười trả lời: “Ừ, anh và chị Cao cùng đến à? Đến uống rượu?”. Được rồi, cô thừa nhận, cô có chút ghen, hôm qua, Kỳ Dục không chịu đưa cô đi ăn KFC, nhưng hôm nay lại uống rượu cùng Cao Nhã Tịnh ở quán bar!

Khi nghe thấy từ “chị Cao”, sắc mặt Cao Nhã Tịnh sa sầm lại, Tư Ngôn vô tình đã chạm vào nỗi đau của cô, gần đây Cao Nhã Tịnh tự tin ghét nhất là bị người khác gọi cô là chị, mặc dù, cô đúng là không còn trẻ nữa.

Có điều, con người ta tuổi tác càng nhiều càng không thích bị người khác nói là đã già, không đúng sao?

Cao Nhã Tịnh chớp mắt hồi phục lại dáng vẻ thanh cao, ưu nhã, cô không thêm so đo với cô nhóc con này, có điều, cô lại không muốn giải thích lý do cô và Kỳ Dục lại cùng nhau ở quán bar, nghĩ vậy, cô liền cười gật gật đầu. Cho nên nói, phụ nữ luôn cần mặt nạ.

Tư Ngôn kìm nén trong lòng trừng mắt nhìn Cao Nhã Tịnh, nghĩ cách làm thế nào để đưa Kỳ Dục rời khỏi chỗ này, bỗng nhiên, trước mắt lóe sáng, như một điểm nhỏ sáng lên trong mi mắt, chân mềm ra, cơ thể cô cứ thế ngã vào Kỳ Dục: “Kỳ Dục, em đau đầu quá”. Một nửa là thật, một nửa là giả, đúng là cô có chút không dễ chịu, nhưng không đến nỗi không bước nổi, có điều, cô không chịu nổi khi nhìn thấy Cao Nhã Tịnh ngồi cười vui vẻ bên cạnh anh, thế là, đành thử dùng hạ sách này, nghĩ vậy tay cô đã ôm chặt eo Kỳ Dục: “Anh đưa em về có được không?”.

Kỳ Dục không có phản ứng gì, khi Tư Ngôn ngã vào người anh, anh rất tự nhiên đưa tay đỡ lấy eo cô, ngăn không để cô ngã trượt xuống, đợi đến khi anh phản ứng trở lại muốn buông tay thì Tư Ngôn đã bám lấy eo anh.

Tư Ngôn híp mắt, môi hồng chu lên, bộ dạng ngà ngà say nhìn Kỳ Dục, dáng vẻ thơ ngây, khiến người vốn không thích tiếp xúc trực tiếp như Kỳ Dục không có cách nào đẩy cô ra, anh bỗng nhiên nghĩ lại bộ dạng làm nũng của A Sênh trước đây, cũng là bộ dạng vô cùng đáng thương khiến người ta không thương cũng không được, nghĩ vậy, bàn tay đỡ eo Tư Ngôn đã dùng lực mạnh hơn.

Anh vốn cũng không muốn ở lại đây lâu, nhìn Cao Nhã Tịnh gật đầu rồi đỡ Tư Ngôn rời đi.

Cao Nhã Tịnh nhìn hai người từ từ đi về phía cửa quán bar, mặt càng lúc càng nặng nề, cầm cốc rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, cô không dễ gì mới gặp được Kỳ Dục ở đây, vốn nghĩ ngồi với anh một lúc, nào ngờ, lại bị người con gái kia phá hỏng. Ánh mắt càng lúc càng nham hiểm, thâm độc, cô cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa, liền cầm túi ở bên đi thẳng ra ngoài.

Tư Ngôn vùi đầu vào ngực Kỳ Dục, mùi nam tính mát lạnh trên người anh khiến cô càng thêm say, Kỳ Dục dường như cũng uống không ít, cảm giác say mang chút khó chịu lại khiến cô cảm thấy ngất ngây, hợp với mùi thảo mộc đặc biệt trên người anh khiến mặt Tư Ngôn càng lúc càng đỏ, cô dường như đã say thật sự rồi ...

“Tỉnh rượu chưa?” Hai người đã ra khỏi Memorypub, cơn gió đêm đem tới cảm giác mát lạnh, Tư Ngôn nghe thấy giọng nói thấp trầm, lạnh nhạt từ từ vang lên trên đầu mình.

Hóa ra anh biết cô không say đến mức không đi nổi sao? Tư Ngôn cần môi nhưng không muốn mở mắt, tay vẫn ôm lấy eo Kỳ Dục, vì sao trước mặt Cao Nhã Tịnh anh không vạch trần cô? Trong lòng cô bỗng nhiên có chút hy vọng, cảm giác này giống như bong bóng xà phòng tràn đầy trong ngực cô.

“Tư Ngôn.” Kỳ Dục lần đầu tiên gọi tên cô, trong tiếng gọi mang chút cam chịu. Anh rõ ràng biết rằng biểu hiện của người con gái này không say đến mức ấy, nhưng anh vì sao cũng thuận theo, rất tự nhiên dịu cô đi ra như vậy chứ?

Trong lòng Tư Ngôn khẽ cười, “Kỳ Dục...”, cô nũng nịu, cái tên này bị cô treo bên miệng một lần nữa vòng quanh môi rồi mới thoát ra, như mang theo vô vàn sự hờn dỗi, cô cọ cọ dụi dụi đầu mình vào ngực Kỳ Dục: “Đầu em đau quá...”.

Kỳ Dục dường như đã quen với sự nũng nịu đáng yêu của Tư Ngôn. “Đau thật không?” Tiếng Kỳ Dục có chút dịu dàng, không còn ý lạnh nhạt như vừa rồi. Tư Ngôn giấu đầu mình vào ngực Kỳ Dục sâu hơn, gật đầu thật mạnh: “Ừ, rất đau, uống một chén rượu to, đau đầu”. Kỳ Dục thở dài trong im lặng, nhìn xung quanh đèn đường kéo dài, từng quầng từng quầng sáng màu vàng, anh nghĩ giây lát rồi nói: “Tôi gọi xe cho cô”.

Tư Ngôn nghĩ, khó có được thời gian hai người ở riêng như tối nay, cô làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ, nhất định phải giành được chút kết quả, ví dụ như hôn trộm một cái chẳng hạn. Thế là, cô vội vàng lắc đầu: “Em như thế này về nhà, người nhà sẽ lo lắng, Kỳ Dục”, cô khẽ ngắc đầu, híp đôi mắt như nước sợ hãi nhìn Kỳ Dục, “Anh có thể ở cùng em một lát không?”.

Kỳ Dục nhắm mắt, bỗng nhiên buông tay rời Tư Ngôn, quay người đi về phía trước: “Cô có thể lựa chọn cùng đi”.

Tư Ngôn ngẩn ra, mặt hơi nóng lên, anh có lẽ cũng biết sự việc không nghiêm trọng như lời cô nói, có điều, bây giờ anh không bỏ rơi cô, còn đi cùng cô, vậy thì tốt rồi, tốt rồi...

Xốc lại túi, Tư Ngôn đưa tay dụi dụi mắt, vội chạy theo sau Kỳ Dục, cô không lựa chọn sóng bước cùng anh mà đi đằng sau anh. Đèn đường trên đỉnh đầu tỏa xuống ánh sáng ảm đạm, phía sau Kỳ Dục là cái bóng dài dài màu đen, Tư Ngôn bỗng có ý muốn trêu đùa, bước từng bước trong cái bóng của Kỳ Dục, như vậy dường như cô liền có thể từng bước bước vào cuộc đời của anh...

Một bước, khi lần đầu tiên cô gặp Kỳ Dục, hơi thở lạnh lẽo của anh bỗng khiến trong lòng cô rung động, cô vốn là người không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng rồi cô phát hiện, trái tim của mình trước mặt Kỳ Dục không thể không chế nổi.

Bước hai, mỗi lần làm tóc cho Kỳ Dục, ngón tay cô luôn vào những sợi tóc mềm mại, da tay cảm nhận được sự ấm nóng từ đỉnh đầu phát ra, cô có thể nghe thấy rõ âm thanh của đầu ngón tay mình, từng nốt từng nốt một, phẳng phát như chơi một bản piano tuyệt mỹ.

Ba bước, bốn bước, năm bước... Tư Ngôn chăm chú đi trên con đường thẳng của mình, quên đi con đường trước mặt, “bịch” một tiếng, không cẩn thận đầu va vào lưng của Kỳ Dục, cô nhíu mày, vừa xoa trán vừa ngắc đầu lên, ngại ngần nhìn Kỳ Dục cười cười: “A, em không nhìn thấy...”.

Nghe thấy lời nói mang vẻ nịch nọt của Tư Ngôn, Kỳ Dục vốn đang chau mày bỗng nhiên thả lỏng, cô dường như rất thích những lúc kinh ngạc hoặc vô tình thường thêm chữ “A” trước lời nói, ngữ điệu mềm mại uyển chuyển như truyền qua vô số những đường cong mới chạy vào lồng ngực, sau đó, giống như đôi bàn tay vô hình, từ từ nắm lấy tim anh.

Mặc dù trên mặt vẫn là sự lạnh lùng, nhưng ngữ khí lại dễ chịu hơn nhiều: “Cô trước nay đi đường không nhìn phía trước sao?”. Anh dường như muốn thay đổi một chút thói quen xấu của cô.

Nếu như anh biết trước đây không lâu, cô mới va vào một người đàn ông đào hoa, anh phải chẳng càng muốn khiến cô vứt bỏ thói quen xấu này?

“Ồ...” Tư Ngôn nghẹn lời, vì cô nghĩ đến người đàn ông vừa bị cô va vào, thế là vốn muốn phản bác lại lời anh nhưng hòng như bị bịt kín. “Đó là, em không cố ý, anh làm gì dữ vậy?” Trước mặt Kỳ Dục, cô dường như luôn được nuông chiều quen rồi.

7. Chương 7: Có Khi, Chỉ Vì Cái Trước Mắt Không Phải Là Việc Tốt

Kỳ Dục nghiêng nghiêng đầu nhìn cô một cái, không lên tiếng, hai tay nắm chặt đứng đó.

Tư Ngôn cho rằng anh giận rồi, liền dè dặt thu lại thần sắc, đi về phía trước một bước, đưa tay nín gấu áo anh lại, “Kỳ Dục, anh giận à? Em...”. Cô vẫn chưa nói hết đã bị Kỳ Dục nhìn một cái liền im bặt, sợ hãi cúi đầu, nhưng tia sáng nơi khoé mắt vẫn không ngừng chiếu sang anh, nghĩ rằng mình cũng có chút ầm ỨC, trong lòng còn hung hăng trừng mắt nhìn.

Kỳ Dục thở dài, bỗng nhiên quay người, không thèm để ý đến Tư Ngôn, tiếp tục đi về phía trước.

Tư Ngôn không biết anh nghĩ gì, nhưng cũng không dám lớn tiếng gọi, đành đi theo dáng hơi lắc lư đằng sau lưng anh, cũng may Kỳ Dục bụng dạ không hẹp hòi, không đi quá nhanh, Tư Ngôn có thể theo kịp, vì thế, trong lòng Tư Ngôn thầm cười trộm.

Họ đi chưa được xa, nhưng Tư Ngôn đã cảm thấy hơi mệt, có lẽ đúng là uống hơi nhiều, không chỉ đôi chân mà đến não cũng có chút cảm giác đau đốn mơ hồ, cô đang do dự có nên bảo Kỳ Dục dừng vài bước không thì lại phát hiện anh đã đứng ở một nơi đang phát sáng trước mặt.

Tư Ngôn dụi dụi mắt, mới nhìn rõ thứ phát ra ánh sáng đó chính là một đài phun nước, cô quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện hóa ra không biết từ lúc nào mình đã ở trong một công viên, xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy từ đài phun phát ra và tiếng gió thổi qua những tán lá cây xào xạc.

Cô từ từ đi về phía trước vài bước, đứng đằng sau Kỳ Dục, sau đó cùng anh nhìn ngắm đài phun nước, năm màu sắc chiếu rọi trong mắt hai người, giống như trong người của họ tỏa ra vô số những bông pháo hoa.

Tư Ngôn miệng động đậy muốn nói nhưng khi quay đầu nhìn thấy Kỳ Dục nhếch khóe môi liền dừng lại, bao nhiêu lời đều bị nghẹn lại ở cổ họng, không biết phải biểu đạt thế nào.

Từ khi bắt đầu quen biết Kỳ Dục, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh có biểu hiện an bình như vậy, cô chớp chớp mắt, nghĩ mình không nhìn sai, nhưng đáng tiếc, khi cô nhìn lại một lần nữa thì chẳng nhìn thấy gì cả, vẫn là hai môi mím chặt, biểu cảm lạnh lùng, cô nhú nhú mày, bắt đầu nghi ngờ thị giác của mình.

Nhưng bầu không khí tĩnh lặng như vậy thực ra khiến Tư Ngôn không chịu nổi, người của cô chuyển động, sau đó nhẹ nhàng mở lời: “Trước đây em từng nhìn thấy đài phun nước như vậy?”. Cô chỉ muốn phá vỡ bầu không khí này mà thôi, nhưng Kỳ Dục quay người lại thật mạnh, tay giữ thật chặt vai cô, ánh mắt như có lửa đốt nhìn chằm chằm dường như là muốn xuyên thủng khuôn mặt cô, khiến Tư Ngôn càng thêm hoảng sợ, lời định nói cũng không thoát ra khỏi miệng, ập a ập ứng hỏi: “Sao vậy?”. Biểu hiện của Kỳ Dục ngưng đọng, lại mang chút mong mỏi, anh khó khăn cất nhẹ tiếng hỏi Tư Ngôn, giống như sợ làm tan vỡ giấc mộng không dễ gì xuất hiện: “Cô nhìn thấy khi nào?”.

“Trong nhà ở nước Y.” Tư Ngôn nghĩ, rồi khẳng định., “Ở cửa nhà em có một bồn phun nước rất to, buổi tối sẽ phát quang, hơn nữa còn có cả âm nhạc, ồ, to hơn cái này nhiều.” Nói rồi toét miệng cười.

Ánh mắt Kỳ Dục bỗng tối lại, anh từ từ buông tay đang nắm chặt khỏi vai Tư Ngôn, khẽ lẩm bẩm: “Tôi sớm không nên ôm kỳ vọng.”.

Nhưng Tư Ngôn không nghe thấy rốt cuộc anh nói gì, “Kỳ Dục, sao vậy?”.

“Không sao.” Kỳ Dục quay người đi, xua xua tay, dường như không muốn tiếp tục đối mặt với Tư Ngôn nữa.

Tư Ngôn bĩu bĩu môi, mặc dù cô biết Kỳ Dục nhất định có việc gì đó giấu cô, nhưng cô cũng không dám tùy tiện hỏi, cô vẫn phải giữ chút chừng mực này. Nghĩ vậy cô càng không dám lên tiếng, giữa hai người trái lại càng thêm lúng túng khó xử. Tư Ngôn nghĩ hôm nay có lẽ chẳng thu hoạch được gì rồi, nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, nên muốn mở miệng đòi về.

Nhưng chưa đợi cô lên tiếng, Kỳ Dục đã quay người lại, “Không còn sớm nữa, cô về đi.”. Tư Ngôn ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn muốn đưa ra yêu cầu: “Anh làm taxi đưa em về được không?”. Kỳ Dục nhìn cô chăm chăm, nhưng không phản đối, chỉ quay người đi về đường cũ, Tư Ngôn nhìn thấy sự đồng ý của anh trong lòng vui sướng, vội vàng đi theo.

Vừa rồi, khi đến không hề phát hiện, hóa ra lối vào công viên là một con đường nhỏ, đèn đường vài cái còn sáng, vài cái chỉ còn là những đốm lửa nhỏ, chắc do nhiều năm rồi không sửa chữa, vì mùa hè, hai bên đều là cây to lá rậm rạp, gió buổi tối hơi lớn, thổi đám lá cây phát ra những tiếng rào rào, lại thêm sự phản chiếu của ánh đèn, cổ nhiên có chút ý vị của sự âm trầm, u ám đáng sợ.

Tư Ngôn mặc dù không tin là có ma quỷ, nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ là một người con gái, lại chưa một mình đi qua những nơi như thế này, nhìn cái bóng in trên nền đường liền cảm giác giống như có người trên người đường vậy, dọa khiến cô bám chặt lấy Kỳ Dục, nhưng không dám kéo anh, sợ rằng chỉ vì cái trước mắt mà rước lấy sự phản cảm của anh. Kỳ Dục giống như thường ngày vẫn đi qua đây vậy, không hề cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng Tư Ngôn.

Nhưng, sự sợ hãi trong lòng Tư Ngôn dường như thực sự biến thành hiện thực.

Từ trong vô số những cái bóng, bỗng nhiên thực sự xuất hiện một người, cánh tay dài của anh ta đưa ra bịt miệng Tư Ngôn, tay còn lại giữ chặt cánh tay cô, nhanh chóng lôi cô vào bụi rậm bên đường.

“U!” Tư Ngôn sợ muốn hét lên, nhưng vì bị người đằng sau bịt chặt miệng, nên một tiếng cũng không phát ra được, đôi mắt mờ ảo nhìn Kỳ Dục vẫn bình thản đi đằng trước, cô rất muốn anh cứu mình, nhưng anh dường như hoàn toàn không biết đằng sau mình đang xảy ra chuyện gì.

Tư Ngôn bị lôi vào bên đường, dứt khoát không thể để bị kéo vào sâu trong rừng, trong lúc hỗn loạn giro chân hung hăng đạp vào bàn chân người sau mình, sau đó tranh thủ lúc anh ta vì bị đau mà buông lỏng tay liền nhanh chóng hét to: “Kỳ Dục, cứu em!”. May thay Kỳ Dục đã nghe thấy, anh quay người nhìn thấy Tư Ngôn khắp mặt đỏ ửng bị người ta khống chế ở trước mặt, trong lòng bỗng nhiên nhói đau.

Tư Ngôn lúc này mới thở thở phào một cái, vì cuống quá mà nước mắt tuôn ra khiến cô càng hiện rõ vẻ đáng thương. Cô nhìn chằm chằm Kỳ Dục, không nói.

Người nấp trong bóng tối lại bỗng nhiên quỳnh lên, giữ thật chặt Tư Ngôn, kéo cô ở đằng trước hất ta, lạnh lùng nói: “Bỏ tiền ra, nếu không...”. Chân Kỳ Dục nhúc nhích nhưng khi nghe thấy câu này của hắn lại lần nữa dừng bước, anh đứng yên đó, cười lạnh một tiếng: “Nếu không? Nếu không thì sao?”.

Tư Ngôn nhú đầu mày, haizzz, anh như vậy không phải là kích động tên kia sao? Nếu như hắn thực sự bắt chặp “làm thịt” cô thì lúc đó làm thế nào? Thế nhưng cô bây giờ đang bị hắn khống chế, không có cách nào nói được.

Tên kia lấy ra một con dao kề vào cổ Tư Ngôn, cứng giọng nói: “Nếu không tao sẽ cắt cổ cô ta.”. Kỳ Dục lạnh lùng nhìn họ, vừa định nói thì lại nhìn thấy mắt Tư Ngôn bỗng nhiên mở to, giống như nhìn thấy một việc vô cùng kinh ngạc vậy, anh dường như ý thức được điều gì đó, khi vừa định quay người nhìn thì đã không kịp nữa, một vật tấn công anh từ phía sau lưng, anh bị đánh cho loạn choạng về phía trước một bước, trong miệng có vị tanh, giống như có thứ gì đó đang cuộn lên từ trong cơ thể, anh cố hết sức nuốt cảm giác đó xuống, sau đó đứng thẳng người quay lại nhìn.

Người kia không ngờ Kỳ Dục vẫn có thể đứng vững, có chút hoảng sợ, định đánh tiếp một nhát nữa thì chỉ nhìn thấy người đàn ông trước mặt đánh mạnh một quyền, hắn chưa kịp phản ứng, thì đầu nầm đấm như búa giáng vào mặt hắn, hắn lùi mạnh lại phía sau mấy bước, vừa định đứng thẳng người dậy không ngờ Kỳ Dục tiến về trước mấy bước, đã cầm cây gậy qua chỗ hắn, giáng mạnh lên người hắn.

Kỳ Dục nhìn thấy người đàn ông nằm trên đất đã bất tỉnh lập tức quay người, ném cây gậy về phía trước, vừa trúng vào tay của tên đang khống chế Tư Ngôn, “bịch” một tiếng, con dao dùng để khống chế rơi xuống đất.

Tư Ngôn vừa thấy mình thoát khỏi sự khống chế, lập tức chạy nhanh mấy bước đến bên cạnh Kỳ Dục, mặt cảm động nhìn anh.

Kỳ Dục cũng không kịp nói với cô, nắm lấy cánh tay cô chạy về phía trước.

Gió đêm hè thổi lên người Tư Ngôn cảm giác mát lạnh, con tim đập có chút lạ lùng, kỳ diệu, tóc của cô hơi rối nhưng không buộc lại, cô chỉ biết quay đầu nhìn một bên mặt nghiêm túc của Kỳ Dục, trong lòng nghĩ, người đàn ông tôi thích có một khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng đẹp. Đang nghĩ, cuối cùng không nhận được bật cười thành tiếng.

Cô thực sự không muốn bị Kỳ Dục nghe thấy, anh quay đầu tức giận nhìn Tư Ngôn một cái, khiến Tư Ngôn thè thè đầu lưỡi, không cười nổi nữa.

Cũng may khi vừa đi ra thì gặp taxi, hai người như bay ngồi vào trong, Kỳ Dục không thèm suy nghĩ nói luôn địa chỉ của mình, đợi đến khi xe chạy được một lúc rồi mới nghĩ ra bên cạnh mình còn có một người.

“Đến đường Lâm An trước.” Kỳ Dục nghĩ, rồi nói với tài xế.

Nhưng vị tài xế lại không nghe:, “Ở đây và đường Lâm An ngược chiều nhau, tôi vốn muốn về nhà rồi, chẳng qua nhìn thấy các vị vội mới đưa các vị đi, không thể lúc muốn đến chỗ này lúc về chỗ kia.”. Kỳ Dục nhủ mày, muốn nói lại nhưng bị Tư Ngôn cắt ngang: “Được, chúng tôi không đổi, bác cứ đi đến địa chỉ lúc đầu.”. Nói xong, quay đầu nhìn Kỳ Dục:, “Đến khi xuống, em tự về được. Đúng rồi, lúc này em nhìn thấy anh bị đánh, không sao chứ, có cần đi bệnh viện không?”.

Kỳ Dục lạnh lùng quay đầu,: “Không sao, không cần đi.”. Tư Ngôn tự chuốc lấy phiền phức, trong lòng vô cùng buồn rầu, lại nghĩ đến vừa rồi khi anh kéo mình chạy, vô cùng xúc động, vốn tưởng rằng phát sinh sự việc như vậy sẽ khiến Kỳ Dục có chút không giống như vậy, không ngờ không khí như vậy trái lại càng kỳ lạ.

Xe dừng ở bên ngoài tiểu khu Kỳ Dục sống, hai người vừa xuống chiếc xe đó liền cuốn tung bụi lao đi. Tư Ngôn đứng trong bóng tối liền làm mặt quỷ, trong lòng nghĩ bây giờ chỉ có hai người họ, để xem anh lạnh nhạt với mình như thế nào.

“Đến nhà tôi rồi, cô tự mình về vậy.” Kỳ Dục lãnh đạm nói. Tư Ngôn kinh ngạc kêu lên: “Ở đây không gọi được xe, anh thực sự muốn để em một mình đi về à?..”.

8. Chương 8: Em Cuối Cùng Có Phải Là Cô Ấy Trong Lòng Tôi

Kỳ Dục lạnh lùng nhìn cô, dường như đang nói, rõ ràng là chính cô muốn tự mình gọi xe đi về mà.

Tư Ngôn thề thề đầu lười, biết rằng ở anh không có gì dễ dàng, anh bắt đắ dĩ đành mang theo cái đuôi đi gọi xe. Vừa quay người đi chưa được mấy bước, cô bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, quay người nói với Kỳ Dục: “À phải rồi, anh vừa rồi bị đánh một gậy, thực sự không cần đi bệnh viện chứ?”.

Kỳ Dục nghiêng mắt nhìn cô: “Tôi không có dự định lên trang đầu của báo giải trí ngày mai”. Tư Ngôn ỉu xiu xoa xoa mũi, điều này cũng đúng, anh không phải người bình thường, cuộc sống không có nhiều sự riêng tư khiến anh không thể làm nhiều việc, chỉ là, cây gậy đó, thực sự không sao chứ?

“Nhưng mà...” Tư Ngôn nhăn mày nói, bỗng nhiên nhìn thấy Kỳ Dục nhăn mặt, giống như là nhăn nhin đau đớn gì đó, cô lập tức quay lại, kéo cánh tay Kỳ Dục, “Vậy không đi bệnh viện, em và anh đi về nhà anh, ít nhất em có thể bồi thuốc cho anh. A? Nhà anh có thuốc không?”.

Kỳ Dục muốn rút cánh tay mình khỏi lòng bàn tay của Tư Ngôn nhưng không ngờ cô nắm quá chặt, khiến anh nhất thời khó thoát ra được, “Bỏ tay ra, tôi đã nói là không sao.”

Tư Ngôn lại không thèm nghe: “Không được, nếu không đi bệnh viện thì em sẽ đến nhà anh, hai chọn một!”. Tư Ngôn cô biết cách đối phó người ta, cũng rất có tâm ý.

Lưng Kỳ Dục thực sự là đang âm ỉ đau, anh cũng không ngờ Tư Ngôn lại khó đối phó như vậy, đành lạnh lùng nói: “Không có thuốc”.

Tư Ngôn bĩu môi: “Tại sao trong nhà lại không có thuốc chứ?”, nói rồi kéo góc áo của anh, “Trước tiên đưa anh đến hiệu thuốc gần nhất”.

Kỳ Dục thực sự không thay đổi được Tư Ngôn, không còn cách nào khác, bèn đi cùng cô đến hiệu thuốc, nhưng Tư Ngôn ngoài mua thuốc trị vết thương còn mua một lọ xích xông thuốc tây, còn làm ra vẻ đầy kinh nghiệm nói: “Anh lẽ nào không biết tủ thuốc trong nhà là vô cùng thiết yếu? Hôm nay mang số thuốc này về trước đã, hôm khác em đi chọn mua cho anh một tủ thuốc nhỏ”.

Cuối cùng, Kỳ Dục giống như một cái túi lớn bị Tư Ngôn cưỡng ép đi về phía khu nhà anh ở, mặt Tư Ngôn tràn đầy cảm giác tự hào.

Căn hộ của Kỳ Dục ở tầng 19, khi Tư Ngôn đứng trước cửa giục Kỳ Dục nhanh mở thì chỉ nhận được cái nhìn xem thường của Kỳ Dục, Tư Ngôn không thêm quan tâm, đến khi vào được trong phòng, cô kêu lên một tiếng thảm thiết: “Kỳ Dục, đây là nhà anh sao?”. Tư Ngôn méo miệng nhìn theo chiếc túi được Kỳ Dục vớt lên sofa. “Anh khẳng định anh đã sửa chữa hoàn thiện rồi? Không phải là phòng thô chứ?” Không thể trách Tư Ngôn khi hình dung phòng của Kỳ Dục như vậy, vì căn phòng này thực sự vô cùng thê thảm, trong phòng khách chỉ có một chiếc sofa bằng da to, không có trà kỷ, không có ti vi, rèm cửa là màu đen giống với chất liệu gỗ, trong phòng bếp thiết kế theo kiểu mở không có bất cứ đồ dùng bếp nào, thậm chí, trên mặt bồn rửa còn có một lớp bụi dày. Chiếc giường Kingsize trong phòng ngủ thì lại quá khoa trương, chiếm gọn diện tích nửa phòng, ngoài ra thì không còn bất cứ đồ dùng nào khác.

Kỳ Dục lạnh lùng nhìn cô, rồi rất tự nhiên ngồi xuống sofa, không hề có ý muốn giải thích.

Tư Ngôn coi như là được mở mang tầm mắt, ai thán một tiếng rồi cũng ngồi phịch xuống sofa: “Kỳ Dục, em thật sự không thể xem thường anh được!”. Nói rồi, tay cầm túi thuốc, lập tức chấn hưng tinh thần, lục trong túi nylon lấy ra một tuýp thuốc mỡ, sau đó chỉ vào Kỳ Dục ra lệnh: “Nào, nằm sấp xuống, em xem vết thương thế nào”.

Kỳ Dục đưa tay cầm lấy tuýp thuốc, nói: “Việc này không cần cô giúp, tôi tự làm được rồi”.

“Thế sao được!” Tư Ngôn hung hăng nói, lại giật tuýp thuốc từ trong tay Kỳ Dục, đẩy đẩy vai anh. “Sau lưng anh mọc thêm một đôi mắt hay là mọc thêm một cánh tay? Anh tự mình làm sao thoa được chứ! Thật đúng là khó tính!”

Kỳ Dục bị mấy câu của cô nói cho khó chịu nhưng lại không có lời nào để phản bác, nhoáng một cái đã bị cô đẩy ngã xuống sofa, cô nói rất bẽ trên: “Em từ nhỏ đã mát xa cho ông ngoại, kỹ thuật khẳng định vượt qua kiểm tra, anh có thể yên tâm”.

Tư Ngôn không chút kiêng dè kéo áo anh lên, lưng của anh lộ ra.

Tư Ngôn kinh hãi kêu lên một tiếng, sau đó áy náy nói: “Kỳ Dục, anh sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Tím thành mảng lớn rồi, anh không đau sao?”. Cô vừa nói, tay vừa nhẹ nhẹ thoa lên, dần dần đầu ngón tay rịn mồ hôi giống như mang theo điện vậy, từ từ khắc hoạ lên lưng Kỳ Dục.

Cảm giác này thâm nhập vào trong tim của Kỳ Dục, khiến đầu mày của anh bất giác nhíu lại, trong lòng nảy sinh tình cảm mâu thuẫn. Tư Ngôn lại chẳng may may biết đến cảm nhận của Kỳ Dục, tự mình bôi một ít thuốc mỡ lên chỗ bị thương ần nhẹ, khuôn mặt rất chăm chú.

Hai người vừa rồi Tư Ngôn đã từng gặp trước đây, từng tản bộ quanh nhà cô, lúc đầu cô cho rằng họ sống ở bên kia, không ngờ sớm đã chú ý đến cô, xem ra cô sau này phải cẩn thận một chút.

Đầu Kỳ Dục gối lên tay vịn của sofa, dúi mắt lại, bỗng nhiên nghĩ đến thời nhỏ anh không cẩn thận sau khi tự làm mình bị thương, mỗi lần đều là A Sênh hai mắt đỏ hoe xoa vết thương của anh, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “A Sênh xoa xoa cho anh, anh liền không đau nữa”.

Tư Ngôn cúi thấp đầu nhẹ nhàng thổi lên vết thương của anh, miệng còn lẩm bẩm: “Em thổi một lúc là sẽ không đau nữa”.

Trong lòng Kỳ Dục giống như bị một chiếc búa đập mạnh vậy, bỗng nhiên cảm thấy điều gì đó, nhanh chóng ngồi dậy, kéo áo xuống, sau đó lạnh lùng nhìn Tư Ngôn suýt nữa ngồi không vững, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng được.

Tư Ngôn lúng ta lúng túng xoa xoa mũi: “Sao vậy? Vừa rồi không phải là rất tốt sao?”. Kỳ Dục giống như bị người ta nhìn thấu tâm tư vậy, quay đầu đi, không nhìn Tư Ngôn nữa, nhưng lại không ngừng thăm hỏi bản thân, anh thật sự biến cô thành A Sênh sao? Cô không phải là A Sênh, cô không phải!

Tư Ngôn gọi anh mấy tiếng mà không thấy trả lời, trong lòng có chút không vui, cô thành tâm thành ý giúp anh xoa thuốc nhưng lại bị anh cự tuyệt, thế thì cô chẳng cố làm gì nữa, cứ tưởng bách độc bất xâm, thực ra không chịu sự nổi đả kích nhỏ, trong lòng nghĩ ở đây ồn ào khiến anh phiền lòng, liền sắp xếp lại túi

thuốc rồi cầm lấy túi của mình đứng dậy, nói với Kỳ Dục: “Nếu đã như vậy, em về đây”. Không nghe thấy bất kỳ sự hồi đáp nào, trong lòng Tư Ngôn thở một hơi thật dài, cầm túi rồi quay người đi về phía cửa.

Tay vừa chạm cửa, bỗng nghe thấy sau lưng “băng sơn đại ca” có chút không tự nhiên lên tiếng: “Hôm nay muộn rồi, nếu cô muốn, có thể ở lại đây một tối”. Ý? Đúng không? Trong lòng Tư Ngôn ôm một tia hy vọng nho nhỏ, quay đầu nhìn anh, thấy anh gật đầu lập tức thở phào một tiếng vui mừng, từ bên cửa chạy quay lại, ngưỡng nghệu ngồi xuống sofa, còn trình bày rõ: “Em không cướp giường của anh đâu, em dùng sofa là được rồi”. Kỳ Dục không biết phải làm thế nào đành đứng lên đi về phía phòng ngủ.

Tư Ngôn hưng phấn ngồi trên sofa, nghĩ hôm nay lại tiến thêm một bước với Kỳ Dục, thực sự là vượt qua cả dự liệu của cô, cô vô cùng vui vẻ.

Khi Kỳ Dục một lần nữa từ phòng ngủ đi ra, anh vút chiếc áo sơ mi màu trắng vào người Tư Ngôn, lạnh lùng nói: “Trước tiên tắm đi”. Cầm chiếc áo sơ mi màu trắng rõ ràng là của Kỳ Dục, trong lòng Tư Ngôn bỗng dựng lên, đây là áo Kỳ Dục đã từng mặc! Cô nhanh chóng đứng lên, cười hắc hắc với Kỳ Dục, sau đó chạy về phía phòng tắm.

Kỳ Dục nhìn bóng cô chạy vào phòng tắm, bỗng nhiên có chút hối hận vừa rồi tại sao đột nhiên đồng ý cho cô ở lại, anh không cho bất kỳ ai qua đêm ở nhà mình.

Tư Ngôn đối mặt với cô gái trẻ sắc mặt có chút ửng đỏ trong gương, bất giác cười cười, sau đó đưa tay vỗ vỗ vào hai má, nhẹ giọng nói với mình: “Vui chết mất! Được ở lại nhà Kỳ Dục rồi!”. Mở vò hoa sen, xả sạch mọi mết mỗi của một ngày, ngưỡng nghệu mặc vào chiếc áo sơ mi trắng. Cô không phải là quá cao, chỉ hơn một mét sau một chút mà Kỳ Dục lại cao hơn cô rất nhiều, cho nên chiếc áo sơ mi mặc lên người cô giống như bé gái chơi đùa mặc quần áo của bố mẹ vậy, cô lắc nhẹ, tay áo dường như có thể làm thành thủy ống (Chú thích: Ống tay áo dài, thường có ở trang phục cổ của Trung Quốc), tự nhiên cười mình.

Vật dưới cửa áo che mất đùi, nhưng khi cô bước đi hiện lên có chút mị hoặc, Tư Ngôn mặc dù phóng khoáng, nhưng đứng trước người mình thích cũng có chút xấu hổ, cô kéo kéo cổ áo sơ mi, trong lòng tràn đầy sự thấp thỏm bước ra.

Lúc này Kỳ Dục đang ngồi trên sofa, anh cũng đã tắm xong, cả đầu tóc ướt đang không ngừng nhỏ từng giọt nước xuống, đồng thời chiếc áo sơ mi trắng khoác trên người anh hiện rõ sự đặc biệt, Tư Ngôn phát hiện bản thân lại không nhịn được nuốt nước bọt. Có điều không biết Kỳ Dục đang nghĩ gì, ngồi im ở đó, khi Tư Ngôn bước đến đằng sau lưng mà cũng không biết.

Tư Ngôn cầm chiếc khăn mặt đặt ở bên cạnh, thuận tay giúp anh lau tóc, miệng còn lầu bầu: “Tóc mà không lau khô ngủ sẽ bị đau đầu, trước đây ông ngoại đã dạy em như vậy”.

Kỳ Dục bị hành động bất ngờ của Tư Ngôn làm cho giật mình, đột nhiên quay người lại, trong mắt tràn đầy sự mong đợi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt có chút khó hiểu của Tư Ngôn, ánh mắt ảm đạm, quay đầu đi, lấy lại chiếc khăn mặt, tự mình lau đầu.

Tư Ngôn thật sự không hiểu Kỳ Dục cuối cùng là bị làm sao, nhưng cũng không so đo với anh, kéo áo rồi ngồi xuống bên cạnh Kỳ Dục, dùng tay từ từ xoa tóc của mình.

Nhất thời, hai người im lặng không ai nói gì, không khí lại ảm áp khó có.

Kỳ Dục bất ngờ nhìn Tư Ngôn, hai tròng mắt của cô thu lại, môi khẽ vênh lên, thậm chí cái tai cũng gây họa, Kỳ Dục không biết tại sao mình lại gặp người giống A Sênh đến vậy, nhưng trong lòng lại chắc chắn cô không phải là A Sênh, nên khiến lòng anh vô cùng buồn bực, chỉ muốn tìm thứ gì để trút hết vào đó.

Kỳ Dục, nghĩ ngợi cuối cùng lên tiếng hỏi: “Tư Ngôn, cô còn nhớ những chuyện khi nhỏ không?”. Anh tràn đầy kỳ vọng hỏi.

Tư Ngôn nghiêng đầu nhìn anh, cười nói tự nhiên: “Đương nhiên nhớ, ông ngoại lúc nào cũng nói em có khả năng nhớ rất tốt”.

“Vậy thì, khi nhỏ cô cũng được gọi là Tư Ngôn?” Anh thực ra rất muốn nắm tay Tư Ngôn mà hỏi, em thực sự không phải là A Sênh sao? Hay là, em đã quên anh trai rồi sao? Nhưng, trước khi xác thực, anh sẽ không lỗ mồm, anh xưa nay rất lý tính, bây giờ cũng vậy.

9. Chương 9: Cách Mạng Vẫn Chưa Thành Công, Đồng Chí Phải Tiếp Tục Nỗ Lực

Tư Ngôn có chút kỳ quái vì sao Kỳ Dục lại hỏi điều này, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: “Hồi nhỏ em sống ở nước Y, ở đó, em được gọi là Shirley, có chuyện gì sao?”

“Từ lúc sinh ra cô luôn ở nước Y?”

Tư Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ, dường như nghĩ đến điều gì đó: “Em cũng không rõ lắm, vì hồi nhỏ có làm một phẫu thuật không nhỏ, cho nên những sự việc khi nhỏ em đều không nhớ rõ lắm”. Cô còn chỉ chỉ vào ngực: “Ở đây, em phẫu thuật tim.”

Kỳ Dục bị lời nói của cô làm cho hồ đồ rồi, dựa vào những tin tức này, anh căn bản không thể có bất cứ chứng cứ nào chứng minh Tư Ngôn là A Sênh, hơn nữa, theo anh biết, A Sênh không hề có vấn đề về tim.

“Sao vậy?” Tư Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, “Có việc gì sao?”

Kỳ Dục lắc đầu, không nói gì.

Tư Ngôn bĩu bĩu môi, trong lòng ầm ục khó chịu, liền lải nhải: “Có điều em từng đến thành phố Tân Hải, trước đây ở nước Y, luôn bị họ quản, em liền bỏ nhà đi, nhưng chưa được bao lâu lại bị bắt quay lại”. Cô thấy Kỳ Dục vẫn không nói gì, bèn đưa tay kéo góc áo anh: “Này, anh cũng nói một câu đi”.

Kỳ Dục bỗng nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Tư Ngôn nói: “Không còn sớm nữa, ngủ đi”. Nói rồi quay người đi về phía phòng ngủ.

Tư Ngôn vừa định đi cùng, nhưng Kỳ Dục lại đưa ột cái chặn: “Chặn này cho cô, cô ngủ trên sofa”. Tư Ngôn rầu rĩ nhận chặn, ôm chặn đến sofa, ai thán một câu rồi ngã xuống, cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục nỗ lực!

Có lẽ do trước khi đi ngủ uống chút nước, đến nửa đêm, Tư Ngôn ôm bụng bò dậy từ sofa, mơ mơ hồ hồ chạy vào trong toilet. Sau khi giải quyết được vấn đề nội bộ cô khi khoan khoái đi ra nhưng lại không cẩn thận va vào một người.

Một cốc nước lạnh bất thành linh đổ lên vạt áo trước của Tư Ngôn, ướt một mảng lớn, Tư Ngôn thần trí mơ màng cuối cùng cũng tỉnh táo, cô ngẩng ra ngốc nghếch nhìn ngực mình cảnh xuân lộ ra, hét lên một tiếng, tay ôm trước ngực, nhanh chóng quay người bỏ đi. “Anh, anh làm gì vậy?” Kỳ Dục vốn đi ra uống nước, không ngờ đúng lúc va phải Tư Ngôn đi từ toilet ra, cốc nước lạnh không may đổ lên vạt áo trước của cô, áo sơmi của cô vì mặc đi ngủ nên có chút xộc xệch, toàn bộ phần ngực lộ ra trước mắt Kỳ Dục, khiến anh thoáng thất thần.

Vốn có chút buồn ngủ giờ thì hoàn toàn tỉnh táo, nhìn bóng hình mảnh khảnh trước mặt, anh khẽ cười khổ: “Xin lỗi, cô không sao chứ?”

“Thực ra... cũng không... không sao.” Tư Ngôn giấu đầu vào trong cánh tay, buồn bực nói.

Kỳ Dục thở dài, quay người đi vào phòng ngủ rồi lại cầm ra một chiếc áo sơmi, lay lay vai cô: “Thay áo đi”.

Tư Ngôn vẫn cúi đầu, quay người, đưa tay ra, mò mò nắm lấy chiếc áo sơmi, luống cuống không nhìn đường một lần nữa chạy vào toilet.

Nửa đêm về sáng cuối cùng cũng bình yên vô sự trôi đi, có điều Tư Ngôn lại không tài nào ngủ nổi, mới sáng sớm đã dậy ra ngoài mua bữa đồ ăn sáng, ngồi bên bàn ăn đợi Kỳ Dục xuất hiện.

Kỳ Dục mở cửa phòng ngủ, chợt nhìn thấy bữa sáng trên bàn ăn, hơi sững sốt, nhưng lập tức phản ứng lại: “Cảm ơn”. Anh thoáng hiện vẻ không tự nhiên nói, sau đó ngồi xuống đối diện Tư Ngôn.

“Em không biết anh thích ăn gì”, Tư Ngôn chỉ một loạt đồ ăn trên bàn, “cho nên mỗi thứ mua một ít, anh xem, bánh bao hấp, bánh mì, sữa, nước hoa quả, anh thích thứ gì?”. Cô tràn đầy hy vọng hỏi.

“Tôi không kén ăn.”

“Ồ.” Tư Ngôn lên tiếng trả lời theo, cười cầm đĩa gấp một chiếc bánh bao nhỏ, “Em vừa trộm ăn trước một cái, nóng hôi hổi, đặc biệt ngon. Khi em bỏ nhà đến đây, liền ăn cái này, sau đó trở về, ngày ngày đều nghĩ muốn quay trở lại ăn bánh bao.”

Kỳ Dục khê nhếch khóe môi, gấp chiếc bánh cho vào miệng, Tư Ngôn cười, cũng tự gấp một cái cho vào miệng mình, kết quả là bị dầu ở trong bánh làm cho bỏng, mở to miệng thổi phù phù, mặc dù, trong phòng đâu có nóng như vậy.

Khi Tư Ngôn về nhà khó tránh khỏi bị Tư Niên nói vài câu, cô sống chết bảo đảm không có lần sau mới làm yên lòng lão đầu tử. Vì lý do cá nhân, Kỳ Dục đã mấy ngày liền không xuất hiện, hôm nay vừa may có một buổi biểu diễn được sắp xếp từ trước, Tư Ngôn vui sướng cùng với mấy người đồng nghiệp đi ra hậu đài.

Kỳ Dục không ngờ, vì người tạo hình trang điểm không đủ, Tư Ngôn bị kéo đến tạo hình trang điểm ột nữ sinh vô cùng trong sáng. “Ồ, đừng hóa trang tôi quá già đấy.” Người đó mắt híp lại, có chút kiêu ngạo nói.

Tư Ngôn chu miệng, có chút không thích người này, nhưng cô vẫn gật đầu trả lời: “Ừ, được”. Đang làm tóc cho người đó, nghe thấy tiếng A Lâm ở bên cạnh nói với Thái Căn: “Chị Thái, nghe nói Tư Thiệu muốn quay lại? Cô ta đã hơn bốn mươi rồi, sao nhìn vẫn trẻ như vậy”.

“Ồ, hình như vậy, nghe nói cô ta muốn quay lại diễn Trương kiểm.”

“Trương kiểm? Không phải nói là Kỳ Dục sẽ diễn sao?” A Lâm tỏ rõ sự hưng phấn. “A, nói đến vấn đề này tôi bỗng nhiên nhớ đến một việc, tôi luôn cảm thấy Tư Thiệu và Kỳ Dục hơi giống nhau, cô nói có đúng không?”

“Có đúng không?” Thái Căn khê cười, “Đây là việc của làng giải trí ai mà biết được”.

Tư Ngôn nghe họ nói chuyện, trong lòng có chút buồn rầu không vui, không cẩn thận hơi mạnh tay, người kia kêu lên một tiếng, âm thanh sắc nhọn vang lên trong phòng hóa trang: “Cô làm gì vậy? Muốn dứt hết tóc của tôi sao?”.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Đúng là lỗi của Tư Ngôn, nên cô lúng túng xin lỗi.

Thái Căn liếc xéo cô: “Làm bên khinh bên trọng”.

Tiếng A Lâm nho nhỏ truyền đến bên tai Tư Ngôn: “Đây không phải là nữ phụ trong Trương kiểm Cảnh Dao sao?”.

Cảnh Dao tức giận đứng dậy, liếc mắt nhìn Tư Ngôn: “Cô có phải là cố ý?”.

“Xin lỗi, tôi không cẩn thận.”

“Hừ.” Cảnh Ngọc hừ lạnh một tiếng. “Tôi nhìn thấy cô chính là cố ý.”

Trên khuôn mặt thuần khiết hiện rõ sự tức giận có phần khiến người ta khó có thể mà chấp nhận, Tư Ngôn há miệng không biết phải nói gì, may thay người quản lý của Cảnh Dao bước tới, trấn an cô ta mấy câu, lúc đó mới coi như qua sự việc này.

Khi đến lượt Cảnh Dao lên diễn, A Lâm bước đến bên Tư Ngôn thì thào vào tai: “Tư Ngôn, cô có cảm thấy con người Cảnh Dao nhìn có vẻ rất thuần khiết?”. Tư Ngôn gật gật đầu, điều này mọi người đều có thể nhìn thấy rõ.

A Lâm khê cười: “Cô ta ấy, trong giới tính khí có tiếng không được tốt, biểu hiện bề ngoài đều là lừa mắt thiên hạ, nói cho cô biết, tôi thấy cô ta gần đây tính khí càng tệ, khả năng là do vai nữ chính trong Trương kiểm bị Lạc Vũ Nghiên chiếm, cô ta chỉ thừa lại vai phụ”.

Bộ phim Trương kiểm Tư Ngôn biết, là bộ phim tiếp theo mà Kỳ Dục tham gia, Tư Thiệu cũng sẽ trở về nhận một vai trong đó, mặc dù chỉ là khách mời, nhưng phân cảnh không ít, việc tranh vai nữ chính khiến mọi người quan tâm.

Trượng kiếm là một bộ phim võ hiệp, Kỳ Dục vào vai một vị kiếm khách lạnh lùng hành tẩu trên giang hồ, vô tình, rất phù hợp với hình tượng của anh. Nhưng vai nữ chính Tư Ngôn thật không hiểu rõ lắm, chỉ biết dường như có hai người tranh nhau muốn đoạt vai đó, hóa ra là Cảnh Dao với Lạc Vũ Nghiên sao.

A Lâm nói tiếp: “Vai nữ chính cũng là một nữ kiếm khách có chút khí khái của kẻ anh hùng, theo đó vì hình ảnh của Cảnh Dao quá thuần khiết, không hợp với hình tượng nhân vật, kết quả là bị loại, cô làm mọi cách rồi nhưng không được, cuối cùng cô ta chỉ nhận được một vai phụ”.

Trong lòng Tư Ngôn thật muốn than một tiếng, chuyện của giới giải trí quả phức tạp, lúc cô muốn làm người tạo hình chỉ là hứng thú của bản thân, lại thêm liên quan đến cha mẹ mới tính đến việc vào Hoa Tinh, không ngờ lại xảy ra nhiều việc như vậy, nếu nơi này không phải là có Kỳ Dục, nói không chừng cô cũng không muốn nữa.

“Nói đến mới nhớ”, A Lâm dường như nghĩ đến việc gì đó, liền nói, “cô và Tư Thiệu có cùng họ Tư”.

Tư Ngôn có chút xấu hổ, vừa định nói gì đó thì nghe thấy một âm thanh truyền đến: “Nói với cô ta sao mà nhiều thế?” Thái Cẩn bước đến lạnh lùng nhìn A Lâm, “Không muốn làm nữa sao?” A Lâm ngượng ngùng cười, nhìn Tư Ngôn nháy nháy mắt rồi mới rời đi.

Thái Cẩn hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ không kiên nhẫn: “Mặc dù không biết đằng sau cô là ai, nhưng nếu làm không tốt việc của mình, thì cũng không thể tiếp tục tồn tại ở Hoa Tinh”.

“Tôi hiểu.” Tư Ngôn kìm nén sự tức giận trong lòng, trả lời.

Kỳ Dục đến hơi muộn, Tư Ngôn vừa giúp anh trang điểm xong, anh liền vội vàng lên sân khấu, Tư Ngôn đến một câu cũng không kịp nói với anh, nhìn bóng dáng anh, cô bất giác khẽ thở dài.

Buổi tối Tư Ngôn về nhà, thấy Tư Niên chưa ngủ, liền khoác lấy cánh tay ông, hỏi: “Tư Thiệu muốn quay về sao?”.

Tư Niên cười: “Sao thế? Nhớ mẹ à?”.

“Một chút.” Tư Ngôn nói. “Hôm nay nghe nói bà ấy muốn quay về đóng phim. Không ngờ Chung Tấn Sở giấu bà ta lâu như vậy, cuối cùng cũng cam lòng cho bà ta xuất hiện đóng phim, cháu được mở rộng tầm mắt rồi!”

Tư Niên đưa tay véo véo đầu mũi cô, giả vờ quát lên: “Đừng có mà không biết lớn nhỏ trên dưới, đó là bố mẹ cháu”.

Tư Ngôn chu môi: “Cháu từ nhỏ đến lớn đều gọi họ như vậy”.

“Giỏi, giỏi, giỏi, ông không nói lại được với cháu.” Tư Niên lắc đầu bật cười. “Mau đi ngủ sớm đi, A Thiệu có lẽ mấy hôm nữa quay về, đợi mẹ quay về, đừng có giống đêm hôm trước không quay về nhà, biết chưa?”

“Cháu biết rồi.” Tư Ngôn nói. “Đợi Tư Thiệu quay về, cháu nhất định làm một đứa trẻ ngoan!”

10. Chương 10: Trước Đây Không Có Em Anh Vẫn Ổn Đây Sao

Hai hôm sau là buổi họp báo công bố khởi quay Trượng kiếm, cũng chính ngày hôm đó Tư Thiệu quay về thành phố Tân Hải, có điều lại không về nhà một chuyến mà đến thẳng cuộc họp báo.

Tư Ngôn ba chân bốn cẳng chạy vội tới phía hậu đài, vì là lần đầu tiên đến nơi này, không thông thuộc địa hình, căn bản tìm không ra phòng hóa trang ở đâu, tìm đi tìm lại mấy vòng đến mặt mày choáng váng.

Không dễ gặp được một cô gái dáng cao gầy, khí chất xuất chúng đi qua, Tư Ngôn vội vàng đưa tay ngăn cô ấy lại hỏi: “Xin hỏi một chút, phòng hóa trang đi như thế đường nào?”. Người đó khoanh tay quay người lại, ánh mắt nhìn từ mặt Tư Ngôn chuyển đến cánh tay, ra ý Tư Ngôn buông tay ra, rồi mới chậm rãi nói: “Ồ ngay trước mặt”. Ánh mắt khinh thường liếc xéo Tư Ngôn, có cảm giác ngạo mạn kiêu kỳ.

Tư Ngôn ngưng ngừng thu tay lại, gật đầu cảm ơn, vừa định bước đi, lại nhìn thấy trước mặt một cánh cửa ở phía xa xa bỗng nhiên mở ra, một bóng hình quen thuộc bước ra.

Dáng vẻ vui mừng tươi cười của Tư Ngôn vừa mới bắt đầu thì lại nhìn thấy cô gái cô vừa hỏi đường động tác nhanh hơn cô, bước đến trước mặt Kỳ Dục, thần sắc ngạo mạn kiêu kỳ đột nhiên thay bằng một khuôn mặt nhẹ cười: “Kỳ Dục, anh đã đến rồi?”.

Kỳ Dục lạnh lùng nhìn cô ta một cái, không trả lời, lại dời ánh mắt đến Tư Ngôn, khẽ nhíu mày: “Sao bây giờ mới tới?”. Khuôn mặt Tư Ngôn vốn cứng đờ liền nở nụ cười, mang theo sự đắc ý bước đến: “Em không quen đường”. Khi nói với Kỳ Dục, cô hồi phục lại dáng vẻ đáng thương.

Kỳ Dục đang muốn quay người rời đi, người con gái kia dường như không cách nào chịu nổi hành động của hai người họ khi coi cô như người vô hình, cuối cùng không kìm chế gọi: “Kỳ Dục, tôi là Lạc Vũ Nghiên!”. Tư Ngôn quay người nhìn cô ta, mắt híp lại, trộm nghĩ, hóa ra cô ta chính là người đã đầu hạ Cảnh Dao, có điều, xem ra so với Cảnh Dao có hiệp khí hơn một chút, nhưng tính cách thực sự cũng chẳng ra làm sao.

“Tôi biết.” Kỳ Dục vẫn chưa quay người, lạnh đạm trả lời, sau đó nói với Tư Ngôn: “Còn chưa đi?”. Tư Ngôn vội vàng đáp lời: “Đi đi đi”.

Trong phòng hóa trang không có nhiều người, lần này tham gia hộp báo công bố chỉ có một vài diễn viên chính, quy mô không quá lớn, ngoài Kỳ Dục, Cảnh Dao, còn có Lạc Vũ Nghiên và người vẫn chưa tới là Tư Thiệu. Trong kịch bản còn có một nam diễn viên phụ nữa, có điều đến bây giờ vẫn chưa có tên trong danh sách công bố diễn viên, không biết rốt cuộc “hoa rơi nhà nào”.

Tư Ngôn đang giúp Kỳ Dục tạo hình, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có một tiếng động lớn, vẫn chưa kịp phản ứng thì cửa bị mở ra, một đám người vây lấy một người bước vào. Người đó chính là Tư Thiệu. Tư Ngôn nhìn từ xa, bà vẫn như trước đây trẻ trung xinh đẹp có khí chất, hoàn toàn không giống một người phụ nữ đã qua tuổi tứ tuần, lúc mỉm cười thanh nhã, càng thêm lực hấp dẫn.

Kỳ Dục vì cảm thấy động tác của Tư Ngôn ngưng lại, liền nhìn theo ánh mắt cô, đúng lúc đối mắt với Tư Thiệu.

Nhưng chưa đến một giây, Kỳ Dục lập tức quay lại, lạnh lùng mắng: “Nhìn cái gì?”. Tư Ngôn lúc này mới tỉnh lại, vội vàng thu ánh mắt. “Xem có một chút mà cũng dữ vậy.” Cô lầu bầu.

Đang nghĩ tiếp tục làm công việc, thì Tư Ngôn phát hiện đám người đang đi đến gần cô, cô vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn, cuối cùng Tư Thiệu cười dịu dàng hướng về phía cô.

Cô vội vàng dùng ánh mắt biểu thị Tư Thiệu nhất định không được nói chuyện với mình, nhưng lúc đó Tư Thiệu đã đi đến trước mặt cô, ánh mắt tràn đầy dịu dàng nhìn cô: “Thế nào? Có vất vả không?”.

Tư Ngôn hấp tấp thể hiện dáng vẻ vừa mừng vừa lo: “Không vất vả, không vất vả”.

Tư Thiệu buồn cười nhìn cô, cuối cùng đành lắc lắc đầu, đưa tay vuốt vuốt tóc cô: “Vậy thì tốt”. Nói xong quay người bước đi, bỗng nhiên dừng lại, nói: “Cô đến giúp tôi trang điểmạo hình”. Tay bà chỉ vào khuôn mặt ngây ra không hiểu của Tư Ngôn.

Đám người nhất thời xôn xao, nhưng lại không ai dám đưa ra ý kiến phản đối, chỉ im lặng chấp nhận.

Tư Ngôn cũng bị đám người quây lấy đẩy đến đằng sau Tư Thiệu, cô nhìn thấy Tư Thiệu đang híp mắt cười, liền không kiềm chế nổi, giả bộ sảng giọng: “Mẹ cố ý đúng không?”.

“Cố ý gì chứ? Mẹ muốn xem con học thế nào.”

Tư Ngôn chu môi nhìn, cuối cùng vẫn không thể lay chuyển được bà ta, đành cam tâm thất bại, nhìn Kỳ Dục áy náy, bắt đầu xử lý các vấn đề về tạo hình cho Tư Thiệu.

“Mẹ lần này sẽ ở lại lâu chứ?” Tư Ngôn thấy bên cạnh không có người liền nhẹ tiếng hỏi.

Tư Thiệu gật đầu: “Ừ, xong bộ phim này”. Nói rồi ngẩng đầu nhìn Tư Ngôn, “Có điều mấy tháng không gặp con, sao cảm thấy con bỗng nhiên trưởng thành quá vậy?”.

“Đó là vì mẹ luôn coi con là một đứa trẻ.” Tư Ngôn nói. “Con sớm đã trưởng thành rồi. Đúng rồi, thời gian này mẹ về nhà ở chứ? Ông ngoại cũng rất muốn gặp mẹ.”

Tư Thiều phì cười: “Nên như vậy, Tấn Sở vẫn chưa về, đợi ông ta quay về, mẹ sợ rằng không thể ở cùng hai ông cháu”.

“Haizzz...” Tư Ngôn thở dài một tiếng. “Ông ta là kẻ độc tài, ngày ngày độc chiếm mẹ, chúng ta một năm gặp nhau không được mấy lần.” Lần này Tư Ngôn và Tư Thiều nói chuyện rất vui vẻ, không hề biết Kỳ Dục từ khi nào đã bước đến bên họ, anh nghiêm mặt nhìn Tư Ngôn đang cười vui vẻ, không kiềm chế nổi mở miệng: “Xong chưa?”.

“A?” Tư Ngôn giật mình, quay người liền nhìn thấy Kỳ Dục sắc mặt sẫm lại, mắt tràn đầy thần sắc thiếu kiên nhẫn, tóc của anh Tư Ngôn mới làm xong một phần.

“Tôi nói, cô xong chưa?” Kỳ Dục đè nén sự phẫn nộ trong lòng, hỏi lại một lần nữa.

Tư Ngôn áy náy: “Tôi nghĩ rằng anh đã để người khác làm cho anh rồi”.

“Tôi hy vọng cô sắp xếp đúng vị trí của mình, tạo hình của tôi là cô, không phải người khác.”

Tư Thiều ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Kỳ Dục, cảm giác có chút quen thuộc mơ hồ, nhưng lại nói không rõ là quen ở chỗ nào, thấy hai người căng thẳng, Tư Thiều liền cười phá vỡ: “Được rồi, Ngôn Ngôn, không cần quan tâm đến mẹ nữa, đi giúp anh ta đi.”

Tư Ngôn gửi ánh mắt cảm kích tới Tư Thiều, vội vàng kéo Kỳ Dục về chỗ cũ, sau khi ấn anh ngồi xuống, cô thấp giọng thì thào: “Trước đây không có em anh vẫn ổn đấy sao”. Nói xong cô nhìn Kỳ Dục trong gương, thấy sắc mặt anh càng lúc càng tệ, vội vàng ngậm miệng không nói gì nữa, sợ mình lại nói sai một chữ làm cho anh ta tức giận.

Buổi họp báo công bố chính thức bắt đầu, vì bộ phim này do đạo diễn nổi tiếng trong nước Thao Dao, lại được nhà biên kịch trứ danh cải biên từ một tác phẩm võ hiệp nổi tiếng có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, thêm các minh tinh tham gia diễn xuất đều là ngôi sao điện ảnh, cho nên nhận được sự quan tâm lớn.

Tư Ngôn trốn ở một bên, toàn bộ đại sảnh, đều đã ngồi kín ký giả, âm thanh rầm rập rầm rập không dứt, ngồi trên sân khấu là nhóm biên kịch và đạo diễn, còn có bốn diễn viên chính.

Sau khi người dẫn chương trình giới thiệu về Trương kiểm một lượt, tiếp đến là phần các ký giả tự do đặt câu hỏi.

“Xin hỏi Tư Thiều, không biết nguyên nhân nào mà khiến cô đồng ý đóng bộ phim này? Theo tôi được biết, mấy năm gần đây cô rất ít tham gia đóng phim.”

Tư Thiều đoan trang cười: “Đối với tôi mà nói, một kịch bản hay cùng một đạo diễn giỏi chính là tiêu chuẩn chọn đóng phim của tôi, chỉ có thể nói, tôi luôn chờ đợi một nhân vật phù hợp với tôi mà thôi, không biết câu trả lời như vậy có làm hài lòng bạn không?”.

“Vậy anh Kỳ Dục thì sao? Vì sao anh tiếp nhận bộ phim này? Anh trước đây là ca sĩ, cũng từng đóng phim hiện đại, có lẽ đây là bộ phim cổ trang đầu tiên của anh?”

Kỳ Dục lạnh lùng ngược mắt nhìn về phía người vừa đặt câu hỏi, nhìn đến nỗi người đó sợ hãi cúi đầu, rồi mới từ từ trả lời: “Tôi thích bộ phim này, cho nên nhận lời”.

Người dẫn chương trình thấy mọi người có vẻ nhạ, bắt giác mở lời điều hòa: “Xem ra diễn viên chính của chúng ta đánh giá rất cao bộ phim này”.

Lại có người hỏi: “Cảnh Dao, đối với việc bị Lạc Vũ Nghiên cạnh tranh mất vai nữ chính, tâm trạng lúc này của cô thế nào?”.

Sắc mặt Cảnh Dao đột nhiên thay đổi, nhưng vẫn giữ được phong độ, cười: “Tôi không để bụng việc được hay không được đóng vai nữ chính, tôi chỉ có thể nói, nhân vật mà tôi đảm nhiệm rất phù hợp với tôi”.

Lạc Vũ Nghiên nghe thấy vậy, trên mặt thoáng cười: “Vai nữ chính của bộ phim này đương nhiên không phải ai cũng có thể diễn được”.

Cảnh Dao hít một hơi thật sâu, cố gắng không gây rắc rối gì cho buổi họp báo.

“Nghe nói bộ phim này vẫn còn một nhân vật nam phụ, vì sao đến bây giờ vẫn chưa công bố vai đó thuộc về ai?”

Đạo diễn khẽ cười: “Dĩ nhiên là muốn giữ lại chút hồi hộp, vì diễn viên vào vai phụ công việc tương đối bận, cho nên có lẽ muộn một chút mới đến tham gia”.

Buổi công bố có thể coi là diễn ra một cách xuôi chèo mát mái, Tư Ngôn quay về phòng hóa trang đợi Tư Thiệu, nhưng vừa mở phòng hóa trang ra thì nhìn thấy bên trong đã có một người đang ngồi. Người đó ngồi dựa vào ghế sofa, mắt hơi khép lại, dáng vẻ dường như có chút mệt mỏi, nghe thấy tiếng mở cửa, từ từ mở mắt, nhìn hướng về Tư Ngôn.

Tư Ngôn ngần ra, thuận đà lùi lại mấy bước, muốn lập tức mở cửa đi ra, nhưng đã muộn, người ngồi trên ghế sofa đã hoàn toàn tỉnh lại, ngồi thẳng người dậy, nửa như vui cười nhìn cô, giọng có chút khàn khàn: “Ồ, tiểu cô nương, tại sao nhìn thấy ta liền muốn đi?”. Tư Ngôn rút tay đang đặt trên cửa lại, cười lạnh một tiếng: “Anh làm sao lại ở trong này?”.

“Xem ra cô vẫn còn nhớ tôi?” Người đàn ông lười nhác đứng dậy, bước về phía Tư Ngôn, một tay chống lên tường, cười híp mắt nhìn cô. “Nơi này cô có thể đến, tại sao tôi không thể đến chứ?”

Tư Ngôn không thích nói chuyện nhiều với người đàn ông ngẫu nhiên gặp ở trong quán bar, liền đưa tay đẩy anh ta, cách xa anh ta một chút mới nói: “Vây xin anh cách tôi xa một chút, anh gần như vậy tôi cảm thấy khó chịu!”.

Người đàn ông đó lại tiến sát Tư Ngôn hơn, vừa định nói thì lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng, lập tức một giọng nữ kinh ngạc cất lên: “Kỷ Huyền, anh đến rồi?”.

Tư Ngôn quay đầu nhìn, thấy Lạc Vũ Nghiên ánh mắt đầy sự kinh ngạc nhìn mình và Kỷ Huyền, liền vội vàng cách xa anh ta một chút, cô không muốn tham gia và câu chuyện của hai người. Lạc Vũ Nghiên bước vào phòng hóa trang, đưa tay kéo cánh tay Kỷ Huyền: “Là anh cố ý đến đợi em sao? Em đã xong việc rồi, có thể đi thôi”.

Kỷ Huyền lại không vội đi, mà còn quay đầu nhìn Tư Ngôn: “Tiểu cô nương, chúng ta sẽ còn gặp lại”. Nói rồi tùy tiện nháy nháy mắt với cô.

11. Chương 11: Sênh Của Anh Còn Có Thể Tìm Lại Không

Đến khi Lạc Vũ Nghiên và Kỷ Huyền rời khỏi phòng hóa trang, Tư Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp ngồi xuống thì lại có người bước vào, lần này là nhân vật nữ thứ hai của Trương Kiếm, Cảnh Dao. Cảnh Dao dường như cũng vô cùng kinh ngạc nhìn thấy Tư Ngôn ở trong phòng hóa trang, sau khi lạnh lùng liếc cô một cái, bỗng nhiên cười hỏi: “Cô có nhìn thấy người đàn ông vừa đi cùng Lạc Vũ Nghiên không?”.

“Ừ, thì sao?” Tư Ngôn hỏi.

“Cô thực sự không biết?” Cảnh Dao cười híp mắt. “Người khác đều biết Lạc Vũ Nghiên có người nâng đỡ, vị đó là Kỷ Huyền tiên sinh, chính là người đứng sau cô ta.”

Tư Ngôn nhớ lại, hai người họ dường như rất thân mật, mà con người Kỷ Huyền vừa nhìn là biết không phải loại tốt đẹp gì, cho nên khiến cô không thích, cùng lắm chỉ cười cho qua chứ không nói chuyện.

Cảnh Dao lại nói: “Từ nhỏ tuổi đầu, cũng chẳng phải cứ có kỹ thuật biểu diễn là được, người ta có người nâng đỡ lớn như vậy, có thể coi thường người khác, cô nói đúng không?”. Nói xong, quan sát nghe ngóng Tư Ngôn một hồi, rồi nói tiếp: “Tôi thấy cô còn trẻ, có thể vào Hoa Tinh làm hóa trang cho Kỳ Dục, xem ra phía sau cũng có người nâng đỡ chứ?”.

Tư Ngôn không ngờ rằng cô ta nói vòng quanh cuối cùng lại nói đến cô, trong lòng không vui, định giải thích thì lại thấy Tư Thiệu bước vào, thân mật nói với cô: “Ngôn Ngôn, đợi lâu rồi phải không? Chúng ta về thôi”.

Ánh mắt của Cảnh Dao từ người Tư Thiệu chuyển sang người Tư Ngôn, bỗng nhiên cười, khẩu khí mang vẻ mình nói đúng: “Tư Ngôn, nhìn xem, tôi quả nhiên là không nói sai”.

Tư Thiệu thấy họ nói chuyện, liền bước đến bên cạnh Tư Ngôn, dịu giọng nói: “Sao vậy?”.

“Không sao, chúng ta về thôi.” Tư Ngôn ngẩng đầu nói, mặt mày tươi tắn.

Tư Thiệu vuốt vuốt tóc cô, cười rồi nắm lấy vai cô: “Ừ, đi thôi”.

Hai người rời khỏi phòng hóa trang, khi bước đến chỗ thang máy lại nhìn thấy Kỳ Dục đang đợi thang máy.

Tư Ngôn gọi anh một tiếng, nhưng không ngờ một chút phản ứng cũng không có, sắc mặt cô cứng đờ trong giây lát, lại gọi một tiếng nữa: “Kỳ Dục, anh về nhà à?”.

Lúc này Kỳ Dục mới quay đầu nhìn cô: “Ừ”. Anh trả lời vắn vắn có một từ, ánh mắt liền từ mặt cô chuyển sang Tư Thiệu, sau khi khẽ gật đầu lại quay đầu đi.

Tư Ngôn thấy anh lãnh đạm như vậy trong lòng bất giác tức giận, đúng lúc đó cửa thang máy mở ra, ba người cùng bước vào. Tư Thiệu thấy Tư Ngôn có vẻ không vui, liền nói: “Ngày mai có thời gian không? Chúng ta ra ngoài nhé?”.

“Thật không?” Ánh mắt Tư Ngôn sáng lên, nắm lấy tay Tư Thiệu cười. “Đương nhiên có, rất lâu rồi không cùng mẹ ra ngoài.” Tư Ngôn đang rất vui vẻ lại nghe thấy giọng Kỳ Dục lãnh đạm nói: “Ngày mai tôi có biểu diễn”. Tư Ngôn mặc dù muốn gặp Kỳ Dục, nhưng cũng rất muốn đi chơi cùng Tư Thiệu, họ đã rất lâu rồi không gặp nhau, cô hơi do dự, suy đi nghĩ lại, vẫn cẩn thận dè dặt hỏi: “Em có thể xin nghỉ phép không?”.

“Cô thấy thế nào?” Ánh mắt lạnh thấu xương của Kỳ Dục chuyển hướng sang Tư Ngôn, trực tiếp đâm xuyên vào trong mắt cô, khiến lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng, không sao thoát ra được.

Tư Thiệu nhìn sắc mặt hai người, ý cười trên mặt dần thâm sâu, nắm tay Tư Ngôn chặt hơn một chút, nói: “Ngày mai mẹ sẽ đưa con đi xin nghỉ phép.”.

“Nhưng...” Tư Ngôn đắn đo nhìn Tư Thiệu.

“Không sao.” Tư Thiệu cười, sau đó nhìn Kỳ Dục. “Cho Ngôn Ngôn nhà chúng tôi nghỉ phép một ngày đi, nó đã rất lâu rồi không gặp tôi.” Tư Thiệu nói vừa dịu dàng vừa chân thành, khiến Kỳ Dục cố ý muốn Tư Ngôn không được vui vẻ cũng không có lời nào để từ chối, đành lạnh lùng gật đầu.

Tư Ngôn muốn nói gì đó nhưng thang máy đã đến, Kỳ Dục đến một giây cũng không dừng lại, sải bước đi ra.

Loáng một cái vài ngày qua đi, từ hôm họp báo công bố khởi quay *Trượng kiếm*, Tư Ngôn chưa gặp lại Kỳ Dục, cho đến khi đoàn phim *Trượng kiếm* chính thức mở máy, Tư Ngôn cuối cùng mới được gặp lại anh.

Vốn dĩ Tư Ngôn không nằm trong nhóm hoá trang của đoàn phim *Trượng kiếm*, nhưng Tư Ngôn thực sự rất muốn tham gia, nhờ có Tư Thiệu trước đó đã đi “mở đường” nên Tư Ngôn lập tức có được thông báo được tham gia, cô vui mừng thu dọn hành lý cùng Tư Thiệu đến trường quay.

Tư Ngôn vì sát giờ mới tham gia cho nên sau khi sắp xếp phòng nghỉ, vừa may phòng cô lại đối diện phòng của Kỳ Dục, phòng bên cạnh được phân cho Tư Thiệu và Lạc Vũ Nghiên, vì vậy khi cô vừa gia nhập đoàn liền bị tổ hóa trang bài xích, cô nhờ có người nâng đỡ, nên đến phòng ở cũng không cùng đẳng cấp.

Tư Ngôn vì thế cảm thấy không cam lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy họ không hề nghĩ sai, cô vốn không có cơ hội tham gia, nếu không phải nhờ Tư Thiệu thì cô làm sao có thể đến, lại còn được ở ngay bên cạnh phòng của mình tính chứ? Cho nên cô nghĩ thông rồi, cô không thể không cố gắng, họ đều bài xích cô như vậy thì cô phải dùng thực lực của bản thân để chứng minh, đây mới là điều cô nên làm.

Khởi quay đã được ba ngày, nhưng Kỳ Dục vẫn chưa tới, Tư Ngôn cũng không biết anh xảy ra việc gì, gọi điện thoại không nghe máy, tổ đạo diễn cũng rối cả lên, liên hệ rất lâu mới biết tin từ chỗ Trình Hải An là mẹ của anh bệnh tình có biến, cho nên mới không kịp đến.

Tổ đạo diễn biết Kỳ Dục coi trọng mẹ như thế nào nên không hề trách cứ, đành chỉ đạo các diễn viên khác thực hiện cảnh quay của mình, còn phân cảnh của Kỳ Dục thì đợi anh đến rồi tính tiếp.

Buổi tối, Tư Ngôn không tìm được gọi điện thoại cho Kỳ Dục, lần này cuối cùng có người anh cũng nghe máy.

“Có việc gì?” Giọng của Kỳ Dục rất mệt mỏi.

Tư Ngôn cũng không dám nói to, nằm trên giường, nhẹ giọng hỏi: “Sức khỏe của mẹ anh tốt hơn chưa?”.

Kỳ Dục khẽ đáp một tiếng: “Ừ.”

Tư Ngôn nghe có vẻ như phía bên anh vô cùng yên tĩnh, liền hỏi: “Anh đang ở bệnh viện à?”.

“Ừ.”

“Đừng lo lắng, bệnh của bác gái sẽ khỏi thôi.” Cô nghe nói mẹ Kỳ Dục bị ung thư dạ dày, cô không phải không biết tỷ lệ điều trị khỏi của loại bệnh này, nhưng với tình hình hiện tại cô chỉ có thể an ủi như vậy.

“Ừ.” Kỳ Dục vẫn khẽ đáp lời.

“Em nói là”, Tư Ngôn cắn cắn môi, nói, “Anh đừng để mệt quá, nhớ phải nghỉ ngơi”.

“Ừ.”

Tư Ngôn cảm thấy dường như cô chắc không thể nghe thêm gì hơn ngoài từ “ừ” ra, trong lòng chợt lạnh đi, vừa định tắt điện thoại thì lại nghe thấy Kỳ Dục ở đầu bên kia nói: “Tư Ngôn, cô có thể đến đây một chuyến không?”.

“Gì cơ?” Tư Ngôn khẽ kêu lên một tiếng, chuyện gì cũng từng nghĩ đến nhưng không ngờ Kỳ Dục trong tình cảnh này lại nói cô đến bên anh.

Kỳ Dục dường như thở dài: “Cô và em gái tôi có chút giống nhau, mẹ tôi, bà rất nhớ em gái tôi, cho nên...”, anh nói đứt đoạn, giống như là đang do dự vậy.

Tư Ngôn ngắt ra nghe, trả lời theo phản xạ: “Được, em sẽ tới”. Đến khi cô ý thức được mình nói gì, thì chỉ muốn đánh vào miệng mình một cái, nhưng lời đã ra khỏi miệng, không thể thu lại được nữa, đành phải hỏi tên bệnh viện và phòng bệnh, rồi mới tắt điện thoại.

Tư Ngôn đặt điện thoại lên tủ đầu giường, kéo chăn che mặt, cô vừa đồng ý làm gì vậy? Cô lẽ nào đồng ý làm em gái của anh? Đóng vai một kẻ giả mạo sao? Cô nghĩ đến Kỳ Dục thì thoáng dịu dàng trước mặt cô, cô bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra những biểu hiện đó không phải dành cho cô, mà là vì anh nhớ đến em gái của mình, cô bật cười, tung chăn ngồi dậy, cô muốn đi nói với Tư Thiệu một tiếng, không thể ngày mai đi mà không nói.

Kỳ Dục lúc đó đang đứng ở cuối hành lang, bên ngoài cửa sổ là vườn hoa nhỏ của bệnh viện, rậm rạp xanh tươi, tràn ngập các loại hoa cỏ, đèn đường sáng mờ ảo, phủ lên cỏ cây một lớp ánh sáng màu nhàn nhạt, có cảm giác mông lung, mịt mờ.

Vì là đêm mùa hè, đối mặt với làn gió hơi nóng thổi tới nhưng anh lại không hề có cảm giác, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu sau cuối cùng mới bỏ điện thoại vào lại trong túi áo, quay người đi về phòng bệnh của mẹ.

Sau khi Lâm Mạn Văn sinh bệnh ngày càng hốc hác, tiêu tụy, lúc này đang mặc áo bệnh nhân nằm trên giường, khô héo giống như một đứa trẻ vậy. Ánh đèn màu vàng ở đầu giường chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của bà, chỉ có những nếp nhăn hằn sâu trên da, mặc dù cùng độ tuổi với Tư Thiệu nhưng trông già hơn rất nhiều, vì đau yếu bệnh tật già đi.

Trong tiếng xì xì của máy tạo độ ẩm, bà nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở, từ từ mở mắt nhìn ra, liền nhìn thấy một thân ảnh bước vào, bà mở miệng hỏi: “A Kỳ, về rồi à?”.

“Vâng.” Kỳ Dục trả lời một tiếng, bước đến bên cạnh giường bệnh dìm lại góc chăn, rồi nói: “Trong phòng bệnh có mở điều hòa, đừng vén chăn ra sẽ bị lạnh”.

Lâm Mạn Văn khẽ cười, nhưng lại làm mặt xót thương: “Cũng tại con, mẹ mới không yên tâm, bằng không mẹ sớm đi tìm bố và em gái con rồi”.

“A Sên sẽ không có chuyện gì đâu.” Kỳ Dục nói chắc như đinh đóng cột. “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con nhất định tìm được A Sên về.”

Lâm Mạn Văn nắm lấy tay anh đặt ở bên giường: “Con đã tìm bao nhiêu năm rồi, một chút tin tức cũng không có, kỳ thực mẹ cũng sớm đã không trông mong nữa, A Kỳ, con cũng đừng ép mình nữa, bất luận là ở nơi đâu, mẹ nghĩ, A Sên nhất định sống rất tốt”. Vừa nói, trong mắt lại ươn ướt.

Kỳ Dục nắm lại tay mẹ, kiên định nói: “Mẹ, con sẽ tìm được A Sên, con sẽ tìm được”.

“Được rồi, được rồi, sẽ tìm được, sẽ tìm được.”

Kỳ Dục nhắc lại một lần nữa: “Con sẽ tìm được A Sên”.

Cho đến khi bà Lâm Mạn Văn ngủ, anh mới đứng dậy, nhìn đèn hai bên đường ảm đạm tràn ngập, trong lòng không ngừng xót xa, A Sên của anh, thực sự không thể tìm lại được sao?

12. Chương 12: Cô Muốn Nhìn Anh Nhiều Một Chút Sau Đó Sẽ Không Bao Giờ Quên

Tư Ngôn đặt chuyến bay sớm nhất của ngày hôm sau về thành phố Tân Hải, khi cô kéo hành lý rời khỏi khách sạn, vẫn chưa qua sáu giờ sáng. Cô gọi một chiếc taxi đi ra sân bay, trên đường, cô hạ cửa sổ xe xuống, nhìn những cây ngô đồng sừng sững hai bên đường, bất giác thở dài, đôi khi, thất thủ thực sự chỉ trong chớp mắt, sau đó, rơi vào vực thẳm không nhìn thấy ánh sáng nữa.

Giờ đây Tư Ngôn đang rơi vào tình trạng này, từ khi gặp Kỳ Dục, giống như rơi vào khoảng trống sâu thẳm, không thể thoát ra được. Khi đến thành phố Tân Hải đã là buổi trưa, Tư Ngôn cũng không kịp ăn gì vội bắt xe đến bệnh viện. Trên xe, cô gọi điện thoại cho Kỳ Dục, điện thoại kêu không quá hai tiếng chuông, anh liền nghe máy.

“Kỳ Dục, em sắp đến bệnh viện rồi.”

Giọng của Kỳ Dục so với hôm qua có phần nhẹ nhõm hơn, có lẽ là do được nghỉ ngơi: “Được, tôi xuống dưới đợi cô”.

Tư Ngôn dừng xe trước cổng lớn bệnh viện, rồi bước vào trong bệnh viện tràn đầy cây ngô đồng.

Đi xuyên qua con đường khu nội trú, hai bên đường là ngô đồng xanh tươi, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, khắc họa lên đất một con đường lấp lánh ánh sáng, Tư Ngôn đi xăng đan đế bằng, bước trên con đường nhựa cảm thấy lòng bàn chân nóng như có lửa đốt, cô bước nhanh hơn, chợt ngước mắt lên thì nhìn thấy Kỳ Dục đang đứng đợi ở dưới tòa nhà nội trú.

Nơi đó có mấy cây ngọc lan, từng chùm từng chùm hoa to thanh khiết đang nở giữa những tán lá xanh biếc, tươi đẹp mê người, mà anh đang đứng dưới mấy cây ngọc lan đó, mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, hai tay đút vào túi quần, đầu hơi cúi, xem ra có chút nhàn dỗi nhưng cũng có phần mệt mỏi.

Tư Ngôn cảm thấy trong tim mình cũng giống như những đóa ngọc lan đang nở vậy, tràn ngập hương thơm ngào ngạt thanh khiết, hít một hơi thật sâu, lan tỏa sang phổi, ngọt ngào như muốn ứa tràn ra vậy. Cô biết bản thân chính thức rơi vào hố sâu, không quản Kỳ Dục coi cô là em gái hay là người khác, cô cũng không

quan tâm, dù sao cô chỉ muốn giữ anh bên mình, sau đó khi anh chợt cúi đầu, cô liền có thể khẽ ngẩng mặt, đối diện nụ cười nhợt nhạt của anh, đây chính là nguyện vọng của cô.

Bước chân Tư Ngôn bất giác chậm lại, cô muốn nhìn anh lâu hơn, sau đó khắc sâu tận đáy lòng mọi tình thần trạng thái của anh, và sẽ không bao giờ quên.

Nhưng Kỳ Dục bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi nheo lại nhìn Tư Ngôn, môi mấp máy dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra lời, chỉ bước về phía cô.

Tư Ngôn không nhấc nổi chân, trong tay vẫn đang nắm chặt tay cầm của va li hành lý, cả người cứng đờ đứng đó, ngẩn ngơ ngốc nghếch nhìn Kỳ Dục bước lại gần.

Kỳ Dục đến trước mặt, nhưng cô lại không dám giống như vừa rồi nhìn vào mắt anh, hơn nữa còn mắt tự nhiên sụp xuống, khẽ hỏi: “Đợi lâu rồi à?”.

Kỳ Dục không trả lời ngay, cúi xuống, đưa tay kéo va li từ trong tay Tư Ngôn lại, nhìn cô hồi lâu rồi mới nói: “Cảm ơn”.

Tư Ngôn khẽ lắc lắc đầu: “Không có gì”.

Nói rồi cô lại ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sáng lạn: “Chúng ta đi vào thôi, em cũng muốn đến thăm bác gái”.

“Được.” Kỳ Dục nắm chặt tay cầm của va li, quay người đi vào khu nội trú. Đến cửa phòng bệnh, trong lòng Tư Ngôn lại lo lắng, đưa tay kéo Kỳ Dục đang muốn mở cửa: “Kỳ Dục, em mặc thế này được không?”.

Kỳ Dục quay đầu nhìn cô, khéo môi nhếch lên nụ cười hiếm thấy: “Rất được”.

“Không biết vì sao nhưng em hơi sợ.” Tư Ngôn cúi đầu, lúng ta lúng túng nói.

“Mẹ tôi là người rất tốt.” Kỳ Dục nói. “Cô và A Sênh rất giống nhau, mẹ tôi sẽ thích cô.” Khi nói những lời này, nỗi bi thương lướt qua mắt anh.

Tư Ngôn vì cúi đầu, không nhìn thấy sự thay đổi thần sắc trên mặt anh, cô hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ ngực, rồi mới nói: “Được rồi, Kỳ Dục, mở cửa thôi”.

Kỳ Dục nắm lấy nắm cửa mở ra, đồng thời nhìn bà Lâm Mạn Văn đang ngồi dựa ở đầu giường nhìn ra ngoài cửa sổ gọi một tiếng: “Mẹ, có người tới thăm mẹ”.

Lâm Mạn Văn thu ánh mắt đang ở ngoài cửa sổ cười nhìn ra phía cửa, dịu giọng nói: “Chính là Tư Ngôn mà con nói sao? Lại đây, để bác nhìn nào”. Bà nhìn Tư Ngôn đang đứng phía sau Kỳ Dục.

Tư Ngôn sợ sệt cúi đầu lên tiếng: “Cháu chào bác”.

Sắc mặt Lâm Mạn Văn trong chớp mắt cứng đờ, hai tay run rẩy đưa lên vẫy vẫy, nói: “Cháu chính là Tư Ngôn sao? Lại đây, để bác xem nào”.

Tư Ngôn nhìn Kỳ Dục, thấy anh gật đầu, mới dám bước đến bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống, nắm lấy tay Lâm Mạn Văn: “Bác gái, cháu chào bác”.

Lâm Mạn Văn quan sát Tư Ngôn, trong mắt dần ứa, sau khi cúi đầu thở dài một tiếng, nói: “Thật giống”.

Tư Ngôn mím môi, muốn vứt bỏ cảm giác kỳ quái trong lòng, chỉ cười nói: “Bác gái nói là cháu và con gái bác rất giống nhau sao? Vậy thật là vinh hạnh của cháu”. Nói rồi, sờ lên mặt mình: “Thật giống như vậy sao?”.

“A Kỳ, lấy ảnh của A Sênh cho Tư Ngôn xem.”

Kỳ Dục dường như có vẻ không bằng lòng, nhưng vì là yêu cầu của bà Lâm Mạn Văn cho nên rút ví ra, lấy tấm ảnh kẹp ở bên trong đặt vào tay Tư Ngôn.

Tư Ngôn cẩn thận đón nhận, nhìn cô gái nhỏ mặc bộ váy công chúa trong bức ảnh, bỗng nhiên cười: “Thực sự rất giống, ảnh khi cháu còn nhỏ với bức ảnh này quả này vô cùng giống”.

Trong mắt Lâm Mạn Văn ánh lên tia khao khát, nhìn Kỳ Dục hỏi: “A Kỳ, con nói xem, có thể là...”.

Kỳ Dục lấy lại bức ảnh, lắc lắc đầu: “Con hỏi rồi, Tư Ngôn lớn lên ở nước Y”.

Lâm Mạn Văn bắt giắc thở dài một tiếng: “Nếu cháu chính là A Sênh, như vậy tốt biết bao.”.

“Bác gái, vậy cứ coi cháu là A Sênh ạ.” Tư Ngôn nheo mắt cười. “Cháu không ngại có thêm một người mẹ thương mình.”

Lâm Mạn Văn lúc này mới bật cười: “Đứa trẻ này thật khiến người ta yêu thích, có điều nếu A Sênh còn sống, cũng bằng tuổi con bây giờ”.

Hai người nói chuyện một lúc, Lâm Mạn Văn mới dường như nhớ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, Tư Ngôn ăn cơm chưa vậy?”.

Tư Ngôn chu miệng, lắc lắc đầu: “Vừa xuống máy bay cháu vội đến bệnh viện, nên chưa kịp ăn gì”.

“A Kỳ, còn chưa dẫn Tư Ngôn đi ăn, ngày mai con cùng Tư Ngôn đi quay phim, đừng vì mẹ mà làm lỡ công việc, bệnh của mẹ lâu như vậy rồi, nhất thời không thể khỏi, đừng lo lắng như vậy, được không?” Lâm Mạn Văn nói.

Kỳ Dục do dự một hồi rồi mới gật đầu đồng ý: “Vâng, con biết rồi”.

“Biết rồi mà còn không nhanh dẫn người ta đi ăn cơm!” Lâm Mạn Văn giục.

Tư Ngôn cười tạm biệt bà Lâm Mạn Văn, rồi mới cùng Kỳ Dục rời khỏi phòng bệnh.

Đóng cửa xong, Kỳ Dục nói: “Ngày mai đi rồi, tối nay ngủ ở khách sạn gần bệnh viện một đêm”.

Tư Ngôn không có ý kiến, theo Kỳ Dục đến khách sạn gần đó cất hành lý, sau đó cùng anh ra ngoài tìm đồ ăn.

Kỳ Dục vốn muốn đưa Tư Ngôn đến quán ăn Tây gần đó nhưng mới đến cửa liền bị Tư Ngôn kéo lại: “Kỳ Dục, em không thích ăn đồ Tây, đưa em đi ăn cái khác được không?”.

Kỳ Dục quay người nhìn cô, thấy cô làm bộ mặt cầu khẩn, van nài, mới quay người rời khỏi quán ăn Tây, dẫn cô đến một quán cơm gia đình khá ẩn khuất: “Chỗ này được không?”.

Tư Ngôn cười hi hi gật đầu: “Được”.

Chỗ này mặc dù hẻo lánh, nhưng quả thực không ít người vì mến mộ danh tiếng mà tới, một gian phòng được ngăn cách thành rất nhiều phòng bao nhỏ, lúc này, cũng chỉ còn thừa lại hai, ba phòng trống, nếu như họ đến muộn một chút, e rằng không còn chỗ để ngồi nữa.

Sau khi gọi đồ ăn không lâu thì đồ ăn được bưng lên, bốn món rau, một món canh, màu sắc các món rất bình thường nhưng cảm giác ấm cúng trong phòng khiến người ta rất muốn ăn.

Tư Ngôn cầm đũa lên gấp ăn một miếng, mùi vị thực sự không tồi, mặc dù là món rau hết sức bình thường, nhưng khi vào miệng lại có cảm giác không giống với những loại bình thường vẫn ăn, đến cả cơm trắng cũng cảm thấy thơm hơn, cô ăn một lèo hết một bát cơm to khác hẳn thường ngày.

Ăn xong, Tư Ngôn xoa xoa cái bụng no căng, khen ngợi: “Quả nhiên món ăn trong nước rất ngon”.

Kỳ Dục không nói gì, chỉ lãnh đạm nhìn cô, khóe môi nhếch lên cười như không cười.

Hai người rời khỏi quán ăn, Kỳ Dục liền đưa cô quay về khách sạn nghỉ ngơi, nhưng mới đến cửa khách sạn, Tư Ngôn lại nhìn thấy ở phía không xa có một người cầm máy ảnh hướng về phía họ chụp gì đó.

Trong lòng cô sững sờ, bất chấp tất cả, nhanh chóng chạy về phía người đó.

Kỳ Dục sững lại một lát, mới hiểu rõ xảy ra việc gì, cũng vội đuổi theo Tư Ngôn. Nhưng tên săn ảnh đó thấy bị Tư Ngôn phát hiện, vội vàng thu máy lại rồi bỏ chạy. Tư Ngôn đuổi theo rất lâu mới tóm được đuôi áo người đó, sau khi giữ chặt rồi thở hồng hộc hỏi: “Anh chụp cái gì?”.

Người đó sao có thể thừa nhận, vội vàng xua tay: “Tôi không chụp gì, cô nhìn nhầm rồi”.

“Vậy anh lấy máy ảnh ra!” Tư Ngôn tức giận nói, cô không tin anh ta không chụp gì. Họ đang cãi cọ thì Kỳ Dục cũng đuổi tới nơi, mặt lạnh hỏi Tư Ngôn:

“Chuyện gì vậy?”.

Tư Ngôn vẫn nắm chặt áo người đó, quay đầu nói với Kỳ Dục: “Anh ta chụp trộm”.

Kỳ Dục vừa nghe liền nhúu chặt mày, đưa tay ra: “Đưa máy ảnh cho tôi”.

“Tôi nói rồi, tôi không chụp!” Người đó chối cãi. Kỳ Dục lạnh mặt giật chiếc máy ảnh giấu trong túi anh ta ra, ấn vài nút, sau đó đưa bức ảnh chụp anh và Tư Ngôn bên nhau cho người kia xem, lạnh lùng nói: “Đây là cái mà anh nói không chụp?”.

13. Chương 13: Từng Bước Từng Bước Đi Vào Trái Tim Đau Khổ Của Anh

“Tôi...” Người đó nhụt chí, nói không lại được. Kỳ Dục dựng mày, xóa sạch mọi bức ảnh liên quan đến anh và Tư Ngôn, rồi tiện tay vứt chiếc máy ảnh lại vào lòng người đó, thấy hấn chân tay lóng ngóng ôm lấy, lạnh lùng nói: “Tôi không hy vọng còn có lần sau!”.

‘ f1 R- B* s’ t) J

/ T. M* X. (* o* p) E2 ?” sTư Ngôn thấy Kỳ Dục đã xóa hết ảnh, liền buông tay khỏi người kia, nói: “Nếu còn để tôi nhìn thấy, khẳng định không dễ dàng tha cho anh như này đâu!”.

,]5 l9 l& C6 “” j& N: v5 u+ d/ CNgười kia đâu dám nói gì, vội vàng ôm máy ảnh bỏ chạy thật xa, Tư Ngôn vỗ ngực thở phào: “May mà em phát hiện sớm, nếu không ngày mai xuất hiện ở trang đầu các báo coi như xong”.

7 n& ?* }7 F1 ^; F

J/ R\$ K3 M, {/ e!

(J! c’ ZKỳ Dục cúi đầu nhìn mấy sợi tóc dính trên trán Tư Ngôn, trong lòng lại rung động, anh đưa tay vén mấy sợi tóc bết mồ hôi của cô, nói bên tai cô: “Không sao”.\$ W, h\$ S2 q4 z8 [! ?9 h& j

/ f% s\$ Q3 H# N“Không sao?” Tư Ngôn tức giận lau mồ hôi trên trán. “Anh nói là bị hấn chụp trộm không sao ư?”

* h& ‘) O7 B; ~, R: n* u7 Q

5 v- L2 H9 R% BKỳ Dục lắc đầu: “Búi tóc trên đầu không sao”.

% H6 g9 T9 O# }- p/ s’ R% G6 E

. B0 a- Q(O- G8 V9 @ gTư Ngôn ghen hòng, ý anh là, bị chụp trộm cùng cô, sau đó lên trang nhất đối với anh mà nói thì không sao? Hay là, vì người đó là cô cho nên mới không sao?4 I: r4 _: x” W3 g0 d’ J. Q

7 d0 c’ Y’ s%

7 O2 q- U

Cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sự mong mỏi nhìn vào mắt Kỳ Dục, tha thiết mong anh nói rõ ràng, nhưng cuối cùng chưa đợi được điều gì, kết cục Kỳ Dục chỉ khẽ mở mắt, lạnh đạm nói: “Về khách sạn thôi”.4 R4 b2 p5 H2 Z% J

4 e0]\$ I) f& F/ y, }Tư Ngôn thở dài trong lòng, thấy Kỳ Dục đã quay người muốn đi, cô bỗng nhiên nhất thời bị kích động, bất ngờ đưa tay nắm lấy tay áo anh, thấy anh không hiểu quay người lại, cô do dự mở miệng: “Kỳ Dục, anh...”. Thấy trong mắt Kỳ Dục tỏ rõ sự thiếu nhẫn nại, Tư Ngôn cuối cùng đành buông tay, ngượng ngùng buông xuôi điều muốn nói, lắc đầu nói: “Không có việc gì, anh về đi.”. Nói xong, lướt qua anh đi về phía khách sạn. Cô đang hy vọng điều gì chứ? Cô làm sao lại quên, con người Kỳ Dục lạnh lùng?! Làm sao có thể có sự đặc biệt đối với cô?+ a1 o- m9 u, @+ g. s

15 k-]6 W4 J+ y' P8 ANếu thực sự đặc biệt, sợ rằng cũng chỉ là khoảnh khắc cô làm em gái của anh. Kỳ Dục đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tư Ngôn có phần mệt mỏi đi về khách sạn, hơi đau lòng, giống như cô đang bước từng bước trong lòng ngực anh vậy, anh bỗng nhiên bị kích động muốn gọi cô đứng lại, nhưng anh rất rõ, cứ coi như là gọi đứng lại, anh cũng không thể nói gì với cô. ([p, e" G# }

; W:]: x H'

0 KTrong bước đi được đến ngày hôm nay, Kỳ Dục cũng không biết định nghĩa thế nào về sự tồn tại của Tư Ngôn, ban đầu, anh chỉ cảm giác cô giống A Sên, nhưng anh không ngờ được, càng gần cô, càng bị hút vào, anh luôn lạnh lùng với chuyện tình cảm, nhưng lần này anh không làm được điều đó." p7 V% t; k1 O: n- G

* w1 R/ i2 a9 R3 I S! I(UNhưng anh không thể quyết định, cảm giác của anh đối với Tư Ngôn không bình thường, là vì bản thân con người cô, hay là vì cô giống A Sên...

(L\$ r9 m- ~1 E; }1 R(r3 i J7

& G2 Q1 k

Ngày hôm sau, hai người cùng đáp máy bay đến trường quay, khéo thay khi cả hai người vào khách sạn thì thấy Cảnh Dao đang xuống lầu.

% w+ f# a, _+ h* d# Q\$

4 Z) A9 Y, G# k/ W3 i4 Z3 @

Cảnh Dao nhìn thấy hai người họ cùng đến, trong mắt hiện rõ sự ngạc nhiên, liền cười lạnh: “Quan hệ riêng tư của hai người thật tốt”. 3 n8 ?” Y: B! e! i” _) b” ^5 Q+ Q

- C3 x' ^1 |+ F2 IKỳ Dục vốn không muốn nhiều lời, Tư Ngôn lại không muốn tự mình tìm phiền phức, chỉ khẽ gật đầu rồi đi về phòng của mình. Cảnh Dao quay người nhìn bóng hai người rời đi, đầu mày nhíu chặt lại.2 C% S2 c/ f7 E6 @: ?, K) ^

2 a Z8 D6 [' y) ‘

“Oa, oa...” Một giọng nữ cất lên, “Làm sao? Bị kích động rồi à?”. , Y. P I, B4

' q0 l4 j\$ j(]” p2 O

Cảnh Dao thừa biết người đang nói đó là ai, cô quay đầu hằm hằm nhìn: “Điều này đối với cô hình như chẳng liên quan gì?”.

5 C+ w* P0 t; D&

0 S, W. t& U1 L1 |8 T8 }6 j1]; L8 j9 U) L

“A”, Lạc Vũ Nghiên cười cười. “Tôi chỉ là tiếc thay cho cô, cô cũng chẳng kém gì Tư Ngôn, tại sao Kỳ Dục lại không để ý đến cô? Hả?”

; X B# P8 y(~5 c% Z H) C0 N

) h3 a/ z3 F) I/ E8 j! YCảnh Dao nắm chặt hai tay bên người, cắn răng nói: “Cô hãy lo mà giữ chặt Kỷ công tử, việc của tôi không cần cô quan tâm”.

3 T+ b9 z) s\$ r: J& T: { : }” a7 P6 B: s; V; k& x: L

Lạc Vũ Nghiên lạnh lùng nhếch môi: “Cho dù cô không thích nghe tôi nói, vậy thì, ngôi sao thứ hai, tôi đi trước”. Sau khi khinh thường nhìn trộm Cảnh Dao một cái, rồi mới quay người nhẹ gót rời đi.

' @- w4 m% c9 K! Y(a

, I7 I1 z' v+ Y! ?6 w0 d“Cô, đợi mà xem!” Cảnh Dao cắn môi, từng chữ từng câu thốt ra.* p6 }% W6 J1 {8 I

! {6 i0 V' C ~; ?

Kỳ Dục cuối cùng gia nhập đoàn, Trương kiểm vẫn quay bình thường, sớm ngày hôm sau, là cảnh đầu tiên của Kỳ Dục. # L, z/ |5 z6 G0 c

' V0 ?; B(k# R* p4 z4 j+ K\$ C

Về khía cạnh tạo hình, Tư Ngôn chỉ là trợ thủ, không trực tiếp tham gia thiết kế tạo hình bộ phim truyền hình lần này, cô đứng một bên, nhìn Kỳ Dục đang ngồi trước một chiếc gương cực lớn, từ một người đàn ông lãnh đạm hiện đại dần dần trở thành một kiếm khách lạnh lùng. 1 x* D' j/ S2

u\$ R7 }

! V# |; r, i- s& W; HTên người là bộ quần áo màu đen có phần cũ nát, mái tóc dài rối tung phía sau lưng, mắt vừa hé liền phát ra ánh nhìn lạnh thấu xương, làn môi mỏng mím chặt tạo thành một đường lạnh lẽo, vai diễn này thực sự giống như chính vì anh mà sinh ra vậy.

' v5 Q E: H* P7 p\$ b(T3 n8 f6]1

Tư Ngôn thấy anh đứng dậy, bước đến chỉnh lại thắt lưng, rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Quá hợp”./ B\$ L8 f3 E6 Y+ c

” v u' X2 b' T, O8 _! ^+ T* w”]; X0

, {# a! V

Kỳ Dục nhìn mình trong gương, đưa tay nắm lấy mái tóc dài của mình, nhúu mày hỏi người tạo hình: “Mái tóc này, nhất định phải thế này sao?”.

- F- G1 U! B% N/ y\$ V3 O8 _(X: I9 }\$ W7 Y; a, O(r

Người tạo hình này mặc dù rất coi thường Tư Ngôn, nhưng đối với Kỳ Dục dạng minh tinh cao cấp thì vô cùng cung kính: “Tôi thiết kế dựa theo nguyên tác, nhân vật nam chính trong nguyên tác là một nam nhân cuồng ngạo mà lạnh lùng, trong truyện tạo hình nhân vật này khi lên vũ đài được miêu tả như vậy. Nếu anh không thích, tôi có thể bàn lại với đạo diễn thay đổi một chút”.

/

& v3 Y- r9 P& p& }5 V(t3 @* @% x3 e2 M4 h7 M, V, W5 f

“Không cần.” Kỳ Dục nói. “Để như vậy đi.” + [7 w) v5 @2 ~' F

7 j. P& n” t, iCảnh một là Kỳ Dục, nam nhân vật chính lần đầu tiên gặp Cảnh Dao, nhân vật nữ phụ.

(P(b5 C) U3 E3 n! K: G0 b

% q1 h2 G% u. o2 fHình mẫu của Cảnh Dao là ái nữ của chủ môn nhân của một đại môn phái, vì không hiểu sự gian nan khổ cực của giang hồ, một mình ra ngoài tự kiếm sống, thi thoảng gặp rắc rối, vừa may gặp nam nhân vật chính, vừa gặp đã thương nhớ anh.

% H” b- r0 h9 f3 a* k* x. B

n1 r. @\$ z1 c; UTư Ngôn đứng bên cạnh nhìn hai người phối hợp động tác, chỉ cảm thấy kỹ thuật biểu diễn xuất của Cảnh Dao thực sự không tồi, diện mạo khá được, có điều tính khí không tốt lắm, nói thực, vai diễn trong bộ phim này với con người thật của cô ta thực sự có chút tương đồng.

3 n2 p: ?; z; ~(D7 Z7 a+ b4 U\$ u' Q8 ?; W\$ @

Kỳ Dục cũng được xem là có tố chất, cảnh đầu tiên thuận lợi tiến hành xong. Lúc nghỉ ngơi, Tư Ngôn vừa định mang nước lạnh trong tay đến cho Kỳ Dục nhưng không ngờ Cảnh Dao đã nhanh tay hơn, cô ta còn nói: “Kỳ Dục, uống nước đi”./ s+ D4 N# C9 p7

1 C.](R1 h, E C/ Y# eKỳ Dục có lẽ cũng không muốn ồn ào với diễn viên cùng đoàn, anh dừng lại một chút rồi đưa tay đón lấy, mở nắp chai, uống một ngụm. 9 I J3 e4]3 h% I(B- b: ^

- @(v! q% D1 I) u3 W

Cảnh Dao liền ngồi xuống bên cạnh Kỳ Dục, cười và chuyện trò với anh: “Kỳ Dục, anh cảm thấy tôi diễn thế nào? Nếu có ý kiến gì, hãy nói với tôi”.

- r0 H: N8 r” n4 L1 h5 |0 z+ U# f) ~6 p0 [* P(M

“Ừ.” Kỳ Dục lạnh đậm trả lời.) f) j# y2 f& H: d\$ I1 p

, C; N7 Y& |1 Y4 L X; p

Cảnh Dao tự nhiên không hài lòng, ánh mắt từ một góc của trường quay chuyển sang, một lần nữa nhìn lên khuôn mặt của Kỳ Dục, sau khi do dự giây lát, cô bỗng nhiên ngồi sát lại, tay đặt lên vai của anh, dáng vẻ vô cùng thân mật nói: “Í, trên tóc của anh có vương bẩn sao?”- @8 g# j% d; |

2 x: L” A- e9 t2 X* z9 G(?, H- hKỳ Dục không ngờ Cảnh Dao bỗng nhiên lại dựa vào mình, vốn không thích người khác tiếp xúc quá gần anh liền vội vàng lùi lại phía sau, chau mày lạnh lùng nhìn cô ta: “Không cần cô bận tâm”. Nói xong, anh liền quay đầu nhìn Tư Ngôn, buông lời vàng ngọc: “Tư Ngôn, cô lại đây”.

: l9 S; O/ f+ i- F& S

% E. t6 _; i% P5 ‘9 K) f# Z) FTư Ngôn nghe thấy Kỳ Dục gọi mình, vội vàng nắm chặt chai nước trong tay, chạy đến, hỏi: “Sao vậy?”. Cô bỗng nhiên phát hiện bản thân mình dường như đã lâm vào tình thế là người quản lý của anh, ai bảo Trình Hải An mấy ngày nay bỗng nhiên có việc, phải hai ngày nữa mới có thể tới được.

9 g# H3 D+ D: C* t6 F’ M4 Z& t4 I# y& p& p5 T

Kỳ Dục chỉ lên tóc mình: “Bị bẩn”.

6 ^ (u’ @4 @- j/ O, k: B) p/ y# A/ |” w6 c: B* T

“Ồ đâu?” Tư Ngôn cúi xuống cẩn thận lật qua lật lại, thiếu chút nữa là ôm cả đầu anh, sau khi kiểm tra hết rồi mà không phát hiện có gì khác, Tư Ngôn thất vọng nói: “Không có”.

(v; f, T(J9 E6 q - s. w h4 o& @/ A

Cảnh Dao ngồi bên cạnh nhìn, lúc đó chỉ ngượng ngùng cười: “Có lẽ là tôi nhìn nhầm”. Nói rồi, đứng dậy đi sang chỗ khác.

2 u9 D0 k6 ^0 z6 [5 F9 a9 Y

& O& [,]& x4 jTư Ngôn nhìn phía sau Cảnh Dao, bỗng nhiên ngồi xuống chỗ cô ta vừa ngồi, đưa chai nước đã bị cô siết bẹp lại, thấy Kỳ Dục đưa tay ra cầm, lúc này mới nói với sự tràn đầy ghen tuông: “Xem ra Cảnh Dao có ý khác với anh”.

: @- F8 m” u* s0 V& I# n1 ^, |

* ~\$ [5 G\$ y2 H: u” I- j% p, JKỳ Dục lạnh lùng nhìn Tư Ngôn một cái, không nói gì.% z! E5 ‘,

% y

9 B3 E! p; m5 x1 c: z

Tư Ngôn có chút ngại ngùng, mở miệng rồi nhưng không biết nói gì, cuối cùng lại nói một câu tràn đầy sự ghen tuông: “Anh nói xem, có phải là nước của cô ấy đưa ngọt hơn?”.3 F) ‘0 l# r: p* q& R’ t

+ H0 y9 K1 r. C\$ w: S, x5 ~3 X“Vớ vẩn.” Kỳ Dục cuối cùng cũng mở miệng vàng nhưng lại nói ra câu như vậy, khoe môi anh động đậy đầy quỷ dị, nắm lấy tóc Tư Ngôn: “Có thời gian nghĩ như vậy không bằng nghĩ thêm về việc tạo hình của tôi”.

8 S+ L’ @# ?5 t. p9 D3 P; ^

3 |9 q\$?1 a5 K. L8 g9 R* |Tư Ngôn bỗng nhiên cười xì, đưa tay nhón một nhúm tóc của anh, cười: “Sao cơ, anh không thích tạo hình thế này à? Thật lòng là em cảm thấy rất tốt mà”.0 A. D2 r+ W& v0 b: {’ M

: k,

, Z,

(p3 T. n

“Hơi kỳ quái, cô không cảm thấy sao?”

! R# |7 t” V\$ f F” @

/ D0 U8 t1 t# }& }4 _1 Z7 WTư Ngôn nghiêm túc nhìn một hồi, kỳ thực cô cảm thấy, Kỳ Dục có bị tạo hình như thế nào, cô đều không có suy nghĩ và cảm giác, nhưng những lời này cô lại không thể nói ra, chỉ nói: “Ồ, khả năng có một chút. Có cần em giúp anh thiết kế một ngoại hình mới không? Tốt hơn so với cái này?”. Nói rồi, cô lại chu miệng ra: “Có điều, em sợ vị tạo hình kia khiến em bốc hơi mất”! x- T6 T” h, t0 D: D3 @; x3 c

: a0 y% k; k’ a“Tôi tin cô.” Kỳ Dục bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, chăm chú nhìn Tư Ngôn nói.! z1 H9 z* B6 i; V5 h l

-

) X2 w0 G; | / { \$ j9 H

Tư Ngôn có chút thẹn thùng, gãi gãi đầu, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh, nhưng trước mắt tôi em còn không tin chính bản thân em...”. Cô còn chưa nói hết nhưng đã nghe thấy phía đạo diễn có người gọi, liền không nói nữa, đưa chính tay chính lý lại tạo hình cho anh, sau đó đẩy anh qua bên đó: “Mau đi quay đi”.

1 z3 G4 M. L5 s. R# F9 k% ‘ [4 Q& yKỳ Dục đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt đó có chứa chút ý tứ khó hiểu, khiến Tư Ngôn nhìn mà mơ hồ.

14. Chương 14: Được Người Khác Dựa Vào, Cảm Giác Không Tồi

Vì vừa bắt đầu khởi quay, cho nên thời gian sắp xếp không quá chặt chẽ, ít nhất thời gian buổi tối mọi người đều rảnh, Tư Ngôn vốn muốn cùng Tư Thiệu cùng đi ăn, nhưng không ngờ kẻ thần bí Trung Tấn Sở không biết khi nào đã đại giá quan lâm, Tư Thiệu đương nhiên phải tiếp đón ông chồng của mình rồi, đành phải gác bỏ Tư Ngôn sang một bên.

Tư Ngôn buồn bực không vui, nhưng cô nào dám đối mặt với Trung Tấn Sở, sau khi lăm bắm vài câu liền đi gõ cửa phòng Kỳ Dục. Cũng may, Trung Tấn Sở bá chiếm Tư Thiệu của cô, vậy cô sẽ đi theo đuổi Kỳ Dục của mình.

“Cộc cộc cộc.” Tư Ngôn toét miệng cười, quét sạch những phiền muộn vừa rồi trong lòng vừa rồi.

Kỳ Dục tại sao vẫn chưa ra mở cửa? Người không ở trong phòng?

“Cộc cộc cộc.” Tư Ngôn không tin, lại gõ cửa vài cái nữa, không phải là xui xẻo như vậy chứ, muốn tìm một người ăn cơm cùng mà không tìm được?

Cô lại đợi một lúc, vẫn không có người ra mở cửa, đầu óc chùng xuống, tiu nghỉu quay người rời đi, mới đi được vài bước, không ngờ phía sau lưng lại truyền đến tiếng cọt két mở cửa.

“Trình Hải An, chuyện gì vậy?” Trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Tư Ngôn không để ý, mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn quay người lại: “Anh...”. Hóa ra là có! Cô nói không ra lời, Kỳ Dục đáng chết chỉ quấn một chiếc khăn tắm ở thân dưới, phần trên “nuy”, thậm chí còn dính vài giọt nước.

Tư Ngôn tròn mắt, nhìn một giọt nước từ xương quai xanh rơi xuống, lăn qua phần ngực, eo, sau đó thấm vào chiếc khăn tắm màu trắng, cô không biết xấu hổ nuốt nước miếng, trời ơi, đừng trách cô nổi cơn hạo

sắc, thực tế đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Kỳ Dục như vậy, có chút không kìm nén nổi ác ý trong lòng, làm thế nào, cô muốn giơ móng vuốt ôm lấy? Làm thế nào, cô muốn hôn lên đôi môi mọng nước kia!

Khi cô đang không nhận được bước đến trước mặt, nam diễn viên chính tự giác giơ tay, ầm một tiếng, cửa đã được đóng lại, hai người chia cắt, kẻ trong phòng, người ngoài phòng.

Tư Ngôn tức giận đá vào cửa, người đàn ông đó sao có thể như vậy, đã để cô ở ngoài cửa, một chút phong thái của kẻ quân tử cũng không có! Cô hoàn toàn quên mất vừa rồi ánh mắt của mình để lộ vẻ vô cùng cuồng nhiệt, mới khiến người đàn ông trong phòng phải đóng cửa.

Cửa đóng không lâu, khi Tư Ngôn đang định đá vào cửa lần nữa thì Kỳ Dục lại mở cửa ra, cô đá hụt nên ngã lao vào trong phòng, vừa đứng ngã vào lòng Kỳ Dục, khuôn ngực anh ầm ập mà rắn chắc.

Tư Ngôn không hề mất tự nhiên cũng không có, hơn nữa còn dụi dụi mặt vào ngực anh, cười thầm, trong mắt đầy sự đắc ý, mặc dù anh đã mặc quần áo nhưng ngực anh vẫn cường tráng.

Đến khi Kỳ Dục ngượng ngập nắm lấy vai cô để đỡ cô, sau đó tiện tay đóng cửa lại, có chút không tự nhiên giải thích: “Tôi cho rằng là Trình Hải An”. Cho nên mới đóng cửa.

Tư Ngôn thừa hiểu, nếu Kỳ Dục biết là cô đến gõ cửa, làm sao có thể ăn mặc như vậy, cô cười xua xua tay: “Em biết, em biết”.

Kỳ Dục vẫn có chút không được tự nhiên, hắng giọng hai tiếng, hỏi: “Có việc gì?”.

“Ồ, đúng rồi.” Tư Ngôn sém chút nữa quên mất ý đồ của mình, vội vàng nói: “Em vẫn chưa ăn tối, có lẽ anh cũng chưa ăn đúng không, chúng ta cùng đi ăn, anh thấy thế nào? Nghe nói trong khu vực đóng phim có rất nhiều món ăn vặt.”.

Kỳ Dục khẽ chau mày, dường như không thích lắm đề nghị này của cô, đang muốn từ chối thì lại phát hiện Tư Ngôn đã ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu, vẻ đáng thương chu môi nói nhỏ: “Kỳ Dục Kỳ Dục, chúng ta đi thôi, em sắp chết đói rồi”.

Thôi được, thỏa hiệp thêm một lần nữa. Kỳ Dục luôn không muốn bản thân mình tiếp tục thỏa hiệp trước mặt cô, nhưng sự thực chứng minh, Tư Ngôn luôn có cách công phá sự lạnh lùng của anh, khiến anh tự nguyện đi cùng cô. Anh không hề hài lòng với điều này, nhưng có lúc cảm thấy cảm giác này cũng không tồi, bị một người cứ bám riết lấy, có cảm giác được cần đến.

Thấy Kỳ Dục gật đầu nhẹ đến mức khó có thể nhận ra, Tư Ngôn cười lên tiếng: “Biết anh là người tốt nhất, chúng ta mau đi thôi!”.

Tư Ngôn thấy anh chỉ mặc bộ áo ngủ, có lẽ là vì vừa rồi không muốn cô đứng đợi lâu ngoài cửa, cô cười hi hi buông tay, đẩy anh vào phòng ngủ: “Mau đi đi, nhớ cải trang đi một chút”. Cô nhìn anh tinh nghịch nháy nháy mắt.

Cải trang? Kỳ Dục luôn đường đường chính chính ra ngoài, có lúc không may gặp phải fan cuồng nhiệt, có điều đó không phải vì anh không muốn, mà vì cảm thấy quá phiền phức, huống hồ, cải trang làm sao có thể khiến người khác không nhận ra chứ, anh không đoán định được, cho nên cũng không muốn lãng phí thời gian.

Cho nên đợi Khi Kỳ Dục ra khỏi phòng ngủ, anh vẫn đẹp trai một cách vô cùng bi thảm, Tư Ngôn kêu lên hai tiếng: “Kỳ Dục, tại sao không cải trang! Bộ dạng này, chúng ta làm sao ra ngoài đây!”.

“Anh Tôi không biết.” Anh rất thành thực, không biết chính là không biết...

Tư Ngôn làm bộ dạng bị anh đánh bại, ảo não suy nghĩ: “Trước tiên anh ngồi ở trong phòng một lúc, em về lấy chút đồ rồi sẽ quay lại ngay, đừng đi đâu!”.

Thấy anh ngồi ngoan ngoãn trên sofa đăm chiêu, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phía sau anh, mở hòm đựng đồ hóa trang ra, sau khi do dự vài giây, trước tiên cô lấy keo xịt tóc ra, đứng dậy mân mê phía sau gáy của Kỳ Dục rất lâu, sau đó lại ngồi xuống trước mặt anh, lấy ra kem che khuyết điểm và chì kẻ lông mày, bôi quét vài cái lên các góc của khuôn mặt anh, sau khi làm xong, nhìn đáng vẻ Kỳ Dục cô đầy mãn ý gật gù đầu.

Kỳ Dục muốn cầm gương lên nhìn, nhưng Tư Ngôn nhất quyết không cho, còn lấy từ thùng đựng đồ hóa trang ra một chiếc kính gọng đen không có mắt kính đeo lên cho anh, lúc đó mới hươ hươ tay, cười: “Việc lớn đã hoàn thành.” Thấy Kỳ Dục muốn đưa tay chạm vào, cô vội vàng kéo tay anh: “Đừng động vào hỏng hết lớp hóa trang.”

Kỳ Dục quả thực rất muốn nói, nếu là cùng nhau đi ra ngoài mà phải phiền phức như vậy, anh thà rằng không đi cùng cô còn hơn, nhưng anh lại không phải là kẻ nói không giữ lời, cho nên đã đồng ý với cô rồi, anh sẽ không thể nuốt lời.

Anh không thử nhìn xem dáng vẻ mình thế nào, vì không cần xem anh cũng biết, khẳng định là rất thô thậm, anh biết tiểu nha đầu Tư Ngôn này nhất định sẽ biến anh thành càng thô thậm càng tốt, cho nên anh vô cùng bình tĩnh đứng dậy, lãnh đạm nhìn Tư Ngôn vẫn đang người cười ngốc nghếch, hỏi: “Đi được chưa?”

Tư Ngôn lúc này mới tỉnh lại, vội vàng đứng lên cạnh anh: “Đi thôi đi thôi”.

Ban đêm ở khu quay phim rất náo nhiệt, vì đang đúng mùa làm ăn, khách du lịch rất đông, Tư Ngôn kéo Kỳ Dục đi rất lâu mới tìm thấy một cửa hàng đồ nướng còn chỗ trống, sau khi ngồi xuống cô vỗ ngực thở: “Trời ạ, người sao đông kinh vậy!”

“Tôi cho rằng cô biết trước rồi.” Kỳ Dục lườm cô một cái.

“Gì cơ?” Tư Ngôn nghe không hiểu.

“Ở đây người đến rất đông.”

Tư Ngôn nghĩ đi nghĩ lại mới hiểu ý của anh, không tránh khỏi có chút phẫn nộ: “Em vốn là lần đầu tiên đến đây, làm sao biết người đông như vậy, em không biết, cái gì cũng không biết!”

Kỳ Dục không ngờ cô lại thừa cơ mắng anh, không biết nên trả lời thế nào, đành im lặng lật giở thức ăn trên bàn vỉ nướng.

“Cho thêm thịt!” Tư Ngôn gọi. “Anh sao chỉ thích ăn rau!”

“Ăn rau tốt cho sức khỏe.” Kỳ Dục không nhìn lên, chậm rãi nói.

Tư Ngôn không nghe, ném mấy miếng thịt vào, nghiêng răng nghiêng lợi, tức tối nói: “Em muốn ăn thịt!”

Kỳ Dục nhìn cô một cái, Tư Ngôn cho rằng anh sẽ xuất ngôn giáo dục cô, nhưng không ngờ anh lại gấp mấy miếng thịt đặt vào vỉ nướng, cẩn thận lật giở.

Tư Ngôn vốn không dám tin, cuối cùng mở miệng, cười một tiếng khoái chí, giống như tiếng “meo” của một con mèo ăn vụng thịt.

Ăn xong, Kỳ Dục muốn về khách sạn, không ngờ Tư Ngôn nhất định không nghe, nhất nhất lôi anh đi dạo đêm, cô tự quyết định không cho anh thỏa hiệp, anh cuối cùng đành phải bước theo cô, có chút gì đó không giống anh, từ khi gia đình tan vỡ, anh bước vào làng giải trí, anh chưa hề thỏa hiệp với bất kỳ ai, nhất là với phụ nữ.

Trên đường đi, Kỳ Dục phát hiện có gì đó không bình thường, người trên đi đường cứ chỉ chỗ trở vào mặt anh, lúc đầu anh cho rằng thân phận của mình bị người ta phát hiện, thậm chí đã chuẩn bị sẵn nếu bị fan cuồng vây, nhưng không ngờ những người đi đường cứ chỉ chỗ và thì thầm to nhỏ với nhau, không giống dáng vẻ dạo phố, trong lòng anh càng thêm nghi ngờ.

Rất nhanh, sự nghi ngờ trong lòng anh được giải đáp, vì đúng lúc đó anh bị Tư Ngôn kéo đến vào một cửa hàng bán đồ hóa trang, bên trong có một chiếc gương lớn, lớn đến mức khiến anh không muốn nhìn thấy cũng khó.

Khi nhìn thấy mình trong gương, trong não Kỳ Dục có chút rối loạn, đây là ai? Anh rất muốn hỏi. Thế là anh đưa tay sờ sờ lên mái tóc được hóa trang quá mức, sờ lên chiếc kính đen, sờ lên nốt ruồi đen trên mặt, liền hiểu rõ mọi chuyện, ô, hóa ra người đàn ông đứng giữa nhà này chính là mình!

Anh biết mình nhất định rất “thảm”, nhưng không ngờ lại thảm đến mức này! Khóe môi Kỳ Dục giật giật, kìm nén rất lâu mới nhìn được khát vọng của bản thân là lao thẳng về khách sạn, Tư Ngôn kẻ hóa trang này, thực sự quá xuất sắc! Xuất sắc đến mức khiến anh phải nghiêng rằng nghiêng lợi!

Vốn đang xem vài thứ trang sức nhỏ, Tư Ngôn cảm giác Kỳ Dục không ở bên cạnh mình, tự động quay đầu tìm, vừa quay lại, cô liền nhìn thấy Kỳ Dục mặt hầm hầm đứng trước gương nhìn tạo hình độc đáo của cô, trong lòng cô khẽ run rẩy, thận trọng bước đến, kéo cánh tay của anh: “Kỳ Dục, anh đừng tức giận nhé?”. Giọng cô vô cùng nhỏ, vì lo lắng sợ bị người khác nghe thấy.

“Cô cảm thấy thế nào?” Kỳ Dục lạnh lùng mở miệng.

Tư Ngôn dường như cảm nhận được khí lạnh từ trong miệng anh truyền ra kéo dài không ngừng, hại cô run lập cập, chỉ có thể ngượng ngáp cười: “Anh nhìn xem, như thế này ai cũng không thể nhận ra anh, chứng tỏ em hóa trang rất thành công”. Cô nói mà một chút sức mạnh cũng không có.

Thành công? Thành công mới có quý!

15. Chương 15: Không Nên Thích Thêm Một Người Không Yêu Mình

Vì tự thấy đã khiến lòng tự tôn của Kỳ Dục bị tổn thương, cho nên Tư Ngôn không dám nhắc đến những yêu cầu quá đáng nữa, thấy anh muốn quay về, liền cun cút đi theo anh.

Không ngờ lại trùng hợp như vậy, Kỳ Dục và Tư Ngôn chạm mặt Cảnh Dao ra ngoài đi dạo.

Cảnh Dao đeo một chiếc kính to màu đen, còn đội cả mũ, nhìn không ra dáng vẻ vốn có, mặc dù có chút nghi ngờ chính là cô ta nhưng hai người cũng không dám bước đến chào hỏi, vì cô ta đi trên đường mà không coi ai ra gì, ai cũng tin rằng, chỉ cần có người dám lên tiếng với cô ta chắc chắn sẽ có kết quả không tốt đẹp.

Nhưng cô ta cứ nhìn Tư Ngôn, hơn nữa dường như có hứng thú với người đàn ông quái dị đi bên cạnh cô, cho nên cô ta chặn Tư Ngôn lại, soi mói hỏi: “Thế nào, ra ngoài chơi? Sao lại mang một người nhà quê theo?”. Cô ta chau mày nhìn từ trên xuống dưới Kỳ Dục một hồi, tấm tắc: “Khẩu vị của cô, thực sự nên nâng cao lên một chút.”.

Tư Ngôn biết Cảnh Dao vì lần trước bị cô không cẩn thận túm lấy tóc cho nên đang muốn báo thù, có điều thực tế cô ta đã tính sai rồi, vì đến Kỳ Dục mà cô ta cũng không nhận ra, nên nói thị lực cô ta không tốt, hay là kỹ thuật hóa trang của cô quá đỉnh đây? Có điều Tư Ngôn không bóc trần về thích thú của cô ta, chỉ cười ha ha đáp trả, không hề phản ứng, lướt qua cô ta đi về phía trước.

Cảnh Dao chưa từng bị người khác coi thường như vậy, đang muốn gọi lại nhưng nhìn thấy người nhà quê mà cô ta nói quay đầu lại, dùng ánh mắt u ám lạnh lẽo khác thường nhìn lướt qua cô một cái, khiến mọi lời nói nhất thời đều mắc trong cổ họng. Một người nhà quê cũng có ánh mắt lạnh thấu xương như vậy sao? Vì sao cô ta cảm thấy ánh mắt người đó sao mà giống Kỳ Dục?

Trong đầu bỗng nhiên hiểu rõ, cô ta không dám tin khẽ nhếch môi, không thể trùng hợp như vậy, cái người bị cô mắng là nhà quê không có địa vị, thực sự là Kỳ Dục sao?

Đi xa được một chút, Tư Ngôn áy náy kéo góc áo Kỳ Dục, khẽ nói: “Em không cố ý hóa trang anh thành bộ dạng thế này, em cũng không ngờ được...”. Không ngờ được bị Cảnh Dao bắt gặp, còn bị cô ta mắng nữa.

Cô chưa kịp nói hết câu, Kỳ Dục liền quay đầu nhìn cô: “Không sao”. Anh do dự rất lâu, cuối cùng vẫn thốt ra được hai từ. Không sao, không cần phải trách cô, nhìn khuôn mặt đáng thương của cô, vốn muốn buột miệng nói ra những lời lạnh nhạt nhưng cuối cùng vẫn nuốt vào trong, suy cho cùng cũng không phải lỗi của cô, cô chỉ đơn thuần muốn anh thoải mái ra ngoài một chuyến. Có điều anh thực sự không ngờ, cô lại biến anh thành bộ dạng như thế này, mặc dù có chút không giống bình thường, nhưng vẫn nằm trong giới hạn anh có thể chấp nhận, cho nên, không sao. “Không cần tự trách.” Anh thậm chí lo lắng cho cô.

Tư Ngôn khẽ cắn môi, chau mày, trong lòng dường như đang suy nghĩ điều gì đó, bỗng nhiên, cô lớn tiếng gọi, sau đó nói: “Em nghĩ ra rồi, sau này em không hóa trang anh thành người nhà quê nữa, chúng ta hóa trang thành con gái được không?”.

“Răng rắc” một tiếng, dường như là tiếng nghiêng răng của Kỳ Dục, nhưng Tư Ngôn lại không hề cảm nhận được, chỉ vui vẻ nói: “Kỳ thực em sớm đã nghĩ rồi, nếu anh nuôi tóc dài, khuôn mặt này rất nữ tính, em muốn trang điểm lại cho anh, đổi sang mặc váy, đảm bảo mọi người không ai nhìn ra người con gái đó là anh!”.

“Hóa trang thành con gái?” Kỳ Dục cảm thấy bản thân mình đối với cô thực sự là quá khoan nhượng rồi.

“Trang điểm?”

“Mặc váy?”

Kỳ Dục cảm thấy dây thần kinh trên đỉnh đầu đang nhảy, đáng chết, anh trước đây vì sao muốn an ủi cô! Sớm biết cô muốn biến anh thành vật thí nghiệm, anh nên giáo huấn cô một trận, khiến cô không dám nghĩ đến việc hóa trang anh thành con gái!

Dù Kỳ Dục có là người bình tĩnh đến đâu thì lúc này cũng có dấu hiệu muốn nổi giận, thực sự là Tư Ngôn quá mạnh động rồi.

Vì sự việc lần này, dẫn đến Kỳ Dục vốn xa cách đã xích lại gần hơn một chút với Tư Ngôn, một lần nữa cảm nhận được “khoảng cách cảm” của anh, đúng vậy, khoảng cách cảm.

Trước đây, Kỳ Dục dường như đã ngầm đồng ý cho việc Tư Ngôn lớn vốn bên cạnh anh, cũng quen với việc thỏa hiệp với mỗi ý kiến của cô, nhưng hiện tại, anh lại bắt đầu nói không.

Ra ngoài đi dạo? Không. Giúp hóa trang? Không. Vào phòng chơi? Không? Tư Ngôn bắt đầu phát điên, trời ạ, anh rất cuộc là đang muốn gì, không phải là do hóa trang xấu chứ? Đến mức bụng dạ hẹp hòi, so đo tính toán sao?

Có điều Kỳ Dục đương nhiên không giống như Tư Ngôn cho là bụng dạ hẹp hòi, anh chỉ cảnh giác khoảng cách giữa anh và Tư Ngôn quá gần, vượt quá khoảng cách của bạn bè có thể ở bên cạnh anh trước đây. Có một số sự việc, thậm chí đến Trình Hải An cũng không được làm, nhưng Tư Ngôn đến coi là bạn bè đồng nghiệp cũng còn chưa được, lại có thể khiến anh phá bỏ mọi khoảng cách hết lần này đến lần khác, anh không thích giữa anh và người khác không có “khoảng cách cảm”.

Anh cảnh giác rồi, anh tỉnh ngộ rồi, cho nên anh cách xa, anh không muốn lại có những hành động khiến cô hiểu nhầm, dù sao, quãng thời gian trước đây, vì cho rằng cô giống A Sên, nên đã thỏa hiệp quá nhiều, nếu anh là cô, e rằng cũng sẽ sản sinh những liên tưởng không hợp thực tế, mà anh không mong muốn như vậy.

Bị Kỳ Dục lạnh lùng bỏ rơi, Tư Ngôn buồn bã đành cả ngày bám lấy Tư Thiệu, vì Trung Tấn Sở có việc đã rời đi, Tư Thiệu lại một lần nữa trở thành sở hữu của một mình Tư Ngôn, cô có thể thoải mái đi bên cạnh, không bị Trung Tấn Sở độc quyền chiếm hữu.

Tư Thiệu đương nhiên nhìn ra Tư Ngôn mấy ngày gần đây không bình thường, khi nghỉ ngơi giữa lúc quay phim, bà hướng về Tư Ngôn mặt đang buồn rầu hươ hươ tay, ra hiệu cô ngồi lại gần mình, sau đó cười hỏi: “Sao thế? Hai ngày vừa rồi có người ức hiếp à?”.

Tư Ngôn trầm giọng nói: “vâng, cũng không hẳn, có lẽ là con ức hiếp anh ấy”.

“Hả? Có thể nói với mẹ không?”

“Thật ra là, là...” Tư Ngôn do dự giây lát cuối cùng cũng nói chân tướng sự việc: “Hai hôm trước, con cùng anh ấy ra ngoài, sau đó giúp anh ấy hóa trang một chút, thành ra xấu quá”.

“Chỉ như vậy?” Tư Thiệu có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Kỳ Dục đang quay phim. “Con nói là Kỳ Dục sao? Con người anh ta không dễ dàng tức giận như vậy chứ?”

“Nhưng mấy ngày rồi anh ấy không để ý đến con.” Tư Ngôn rất không vui, cầm bình nước đặt bên cạnh uống một ngụm lớn, buồn bã nói: “Con chỉ nhất thời đùa một chút mà thôi”.

Tư Thiệu cười đầm chiêu, xoa xoa đầu cô, hỏi: “Con thích anh ta? Cho nên để ý đến việc anh ta nghĩ thế nào về con? Quan tâm đến việc anh ta không để ý đến con?”.

“Thích?” Tư Ngôn kinh ngạc, cùng mẹ bàn luận về việc này khiến cô có chút ngượng ngập, rất lâu mới nhẹ gật gật đầu, hạ thấp giọng như tiếng muỗi kêu:

“Thực ra, có lẽ có một chút...”.

“Anh ta không thích con?” Tư Thiệu thần nhiên cười. “Mẹ thấy dáng vẻ của anh ta dường như chẳng để ý đến bất cứ thứ gì, đương nhiên cũng không để ý đến con. Sợ rằng không để ý đến con cũng chẳng phải chỉ vì con biến anh ta thành xấu xí, mà còn có nguyên nhân khác. Ngôn Ngôn, không nên thích một người không yêu mình, như vậy sẽ rất đau khổ, mẹ không muốn nhìn thấy con đau khổ, hiểu không?”

Tư Ngôn ngược mắt lên, nhìn về người đàn ông đang đứng dưới ánh mặt trời đóng phim, vì quá nặng mà anh mặc y phục quá nhiều lớp cho nên người đầy mồ hôi, thái độ thường xuyên không vui, sắc mặt anh càng không tốt, Tư Ngôn thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Vâng, con biết rồi”.

Tư Thiệu nói đúng, Tư Ngôn nghĩ, con người Kỳ Dục, sao có thể vì hóa trang xấu mà đối xử lạnh nhạt với cô như vậy. Là cô ngốc nghếch, đem thế giới này, con người trên thế giới này nghĩ quá đơn thuần rồi. Cô luôn biết Kỳ Dục lạnh lùng, không thiện cảm giao lưu với người khác, cho nên cô muốn bản thân chủ động, mong có một ngày cảm động anh, coi như tạm thời bị anh biến thành em gái cũng không thành vấn đề, nhưng cô không hề nghĩ tới, nếu anh dù có thể nào cũng nhất định không cần cô, vậy cô phải làm thế nào?

Tư Ngôn khẽ thở dài một tiếng, trong lòng dường như dễ chịu hơn đôi chút, nhưng lại cảm thấy một khối đá lớn vẫn đè nặng trên đầu. Kỳ Dục mấy ngày nay lạnh nhạt, chính là vì muốn cô hiểu rõ sự thực, không cần tốn công vô ích nữa. Tư Thiệu nói, không nên thích một người không yêu mình, cô có nên ngoan ngoãn nghe lời không?

Nhưng nếu bỏ lỡ lần này, bỏ lỡ con người này, cô còn có thể thích người khác nữa không? Tư Ngôn lắc lắc đầu, không được, cô phải nói rõ ràng với anh, nếu anh thực sự không thích cô, vậy cô sẽ không chủ động nữa, cô sẽ bên anh lặng lẽ nhìn anh, không còn cầu mong mọi hành động của mình có thể khiến anh hồi tâm chuyển ý, đúng, nên như vậy.

Thấy cảnh quay kết thúc, Kỳ Dục rời đi, Tư Ngôn cũng lập tức bước đi, theo được một lúc, cô đã không nhìn thấy anh đâu, ngó nghiêng xung quanh mấy vòng, mới đột nhiên nghe thấy tiếng anh: “Ai, ra ngay!”. Ngữ khí lạnh lùng, cứng rắn. Tư Ngôn cho rằng cô bị phát hiện, vừa quay đầu ra nhìn, lại nghe thấy một âm thanh khác lộ rõ sự yếu đuối cất lên: “Là em”. Giọng nói này là... Cảnh Dao? Tư Ngôn chau mày, không xuất hiện nữa, đứng trong bóng tối nhìn trộm họ.

Kỳ Dục thấy Cảnh Dao đi ra, đầu mày khẽ nhíu lại, hỏi: “Có việc gì?”.

“Em chỉ muốn, chỉ muốn xin lỗi, vì em mà hại anh phải dừng lại nhiều lần như vậy.” Cảnh Dao bộ dạng giống một con thỏ bạch tội nghiệp, dẹt dẹt.

“Không sao, còn việc gì không?” Giọng Kỳ Dục vẫn lạnh lùng, cứng rắn.

Ánh mắt Cảnh Dao khẽ động, tiến lên phía trước vài bước, sau đó ngừng đầu, vừa muốn nói gì đó nhưng lại giả vờ mình bị vấp phải hòn đá trên mặt đất liền ngã vào lòng Kỳ Dục.

Kỳ Dục không phản ứng lại, cô ta liền ngã vào lòng anh, có điều chỉ trong chớp mắt, anh liền nắm lấy vai cô ta, đỡ cô ta đứng vững, sau đó nhanh chóng buông tay ra, ánh mắt không vui nhìn con người giả bộ yếu đuối trước mặt mình.

Kỳ Dục không phải chưa từng ôm người khác, ngay cái buổi tối cách đây mấy ngày, Tư Ngôn cũng không cẩn thận ngã vào lòng anh, lúc đó anh không hề cảm thấy khó chịu, thậm chí còn nhận ra trái tim đã yên lặng rất lâu của mình có chút hồi phục, nhưng hiện tại, anh chỉ cảm thấy không thể kiên nhẫn hơn.

Tư Ngôn đứng trong bóng tối cũng nhìn rõ trong lòng anh không thoải mái chút nào, đang nghĩ định đi ra gọi hai người họ một tiếng, không ngờ lại nghe thấy phía bên kia có âm thanh sột soạt, cô chau mày, hướng mắt nhìn sang, cố nhiên nhìn thấy có người đang cầm máy ảnh hướng về phía Kỳ Dục và Cảnh Dao chụp. Cô bất chấp là mình đang nhìn trộm, hét lên một tiếng: “Anh đang làm gì?”.

16. Chương 16: Anh Cả Gan Muốn Có Được Dục Vọng Của Cô

Tiếng hét này, không chỉ dọa được người đang chụp ảnh trộm mà đến hai đương sự cũng bị giật mình. Kỳ Dục thu tay về, chau mày nhìn về hướng Tư Ngôn: “Tư Ngôn?”. Ngữ khí không vui.

Tư Ngôn nào có rảnh quan tâm đến Kỳ Dục, ánh mắt chiếu thẳng về hướng người đàn ông đang chụp hình trộm, còn chạy về phía anh ta, nhưng cô làm sao chạy vượt được người đàn ông đó, chạy được mấy bước liền bị Kỳ Dục đuổi tới nắm lấy cánh tay: “Bỏ đi”.

“Nhưng, nhưng...” Tư Ngôn còn đang thờ phì phò, cô vẫn còn nhớ trước đây có một lần khi cô và Kỳ Dục cùng ra ngoài bị chụp trộm, chính anh dũng mãnh cướp lại máy ảnh xóa đi những cảnh đã chụp, nhưng lần này, tại sao, tại sao lại bỏ qua?

Không được! Không thể bỏ qua! Tại sao có thể bỏ qua? Kể chụp trộm nhất định là “chó săn”, nếu hấn đi rồi, ngày mai trang nhất các báo khẳng định là hình ảnh mối quan hệ Kỳ Dục và Cảnh Dao mờ ám, không quang minh chính đại! Điều này làm sao cô chịu nổi đây!

Cô thích Kỳ Dục, cho nên không muốn nhìn thấy anh và người khác có scandal!

Tư Ngôn giãy giụa muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Kỳ Dục, tiếp tục đuổi theo người chụp trộm mà bóng dáng đã khuất dạng, giãy giụa vài cái mà không thoát được, ngược lại bị anh giữ chặt hai vai, không thể không đối mặt với anh.

“Tư Ngôn, không cần đuổi nữa, cô đuổi không nổi đâu.” Kỳ Dục nghiêm mặt nói.

Tư Ngôn bĩu môi, trong lòng khó chịu: “Anh rõ ràng biết đó là chó săn, ngày mai nếu lên báo thì làm thế nào? Anh không phải là ghét nhất có scandal sao?”. Vì thế trước đây anh không hề có scandal.

Kỳ Dục lạnh lùng lướt nhìn Cảnh Dao đang muốn bước tới, khẩu khí có phần băng lạnh: “Không sao”.

Câu này vừa dứt, ánh mắt Cảnh Dao sáng lên, nụ cười trên khuôn mặt cũng sáng lên, đang muốn bước đến thì lại nghe thấy câu tiếp theo: “Coi như là tuyên truyền cho bộ phim này, tôi không để ý”.

Nghe thấy những lời này, nụ cười của Cảnh Dao vừa hé lộ tức tắt ngấm: “Kỳ Dục?”.

Kỳ Dục chau mày quay người, ánh mắt nhìn Cảnh Dao vô cùng thiếu kiên nhẫn: “Tôi không thích diễn chung với người có kỹ thuật diễn xuất không tốt, hy vọng những cảnh sau cô có thể tập trung hơn.”. Nói xong, liền bước vòng qua cô ta, nhưng mới được vài bước liền dừng lại: “Đi lại có vấn đề gì thì có thể đến bệnh viện kiểm tra, tôi không hy vọng vì một mình cô mà kéo dài cảnh quay.”. Nói xong, không còn dừng nữa, sải bước rời đi.

Tư Ngôn nghe được như mở cờ trong bụng, lần này trong lời nói của Kỳ Dục rõ ràng ẩn chứa sự châm biếm đối với Cảnh Dao, khiến cô vô cùng sảng khoái, vốn tâm trạng phiền muộn giờ đã theo gió bay tan biến, không biết là bay đến nơi nào rồi. Thấy Kỳ Dục đã bước đi khá xa, cô vội vàng gọi một tiếng đuổi theo, khi đi qua Cảnh Dao còn cố ý làm mặt quỷ với cô ta.

Cảm giác tình địch bị đánh bại, sao có thể sảng khoái như vậy!

“Kỳ Dục, đợi em với.” Cô cố ý nói câu này với vẻ nhõng nhẽ đáng yêu, khiến Cảnh Dao vừa bị làm ất mặt phải ngượng mồm, ghen ghét, hối hận! Trong lòng Tư Ngôn cười ha hả, đắc ý cười, mặt mày rạng rỡ.

Kỳ Dục bước đi được một đoạn liền dừng lại, đắm chiều nhìn người con gái cứ đi theo mình phía sau: “Cô đi theo tôi làm gì?”.

“Hà?” Tư Ngôn hoang mang, đúng vậy, cô đi theo anh làm gì? Dự tính lúc đầu của cô là đến để làm gì nhỉ? A, ồ, đúng rồi, cô cười: “Đúng rồi, em có việc muốn hỏi anh”.

“Việc gì? Nói!” Ngắn gọn, rõ ràng, đây chính là phong cách của Kỳ Dục.

“Việc gì?” Tư Ngôn bỗng nhiên cứng họng, sự việc vừa rồi dường như làm cô bỗng nhiên mất đi dũng khí, nếu Kỳ Dục cũng đối với cô không hợp tình hợp lý như vậy, có phải cô sẽ xấu hổ và giận giữ đến chết không? Vậy, cô còn phải hỏi gì nữa? Mặc dù cô luôn mạnh mẽ nhưng đối mặt với người mình thích, dường như vẫn có chút sợ sệt, không dám đường đường chính chính nói ra, mặc dù khả năng người đàn ông kia nhắm mắt cũng có thể nhìn ra cô thích anh ta, nhưng nói ra với kim nén trong lòng rốt cuộc là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Tư Ngôn rất rối, rối đến mức đưa tay nắm lấy tóc.

Kỳ Dục nhìn càng bức mình: “Rốt cuộc là việc gì?”.

“Có lẽ...” Tư Ngôn thất vọng, mở được miệng ra nhưng cuối cùng chỉ nói: “Có lẽ, không không có việc gì”. Nói xong, trước tiên cô co rúm người lại, như vậy, có phải là coi như cô đang đùa giỡn anh không? Trời thấy còn thương, chỉ là cô bỗng nhiên mất đi dũng khí nói thẳng ra mà thôi. Nhưng Kỳ Dục cũng rất kỳ quái, thường Tư Ngôn nếu có dáng vẻ như vậy nhất định sẽ bị anh lạnh lùng chế nhạo một phen, không ngờ anh lại chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Không có việc thì đừng đi theo tôi”, sau đó liền sải bước đi tiếp.

Tư Ngôn muốn đuổi theo, nhưng nhìn thấy bóng dáng cự tuyệt đã ở xa, liền so vai, thôi vậy, đi bước nào hay bước ấy, chẳng phải nói là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng đó sao.

Cô có chút chán nản quay lại trường quay, Kỳ Dục đương nhiên cũng không quay lại nữa, nhưng trường quay bỗng nhiên hỗn loạn, không biết từ đâu một đám người, tạo thành một vòng tròn, nói chuyện xôn xao ầm ĩ lại còn chụp cả ảnh.

Tư Ngôn tự mình quan sát xem xét một hồi, Kỳ Dục không có ở đó, Cảnh Dao có lẽ cũng vì xấu hổ cho nên không biết đã đi đâu mà trị thương rồi, Tư Thiệu bình tĩnh ngồi ở chỗ nghỉ ngơi của mình uống trà, các đại minh tinh đều không có mặt, vậy đám fan cuồng nhiệt kia đang ầm ĩ vì việc gì? Không đúng, Lạc Vũ Nghiên vừa rồi còn ở trường quay, sao bây giờ không thấy đâu nữa? Lẽ nào đám fan kia đang vây lấy cô ta? Nhưng tên tuổi của cô ta sao so sánh được với Tư Thiệu, đến nữ chính có lẽ cũng vì sự dụ dỗ của công tử có tiền mới đến, cho nên căn bản là không thể.

Tư Ngôn bèn bước đến ngồi xuống cạnh Tư Thiệu, nghi ngờ: “Họ sao vậy? Đang vây lấy ai thế?”.

Tư Thiệu đặt cái chén trong tay xuống, vô cùng lãnh đạm nhếch môi: “Ồ, đó là nhân vật nam chính thứ hai của bộ phim đến rồi”.

“Nam chính thứ hai?” Ánh mắt Tư Ngôn chợt sáng lên, trong đầu rối loạn. “Là ai, là ai vậy? Công tác bảo mật quả thật tốt, đến mẹ cũng không biết, nhưng con đã chờ rất lâu rồi, với cung cách này, xem ra cũng là một đại minh tinh? Có điều đại minh tinh sao lại đồng ý nhận vai này?”

“Khẳng định không phải đại minh tinh.” Tư Thiệu nói. “Con có lẽ không quen biết, là một người mới, rất mê hoặc, có lẽ nhà có tiền, nhân rồi nên mới dạo chơi vào giới điện ảnh, có điều dường như mọi người rất thích anh ta.” Bà cố ý chỉ tay nhìn về phía đám fan nữ đang điên cuồng vây lấy.

Mê hoặc? Tư Thiệu sao lại có thể dùng loại từ này để hình dung về một người đàn ông, xem ra người đàn ông này đích xác là không tồi, Tư Ngôn đang nghĩ, thì thấy Lạc Vũ Nghiên đang bám vào một người đàn ông cao to từ trong vòng vây của đám fan đi ra.

Lạc Vũ Nghiên quen người đàn ông kia? Tư Ngôn chớp chớp mắt, nhìn chăm chú về phía người đàn ông trên hoa ghẹo nguyệt kia, trời ạ! Cô bites miệng, sao có thể là anh ta chứ!

Cô luôn cho rằng anh ta chỉ là một đại gia, sao nhân rồi lại đến tham gia đóng phim truyền hình chứ! Tư Ngôn không nói lên lời, thực sự là anh ta nhân rồi quá rồi, cho nên muốn tìm trò tiêu khiển.

Kỷ Huyền bị Lạc Vũ Nghiên kéo đến bên cạnh chỗ Tư Thiệu ngồi nghỉ, sau khi ngồi xuống nhìn thấy Tư Ngôn mặt tròn miệng há liền nháy nháy mắt với cô: “Này, tiểu cô nương, chúng ta lại gặp nhau”.

Khốn kiếp! Tư Ngôn kim nén sự kích động muốn mắng người, không thềm nhìn anh ta liền quay đầu.

Lạc Vũ Nghiên chau mày, trước đây cô từng nhìn thấy trong phòng hóa trang Kỷ Huyền và Tư Ngôn từng giáp mặt nhau, vốn chỉ vì anh nhất thời có hứng thú với Tư Ngôn, không giờ anh vẫn còn nhớ, điều này khiến Lạc Vũ Nghiên cảm thấy không được thoải mái khi anh ham muốn người con gái khác, cô mới chính

là bạn gái của anh! Thế là, cô kéo kéo cánh tay Kỷ Huyền, tựa đầu vào vai anh, dịu dàng nói: “Sao đến sớm thế? Em còn cho rằng anh phải mấy ngày nữa mới đến cơ”.

“Ừ, cũng chẳng có gì giải trí, liền đến đây tìm niềm vui.” Kỷ Huyền vô tư cười, ánh mắt lại tía đến Tư Ngôn, haizzz, anh đã từng nói họ sẽ gặp lại nhau, tiểu cô nương này, rất hợp khẩu vị của anh, so với Lạc Vũ Nghiên bên cạnh giả vờ ngây thơ thì tốt hơn rất nhiều. Đa phần là vì bên cạnh anh toàn là những cô gái luôn chiều theo ý anh, nên khiến anh cảm thấy người như vậy không hợp lắm, nếu anh cần tìm một người bạn gái chiều mình, không bằng tìm một bảo mẫu còn hơn! Nhưng Tư Ngôn không như vậy, cô là người đầu tiên đụng đến bạn gái của anh, thôi được, anh thừa nhận, cô hấp dẫn anh. Anh muốn có được của cô.

Lạc Vũ Nghiên đương nhiên chú ý đến ánh mắt của Kỷ Huyền, bất giác nắm tay buông xuống bên người, Kỷ Huyền là con gà đẻ trứng vàng mà cô không dễ gì mới nắm được, cô không hẳn yêu anh thật nhiều, nhưng cô lại có thể dựa vào anh, cô luôn cho rằng ít nhất anh có chút hứng thú với dung mạo xinh đẹp của cô nên mới đồng ý giữ cô bên mình, thậm chí cho phép giới báo chí tung scandal về họ. Nhưng hôm nay, cô lại có chút không nhìn thấu anh, thậm chí, cô rất lo lắng, nếu trước khi bộ phim này được quay xong anh quyến rũ được Tư Ngôn, vậy mục đích cô muốn dựa vào anh để bước lên thêm một tầng lầu nữa có lẽ sẽ thất bại, cô không hy vọng nhìn thấy tình cảnh này xảy ra, không hề muốn một chút nào.

Mặc dù Tư Ngôn rất sợ Kỷ Huyền tìm mình gây phiền phức nhưng mấy ngày trôi qua, việc mà cô lo lắng đã không xảy ra, vì Kỷ Huyền dường như thực sự đến để đóng phim chứ không phải đến để chơi.

Trang phục và tạo hình của Kỷ Huyền trong phim rất giống với tính cách của anh ta ngoài đời thường, một vị công tử nhà giàu, cho nên chỉ cần anh ta làm bộ dạng ra vẻ ta đây một cách thống nhất trước sau như một là được, nhưng anh ta kiên quyết ở sau hậu trường khổ công luyện lời thoại, đi đứng, động tác đều tập rất cẩn thận, nhuần nhuyễn, đặc biệt là khi cùng Kỳ Dục phối cảnh, dường như chỉ một lần là xong; khi cùng người khác phối cảnh, thì thoảng có phải dừng, nhưng đều là vì do đối phương chứ không phải lỗi của anh ta.

Cứ như vậy, ban đầu Tư Thiệu có chút không hài lòng với anh ta nhưng thi thoảng cũng khen anh ta một câu, dẫn đến Tư Ngôn vốn muốn hạ nhục anh ta giờ không biết làm thế nào nữa, đành ngậm miệng tự mình buồn phiền. Cô thực sự không thích con người thích Kỷ Huyền, trang điểm lộng lẫy phong lưu hào hoa, khiến bao nhiêu cô gái thương thầm nhớ trộm thì đặc ý gì chứ? Không phải là diễn kịch sao? Nếu cô chăm chỉ một chút, nói không chừng cô cũng có thể so sánh với anh ta!

Tâm trạng Tư Ngôn không tốt cũng không hoàn toàn chỉ vì Kỷ Huyền, còn có một nguyên nhân rất to lớn chính là vì Kỳ Dục, anh vẫn giống như trước kia lạnh nhạt với cô, thậm chí còn thêm phần lãnh đạm nữa, làm khiến cô không biết rốt cục nên dùng cách nào để hòa hợp với anh, quấn lấy anh, sợ anh phiền chán, nhưng không quấn lấy anh, trong lòng càng không thoải mái.

Vì tâm sự trùng trùng này, dẫn đến Tư Ngôn mấy ngày liền ngủ không ngon, hôm sau thức dậy, dưới mắt hình thành một quầng thâm, khí sắc vô cùng tệ, nhưng cô lại không biết nên làm thế nào để cải thiện tình trạng hiện tại, trong lòng vô cùng phiền muộn.

17. Chương 17: Giận Bản Thân Đến Là Bạn Cũng Không Được

Tư Ngôn cảm thấy những ngày này trôi đi trong sự vô cùng uất ức, cô làm người trước nay quang minh chính đại, đâu gặp qua việc thích một người lại phải đem giấu tình cảm tận đáy lòng, sau mấy ngày rối loạn, cuối cùng cô cũng nghĩ thông, có chết cũng phải khổ sở một chút.

Thế là đợi đến buổi tối sau khi công việc hoàn tất, Tư Ngôn ở trong phòng trang điểm một chút, cảm thấy vừa mất rồi mới bước hướng về phòng Kỳ Dục ở đối diện.

Đứng trước cửa phòng, cô hít một hơi sâu, rồi chỉnh lại quần áo cho thẳng thớm, vừa định gõ cửa thì phát hiện cửa vốn chỉ khép hờ, không hề đóng kín, dù cô là người rất hiểu lễ phép tắc nhưng cũng có chút hiếu kỳ, một người chú trọng bảo vệ đời tư như Kỳ Dục, sao có thể đến cửa cũng không đóng.

Tư Ngôn vô cùng cẩn thận mở khe hở của cửa, sau đó thò đầu vào bên trong, không thấy bóng dáng Kỳ Dục, có điều trên sofa lại có một bóng người, nhưng dường như đó là một cô gái.

Tư Ngôn cảm thấy tim nhảy dựng lên, sự tủi thân và nỗi xót xa khôn xiết trào lên trong lòng, mấy ngày qua Kỳ Dục căn bản không để cô vào phòng, duy nhất một lần trước đây rất lâu rồi, không ngờ anh không phải là kẻ dối xử bình đẳng, mà còn để người con gái khác vào phòng, cô vừa nghĩ như vậy liền có chút buồn bực.

Có phải là vì sự tồn tại của một người con gái khác cho nên cô mới bị cấm chỉ bước vào phòng anh?

Tư Ngôn đang nghĩ ngợi lung tung thì nhìn thấy Kỳ Dục từ trong phòng ngủ đi ra, anh chỉ mặc áo tắm dài, tóc vẫn còn ướt, từng giọt từng giọt nước đang nhỏ xuống, người con gái ngồi trên sofa nghe thấy tiếng động liền đứng dậy, cầm lấy chiếc khăn mặt trong tay Kỳ Dục, giúp anh lau đầu.

Rất thân thiết! Vô cùng thân thiết! Tư Ngôn nghiêng răng cắn lợi, nghĩ lại trước đây trong lúc vô tình cô gặp Kỳ Dục vừa tắm xong, nhưng anh vội quay vào thay quần áo, nào có giống như bây giờ, lại còn để người ta giúp anh lau đầu, xem ra quan hệ không đơn giản. Hơn nữa người con gái đó, cô hình như hình có quen, là một ca sĩ rất nổi tiếng gần đây, có điều gần đây cô không quan tâm những tin tức này, nên không nhớ ra tên là gì.

Kỳ Dục ngồi xuống sofa, lấy lại chiếc khăn trong tay Hướng Văn: “Tôi tự làm được”. Hướng Văn mím mím môi, mặc dù dường như có chút không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh.

“Gần đây có tin tức gì không?” Kỳ Dục vừa lau đầu vừa hỏi.

“Em vừa quay về quê anh một chuyến, có được một chút manh mối, nhưng vẫn chưa thể xác định được nơi Mặc Sinh đến, đợi em có được tin tức chính xác sẽ báo cáo lại với anh.” Hướng Văn đáp.

Kỳ Dục gật đầu, nghiêng mặt nhìn Hướng Văn ngồi bên cạnh, sau khi do dự một lát mới nói: “Hướng Văn, những năm qua cảm ơn em”.

“Không cần không cần.” Hướng Văn vội xua tay. “Em tự nguyện giúp anh, hơn nữa, em hôm nay có được tên tuổi, đều là do sự giúp đỡ của anh.”

Kỳ Dục vẫn còn muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy tiếng động ngoài cửa, anh chau mày đi xem, thì thấy Tư Ngôn đang đứng ở ngoài cửa, ánh mắt đầy sự oán hận nhìn họ.

“Có việc gì?” Kỳ Dục hỏi.

Tư Ngôn cắn môi, nghe lời anh nói hoàn toàn là công việc chung, nghĩ đến ngữ khí vừa rồi khi anh cùng Hướng Văn nói chuyện, trong lòng càng thêm khó chịu, tức tối trợn mắt nhìn anh: “Không có việc thì không thể tìm anh sao? Trách em tham gia vào việc tốt của anh đúng không? Em đi ngay là được chứ gì? Coi như em không thức thời!”. Nói rồi lại cảm thấy trong mắt ươn ướt, cô thất vọng, sau khi đưa tay lau nước mắt liền quay người bỏ chạy.

Nhưng cô lại không muốn quay về phòng, nghĩ ra gần khách sạn có một quán bar, liền dứt khoát đi thang máy xuống lầu.

Khi bước vào trong thang máy ấn số tầng, cô quả thực đã đem việc ẩn số biến thành Kỳ Dục, dùng lực ấn rất nhiều lần cũng không cảm thấy giải tỏa, cô giận anh để người con gái khác bước vào phòng, giận anh đối với người con gái khác ngữ khí ảm áp, giận anh không đuổi theo cô, cô biết cô của hôm nay chỉ là người trang điểm của Kỳ Dục mà thôi, nhưng vì cô biết cho nên mới tức giận, tức giận bản thân trong lòng anh, hóa ra chỉ là một người cộng tác trong công việc, đến là bạn cũng không được.

Cô còn tha thiết mong muốn đi biểu lộ với anh, muốn hỏi suy nghĩ của anh, nếu cô hôm nay thực sự hỏi ra miệng, có phải là một phen bị làm cho nhục nhã hay không? Nghĩ lại Tư Ngôn liền cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bã, hóa ra luôn là cô tự mình đa tình, cho rằng anh chút ít cũng có cảm giác với mình, cô sao có thể quên, vốn anh tiếp cận cô chính là vì cô và em gái anh có chút giống nhau mà thôi, ngoài điều đó ra, cô căn bản không có bất cứ ưu thế nào khác.

Kỳ Dục đứng trong phòng nhìn Tư Ngôn bỏ chạy, nhưng lại không quay về phòng, cảm thấy không ổn, liền vào phòng ngủ thay quần áo, lúc đi ra thì Hướng Văn vẫn còn ở đó, liền nói: “Hướng Văn, em về trước đi,

anh đi tìm cô ấy”.

“Cô ta là ai?” Hường Văn không phải là không biết đánh giá qua ánh mắt, cô gái vừa chạy đi, rõ ràng có tình ý với Kỳ Dục, mặc dù những năm gần đây Kỳ Dục không có tình cảm đặc biệt với bất cứ người con gái nào, nhưng khi cô vừa nhìn thấy người con gái kia lại liền cảm thấy có chút lo lắng, đặc biệt là Kỳ Dục bây giờ lại vì cô ta mà đuổi theo.

“Một đồng nghiệp.” Kỳ Dục lạnh nhạt trả lời, không giải thích gì thêm liền cất bước rời đi.

Hường Văn vẫn ngồi nguyên trên sofa, cảm thấy trong lòng hơi lạnh, cô quen biết Kỳ Dục trước khi anh thành minh tinh. Khi đó cô một thân một mình đến thành phố này làm việc, suýt chút nữa bị người ta ức hiếp, may là có Kỳ Dục cứu cô, sau đó được biết anh đang đi tìm em gái, liền chủ động xin giúp, mấy năm gần đây cô đi khắp nơi tìm tung tích của Mặc Sênh.

Cô vốn cũng không muốn làm ca sĩ, nhưng Kỳ Dục vô tình có lần nghe thấy cô hát liền tiến cử cô cho với người quản lý của anh, rồi dần dần, cô có chút tiếng tăm, có điều bề ngoài cô không thừa nhận quen biết Kỳ Dục, nhưng đằng sau cô luôn đi tìm Mặc Sênh, lần này, là vì cô có chút tung tích, lại đúng lúc rảnh rỗi cho nên cố ý đến trường quay tìm Kỳ Dục. Đồng nghiệp mà Kỳ Dục vừa nói, cô không hề biết tên cô ta, nhưng lại là lần đầu cảm nhận được sự đe dọa, cô luôn biết bản thân mình thích Kỳ Dục, ngay từ lần đầu tiên gặp anh.

Tư Ngôn tìm thấy quán bar, sau khi bước vào ngồi ở quầy bar liền gọi một cốc rượu, một hơi uống cạn mới cảm thấy khí thuận trở lại. Tửu lượng của cô không tốt, nhưng hôm lại rất kỳ lạ, mặc dù ly rượu vừa rồi uống hơi vội, nhưng vẫn chưa có cảm giác hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy trong lòng hơi nóng, nhưng không cảm thấy không dễ chịu.

Một cốc rượu đương nhiên không đủ, sau khi gọi thêm một chai nữa, ngồi trên quầy bar tự rót tự uống, khi có chút mông lung liền quay người dựa vào quầy bar, lim dim nhìn mọi người trên sàn nhảy, mọi người múa may quay cuồng điên loạn, cô lại không có chút tâm trạng nào, nếu là trước đây thì nhất định cô sớm đã xuống sàn nhảy rồi.

Khi Kỷ Huyền thấy Tư Ngôn đang mơ hồ nhìn sàn nhảy, cô như vậy không giống trước đây luôn đả kích anh, trái lại cảm giác tội nghiệp đáng thương lập tức nắm lấy con tim của Kỷ Huyền, cái cảm giác ngựa ngửa lại xuất hiện, thế là anh liền bỏ lại người bạn đang ngồi cạnh, đứng dậy đi về phía cô.

Kỷ Huyền lại gần khẽ vỗ vỗ vai Tư Ngôn, cười nói vào bên tai cô: “Sao có một mình ngồi uống rượu buồn vậy?”.

Tư Ngôn ngà ngà say, nhất thời không phản ứng được người đàn ông bên cạnh là ai, lập tức đẩy anh ta ra, tức giận nói: “Cút đi cho tôi”.

Kỷ Huyền nào phải loại người dễ nhượng bộ, có điều bị đẩy một phát, anh ta lập tức lại tiến đến gần: “Là tôi, không quen sao?”.

“Ai?” Tư Ngôn không vui quay đầu nhìn, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đào hoa quen thuộc lại tức giận: “Tại sao lại là anh!”.

“Không được sao? Tôi uống cùng cô nhé?”

“Ai cần anh uống cùng!” Tư Ngôn không làm quá, lại cũng không thực sự chống đối, dù sao người đàn ông này, không từng hại cô, hơn nữa trong quán bar này anh ta là người duy nhất cô quen.

“Sao không cần, nói xem nào, xảy ra chuyện gì? Nhìn em tửu lượng không được tốt, sao dám một mình đến quán bar, không sợ uống say bị người ta ức hiếp sao?” Kỷ Huyền bắt chước cô ngồi trên một chiếc ghế, dựa vào quầy bar, buông ánh mắt hướng về sàn nhảy.

“Bị người ra ức hiếp cũng không phải việc của anh.” Tư Ngôn cứng miệng, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Kỳ Dục và Hường Văn, trong lòng dôn ứ, cầm ly thủy tinh lên uống mạnh một hơi.

Lông mày Kỷ Huyền động đậy, nhưng lại không thềm nói lại một cách hiếm thấy, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cô. Tư Ngôn có chút không quen với sự yên tĩnh của anh ta, hơn nữa cô cảm thấy mình say rồi nên muốn thanh toán để đi.

Nào ngờ vừa đứng dậy cô liền cảm thấy hai chân mềm ra, đầu óc choáng váng, không sao đứng vững, muốn ngã sang bên cạnh.

Vừa may Kỷ Huyền nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy eo cô. “Mạnh mẽ nổi gì chứ? Uống đến mức này rồi?” Nói không hề có chút mờ ám.

Tư Ngôn muốn đẩy anh ta ra nhưng cô không còn sức, chỉ có thể dựa vào anh ta, cho nên cũng không muốn giằng co, mặc anh ta ôm lấy mình.

Kỷ Huyền đỡ cô đi được mấy bước bỗng nhiên dừng lại, Tư Ngôn vẫn cúi đầu cho nên không biết, còn ồn ào: “Sao không đi? Tôi muốn về”.

Kỷ Huyền cười, trong giọng nói có chút trêu đùa: “Nhìn xem, ai đến kìa”.

“Hả?” Tư Ngôn sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình, sau khi chớp chớp mắt, nhếch môi: “Là anh sao, Kỳ Dục”. Giọng điệu không sợ hãi cũng không vui vẻ.

Kỳ Dục chau mày, ánh mắt từ cô chuyển sang tay Kỷ Huyền đang đỡ eo cô: “Buông cô ấy ra”. Anh vốn cũng không muốn quản, nhưng đương nhiên biết Kỷ Huyền là loại người như thế nào, một đào hoa công tử, ai cũng biết anh ta sẽ đưa Tư Ngôn đến chỗ nào.

Kỷ Huyền cười như không cười: “Vì sao?”. Lúc này Tư Ngôn vẫn có chút không vừa lòng với Kỳ Dục, cho nên không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Không vì sao!” Kỳ Dục lạnh lùng nói.

“Tôi uống rượu cùng cô ấy, đương nhiên là tôi đưa cô ấy về, không dám phiền đến Kỳ Dục đại minh tinh.” Kỷ Huyền cười rồi bước qua anh đi ra ngoài.

Không ngờ Kỳ Dục lại đưa tay nắm lấy cánh tay Tư Ngôn, lôi cô vào lòng mình, cúi đầu mắng: “Tức giận gì chứ, cùng tôi đi về”.

18. Chương 18: Coi Như Không Thừa Nhận, Số Kiếp Sẽ Đến

Tư Ngôn suy nghĩ một lát, cảm thấy cùng Kỳ Dục đi về vẫn an toàn hơn, liền không làm loạn nữa, mặc dù anh đến tìm cô, nhưng trong lòng vẫn còn chút khó chịu, đầu sao vừa rồi anh nói chuyện rất âm ỉ ngọt ngào với người con gái khác.

Kỳ Dục lại cảm thấy tức giận, anh không biết sự tức giận tại sao cứ ùn ùn kéo đến, chỉ biết sự tức giận đó giống như tấm lưới đánh cá, hung hăng bao trùm lên anh mà không có cách nào thoát ra được, anh giận Tư Ngôn dám một mình chạy đi uống rượu, càng tức hơn là lại ở cùng Kỷ Huyền, nghĩ như vậy, động tác dưới tay anh càng mạnh hơn, lôi cô đi thẳng ra ngoài.

“Ái đau, đau...” Tư Ngôn rên rỉ, cô cũng không ngờ Kỳ Dục lại có thể dùng lực mạnh như vậy nắm lấy cổ tay cô, cảm giác cổ tay sắp bị anh siết gãy vậy, sau khi ra khỏi quán bar cô vội vàng ôm lấy một cái cây, không muốn đi cùng anh nữa. “Kỳ Dục, đau quá.” Cô một tay lay cái cây, khuôn mặt đỏ bừng cũng áp chặt vào thân cây, xinh đẹp lả lướt.

Kỳ Dục chau mày quay đầu nhìn, thấy tình cảnh như vậy, lại nghe thấy miệng cô kêu đau, lúc này mới buông lỏng tay một chút, tiến sát bên cô: “Cô vẫn muốn ở lại chỗ này?”. Anh nheo mắt.

“Em không khiến anh đến tìm em! Ai bảo anh đến tìm em! Anh đi nói chuyện yêu đương với người khác là được rồi, quản em làm gì chứ!” Tư Ngôn nói ra lại cảm thấy đau xót trong lòng, nghẹn ngào khóc, vẫn ôm chặt lấy cái cây. “Ai cần anh quản em, em đáng đời bị người xấu ức hiếp.”

Kỳ Dục quả thực rất muốn phá lên cười, nhưng lại không biết làm thế nào với cô, đoán cô chắc đã uống say cho nên càng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể đi đến bên cô muốn nắm lấy tay cô từ trên thân cây xuống. “Được rồi, bỏ xuống nào!” Anh ra lệnh.

“Không cần!”

Kỳ Dục thấy cô quả thực tức giận, anh hít sâu một hơi, vừa định nắm lấy cánh tay cô, thì cô bỗng nhiên ợ lên một tiếng, sau đó vịn lấy thân cây nôn ra.

Tư Ngôn vật vã nôn ra hết, sau đó ngẩng đầu, nhìn những ngôi sao lấp lánh ánh ngọc không gì sánh bằng của bầu trời đêm, mà hai hàng lệ tuôn trào.

Kỳ Dục sầm mặt, nhưng không thể không quan cô, bỏ cô ở lại đây. Thấy cô bước đi không nổi, anh nghiêng rằng, bước đến ôm đỡ lấy cô, rồi tiện thể vùi đầu cô vào lòng mình, cứng giọng nói: “Đừng làm loạn”.

Ngay sau đó, Tư Ngôn ngoan ngoãn hơn rất nhiều, chỉ có điều cái đầu nằm trong lòng anh cứ ngo ngoáy, đồng thời lầm bầm những lời không rõ, vừa may khách sạn cách quán bar không xa, chưa đi được mấy bước là về tới, Kỳ Dục cúi đầu ôm Tư Ngôn bước về phía thang máy, thấy không có người liền đưa cô vào, để cô dựa vào tay vịn bên cạnh, đồng thời đưa tay đỡ cô, rồi lặng lẽ nhìn cô.

Tư Ngôn cúi đầu, miệng dẫu lên, dáng vẻ vô cùng ảm ức, chân đứng có phần không vững, vì được Kỳ Dục đỡ mới đứng thẳng được, cô như vậy, giống như một đứa trẻ biết được việc mình làm là sai, khiến Kỳ Dục không đành lòng trách cứ.

Khiến anh không đành lòng trách cứ còn có một nguyên nhân khác, đó chính là bộ dạng của cô như vậy vô cùng giống Mặc Sênh, anh mặc dù biết đây chẳng qua là suy nghĩ chủ quan của anh, nhưng cứ coi như nhìn người khác giống Mặc Sênh ở bên cạnh mình cũng tốt, cô đã rời xa anh quá lâu rồi.

Cửa thang máy mở ra, Tư Ngôn được Kỳ Dục đưa đến cửa phòng.

“Thở phòng!” Kỳ Dục đưa tay ra trước mặt cô.

“Cái gì?”

“Tôi nói thở phòng!”

Tư Ngôn chau mày: “Không có”.

Kỳ Dục nhắm mắt lại, không do dự thêm, quay người bước đến phòng mình ở đối diện, mở cửa đi vào. Hướng Văn đã đi rồi, Kỳ Dục đẩy Tư Ngôn vào phòng tắm, ra lệnh: “Tắm rửa sạch sẽ đi!”. Nói xong, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Tư Ngôn bấu bấu môi, xả nước ấm vào bồn tắm, sau khi đánh răng rửa mặt mới nằm vào bồn, khi nằm vào cô sảng khoái ngán lên một tiếng, cảm giác lỗ chân lông dần ra khiến cô từ từ nhắm mắt lại, mắt lim dim, vô thức dần chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch đến khi cảm thấy cơn lạnh kéo đến, Tư Ngôn mới bị đánh thức, kinh ngạc khi thấy mình vẫn còn nằm trong bồn tắm, vội vàng bò dậy, lau khô người rồi khoác áo choàng tắm lên. Sau đó, cô lao đảo mở cửa đi ra.

Kỳ Dục ngồi trên sofa, tay buông thõng, mắt nhắm lại, dường như vô cùng mệt mỏi, Tư Ngôn nhìn gương mặt đẹp một cách hoàn mỹ của anh, cảm giác như anh càng đẹp hơn, không giống với dáng vẻ lạnh lùng bức người lúc ban ngày, hơn nữa còn đầy nhân khí, đến chân mày đuôi mắt cũng có chút ảm áp, dịu dàng, không giống bình thường.

Tư Ngôn cứ nhìn như vậy, cảm giác chệnh choáng say lại từ trong bụng dội lên, bốc cháy từng trận từng trận trong đầu cô, cơn sóng lòng lại bắt đầu khởi động, cô bất chấp xấu hổ, chân nam đá chân chiêu chạy tới, bám lấy cánh tay anh rồi hôn lên khóe môi anh.

Kỳ Dục vốn đang ngồi nghỉ một chút, nghe tiếng bước chân Tư Ngôn chạy về phía mình, nhưng không ngờ cô bỗng nhiên lại làm như vậy, đợi đến khi anh phản ứng lại, thì cả người cô đã áp lên người anh, giống như con gấu không đuôi bám vào anh, mạnh mẽ hôn anh, vì không cẩn thận đã va răng vào khóe môi anh, anh cảm thấy nhói đau như bị kim châm.

Toàn bộ sự việc chứng minh, hành động đánh úp bất ngờ rất chính xác.

Trong lúc say Tư Ngôn đặc biệt dùng lực rất mạnh, cứ như vậy ép chặt Kỳ Dục, khiến người anh không động đậy được, nhưng cô lại không tiếp tục hôn sâu hơn, chỉ là dùng môi áp lên môi anh, thỉnh thoảng mút một chút, cảm thấy không đủ còn cắn anh vài nhát.

Kỳ Dục nhất thời không đẩy cô ra không có nghĩa là anh không đủ lực, đợi khi tinh thần anh phục hồi thì nắm chặt bả vai Tư Ngôn, từ từ đẩy cô cách xa một chút: “Làm gì vậy?”. Trong âm giọng không hẳn là không giận, nhưng tuyệt đối không phải là phần nộ.

Tư Ngôn có vẻ thấy anh thực sự không tức giận, thế là dẩu môi tiến lại, lằm bằm: “Hôn”.

Thái dương Kỳ Dục toát ra tia đen tối: “Tư Ngôn, cô biết cô đang nói gì không?”.

“Em đương nhiên biết.” Tư Ngôn dẩu môi, thậm chí đưa tay cởi áo sơ mi của Kỳ Dục, cúc áo nhanh chóng bị tháo rời mấy cái, cô tùy tiện sờ mó khuôn ngực anh, rồi dang tay ra: “Ôm”. Khi nói, ánh mắt cô có phần hoang mang, bối rối không biết phải làm thế nào, giống như ánh sao sáng chìm giữa đám mây mù, hai gò má ửng đỏ, giống như hoa đào phiêu lãng giữa mùa xuân, đây chính là dấu hiệu của say rượu.

Kỳ Dục lại thở dài, anh là đàn ông, hơn nữa là một người đàn ông các chức năng hết sức bình thường, cho nên trong lòng cũng mềm ra, còn chủ động đưa môi, anh không thể một chút phản ứng cũng không có, phần bụng dưới bắt đầu nóng lên, anh rõ ràng cảm nhận được nó dần nóng lên và cương cứng.

Anh thừa nhận bản thân có chút cảm tình với Tư Ngôn, có lẽ là vì cô giống A Sênh, cũng có thể là vì từ con người cô toát ra cảm giác hấp dẫn người khác, tóm lại, anh không ghét cô, thậm chí thi thoảng còn cảm thấy bản thân đối với cô quá mức đặc biệt, đặc biệt đến mức mà anh chưa từng đối với một người con gái nào khác như vậy.

Một người đàn ông trưởng thành bình thường, đối mặt với người con gái mà mình có thiện cảm ôm ấp yêu thương, có thể nhịn được không? Kỳ Dục tự nhận mình là người lãnh cảm, có khả năng kiềm chế cực mạnh, nhưng lúc này cũng cảm thấy toàn thân nóng lên, mà làn môi cô ở ngay bên cạnh, chỉ cần hơi tiến về trước là sẽ chạm vào.

Kỳ Dục hít sâu một hơi, nhìn môi Tư Ngôn hé mở, cuối cùng không cố kiềm chế nữa, nghiêng người về phía trước, môi phủ lên môi cô, anh khẽ cắn vào bờ môi cô, cho đến khi hàm răng cô mở ra, anh mới từ từ dùng đầu lưỡi thăm dò, sau đó nhanh chóng tiến vào trong miệng cô.

Tư Ngôn cảm thấy lưỡi của Kỳ Dục tiến vào, liền cuộn đầu lưỡi mình cắn nhẹ, cô cảm thấy toàn thân không có lực, sức mạnh vừa rồi không biết đã chạy đi đâu mất, lúc này đến nhắc tay lên cũng không nổi, toàn thân tê liệt dưới người anh, mặc lưỡi anh tùy ý tàn sát trong miệng cô.

Môi hai người cuốn chặt lấy nhau, hô hấp càng dồn dập, tay Kỳ Dục vốn để dưới vai Tư Ngôn dần dần di chuyển xuống dưới, lướt đến khuôn ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, anh bỗng nhiên phát giác, bản thân đã ý loạn tình mê, vốn chỉ muốn hôn một cái, nhưng không ngờ một cái hôn hoàn toàn không đủ, anh còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa... Tay không ngừng chuyển động, môi càng lúc càng cuồng nhiệt, dục tính trong con người Kỳ Dục bị khiêu khích, nhưng lúc này, anh lại phát hiện Tư Ngôn không hề đáp lại, đến hơi thở dồn dập vừa rồi cũng bắt đầu dịu lại, anh chau mày, khẽ cách ra một chút, chăm chăm nhìn cô.

Cổ nhiên là cô đã ngủ rồi, hai bờ môi khẽ cong lên, trên môi vẫn còn ánh lên tia sáng lấp lánh trong suốt.

Kỳ Dục cười khổ, di chuyển bàn tay vốn đặt trên ngực cô đến khuỷu chân, đứng dậy ôm cô lên, bước vào phòng ngủ, cúi người đặt cô xuống giường, anh đứng thẳng người nhưng không rời đi ngay, lặng lẽ nhìn về mặt ngủ say trên gối, bỗng nhiên cảm thấy khắp lồng ngực tràn lên cảm giác ấm áp, khóe môi anh khẽ động, ánh mắt di chuyển đến thân dưới của mình.

Vật đựng lều trại vẫn chưa nguội, anh trề môi, cảm thấy mình giống một kẻ nguy quân tử lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn, tối nay bản thân anh không uống rượu, nhưng kẻ say sao lại giống như là anh vậy. Kỳ Dục có chút thất vọng, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ gì, chỉ quay người nhanh chóng đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, nước lạnh chảy ào xuống, cuối cùng cũng làm nguội đi dục vọng đang bùng phát trong lòng.

Anh đưa tay vuốt mặt, hất những sợi tóc dính trên trán lên đỉnh đầu, nhắm mắt dưới vòi hoa sen, cảm giác chán nản.

Nên nói là, anh chưa bao giờ để bất cứ cô gái nào tiếp cận mình, người yêu thương nhưng nhớ anh rất nhiều, tuy nhiên không phải người nào anh cũng lạnh lùng cách xa. Trước đây, Hương Văn cũng rất gần gũi với anh, nhưng chỉ giới hạn là được ở bên anh, anh chưa bao giờ ôm cô.

Tư Ngôn là một ngoại lệ, từ khi cô xuất hiện, cuộc sống của anh liền bắt đầu có sự thay đổi, giống như anh vốn là một đạo sĩ ban đầu cũng có thất tình lục dục, anh bị cô tóm lấy, vì cô mà vui sướng, lo lắng vì cô, thậm chí còn vì cô mà nảy sinh dục vọng...

Mấy ngày trước anh cố ý giữ khoảng cách với cô chính là vì để nhìn rõ lòng mình, anh xưa nay luôn là người lý tính, tình cảm cũng cần phải có thời gian để phân tích, để chấn định. Anh vốn cho rằng có lẽ vì Tư Ngôn bám riết lấy anh, cho nên anh mới có cảm giác bản thân mình không thể xa cô, nhưng mấy ngày nay anh giật mình phát hiện, hóa ra lúc cô không ở bên cạnh, ánh mắt anh luôn dõi tìm cô.

Anh từ từ đưa tay đặt trước ngực, cảm nhận được con tim đang loạn nhịp, anh khẽ thở dài, cứ coi như anh không thừa nhận, nhưng số kiếp đã định, cũng đã đến rồi...

19. Chương 19: Em Muốn Nhìn Thấy Dáng Vẽ Bình Yên Vô Sự Của Anh

Tư Ngôn tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy căn phòng đầy ánh sáng.

Cô khẽ nghiêng người, nhìn hướng về cửa sổ đã kéo rèm, nhẹ nhàng nhắm mắt, còn chưa kịp phản ứng lại, cô chỉ cảm thấy đầu hơi đau, sau khi giữ tay day day thái dương bỗng nhiên tỉnh hẳn, đột nhiên ngồi dậy, nhìn khắp căn phòng, chột dạ mím môi.

Ký ức về việc say rượu tối hôm qua không hoàn toàn mất hết, cô mang máng nhớ mình nhìn thấy Kỳ Dục ngồi trên sofa, sau đó chạy lao đến hôn lên môi anh, cô không nhớ sự việc sau đó như thế nào, nhưng điểm này đã đủ khiến cô kéo lấy chăn che kín mặt, cô thực sự mất mặt quá.

Nhưng, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào cô thực sự đã cưỡng bức Kỳ Dục? Cô không mạnh mẽ như vậy chứ?

Tư Ngôn vén chăn ra nhìn quần áo trên người mình, chiếc áo choàng tắm vẫn mặc trên người, trên người cũng không có cảm giác đau nhức, xem ra cô thất bại rồi. Cô chậm rãi thở dài một hơi thật lớn, còn may là thất bại, nếu thực sự thành công, cô hôm nay nên đối mặt với Kỳ Dục thế nào?

Vậy, Kỳ Dục đâu? Tư Ngôn xuống giường, mở cửa phòng ngủ đi ra, tìm quanh phòng khách một lượt, nhưng không hề thấy bóng dáng Kỳ Dục đâu, cô đoán anh đã đến trường quay rồi, nên không tìm nữa, đành đi vào phòng tắm cầm lấy quần áo bẩn, ôm lấy rồi đi về phòng của mình.

Vừa mới bước đến cửa, tay cô còn chưa chạm vào nắm cửa, thì cửa tự động mở ra, Kỳ Dục mặc bộ đồ thể thao đầu tóc đầy mồ hôi bước vào, ánh mắt Tư Ngôn dõi theo anh đi đến ghế sofa, trên thái dương còn dính mấy sợi tóc, cô vuốt nước bọt, kìm nén hồi lâu mới không khiến bản thân bị sắc đẹp mê hoặc, ngữ khí như thường ngày nhưng mang theo chút run rẩy hỏi: “Anh đi thể dục à?”.

“Ừ.” Anh uống một ngụm nước, lại đứng lên đi vào phòng tắm.

Tư Ngôn mở miệng, không biết nên nói gì, mắt nhìn thấy anh đã một chân bước vào phòng tắm, vội vàng gọi anh lại: “Cái đó, tối hôm qua, chúng ta không thể nào chứ?”. Nói xong, cô vô cùng xấu hổ cúi thấp đầu, suýt nữa giấu đầu vào ngực mình, đáng chết, cô không nên hỏi, Kỳ Dục còn chưa mở miệng, cô nói cái gì chứ!

Kỳ Dục dừng bước, từ từ quay đầu, chằm chằm nhìn cô, chậm rãi phun ra một câu: “Cô rất muốn thế nào?”.

“A, em...” Em đương nhiên rất muốn có thể thế nào... Tư Ngôn ngậm miệng, nghĩ những lời này nhất định không thể nói ra, đây không phải chứng thực danh hiệu mê trai của mình sao!

Kỳ Dục thấy cô không nói nữa, liền bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Tư Ngôn nhìn cửa phòng tắm, bĩu bĩu môi, nói thực, cô bây giờ ngẫm lại thực sự có chút thất vọng, nếu tối qua cô và Kỳ Dục có thể nấu gạo thành cơm, vậy thì mối quan hệ của hai người, phải chăng có thể tiến thêm một bước nữa không?

Có điều dù có thế nào, Kỳ Dục không tức giận chính là một dấu hiệu tốt. Mặc dù cô vẫn có chút trách cứ việc cô gái tối qua rất thân thiết với Kỳ Dục, nhưng sau đó anh không phải là đi tìm cô đó sao? Còn đưa cô về phòng của anh, nói không chừng còn chăm sóc cô cả đêm.

Nghĩ như vậy, Tư Ngôn cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, bước chân cũng thoải mái hơn, nhẹ nhàng nhanh chóng mở cửa, đi về phòng của mình.

Đứng trước cửa phòng, Tư Ngôn mới phát hiện thẻ phòng không nằm trong tay, cô ngồi xổm trên nền lục tìm trong bộ quần áo tắm của mình, mò vào túi quần vừa hay tìm được thẻ phòng, đang định đứng dậy thì nhìn thấy một đôi giày gót cao chói vót dừng ngay trước mặt.

Tư Ngôn thuận thế nhìn ngược lên theo chiều đôi chân đẹp, sau khi nhìn thấy khuôn mặt có phần đắm chiều của Lạc Vũ Nghiên, cô đứng phắt dậy, không thềm để ý đến cô ta, thản nhiên mở cửa phòng.

Lạc Vũ Nghiên khẽ cười, mở miệng: “Tôi vừa nhìn thấy cô từ phòng Kỳ Dục đi ra”.

Tư Ngôn dừng động tác đang mở cửa, nhưng lập tức hồi phục lại bình thường: “Không biết cô đang nói gì!”.

“Không biết?” Lạc Vũ Nghiên thốt lên hai tiếng., “Người hóa trang mặc áo choàng tắm cầm quần áo của ngày hôm qua, từ phòng nam diễn viên chính đi ra? Đây dường như là một tiêu đề không tồi, cô thấy thế nào, Tư Ngôn?”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa mở ra, Tư Ngôn rút lại thẻ phòng, sau đó giương mắt nhìn Lạc Vũ Nghiên: “Cô muốn làm gì?”.

“Không muốn làm gì, tôi chỉ cảm thấy, cô dường như hơi gần gũi với Kỷ Huyền.” Lạc Vũ Nghiên nhìn ngón tay xinh đẹp của mình, lãnh đạm nói.

Tư Ngôn giật mình: “Cô nói người đàn ông khoác lác đó? Lẽ nào cô cho rằng tôi và anh ta có gì sao? Lạc tiểu thư, anh ta không phải là bạn trai của cô sao, đến cảnh cáo tôi làm gì, có đủ tài thì giữ anh ta chắc một chút. Có điều thoát nhìn con hồ ly này sẽ rất hấp dẫn phụ nữ, cô thực sự nên coi chừng”.

Lạc Vũ Nghiên mím môi, không hề giận, cô ta rõ ràng không ngờ được Tư Ngôn lại mồm mép lợi hại như vậy, còn dám nói với cô như vậy. “Nếu cô đã biết tôi là bạn gái của anh ấy, vậy nên biết điều một chút, đừng lại gần anh ấy, tôi không thích tranh bạn trai với người con gái khác.”

“Ai tranh bạn trai với cô! Con hồ ly đó tôi còn không thèm để ý!” Tư Ngôn tức tối nói., “Cô có thời gian ở đây cảnh cáo tôi, không bằng đi mà cảnh cáo con hồ ly đó, nói với anh ta đừng có nhìn thấy con gái là đuổi theo!” Nói xong, cũng không thèm xem biểu hiện tức giận của Lạc Vũ Nghiên, đẩy cửa bước vào, sau đó “bịch” một tiếng, cô đóng cửa lại.

Tư Ngôn thở mạnh một hơi, cảm thấy mình đúng là phải cách Kỷ Huyền xa một chút, cô không muốn gặp phiền phức với Lạc Vũ Nghiên, đồng thời cũng không hy vọng quá gần Kỷ Huyền, ở chung với anh ta không có gì là tốt đẹp cả, như mấy lần cô và anh ta chạm mặt nhau, cô căn bản không biết anh ta rốt cuộc muốn làm gì, cô tự nhận mình không xinh bằng Lạc Vũ Nghiên, anh ta đã có Lạc Vũ Nghiên rồi, vậy thì sao còn đến trêu chọc cô?

Không quản là anh ta vì mục đích gì, cô đều quyết định tránh xa anh ta, đây là một người đàn ông nguy hiểm.

Tư Ngôn ôm quần áo muốn đi qua phòng khách vào nhà vệ sinh, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy trong phòng khách đã có một người đang ngồi, cô bị dọa cho giật mình lùi lại một bước, đợi nhìn rõ là ai mới vỗ vỗ ngực mình, trách móc: “Mẹ ngồi như tượng ở đó vậy, muốn dọa chết con à!”.

Tư Thiệu buồn cười đứng dậy, bước đến trước mặt Tư Ngôn, trước tiên nhìn đồng quần áo trong tay cô sau đó giương mắt nhìn khuôn mặt vẫn chưa kịp rửa của cô: “Cả đêm đi đâu?”

“Hả?” Tư Ngôn chợt dạ, căn môi không biết trả lời thế nào. “Mẹ cả đêm ở trong phòng con?”

Tư Thiệu cố ý làm mặt lạnh: “Đúng vậy, mẹ còn cho rằng con sẽ nhanh chóng quay về, nào ngờ con đã ở ngoài cả đêm! Nhìn con mặc áo choàng tắm chắc là ở khách sạn, con đã ngủ ở đâu? Lẽ nào...”

Tư Ngôn vội vàng giải thích: “Không như mẹ nghĩ đâu, con ngủ nhờ bên phòng của Kỳ Dục một đêm, chúng con không...”. Nói đến đây, cô vội vàng bịt miệng, cô sao lại nói ra Kỳ Dục, vội vả vào miệng mình mấy cái.

Tư Thiệu vốn mặt lạnh lại hiện lên ý cười, nhưng kịp thời nhịn được: “Không có? Không có cái gì? Tuổi không còn nhỏ, lại còn biết cách ngủ nhờ phòng của đàn ông?”

Tư Ngôn sán lại, buồn bã nắm lấy cánh tay Tư Thiệu, lay lay mấy cái: “Tư Thiệu, tối qua con uống hơi nhiều, lại quên bỏ thẻ phòng bên trong, Kỳ Dục mới để con ngủ ở phòng của anh ấy, con say đến mức ngủ tít, bây giờ không nhớ rõ ràng được cái gì, có điều con bảo đảm, chúng con thực sự không xảy ra bất cứ chuyện gì”.

Tư Thiệu không kiềm chế được nữa, cuối cùng cũng bật cười, đưa tay véo mũi cô: “Tiểu nha đầu, mẹ cũng không trách con, có điều con cả đêm không về, mẹ làm sao có thể không lo lắng cho con chứ? Về việc tá túc phòng người khác, mẹ cũng không quá cứng nhắc, có điều con vẫn còn nhỏ, biết chưa?”

“Biết rồi, biết rồi, con biết rồi!” Tư Ngôn cũng bật cười, gục đầu lên vai Tư Thiệu, nũng nịu nói. “Con biết con còn nhỏ, con biết con phải giữ mình trong sạch, Tư Thiệu, mẹ đừng lo lắng!”

Hai người nói chuyện một hồi Tư Thiệu mới rời đi, vì Tư Ngôn vẫn còn hơi nhức đầu, nên Tư Thiệu giúp cô xin nghỉ phép, không để cô phải ra trường quay.

Tư Ngôn không hề biết, mình không đi làm một ngày lại xảy ra đại sự.

Vì Trương kiếm là một bộ phim cổ trang võ hiệp, đương nhiên không thể thiếu chi tiết nhân vật nam chính võ nghệ cao cường biểu diễn khinh công, người bị buộc dây treo lơ lửng người, vốn việc này là hết sức bình thường, không có gì nguy hiểm, Kỳ Dục mặc dù lần đầu tiên treo người, nhưng cũng không có biểu hiện phản ứng gì, hoàn thành cảnh quay vô cùng tốt.

Nhưng không ngờ khi phải hạ xuống bỗng nhiên xảy ra sự cố, phần máy móc không biết hỏng hóc gì khiến tốc độ hạ xuống vô cùng nhanh, Kỳ Dục vẫn chưa chuẩn bị xong liền ngã lăn ra đất, vì chân tiếp đất trước nên phải chịu áp lực lớn, dẫn đến chân phải bị gãy xương. Tư Ngôn ở trong phòng nghỉ ngơi, buổi chiều định đến trường quay xem thế nào, nào ngờ vừa đến trường quay liền phát hiện trường quay hỗn loạn, hỏi mấy người mới biết xảy ra chuyện, nhưng Kỳ Dục đã được đưa đi bệnh viện, cô đến nhìn cũng không thể nhìn thấy.

Vì Kỳ Dục và Tư Thiệu là cặp đôi đóng rất ăn ý, Tư Ngôn vội vàng đến tìm Tư Thiệu, kéo lấy bà hỏi: “Kỳ Dục không sao chứ?”

Tư Thiệu lắc lắc đầu: “Có lẽ là gãy xương, mẹ cũng không rõ lắm”.

“Con muốn đến bệnh viện xem thế nào.” Tư Ngôn chau mày, khẩn nài: “Mẹ có biết được đưa đi bệnh viện nào không?”

“Cả đám người lập tức vây quanh lấy anh ta, mẹ nào biết được anh ta được đưa đi đâu, người đại diện của ta cũng đi cùng rồi, con nên gọi điện thoại hỏi xem.” Tư Thiệu vừa dứt lời thấy Tư Ngôn đã lôi điện thoại ra, lại nói thêm: “Đúng rồi, vừa rồi Cảnh Dao cũng đi cùng”.

Nghe thấy vậy, Tư Ngôn nhú chặt đầu mày, vội vàng gọi điện thoại cho Trình Hải An, nghe thấy tin tức Kỳ Dục vẫn đang phải làm phẫu thuật, tim cô lại nhảy lên, hỏi tên bệnh viện rồi mới tắt máy.

Tư Thiệu nhìn vẻ mặt sốt ruột lo âu muốn chạy qua đó ngay của cô liền chau mày, kéo cô lại: “Ngôn Ngôn, con đối với anh ta...”. Tư Ngôn nước mắt đã lưng tròng, cô không muốn khóc, nhưng không kìm nén được,

nghe nói: “Con không biết, bây giờ con chỉ muốn nhìn thấy anh ấy, mẹ có thể hiểu không? Con chỉ muốn nhìn thấy anh ấy, con muốn nhìn thấy anh ấy bình an vô sự, sớm biết con nên đến, như vậy con...”.

Tư Thiệu thở dài, Tư Ngôn hóa ra đã trưởng thành thật rồi, bà vỗ vỗ vào tay Tư Ngôn: “Được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi”.

20. Chương 20: Chính Vì Thích Anh Nên Mới Lo Lắng Cho Anh

Khi Tư Ngôn đến đúng lúc gặp Trình Hải An từ trong bệnh viện đi ra muốn về khách sạn lấy quần áo cho Kỳ Dục, cô vội vàng giữ lại: “Trình đại ca, Kỳ Dục sao rồi? Anh ấy không sao chứ?”.

“Không có gì đáng lo ngại, có điều phải nghỉ ngơi một thời gian, anh ấy ở trong phòng bệnh, cô vào thăm anh ấy đi.”

Tư Ngôn gật đầu, chạy vào trong, thấy thang máy vẫn ở tầng trên cùng, không do dự leo thang bộ, đến được tầng 4bôn cô đã thở hồng hộc, cô điều chỉnh lại hơi thở của mình rồi mới đi về phía phòng bệnh của Kỳ Dục.

Cửa phòng bệnh khép hờ, Tư Ngôn dừng lại trước cửa, đang định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy bên trong truyền ra giọng nữ quen thuộc: “Kỳ Dục, anh muốn uống nước không?”.

Là Cảnh Dao! Tư Ngôn lúc này mới nhớ lại lời Tư Thiệu nói lúc nãy, Cảnh Dao cũng cùng đến bệnh viện, nào ngờ cô ta vẫn chưa đi.

Tư Ngôn cắn răng, gõ nhẹ lên cửa, sau đó liền bước vào, đi đến bên giường, nhìn cái chân phải bị bó thạch cao của anh, mũi cô cay cay, buột miệng thốt ra: “Còn đau không?”.

“Không đau.” Kỳ Dục ngược mắt lên nhìn thấy mồ hôi trên trán cô, không khỏi hỏi: “Chạy vội thế làm gì?”.

Tư Ngôn thè lưỡi: “Em lo lắng cho anh”.

Cảnh Dao chau mày, rót một cốc nước đi đến bên giường, đặt lên bên cạnh miệng Kỳ Dục: “Kỳ Dục, nước đây”.

“Tôi không uống.” Kỳ Dục không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Cô về trước đi”.

“Em...”

Tư Ngôn mắt sáng lên: “Cảnh tiểu thư, những việc như thế này sao dám làm phiền đến cô, cô cứ về trước đi, tôi chăm sóc Kỳ Dục là được rồi!”. Nói xong liền bước đến bên kia giường, đẩy Cảnh Dao ra phía ngoài cửa.

Cảnh Dao đương nhiên không chịu, trợn mắt nhìn cô, cắn răng thấp giọng nói: “Tư Ngôn, đừng có quá đáng!”.

Tư Ngôn nhún vai: “Kỳ Dục bảo cô về mà, anh ấy phải nghỉ ngơi thật tốt! Cô về đi!”. Nói xong, dùng lực đẩy cô ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại không cho cô ta tiến vào, đồng thời nháy mắt thăm dò suy nghĩ của cô ta: “Cảnh Dao đại minh tinh, cô muốn tạo scandal với Kỳ Dục không? Có nhớ hai ngày trước sau khi trên mạng lan truyền ảnh cô và anh ấy thân mật, cô bị mảng thế nào không? Còn muốn hay không con đường hào quang của mình!”.

Việc Tư Ngôn nói chính là trước đó mấy ngày, khi Cảnh Dao cố ý ngã vào lòng Kỳ Dục bị tên săn ảnh chụp trộm, những bức ảnh đó bị người ta đăng tải lên mạng, dẫn đến fan của Kỳ Dục không hài lòng, mọi người đều mắng Cảnh Dao là con hồ ly tinh quyến rũ Kỳ Dục, Cảnh Dao giải thích rất lâu sự tức giận của các fan mới coi như lắng xuống, vì vậy, bên sản xuất cùng yêu cầu Cảnh Dao không được tiếp tục gây ra scandal với Kỳ Dục nữa.

Tư Ngôn nói ra như vậy liền nắm được bản mạng của Cảnh Dao, cô bước chân vào làng giải trí không dễ dàng gì mới có được thành quả ngày hôm nay, nếu vì một người đàn ông mà mất đi tất cả, dù thế nào cô sẽ cũng không cam tâm. Cảnh Dao cắn răng, buông hai tay đang nắm chặt gấu áo, hít một hơi sâu: “Tôi về trước, cô chăm sóc anh ấy cẩn thận”.

Tư Ngôn cười: “Cô không cần phải nói, tôi sẽ chăm sóc thật tốt”.

Cảnh Dao đeo kính râm lên, nhìn quanh một lượt, cuối cùng không cam tâm rời đi, Tư Ngôn cười híp mắt đóng cửa quay lại bên giường bệnh, mắt nhìn chiếc cốc thủy uý tinh đặt bên cạnh: “Mỹ nữ hầu hạ anh cũng không cần, chà chà...”.

“Cô hy vọng cô ta ở lại?” Kỳ Dục ngược mắt, trong mắt hiển hiện nụ cười trêu tức.

Nhưng nụ cười nhanh chóng mất đi, nhanh đến mức Tư Ngôn cho rằng mình nhìn nhầm, cô bĩu môi: “Đương nhiên là không hy vọng! Nhưng anh thực sự không thích cô ta?”.

“Cô hy vọng tôi thích cô ta?” Anh hỏi ngược lại Tư Ngôn.

Tư Ngôn thất vọng ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường, liếc anh một cái: “Biết rõ còn hỏi!”. Thấy anh không nói gì, cô lại thêm một câu: “Thực sự là không muốn uống nước?”.

“Ồ, muốn.” Kỳ Dục thản nhiên nói.

Tư Ngôn đứng dậy cầm lấy cốc thủy tinh, đặt vào tay Kỳ Dục, thấy anh khẽ mở hai lần môi, ngậm lấy miệng cốc thủy tinh, nước từ từ chảy vào trong miệng anh, yết hầu anh chuyển động, khiến Tư Ngôn cũng nuốt nước miếng, mỹ nam kế này lại khiến cô mắc bệnh háo sắc rồi!

Để che giấu sự thất thổ vừa rồi của mình, Tư Ngôn vội vàng hỏi: “Bác sĩ có nói anh khi nào sẽ khỏi không?”.

“Muốn khỏi hẳn phải vài tháng.” Kỳ Dục uống xong nước, trả lại cốc cho Tư Ngôn.

“Vài tháng? Vậy bộ phim Trương kiếm làm thế nào? Phải kéo dài thời gian sao?”

“Tôi bảo Trình Hải An nói với đạo diễn quay cảnh của những người khác trước, những cảnh của anh tôi thì xếp cuối cùng, đợi tháo bột liền quay về.” Kỳ Dục thản nhiên nói, dường như không phải đó việc của mình.

“Cái gì?” Tư Ngôn kinh ngạc. “Không được không được, anh nhất định phải đợi sau khi khỏi hẳn mới có thể đi quay phim được, nếu lại phát sinh việc ngoài ý muốn thì làm thế nào?” Nói rồi, viên mặt cô lại ửng, “Anh không biết em vô cùng lo lắng...”. Câu cuối cùng cô hạ thật thấp giọng, giống như là lẩm bẩm một mình.

Trong phòng bệnh yên tĩnh như tờ, Kỳ Dục làm sao có thể không nghe thấy, bên môi anh hiện lên nụ cười mờ ảo, nhưng lại bị đè nén nên khóe môi cong lên, bình tĩnh nói: “Cô rất lo lắng cho tôi? Vì sao?”.

Tư Ngôn cắn môi, dưới bờ môi thậm chí hẳn rõ dấu răng, cô cảm thấy bản thân sống quá yếu hèn, yếu chính là yếu, có gì phải giấu giấu giếm giếm, chính vì yếu cho nên mới lo lắng, đây không phải là đáp án sao? Vì sao cô nhất định phải sợ hãi rụt rè không dám nói với Kỳ Dục chứ?

Nghĩ như vậy, Tư Ngôn cũng không do dự thêm nữa, nhắm mắt gào lên: “Chính vì quá thích anh, cho nên mới lo lắng, như vậy đã đủ chưa!”. Nói xong, cô cảm thấy hai gò má nóng bừng, nóng đến mức khắp mặt bừng bừng, vội vàng đưa tay che mặt, không dám mở mắt, sau khi tỏ tình, cô xấu hổ, ngượng ngùng.

“Ồ?” Giọng Kỳ Dục vẫn không thay đổi, nhưng lại mang chút ý vị không rõ ràng, anh hứng thú nhìn đôi má ửng đỏ của Tư Ngôn, cuối cùng không khống chế nổi nụ cười nơi khóe miệng, mặc nó điên cuồng bất chấp cuốn sạch. “Thích tôi? Vì sao? Dung mạo?”

Kỳ Dục xưa nay lạnh lùng hôm nay thái độ khác thường biến thành có phần kỳ quái, trong ngữ khí cảm giác có ý trêu chọc, thêm vào là Tư Ngôn bình tĩnh như vậy anh có chút không chịu nổi, điều này chứng tỏ anh đối với cảm giác của chính mình, rốt cuộc không đồng nhất chăng?

Thực ra suy nghĩ của Kỳ Dục rất đơn giản, trải qua sự việc đêm qua, anh đã biết rõ ràng, anh không thể không thừa nhận mình có tình cảm với cô gái này, không quản có phải là vì cô giống Mặc Sinh hay không,

mọi hành động của cô đều tác động đến anh, anh mặc dù lạnh cảm, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không nhìn thẳng vào tình cảm của mình. Ngược lại, chỉ cần anh chấp nhận một người, sẽ không do dự thêm nữa.

Tư Ngôn ngẩng mặt, lúng túng nói: “Em không biết, vừa gặp đã yêu không thể được sao?”.

Kỳ Dục mím môi, vừa định nói thì cửa chợt được đẩy mở, tiếng Trình Hải An cất lên: “Kỳ Dục, tôi...”. Khi anh ta nhìn thấy Tư Ngôn thì dừng lại một chút rồi cười: “Tư Ngôn, cô vẫn ở đây à?”.

Tư Ngôn vốn cảm thấy xấu hổ lúng túng, lúc này nghe thấy tiếng của Trình Hải An liền vội vàng đứng dậy, quay lưng lại phía Kỳ Dục rồi nói với Trình Hải An: “Anh đã đến rồi, vậy tôi về trước đây.”

Vừa may Trình Hải An đến, cũng vừa may Kỳ Dục chưa kịp cự tuyệt cô, không thì cô càng thêm ngượng ngùng khó xử, có điều, dường như việc thổ lộ cũng không đến mức khó khăn như cô tưởng tượng, mắt nhắm lại, miệng mở ra, không phải đã trôi qua rồi sao? Nhưng sau này phải tiếp tục thế nào, thực sự khiến cô hơi đau đầu, với thái độ của Kỳ Dục như vậy, rốt cuộc là ý gì? Là tiếp nhận? Hay là cự tuyệt?

Tư Ngôn buồn nản giậm mạnh chân rồi đi, có lẽ bản thân cô cần tĩnh lặng một chút, đứng, tĩnh lặng một chút.

Trong phòng bệnh, Trình Hải An thấy Tư Ngôn biểu hiện kỳ quặc đi ra khỏi phòng, không tránh khỏi có chút khó hiểu, sau khi đặt hành lý của Kỳ Dục xuống bên cạnh liền hỏi: “Tư Ngôn sao vậy? Giống như có quái vật đuổi theo vậy, anh mắng cô ấy à? Tiểu nha đầu này không tồi, anh đừng lúc nào cũng mắng người...”.

Kỳ Dục nhăn mặt khó chịu, ngăn cản mọi suy đoán không hợp lý của Trình Hải An: “Tôi không mắng người! Trình Hải An, anh biến tôi thành loại người gì vậy?!”.

Trình Hải An bĩu môi: “Anh dám nói anh không thường xuyên ăn nói lạnh nhạt với người bên cạnh không? Tôi chịu nổi anh không có nghĩa là người khác cũng chịu nổi anh, Tư Ngôn cô ấy, tôi cũng mới biết hóa ra cô ấy là con gái của Tư Thiệu, cô ấy có một người mẹ như vậy mà thái độ không hề kiêu ngạo, vô cùng khiêm tốn, nhả nhả...”.

“Trình Hải An!” Kỳ Dục cuối cùng không kiềm chế nổi nữa, “Tôi không ăn nói lạnh nhạt với cô ấy”.

“Vậy cô ấy...” Trình Hải An ngừng lại một chút, bỗng nhiên mắt anh chớp chớp, “Lẽ nào cô ấy tỏ tình với anh, bị anh cự tuyệt rồi?”.

Trong lòng Kỳ Dục nghĩ, đúng là nói ra rồi, có điều bị chính anh phá hỏng! Nhưng những lời này thực sự không thể nói trước mặt Trình Hải An, người khác không biết, anh ta biết, khả năng suy đoán của con người này quá càn rỡ, có một số việc, không để anh ta biết là tốt nhất. Cho nên anh dứt khoát dùng dĩ bất biến ứng vạn biến, không tiếp tục trả lời anh ta nữa.

Trình Hải An lại truy hỏi mấy câu, thấy Kỳ Dục giữ kín miệng, thế nào cũng không nói, anh ta cũng cảm thấy cụt hứng, không hỏi tiếp vấn đề này nữa, làm người quản lý cho Kỳ Dục lâu như vậy, anh ta còn không biết tính tình của anh, gặp phải vấn đề không muốn nói liền câm như hến, cái tật nhỏ này bao nhiêu năm như vậy rồi mà vẫn không thay đổi.

“Đúng rồi”, Trình Hải An bỗng nhiên nghĩ ra, “tôi đã bàn bạc xong với tổ quay bên đó rồi, hơn một tháng tới này sẽ quay phân cảnh của những người khác, cuối cùng sẽ là anh, đợi vết thương khỏi rồi hãy đi, có điều thời gian một tháng có lẽ không đủ để khỏi hẳn, anh lẽ nào muốn mang thương lâm trận?”.

“Không có gì đáng ngại.” Kỳ Dục nhìn cái chân phải đang bó bột, thản nhiên trả lời. “Không thể vì tôi mà kéo dài tiến độ.”

“Vẫn là vấn đề của tổ làm phim, không can hệ đến anh, coi như anh phải đợi đến khi vết thương hoàn toàn khỏi mới quay lại đoàn, họ cũng không thể nỡ lời oán trách, lần này đều là lỗi của họ. Ồ, còn nữa, giới truyền thông đã biết tin anh bị thương, có điều tôi đã lấy lý do anh phải nghỉ ngơi điều dưỡng để cản họ lại, đoàn phim hình như còn phải tổ chức họp báo, như vậy càng tốt, bộ này vừa mới mở máy liền nổi rồi...” Anh ta thao thao bất tuyệt, thấy Kỳ Dục hoàn toàn không hồi ứng, khi quay đầu lại nhìn mới phát hiện anh hai mắt đã nhắm lại rồi.

Trình Hải An lườm Kỳ Dục một cái, mấp máy miệng nhưng lại không nói gì nữa, động tác sắp xếp hành lý nhẹ nhàng hơn một chút.

21. Chương 21: Anh Nhìn Thấy Hạnh Phúc, Chỉ Vì Động Lòng

Sau khi Kỳ Dục bị thương, Tư Ngôn liền trở thành một bảo mẫu nhỏ, từ sáng đến tối ở trong bệnh viện.

Việc tỏ tình hôm đó bản thân Tư Ngôn chưa hề làm trải qua, đến khi nhìn thấy Kỳ Dục một câu cũng không nhắc đến, giống như sự việc hôm đó đã quên hoàn toàn. Thực ra cô nào có quên, là cô thực sự không dám nhắc lại, hôm đó đã đủ ngượng rồi, nếu anh lại cự tuyệt cô, vậy có phải là cô tự đào mồ chôn mình không?

Kỳ Dục vốn cho rằng cô sẽ hòa hoãn vài ngày rồi lại tiếp tục, cũng nghĩ rằng cô sẽ hỏi đến cùng cho được đáp án, nhưng tình hình này thì anh chưa hề nghĩ đến, có điều cũng không sao, anh sẵn lòng hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo cẩn thận của cô, nếu cô không thường xuyên đổ mặt thì càng tốt biết bao.

Tư Thiệu biết con gái lớn như vậy rồi thì sớm muộn cũng phải lấy chồng, cho nên cũng không cản trở, còn cùng Tư Ngôn đến thăm một lần, khi bà ngồi trên sofa nhìn Tư Ngôn vì Kỳ Dục mà bận rộn, lại có cảm giác vui sướng như nhà có con gái lớn trưởng thành (Câu này được lấy từ ý thơ: Dương gia có con gái lớn trưởng thành trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị.), bà thâm tắc đầu phì cười, trong lúc vô tình nhìn thấy ánh mắt của Kỳ Dục.

Anh vốn là một người vô cùng lạnh lùng, đối với bất kỳ ai cũng lãnh đạm, trong mắt dường như không thể hiện bất cứ tình cảm nào, nhưng bây giờ, bà đã nhìn thấy trong đôi mắt đó lộ rõ sự vui sướng, thậm chí còn có cả sự ngọt ngào, cưng chiều.

Tư Thiệu cũng coi như yên tâm, tình cảm này không chỉ mình Tư Ngôn ngốc nghếch nỗ lực, người đàn ông kia, cũng không phải người không có tim, sự nỗ lực của Tư Ngôn, e rằng anh ta đều nhìn thấy, nó đi vào tận trong tim.

Bà và Kỳ Dục cũng chỉ quen sơ sơ, trong phim, bà vào vai mẹ của anh, rất khó có được lời khen thưởng của bà đối với một diễn viên còn trẻ, nhưng Kỳ Dục lại khác. Khi Bà và Tư Ngôn nói chuyện riêng với nhau, đề cập đến vấn đề này, Tư Ngôn liền kiêu ngạo giống như là khen ngợi chính mình, khiến Tư Thiệu chỉ biết cười trừ.

Khi Kỳ Dục đang nghỉ ngơi, thi thoảng có báo giới đến phòng bệnh của anh săn tin, thường bất ngờ tập kích, cũng may Tư Ngôn không phải nhân vật của công chúng, khi gặp báo giới liền giả làm vệ sĩ nên không bị nghi ngờ.

Nhiều lần như vậy, Tư Ngôn thường đợi bọn họ rời khỏi mới ngồi xuống bên giường: “Em cảm thấy em sau này không cần làm việc nữa, có thể đi làm vệ sĩ, anh xem, rõ ràng là không ai nghi ngờ!”.

Kỳ Dục gật đầu tán thành: “Ừ, suy nghĩ này không tồi!”.

Tư Ngôn giờ nắm đầm ra vẻ muốn đánh anh, nhưng còn chưa chạm vào người anh liền bị anh giữ lại, cô ngăn ra, trong lòng bàn tay Kỳ Dục hơi ướt mồ hôi, nhưng rất nóng, nóng đến mức lòng bàn tay cô cũng bắt đầu ra mồ hôi. “Sao, sao vậy?” Đến giọng cô cũng trở nên yếu ớt, cảm thấy thân thể như đang phiêu lửng trong không trung.

Kỳ Dục không buông tay, chỉ chăm chăm nhìn khuôn mặt lộ vẻ lúng túng, xấu hổ của cô, kìm nén khóe môi kích động nhếch lên, nói: “Cô cảm thấy sao?”.

“Em, em làm sao biết được.” Tư Ngôn nuốt nước miếng, đúng là giấu đầu hở đuôi.

Kỳ Dục hơi dùng lực để nắm tay cô, sau đó lại buông ra, thu tay về để bên cạnh, khẽ khép mắt lại, bình tĩnh mở miệng: “Tôi đói rồi”.

“A?” Suy nghĩ của Tư Ngôn vẫn còn trên mây, còn bị vây hãm bởi sự rung động vì vừa được nắm tay, chưa kịp phản ứng lại.

“Tôi nói tôi dối rồi.” Sắc mặt Kỳ Dục không thay đổi, có điều sự ầm ập nơi khoe mắt hiện rõ, giờ phút này anh lòng anh đang vui sướng, đương nhiên rồi, nắm bàn tay nhỏ của người ta còn sai khiến người ta phục vụ, sao không thể không vui chứ?

Bị thương lúc này quả là đúng lúc.

Má Tư Ngôn vẫn ửng hồng, nhưng nào có thể không quan vấn đề ám no của Kỳ Dục, vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh đi xuống lầu mua món cháo mà anh thích ăn.

Khi cô đứng dậy Kỳ Dục đã mở hai mắt, nhìn cô vội vàng vàng rời đi, thấy chân váy của cô bay cuốn lên, trong lòng bỗng nhiên được lấp đầy, anh chưa bao giờ biết, hoá ra sự vui vẻ lại có thể đơn giản như vậy. Anh luôn cho rằng trước khi tìm được A Sênh, anh sẽ không thể có được hạnh phúc, nhưng sự xuất hiện của Tư Ngôn, mang đến cho cuộc đời u ám của anh bao nhiêu là ánh nắng, xua tan những đám mây u ám.

Chính trong lúc cô vội vàng rời đi, Kỳ Dục đã nhìn thấy hạnh phúc của mình, không liên quan đến bất kỳ cái gì, đơn giản là sự rung động của trái tim.

Hướng Văn đến khi Tư Ngôn đã đi, cô ta thấy Kỳ Dục bị bó bột chân phải thì bắt đầu rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Biết sớm thế này em đã ở lại thêm một ngày, không ngờ em vừa đi anh liền gặp chuyện, em lại có công việc, cho đến tận hôm nay mới rảnh đến thăm anh, anh đỡ nhiều chưa?”

“Không sao.” Kỳ Dục ra ý bảo cô ta ngồi. “Rất nhanh là có thể tháo bột rồi.”

“Anh vẫn nên nghỉ ngơi một thời gian, nhờ để lại di chứng thì làm thế nào?”

“Bộ phim vẫn đang đợi tôi về để quay, tôi không có thời gian đợi chân khỏi hoàn toàn. Tôi không sao, cô thực sự không cần phải đặc biệt đến thăm tôi.” Kỳ Dục bình thản nói ý đuổi khéo.

Hướng Văn đương nhiên nghe thấy trong lời nói của anh có sự xa cách, nhưng tim cô chỉ loạn nhịp trong nháy mắt, cô biết anh xưa nay không quá gần gũi người khác, cho nên cũng không để tâm, chỉ nói: “Em cũng không phải cố ý đến, là vì có tin tức của Mặc Sênh nên mới đến, nghĩ đúng lúc anh bị thương, nên mang đến cho anh tin tốt lành”.

Kỳ Dục vừa nghe thấy tên Mặc Sênh, tức thời không thể bình tĩnh nữa, anh ngồi bật dậy, đưa tay nắm lấy vai Hướng Văn, vội vàng hỏi: “Có tin tức của A Sênh? Em ấy ở đâu? Em ấy thế nào? Có khỏe không?”

“Anh đừng vội.” Hướng Văn dịu dàng nói, tay vỗ lên bàn tay Kỳ Dục đang đặt trên vai cô. “Bình tĩnh một chút, cô ấy rất tốt, em đã tìm thấy cô ấy rồi, sẽ đưa cô ấy đến gặp anh.”

Khi nghe thấy tin này, Kỳ Dục bỗng nhiên tê liệt, tâm nguyện bao nhiêu năm cuối cùng cảm giác thành công khiến anh không biết phải biểu đạt thế nào, chỉ biết nắm chặt tay Hướng Văn, tràn đầy cảm kích nhìn cô.

“Em về rồi!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nhõng nhẽo của Tư Ngôn. “Bữa tối đến rồi!” Cô không chú ý trong phòng bệnh đã có thêm một người, liền mở cửa phòng bước vào, trong nháy mắt con người mở to mắt ở tại chỗ.

Ngón tay cô siết chặt bình giữ nhiệt, nụ cười trên khoe môi có phần cứng nhắc, nhưng không hề biến mất, có điều ánh mắt xám xịt, ảm đạm. Cô bước từ từ đến bên giường, đặt bình giữ nhiệt sang một bên: “Anh có bạn đến thăm, vậy em ra ngoài trước nhé.” Người con gái này cô biết, chính là người đã giúp Kỳ Dục lau đầu ở trong phòng, cô biết cô ta và Cảnh Dao không giống nhau, không thể nói hai câu là sẽ bỏ đi, cho nên trước mắt biện pháp giải quyết tốt nhất chính là bản thân cô rời đi.

Rõ ràng Kỳ Dục không phản hồi lại lời tỏ tình của cô, rõ ràng cô không phải là người của anh, vì sao cô vẫn không muốn anh và người con gái khác thân mật? Rõ ràng biết như vậy chỉ là cô lo sợ không đâu mà thôi.

Kỳ Dục nhanh chóng buông Hướng Văn ra, nhìn Tư Ngôn: “Tư Ngôn...”, anh gọi cô, nhưng anh bỗng nhiên không biết mình nên nói gì.

“Không có gì.” Tư Ngôn không quay đầu lại, giơ tay xua xua, trong giọng nói còn mang ý cười, nhưng trong mắt đã ươn ướt,. “Em ra ngoài một chút.”. Nói xong, giống như chạy trốn ra khỏi phòng bệnh, trong tích tắc liền đóng cửa lại, cô dựa vào cửa, từ từ nhắm mắt, cô muốn khóc, cô cũng không muốn bản thân mình biến thành bộ dạng thương xuân khóc thu, nhưng đôi khi nước mắt không cách nào kiềm chế nổi.

Cô hít sâu một hơi, mở mắt đưa tay lau nước mắt trên hai gò má, ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài phòng bệnh, yên lặng chờ đợi.

Trong phòng, Kỳ Dục thấy Tư Ngôn bỏ đi, thở dài, dựa người trở lại, không nói gì nữa.

Hướng Văn làm sao không nhận ra cảm giác không giống bình thường giữa hai người, cẩn thận hỏi: “Kỳ Dục, cô ta là...”.

“Tư Ngôn.” Kỳ Dục nhắm mắt trả lời.

“Cô ta thích anh?” Hướng Văn cắn môi, cuối cùng cũng hỏi ra lời, thực ra cô biết vấn đề này không nên hỏi, nhưng cô chẳng qua cũng chỉ là một người con gái.

Kỳ Dục lập tức mở hai mắt, ánh mắt trấn tĩnh, còn mang theo tia quyết đoán khiến người khác sợ hãi: “Không liên quan đến cô. Cô vừa nói, có tin tức của A Sênh, em ấy đang ở đâu?”. Vừa rồi vui mừng quá đổi, anh đột nhiên phát hiện, lúc này, tuyệt nhiên anh không có sự hưng phấn như trong dự liệu.

“Em đã đưa cô ấy đến đây, đang ở khách sạn.” Hướng Văn dừng một lát, rồi nói: “Em chỉ cảm thấy cô ấy vô cùng giống với miêu tả của anh, nhưng không thể xác định rốt cuộc có đúng hay không, có điều trước đây cô ấy luôn sống trong cô nhi viện, nên hơi sợ người khác, cũng không nhớ được rất nhiều người...”.

“Tôi biết rồi.” Kỳ Dục cắt ngang lời cô. “Ngày mai đưa em ấy đến đây.”

“Được, vậy...”

“Cô về trước đi, trong bệnh viện cũng có paparazzi, nếu bị chụp được thì không tốt.” Kỳ Dục lãnh đạm nói. Hướng Văn nhếch môi, biết anh có ý đuổi, nên cô cũng không ở lại lâu, không nói nữa liền đứng dậy, ánh mắt cô nhìn bình giữ nhiệt màu hồng nhạt trên tủ đầu giường, mắt khẽ nhắm lại, lúc này mới cất bước rời đi.

Nhìn thấy Tư Ngôn ngồi trên ghế ngoài cửa, Hướng Văn không hề ngạc nhiên, cô dừng lại trước mặt Tư Ngôn: “Cô rảnh không?”.

Tư Ngôn ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy mặt Hướng Văn, không chút do dự gật gật đầu.

“Nói chuyện chút.” Hướng Văn nói xong liền cất bước rời đi, đến trước cầu thang thì dừng bước, thấy không có người qua lại mới nói: “Cô và Kỳ Dục quen nhau bao lâu rồi?”.

“Vài tháng.” Tư Ngôn không hề thích Hướng Văn, trong lời nói cũng không che giấu cảm giác chán ghét.

Hướng Văn nghe thấy vậy, khẽ cười giống như sen trắng nở rộ: “Tôi và Kỳ Dục quen nhau đã vài năm, khi anh ấy còn chưa là Kỳ Dục, tôi đã quen anh ấy”.

“Là có ý gì?” Tư Ngôn chau mày, cái gì mà khi còn chưa là Kỳ Dục?

“Cô không biết sao?” Hướng Văn bỗng nhiên làm ra vẻ kinh ngạc. “Anh ấy không nói với cô Kỳ Dục không phải là tên thật sao? Anh ấy mang họ Tiêu.”

“Vậy sao?” Tư Ngôn tỏ ra như vô tình nói, thực ra trong lòng hỗn loạn, Kỳ Dục thực sự không nói với cô, nhưng cô tức giận không phải vì điều này, cô tức là vì Hướng Văn quen anh trước cô, chính vì ưu thế thời gian, cô mới rơi vào tình thế không thuận lợi trước mặt Hướng Văn.

“Cô thích anh ấy, đúng không?”

Tư Ngôn nghiêng mặt: “Điều này không liên quan đến cô, tôi thích anh ấy, không cần phải báo cáo với cô”.

“Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cô, cô quên mất Kỳ Dục có một người em gái sao?”

“Lại sao nữa đây?”

“Anh ấy không nói cô và em gái anh ấy rất giống nhau sao?” Hường Văn bình thản nói, nhưng trong lòng Tư Ngôn lại rơi xuống một hòn đá to, cô sao không biết, chính vì biết cho nên lúc nào cũng canh cánh trong lòng.

22. Chương 22: Sau Khi Thoả Hiệp Biến Thành Thói Quen

Nhưng trước mặt Hường Văn, cô quyết không thể tỏ ra yếu đuối để cô ta cười nhạo, thế là cô thản nhiên buông tay: “Tôi đương nhiên biết, tôi còn từng gặp mẹ anh ấy”.

“Ồ, bác Lâm, bác ấy dạo này thế nào? Bệnh của bác ấy phần lớn là vì sự thất lạc của Tiêu Sênh.” Hường Văn nói.

Tư Ngôn rất không thích thái độ tỏ vẻ ta đây cái gì cũng biết của cô ta, bắt giác đầu mày nhíu lại: “Vẫn khỏe, cô còn chuyện gì muốn nói với tôi không? Nếu không thì tôi muốn quay về, Kỳ Dục có lẽ vẫn đang đợi tôi”.

Hường Văn bỗng nhiên bước sát lại, ung dung tự tại nói: “Cô có lẽ không biết vị trí của bác gái và Tiêu Sênh trong lòng anh ấy. Cô biết anh ấy vì sao tham gia làng giải trí không? Chỉ có hai lý do, lại hoàn toàn vì hai người đó, thứ nhất là vì kiếm tiền chữa bệnh cho bác gái; thứ hai, chính là hy vọng tìm được Tiêu Sênh, anh ấy luôn cảm thấy, Tiêu Sênh vẫn còn nhớ anh ấy, cho nên nếu anh ấy có thể xuất hiện thường xuyên trước công chúng, có một ngày, cô ấy sẽ nhìn thấy”.

“Như vậy thì sao?” Tư Ngôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhưng ngực thì như bị xé rách thành một lỗ hổng, gió lạnh luồn vào bên trong, mặc dù đang là mùa thu nhưng cô đã cảm thấy hơi lạnh, do cảm giác lạnh phát ra từ tim. Thực ra cô luôn nghĩ, con người Kỳ Dục không thích giao lưu với người khác, sao lại gia nhập làng giải trí phức tạp như vậy, không ngờ là vì hai điều này, vị trí của cô em gái này trong lòng anh xem ra còn quan trọng hơn với tưởng tượng của cô nhiều. Cô cúi đầu, hai tay nắm vào nhau, trong lòng hơi hoảng sợ.

“Đúng, như vậy thì sao?” Hường Văn bỗng nhiên quay người, cười uyển chuyển nhìn Tư Ngôn. “Thực ra, lần này tôi đến tìm anh ấy, còn có một nguyên nhân quan trọng, cô có biết là gì không? Thôi, nói cho cô biết, Tiêu Sênh, có lẽ đã tìm thấy rồi.”

Tư Ngôn trong lòng căng thẳng, cảm giác hoang mang vây lấy cô, để che giấu cảm giác hoang mang, cô chớp chớp mắt, ánh mắt cố gắng tràn đầy ý cười: “Tìm thấy thì làm sao? Nên nói, như vậy thì càng tốt không phải sao, trước mặt anh ấy tôi không phải đóng giả người khác, anh ấy có thể nhìn thấy con người thực sự của tôi, như vậy không tốt sao?”.

Hường Văn cười ha ha, dường như đang châm biếm sự ngốc nghếch của Tư Ngôn: “Cô thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Nếu không phải cô và Tiêu Sênh có điểm giống nhau, cô cho rằng cô có thể gần gũi anh ấy? Nếu đã tìm được người thật, việc thế thân của cô còn có tác dụng gì?”. Đúng là cô ta và Cảnh Dao không giống nhau, chỉ mấy câu đã nói rõ sự hoang mang trong đáy lòng Tư Ngôn.

Tư Ngôn mím mím môi, rất lâu mới khiến bản thân trấn tĩnh lại, nhếch môi thản nhiên cười: “Không quan tâm tôi có là người thay thế hay không, không quan tâm Kỳ Dục sau này có cho tôi gần anh hay không, tất cả chỉ Kỳ Dục mới có thể quyết định, cô là gì của anh ấy mà nói như vậy trước mặt tôi? Cô khẳng định cô thực sự rất hiểu anh ấy không? Tôi cho cô biết, tôi sớm đã không phải là người thay thế, tôi là Tư Ngôn, một Tư Ngôn độc nhất vô nhị!” Nói xong, cô không muốn ở lại thêm nữa, lập tức quay người bỏ đi.

Hường Văn chăm chăm nhìn bóng dáng Tư Ngôn kiên định rời đi, tim rối loạn, cười châm biếm, cô vốn cho rằng Tư Ngôn sẽ rất dễ đối phó nhưng nào ngờ cô ta cũng là một nha đầu mồm mép lạnh lợi.

Sau khi bản thân rời khỏi tầm mắt của Hường Văn, cuối cùng Tư Ngôn cũng cảm thấy chân nhũn ra, phải bám vào tường mới đứng vững, cô thở dốc, không biết làm thế nào để nhắm mắt, cô cố gắng ra vẻ kiên cường trước mặt Hường Văn, lời cô ta nói rất đúng, bản thân cô cũng hiểu rất rõ, nhưng bị người ta thẳng thắn bóc trần, cô cảm thấy trong lòng như bị dao đâm.

Nếu Kỳ Dục thực sự giống như lời cô ta nói, tìm thấy em gái thật rồi không cần người thay thế nữa? Hoặc là, cô thực sự chỉ là một kẻ thế thân mà thôi?

Một cảm giác thất bại trào lên đến trong lòng cô, từ nhỏ đến lớn cô chưa hề có cảm giác này, thứ cô muốn chưa bao giờ mất đi, cho dù là trước đây Tư Thiệu kiên quyết muốn giữ cô ở lại nước Y, cô cuối cùng còn làm mẹ cảm động, cùng Tư Niên đến thành phố Tân Hải, cả khi nhỏ vì bệnh tim bẩm sinh suýt mất mạng, cô đều trải qua rồi.

Có điều là Kỳ Dục, cô thực sự sẽ thua thảm như vậy? Thực ra cô biết, chỉ cần một câu nói của Kỳ Dục, cô liền có thể thua đến mức không còn manh giáp, vì sự thắng thua của cô bất quá chỉ là một ý niệm của anh, anh đồng ý, thì đó là thiên đường; anh cự tuyệt, thì lại là địa ngục.

Tư Ngôn hít thở sâu, cuối cùng khiến lòng đang hỗn loạn an định lại, bất luận thế nào, cô không thể không chiến mà bại, nếu là cô đã làm tất cả đều không có cách nào khiến anh yêu cô, vậy thì, cô cam tâm tình nguyện thua. Nhưng bây giờ, cô còn chưa cố gắng sử dụng hết bản lĩnh, cô sẽ không thể nói mình thất bại!

Cô cắn răng, để tiếp sức, cổ động tinh thần ỉnh, sau khi chỉnh trang lại quần áo mới bước đến cửa phòng bệnh, rất lịch sự gõ gõ cửa, sau đó mới đẩy cửa bước vào, sự việc vừa rồi vẫn ám ảnh cô.

Kỳ Dục đang dựa người vào giường ăn cháo gà cô mua về, Tư Ngôn sau khi thì nhếch miệng cười, hỏi anh: “Ngon không?”. Tư Ngôn là người như nào? Cô là con gián đánh không chết, chẳng qua lời của Hướng Văn không có căn cứ, làm sao có thể thực sự đả kích cô?

Kỳ Dục giương mắt nhìn cô, ánh mắt lại lướt qua phía ngoài cửa, lúc này mới trả lời: “Không tồi. Cô đi đâu?”. Thực ra anh muốn hỏi, cô biến mất lâu như vậy có phải là gặp Hướng Văn.

“Không đi đâu.” Tư Ngôn cười hì hì ngồi xuống bên giường, “Em phát hiện em cũng đói, cho nên đành đi ăn chút đồ”. Khi nói đói, bụng cô khẽ réo lên một tiếng, cũng may chỉ có cô nghe thấy. Cô thực sự đói rồi, có điều chưa đi ăn, lúc này ngửi thấy mùi thơm như vậy có chút đứng núi này trông núi nọ, ánh mắt còn nhìn vào trong bình giữ nhiệt. Kỳ Dục không để ý thấy, nên khi nghe Tư Ngôn nói ra ngoài ăn thoải mái thở ra một hơi, không biết vì sao anh không hy vọng Hướng Văn và cô gặp nhau, Hướng Văn biết quá nhiều việc của anh, anh sợ Tư Ngôn nghe thấy những điều anh không muốn cô nghe từ Hướng Văn.

Tư Ngôn không mặt mũi nào ăn chực đồ của anh, đành ngồi bên lấy điện thoại ra xem blog, cô gần đây rất thích chơi blog, mỗi ngày không vào một lần là cảm thấy ngứa tay, bây giờ cô đang xem trên blog truyền đến bức ảnh một món ngon mà chảy nước miếng.

Cô bỗng nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu vội hỏi: “Đúng rồi, Kỳ Dục, anh có blog không?”.

“Blog?” Kỳ Dục chau mày, lắc đầu: “Không có, đó là cái gì?”.

Ánh mắt Tư Ngôn xem thường nhìn anh: “Anh quá lạc hậu, đến blog mà cũng không biết! Bây giờ rất nhiều minh tinh có blog, còn có V, em có lẽ cũng làm một cái V chơi, nhưng em là một người bình thường nên Sina không cho em”.

Kỳ Dục không thích ánh mắt xem thường của cô, có chút giận dữ, nhưng lại không hiểu điều cô vừa nói, đành khiêm tốn thỉnh giáo: “V là gì?”.

“Nói anh lạc hậu anh còn không tin!” Tư Ngôn lim dim mắt nói, đối với tinh thần khiêm tốn của học sinh này cô vô cùng khen ngợi: “Có điều tinh thần này của anh rất tốt, V chính là chứng thực tên thật, chỉ những người nổi tiếng mới có, ví dụ như minh tinh, tác giả, vân vân”.

“Ồ.” Kỳ Dục thản nhiên đáp lại, anh không có sự hiếu kỳ đối với những thứ này, đành tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Tư Ngôn vốn ngấp nghé món cháo của anh, bây giờ nhìn anh ăn ngon lành, hận đến nỗi rằng hơi ngứa ngứa, thế là không muốn anh ăn ngon lành nữa, tiếp tục làm phiền: “Vậy anh không lập một blog để chơi sao? Có rất nhiều minh tinh tham gia, có điều có một số người chuyên đăng những bức ảnh chụp mặt mộc không qua photoshop, rõ ràng là rất thảm hại, thế mà họ còn cho rằng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hơn nữa đám fan còn luôn ở dưới hoan nghênh, tán thưởng, em nhìn mà bực mình”.

“Tôi không đăng ảnh, không cần lập.” Kỳ Dục không dừng tiếp tục ăn cháo ngon.

Tư Ngôn cắn răng: “Cái này đâu chỉ có thể! Blog không chỉ đăng ảnh! Đúng rồi, không phải là anh đang quay bộ phim mới sao, cũng có thể tuyên truyền cho bộ phim. Rất tốt mà!”.

“Tuyên truyền do bên sản xuất làm, tôi chỉ cần phối hợp là được.” Kỳ Dục vẫn không thêm để ý.

“Anh thực sự không lập?” Tư Ngôn phát hiện dùng lý trí khuyên giải không có tác dụng, đành ra tuyệt chiêu, chính là dùng ánh mắt đáng thương làm nũng để trách anh.

Kỳ Dục vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt như làn nước trong veo mở to, hiện rõ vẻ đáng thương, anh khê ho một tiếng, cháo trong miệng suýt nữa rơi vào khí quản, sau khi nuốt xuống mới hỏi: “Cô hy vọng tôi lập?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Tư Ngôn chớp mắt, kỳ vọng nói.

“Vậy cô giúp tôi lập đi.” Kỳ Dục rút cuộc vẫn không đành lòng cự tuyệt đáng vẻ như búp bê của Tư Ngôn, lại thỏa hiệp. Hơn nữa anh đã thỏa hiệp không phải một hai lần, thỏa hiệp thêm một lần cũng không thành vấn đề. Anh không biết sau khi thỏa hiệp trở thành một thói quen, tự bản thân anh sẽ không thể tiếp tục kiên định nữa.

Tư Ngôn rất vui, lấy điện thoại của Kỳ Dục lên mạng, sau khi đăng nhập vào trang chủ, cô hỏi: “Email của anh là gì?”.

Kỳ Dục thuận miệng nói ra một địa chỉ email, vốn không muốn xem nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn bừng bừng của Tư Ngôn thì không kiềm chế được thò đầu nhìn, nào ngờ Tư Ngôn lại giấu đi, còn xua xua tay: “Đợi em làm xong hãy xem”.

Mặt Kỳ Dục lập tức tối lại, anh đúng là không nên thỏa hiệp nhanh như vậy, vừa đồng ý với cô, cô liền quên chính chủ là anh! Anh không vui đặt mạnh bình giữ nhiệt trong tay lên tủ đầu giường, lặng yên nhìn cô, anh thực ra muốn nhìn xem khi nào cô mới có thể để ý đến anh.

Đợi sau khi Tư Ngôn lập xong ngẩng đầu lên, hưng phấn tuyên bố đã lập xong thì thấy bộ mặt tối sầm như ma quỷ của Kỳ Dục dọa cô hoảng sợ, người hơi ngửa ra sau: “Sao vậy?”.

Kỳ Dục cảm thấy sự tức giận này thất bại rồi, anh cũng không có cách nào lý giải nổi nỗi lòng mình lúc này, có chút khó chịu, dứt khoát quay đầu: “Không có gì”.

Tư Ngôn ồ lên một tiếng, cũng không để ý đến sự bất ổn ở anh, vô tư giới thiệu các chức năng ứng dụng.

Cô dựa sát vào anh, Kỳ Dục có thể ngửi thấy thoang thoang mùi hương nhàn nhạt trên tóc, thần trí hơi phiêu đảng, nghiêng mặt nhìn chính là gò má trắng ngần của cô, anh kìm hãm hơi thở của mình, vội vàng cách xa cô một chút, Tư Ngôn nói gì, anh căn bản không hề nghe thấy.

23. Chương 23

Đến khi Tư Ngôn giới thiệu xong, ngẩng đầu lên không cẩn thận va vào Kỳ Dục, cô lấy tay ôm trán ngồi xuống bên cạnh, lầm bầm: “Anh từ khi nào ngồi sát em như vậy?”.

Kỳ Dục cảm thấy những lời này nói không đúng, rõ ràng là bản thân Tư Ngôn dựa sát vào, vậy mà lúc này lại trách anh, liền xì mặt: “Rõ ràng là em ngồi lại đây”.

Tư Ngôn bĩu môi: “Được rồi, coi như là do em. Những gì em nói anh nghe hiểu không?”.

“Cái gì mà coi như do em!” Kỳ Dục nghiêm túc trở lại. “Vốn là do em.”

Tư Ngôn hạ sắc mặt: “Được được được, vốn là do em. Em không tranh cãi với anh, như vậy được chưa?” Haizzz, từ khi nào Kỳ Dục ấu trĩ như vậy?

Kỳ Dục nhú mày, ngồi dựa vững, lấy lại điện thoại xem một lúc, sau đó lại ném trả lại Tư Ngôn: “Chẳng có gì hay ho”.

“Vậy anh vẫn chưa hiểu tinh túy của nó rồi!” Tư Ngôn cẩn thận cầm điện thoại, giọng hối hận nói: “Thôi, để em giúp anh”. Nói rồi cô chống cằm suy nghĩ một lát, mắt bỗng nhiên sáng lên, nói với Kỳ Dục: “Em có thể chụp một bức ảnh cho anh được không?”.

“Em muốn làm gì?” Anh cảnh giác, anh không hề quên lời Tư Ngôn vừa nói có rất nhiều minh tinh thích post ảnh lên mạng.

“Căng thẳng như vậy làm gì, chỉ là chụp một bức thôi, chỉ một bức, được không?” Tư Ngôn rất nhanh lĩnh hội nói những tinh túy với Kỳ Dục, lại thể hiện bộ dạng tội nghiệp, đáng thương, cầu khẩn nhìn anh, cô đã ăn chắc việc anh sẽ vì bộ dạng đáng thương của cô mà thỏa hiệp.

Kỳ Dục vốn là nhân vật của công chúng, đáng mạo thực cũng không phải là ít lần chụp, anh cũng không sợ ảnh chụp mặt thật của mình bị post lên mạng, suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý.

Tư Ngôn nhảy lên vui sướng, chạy ra xa một chút, chụp bức toàn thân, còn đặc biệt cố ý hiện rõ cái chân phải bị bó bột, cô dùng phần mềm đặt mũi tên bên cạnh cái chân bó bột rồi mới post lên blog, cô vốn định viết gì đó, sau đó nghĩ đi nghĩ lại, con người bí ẩn khó hiểu của anh còn có thể nói gì, thế là cô dứt khoát không viết thêm gì nữa, post thẳng lên.

Sau đó cô nhanh chóng dùng điện thoại của mình vào blog, muốn là người đầu tiên chia sẻ hình ảnh này, nào ngờ vừa mới vào giao diện blog của Kỳ Dục liền nhìn thấy bức ảnh vừa rồi đã được chia sẻ mấy trăm lần, cô buồn bã thất vọng đấm ngực giậm chân.

Đã không được là người đầu tiên, cô cũng không muốn chia sẻ nữa, đành xem lướt qua bình luận của những người khác.

Thổ Thổ: Blog này đúng là của Kỳ Dục sao? Thật không, thật không?

Người bảo vệ: Đã post ảnh lên rồi! Đây là chụp bị thương! Khẳng định là Kỳ Dục.”

Ai Ôi: Khẳng định là Kỳ Dục! Kỳ Dục vì bị thương phải ở bệnh viện trị liệu, căn bản không có tin tức, bức ảnh này cũng không có ánh sáng!

Mời nhập nick: Mọi người đoán xem, ai chụp bức ảnh này cho Kỳ Dục? Còn dùng mũi tên chỉ vào chân bị thương chứ!

Cười heo đạo phở: Tôi khẳng định không phải Kỳ Dục! Anh ấy luôn ẩn mình như vậy làm sao có thể mở blog! Còn về bức ảnh này, mọi người đã quên là có phần mềm PS sao!

Tiểu QQ: Khẳng định không phải Kỳ Dục! Kỳ Dục sao có thể mở blog! Vì blog đã khiến rất nhiều minh tinh lụi bại rồi!

Tiểu Mật: Tôi vote một phiếu không phải Kỳ Dục! Mau ủng hộ tôi!

Thêm Fan: Cần thêm fan mời thêm QQ: 123456789.

Tư Ngôn xem lướt qua một lượt, với câu hỏi blog này có phải của Kỳ Dục hay không, mọi người chia làm hai loại thái độ, còn có một số chỉ là cười ngựa xem hoa, tạm thời miễn bàn. Cô vốn nghĩ blog của Kỳ Dục nên có thêm V, nhưng đang nghĩ, cô lại quyết định không để Sina cho anh thêm V nữa, cảm giác này dường như còn tuyệt hơn, bao nhiêu người đang đoán già đoán non rốt cuộc có phải Kỳ Dục hay không, cảm giác thỏa mãn này thực sự rất lớn!

Kỳ Dục thấy Tư Ngôn cười giống như một con mèo ăn trộm thịt, bất giác lên tiếng hỏi: “Sao thế?”.

Tư Ngôn mím môi cười, lắc đầu: “Không sao”. Lời nói chẳng có chút thuyết phục nào. Dứt lời lại cầm lấy điện thoại của Kỳ Dục, muốn post thêm một status kích động bầu không khí, nhưng không tài nào nghĩ ra được lời Kỳ Dục thường nói như thế nào, liền hỏi: “Kỳ Dục, bình thường anh nói chuyện như thế nào với các fan?”.

“Làm gì?”

“Không, hỏi một chút thôi.” Tư Ngôn chột dạ nói.

“Theo em thì thế nào?” Kỳ Dục hỏi ngược lại.

Mắt Tư Ngôn lóe sáng, đúng, chính là câu này! Cô cười híp mắt lại, tiện miệng trả lời: “Em làm sao biết được, không nói thì thôi, em cũng không muốn biết”. Thao tác của bàn tay không ngừng, theo sau là một dòng status.

Cô viết: “Mọi người cảm thấy thế nào”.

Vì phong cách của Kỳ Dục luôn biểu hiện đơn giản, sợ phiền phức, Tư Ngôn đặc biệt đến cả dấu chấm câu cũng không viết, sau đó dương dương tự đắc post lên, sau khi làm mới lại giao diện liền phát hiện lập tức có rất nhiều bình luận.

Mọi người đều nhiệt liệt hưởng ứng cho rằng blog này là của Kỳ Dục, chúc anh mau chóng bình phục, còn có một số cố chấp, chết cũng không tin là của Kỳ Dục, còn nói những lời khó nghe, có điều những người này sớm đã bị fan của Kỳ Dục mắng cho rớt vôi, rất nhanh liền mai danh ẩn tích không dám xuất đầu lộ diện, sau đó khu bình luận chỉ còn lại những lời chúc phúc. Thi thoảng có người vẫn lải nhải rớt cuộc ai đã chụp ảnh cho Kỳ Dục, nhưng cũng rất nhanh bị vô số bình luận khác chôn vùi.

Tư Ngôn nhìn điện thoại trên tay vô cùng thoải mái, nhưng điện thoại bỗng nhiên bị giật mất, cô kêu lên một tiếng sau đó quay lại cướp, nhưng nhìn thấy mặt Kỳ Dục như núi băng thì lại do dự, không dám đưa tay ra, Kỳ Dục lập tức nhìn thấy hai dòng status trên giao diện blog của anh.

“Đây chính là em đang chơi blog? Đây là cái gì? Ảnh vừa chụp? Vì sao trên đó còn có một mũi tên to màu đỏ?”

Tư Ngôn chột dạ, ngượng ngùng lại gần, dùng ngón tay trở chọc chọc vào cánh tay anh, thận trọng hỏi: “Anh giận à?”.

“Em thấy thế nào?”

Lại là câu này! Tư Ngôn muốn gào to lên, tôi không muốn làm con giun đũa trong bụng anh, làm sao biết được suy nghĩ của anh! Người thường thì không nói làm gì, ruột anh những chín khúc mười tám đoạn cong, tôi có thể đoán được vậy thì tôi là thần!

Có điều cho cô một vạn lá gan cô cũng không dám mắng ra miệng, chỉ có thể làm mặt cười nói: “Em đoán, anh không giận. Anh đại nhân đại lượng, làm sao có thể giận em chứ, đúng không?”.

“Nếu tôi nói, cô đoán sai rồi!” Kỳ Dục híp mắt lại, không khoan nhượng.

“Ha ha... ha ha... ha ha...” Tư Ngôn cười khô mấy tiếng. “Làm sao, làm sao có thể...”

Kỳ Dục phát hiện cảm giác áp bức cô thật tuyệt, nhìn cô cẩn thận dè dặt, rõ ràng trong lòng có tính toán nhưng lại không dám nói ra, chỉ có thể làm mặt cười, khiến trong lòng anh vô cùng sáng khoái, lúc này anh mới phát hiện hóa ra bản thân cũng có những hứng thú bất chính!

“Tại sao không thể?” Anh còn thích thú, chuẩn bị xem xem Tư Ngôn làm thế nào để thu trận.

Tư Ngôn nào dám tiếp tục nói chuyện với anh, vội đứng dậy rồi nói: “Em đói rồi, ra ngoài ăn chút!”. Không quán nữa, không quán nữa, anh muốn xóa thì xóa, cô muốn bỏ chạy!

“Không phải là vừa ăn sao?” Kỳ Dục khê cười.

“Khả năng tiêu hóa của em rất tốt không được sao!” Cô nói mà chút sức mạnh cũng không có.

“Được.” Kỳ Dục thần nhiên nói, nhìn bộ dạng thiếu nảo của chú mèo nhỏ, cuối cùng không đành lòng tiếp tục ép cô nữa, liền đặt điện thoại sang một bên, vẫy vẫy tay: “Đi ăn đi”.

“Cảm ơn đại nhân ân chuẩn!” Tư Ngôn giả bộ khom người, sau đó chạy nhanh còn hơn thỏ, vù một cái từ trong phòng bệnh chạy mất dạng.

Kỳ Dục nhìn bóng cô, không khỏi cười lắc lắc đầu, thần sắc lại không có vẻ gì là phiền phức, rõ ràng còn có chút cảm giác cưng chiều mềm mọng.

Tư Ngôn thực sự là đói rồi, thế là chạy thẳng đến quán mà cô vừa mua cháo cho Kỳ Dục, gọi ỉnh một bát cháo gà, còn gọi thêm một lồng nhỏ bánh bao, sau đó cầm đầu ăn ngấu nghiến.

Mùi vị quả không tồi, chẳng trách Kỳ Dục ăn mà thơm nức như vậy.

Tư Ngôn ăn vào hết toàn bộ đồ để trên bàn, chẳng thừa chút gì, lúc này mới xoa bụng thư thái thở phào một hơi, cô càng ngày càng cảm thấy, thành phố Tân Hải thật tuyệt, so nước Y nơi cô sống từ nhỏ đến lớn không biết gấp bao nhiêu lần, đến một bát cháo cũng có thể ngon tuyệt hảo như vậy!

Ăn no uống say, cô lại có sức lực chiến đấu, tràn đầy sự tự tin quay về bệnh viện, thực ra cô cũng nên tin rằng Kỳ Dục chẳng qua là trêu chọc cô thôi, anh làm sao có thể thực sự ép cô chứ! Là cô nghĩ quá nhiều rồi! Có điều vừa bị anh bức ép đến nước này, khiến cô nghĩ đến cảnh tượng mình và con Miêu Miêu chơi đùa. Ở nước Y cô có nuôi một con mèo, cô gọi nó là Miêu Miêu, khi cùng nó chơi cô rất thích áp bức nó.

Lẽ nào Kỳ Dục biến cô thành sủng vật? Tư Ngôn khóc không ra nước mắt, chỉ có thể an ủi chính mình rằng, làm sủng vật còn tốt hơn làm kẻ thế thân! Cô rất sủng con Miêu Miêu của mình, lần này về nước mấy tháng liền rồi, không biết Miêu Miêu thế nào nữa.

Tư Ngôn loáng một cái về đến dưới khu nội trú của bệnh viện, ngẩng đầu lên nhìn, cô có thể nhìn thấy cửa sổ phòng bệnh của Kỳ Dục, ở bên cửa cô đặt một chậu xương rồng, từ dưới nhìn lên có phần mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn thấy. Cô đưa tay, che ánh nắng chiếu xuống khiến cô không thể không díp mắt lại, khẽ nhếch môi, cô có lòng tin, có lòng tin từng chút từng chút xâm nhập vào cuộc sống của anh, khiến anh phát hiện hóa ra cô sớm đã dung nhập vào cuộc sống của anh.

Cô thở phào một cái, cơn giận dữ cuối cùng vì nói chuyện với Hướng Văn cũng tiêu tan, đang định đi lên thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tư Ngôn vội vàng lôi điện thoại ra, là Trình Hải An gọi đến, cô ấn phím nghe rồi áp điện thoại vào tai, dịu dàng hỏi: “Trình đại ca, có việc gì vậy?”

“Tư Ngôn à, cô có ở bệnh viện không?”

“Ồ, có.”

“Kỳ Dục có ở bên cạnh cô không?” Tiếng của anh ta dường như có phần cuống.

“Tôi ở bên dưới tòa nhà nội trú, đang đi lên, có việc gì? Vì sao không gọi trực tiếp tìm Kỳ Dục?”

“Tôi đương nhiên là muốn trực tiếp gọi cho anh ấy nhưng điện thoại không liên lạc được! Hiện tại tôi không rảnh nạp tiền điện thoại cho anh ấy, nên gọi cho cô trước. Cái blog mang tên Kỳ Dục, thực sự là của anh ấy sao?”

“Ồ, thì sao?” Rốt cuộc đó cũng là việc Tư Ngôn làm, nên khi cô nói không dám lớn tiếng.

“Haizzz, con người này sao cứ muốn làm là làm chứ. Trước đây tôi bảo anh ấy lập, anh ấy sống chết không chịu, giờ đừng một cái lập ra rồi, còn post ảnh như thế chứ!”

“Có vấn đề gì sao?” Tư Ngôn mím môi, cẩn thận hỏi. Hồng rồi, dường như cô rước lấy phiền phức rồi.

Trình Hải An thở dài: “Cũng không có vấn đề gì to tát cả, chỉ là có người đang hỏi người chụp ảnh cho Kỳ Dục là ai. Cô biết người thân cận duy nhất của anh ấy là tôi, tôi bây giờ lại không ở bên cạnh anh ấy, trên mạng lại xuất hiện một bức ảnh như vậy, rõ ràng có người đang ở cạnh anh ấy, không phải là dám săn tin muốn hành động chứ! Thật không dễ gì anh ấy mới có một khoảng thời gian yên ổn nghỉ ngơi, sợ rằng lại phải âm ỉ lên”.

24. Chương 24: Từ Khi Nào Cô Đã Bước Chân Vào Tim Anh

Tư Ngôn hối hận đâm vào đầu mình, trong lòng nghĩ bản thân sao lại quên điều cốt lõi này chứ, lần này không phải là cô gây phiền phức cho Kỳ Dục sao! Nghĩ đi nghĩ lại, cô đáng thương thừa nhận lỗi của mình: “Ồ, Trình đại ca, đều là lỗi của tôi. Là tôi giúp anh ấy lập blog, ảnh cũng là tôi chụp và post lên! Xin lỗi!”

“Haizzz, cô cũng đừng tự trách mình, sự việc này đã thành ra như vậy rồi, khi cô quay về bệnh viện cẩn thận một chút, đừng để gặp phải đám săn tin, cô cũng biết fan của Kỳ Dục rất mạnh động, lần trước anh ấy và Cảnh Dao gây ra scandal, dù không hề có căn cứ nhưng đã khiến Cảnh Dao bị công kích chỉ trích một thời gian rất dài, còn Kỳ Dục phải giải quyết sáng tỏ mới ổn định trở lại.” Trình Hải An quan tâm nói.

“Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn Trình đại ca, tôi sẽ cẩn thận.” Sau khi tắt điện thoại Tư Ngôn lại đắm vào đầu mình rồi mới vào cầu thang máy.

Còn chưa nghĩ xong phải ăn nói thế nào với Kỳ Dục, Tư Ngôn phát hiện trong phòng bệnh có gì đó không bình thường, tiếng ồn ào cãi vã, hoàn toàn không giống sự yên tĩnh lúc cô rời đi, cô sợ run lên, một ý nghĩ xấu hiện lên trong đầu, lẽ nào là đám săn tin đã tìm đến? Cô không dám tùy tiện chạy vào, chỉ có thể lén lút bám vào tường đi đến bên cửa, thông qua khe hở cánh cửa nhìn vào bên trong.

Bên trong quả nhiên xuất hiện rất nhiều người, đều là nhà báo, từng người từng người đều hỏi Kỳ Dục là ai ở bên cạnh khi anh tiến hành trị liệu, còn sự việc blog của anh. Kỳ Dục vốn ít lời, lúc này dứt khoát dùng sự im lặng để trả lời.

Nhưng Tư Ngôn lập tức phát hiện có điều không hợp lý, vì còn có một đám nhà báo vây lấy một người khác, ríu rít không biết đang hỏi những gì, Tư Ngôn nheo nheo mắt, nhìn thật kỹ mới phát hiện người bị vây quanh cố nhiên là Cảnh Dao.

Tư Ngôn kinh ngạc há to miệng, Cảnh Dao đến từ khi nào vậy? Làm sao xuất hiện đúng lúc bất tiện này, lại có thể bị đám nhà báo tóm được! Như vậy thì xong rồi, cô ta và Kỳ Dục vừa có scandal, giờ lại thêm một lần nữa, Cảnh Dao có lẽ phải sẽ bị fan tẩy chay!

Cảnh Dao đã bị ép đến sát cửa sổ, vì sự việc trước đây, cô rất sợ lại cùng Kỳ Dục tạo ra scandal, cho nên lần này đánh chết cũng không dám nói gì, đành câm như miệng hến giống Kỳ Dục không trả lời.

Trong phòng hai người đều bưng kín miệng, đám nhà báo không còn cách nào, hỏi càng nhiều hơn. Tư Ngôn cảm thấy bản thân không thể ngồi yên mà nhìn, vội vàng đi tìm bác sĩ: “Bệnh nhân phòng 405 có sự cố!”

Khi bác sĩ chạy đến đám nhà báo vẫn còn ở đó, là bệnh viện, nhà báo cũng không dám tùy tiện, bị bác sĩ nói lớn vài câu, liền ỉu xiu bỏ đi, bác sĩ kiểm tra tình trạng của Kỳ Dục, thấy anh không sao, khi rời phòng bệnh còn nhìn Tư Ngôn ở ngoài cửa lắc lắc đầu.

Tư Ngôn thấy trong phòng bệnh chỉ còn lại Kỳ Dục và Cảnh Dao, thở phào một tiếng, cuối cùng mới dám bước vào, có điều vì sự việc này do cô gây lên, cho nên khi cô dè dặt bước vào không dám nhìn vào mắt Kỳ Dục.

Bước đến bên giường, cô cúi thấp đầu, hỏi khẽ: “Kỳ Dục, anh không sao chứ?”

Kỳ Dục ngược mắt lên, lướt qua cô một cái rồi lại thu ánh mắt về: “Cô đúng là biết cách gây tai họa cho tôi”. Mặc dù nói như vậy, nhưng ngữ khí lại không hề có ý trách móc.

Tư Ngôn đương nhiên là nghe ra, liền thở phào, cô sợ nhất là Kỳ Dục làm mặt lạnh không để ý đến cô, nếu anh còn lải nhải mắng thì cũng không có vấn đề gì to tát cả, cô liền cười hi hi uốn mặt lên phối hợp: “Được rồi, lần này do em suy nghĩ chưa thấu đáo, gây thêm phiền phức cho anh, nhưng em cũng không cố ý mà. Vừa rồi Trình đại ca gọi điện cho em, em đã biết mình sai, thật đấy! Còn nữa, Trình đại ca nói điện thoại của anh hết tiền rồi, em nghĩ đi nghĩ lại, khả năng là vì em vừa dùng nó lên mạng”. Nói xong, cô lại thè thè lưỡi, trong lòng nghĩ mình gây ra phiền phức thực sự không nhỏ., “Em sẽ giúp anh nạp tiền điện thoại.”

“Không cần. Việc này Trình Hải An quản.”

“Ồ!” Tư Ngôn biết mình không phải trả tiền liền không từ chối, ngược lại vui mừng đồng ý, sau đó mới nhìn Cảnh Dao vẫn đứng ở ban công, dài miệng nói: “Haizzz, tôi nói cô cẩn thận một chút, đừng xô phải chấu xương rồng trên bệ cửa sổ rơi xuống!”

Cảnh Dao cuối cùng thoát khỏi sự việc căng thẳng vừa rồi, thấy Tư Ngôn dám ăn nói với mình như vậy, cũng tức tối, bước đến chỉ vào Tư Ngôn nói: “Cô là gì, dám dạy dỗ tôi!”

“Tôi chính là tôi! Cô đừng quản người khác, bản thân còn không tự bảo vệ nổi, trước tiên nghĩ xem phải làm thế nào trong sạch mối quan hệ với Kỳ Dục! Cô nói ngày mai báo chí sẽ viết thế nào? Cảnh Dao mặt thám Kỳ Dục, chụp ảnh post lên blog? Hay là...”

Cảnh Dao tức đến nổi hung hăng giậm chân, nghiêng răng nghiêng lợi, đến môi cũng trắng bệch: “Cô, cô đợi đấy nhìn xem!”. Nói xong cũng không dám ở lại thêm nữa, xoay môn bỏ đi.

Tư Ngôn thấy cô ta cuối cùng cũng đi rồi, bĩu môi: “Cô ta đến thật đúng lúc, là do cô ta tự chuốc lấy phiền phức”.

“Còn không phải lỗi của cô.” Kỳ Dục thản nhiên nhếch khóe môi.

“Anh cũng cho rằng là lỗi của em sao? Đúng vậy, là tại em nhà báo mới đến, nhưng em không bảo Cảnh Dao đến, là do vận khí bản thân cô ta không tốt!”

“Ừm.” Kỳ Dục khẽ lên tiếng đáp.

Tư Ngôn trộm nhìn anh, thấy sắc mặt anh bình tĩnh không gợn sóng, nên cũng không nói tiếp vấn đề này nữa, chỉ lặng lẽ ngồi một bên, ngốc nghếch thờ người nhìn chậu xương rồng trên bệ cửa sổ, cảm thấy nhàm chán lại lấy điện thoại ra vào blog chơi.

Kỳ Dục nhàn rỗi đến buồn chán cho nên xem kịch bản, khi lật trang phát ra âm thanh do ma sát giữa những tờ giấy, khẽ khàng quấy nhiễu lỗ tai của Tư Ngôn, có hiệu quả thôi miên gây ngủ.

Những ngày gần đây, Tư Ngôn không có được một giấc ngủ ngon, giờ lại sinh ra cảm giác mệt mỏi buồn ngủ, đầu óc bắt đầu chùng xuống, lúc đầu cô còn muốn chống cự một chút, giật mình tỉnh lại mấy lần, nhưng cuối cùng chống không nổi cơn buồn ngủ, đầu lệch sang một bên, dựa vào tủ đầu giường ngủ thiếp đi.

Vì cô ngủ quên nên điện thoại nằm trong lòng bàn tay rơi xuống đất bịch một tiếng, khiến Kỳ Dục chú ý đến cô.

Kỳ Dục đặt kịch bản trong tay xuống, khẽ nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt tròn trĩnh xinh xắn bị mái tóc dài che bớt nên hiện ra rất nhỏ, đôi mắt vốn rất to giờ đang nhắm chặt, hàng lông mi vừa dài vừa cong thi thoảng động đậy hiện lên bóng râm dưới mắt. Đang là buổi chiều, ánh nắng rọi vào, chiếu lên khuôn mặt trắng ngần, lấp lánh trong suốt, giống như cả khuôn mặt cô phát quang vậy.

Trong lòng Kỳ Dục nhen lại, một cảm giác yếu mềm tê dại lan tỏa, ngập tràn trong lồng ngực anh, cái cảm giác thỏa mãn khiến khóe môi anh không kìm được nhếch lên, anh khó khăn dịch sang bên cạnh để gần Tư Ngôn một chút, từ từ đưa tay vén vài sợi tóc đang che đi gò má cài ra sau tai cô, quả là khuôn mặt cô nhỏ, chỉ một bàn tay của anh cũng che khuất cả khuôn mặt cô.

Không biết Tư Ngôn mơ thấy gì, mũi khẽ nhăn lại, miệng rên rĩ mấy tiếng, không rõ đang nói gì, vốn môi đang mím chặt cũng từ từ mở ra, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp.

Mắt nhắm lại, Kỳ Dục phát hiện khuôn mặt này đã in dấu trong não, anh thở dài; mở mắt ra, khẽ dùng ngón tay xoa nhẹ lên khóe môi cô, cảm nhận làn hơi nóng rực rỡ ra từ miệng, khuôn mặt dịu dàng vô cùng.

Là từ khi nào? Từ khi nào cô đã thâm nhập vào trái tim anh, khiến anh không cách nào kháng cự tấm lòng của cô? Có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt, cô xinh đẹp đáng yêu, hoặc là sau này cô thái độ chăm chỉ làm việc, hay vì tinh thần kiên trì bền bỉ, hoặc có lẽ là...

Điều này khiến Kỳ Dục chau mày, nhưng anh nhanh chóng thả lỏng, thở dài đành vậy, cúi người nhặt điện thoại cô làm rơi dưới đất đặt sang một bên.

Mặc dù là cô đã chiếm giữ được trái tim anh, anh nghĩ anh cũng sẽ không có ý đồ đuổi cô đi, anh là người biết rõ hơn tất cả, xua đuổi một cách vô nghĩa không thể khiến hình ảnh cô thực sự biến mất khỏi trái tim anh, ngược lại, anh để ý đến cô, có lẽ sẽ càng ngày càng nhiều, đã như vậy rồi, vậy anh vì sao không học cách tiếp nhận chứ?

Mặc dù hơn hai mươi năm trước, anh chưa được nếm trải cảm giác này, nhưng anh cũng có thể thay đổi bản thân. Nếu nói trong sinh mệnh của anh trước đây chỉ có hai người phụ nữ quan trọng, vậy thì bây giờ, có lẽ đã thêm một người nữa...

Không lâu sau nữa, anh cũng nên nói rõ ràng với Tư Ngôn, có điều tạm thời, anh còn muốn trêu chọc cô, hứng thú xấu xa trong anh sau khi gặp cô đã phát tác một cách triệt để!

Khi Tư Ngôn tỉnh dậy thì mặt trời đã lặn phía tây, trong phòng bệnh vốn tràn ngập ánh nắng cũng đã dần phai nhạt, hơi nóng tỏa ra, có cảm giác trống trải lằng đằng, cô mơ hồ ngồi thẳng người dậy, đưa tay dụi dụi mắt, sau đó lại lau khôe miệng.

Phải một lúc sau ánh mắt trống rỗng vô hồn mới dần dần hồi tỉnh, cô quay đầu nhìn thấy Kỳ Dục đang nhìn cô, dọa cô kêu khê một tiếng, lại đưa tay xoa xoa khôe miệng, sau khi xác định không có nước dãi mới hỏi: “Em ngủ bao lâu rồi?”.

“Rất lâu.” Kỳ Dục bình tĩnh đưa ra kết luận.

“Vậy sao anh không gọi em dậy?” Tư Ngôn trách móc.

“Nếu gọi em dậy em muốn làm gì?” Lòng mảy Kỳ Dục động dậy, “Tiếp tục nghịch blog?”.

Tư Ngôn ghen hòng, lúc này mới nghĩ đến bản thân vốn nhàn rỗi, chột dạ cúi đầu, cười trừ hai tiếng. Cô không dám nhắc đến sự việc này, vội vàng đứng dậy lo chuẩn bị bữa tối. Sau khi ăn bữa tối ngon lành, cô vẫn cảm thấy ngại ngùng, nhưng Kỳ Dục lên tiếng trước: “Tư Ngôn, ngày mai không cần đến nữa.”.

Tư Ngôn đang thu dọn đồ đạc, nghe thấy vậy bất giác ngẩng đầu nhìn anh: “Vì sao?”.

“Không cần đến là vì...” Kỳ Dục không có ý định lộ điều gì, thực ra chính là vì Hường Văn sẽ đưa người tới, anh không muốn Kỳ Dục nhìn thấy, anh cũng không biết mình rốt cuộc nghĩ gì, chỉ là anh không hy vọng Tư Ngôn có mặt, cô đã quá ảnh hưởng đến cảm xúc của anh. Hơn nữa, anh rất sợ Tư Ngôn sẽ hiểu nhầm, cho nên anh không hề muốn Tư Ngôn có mặt.

Tư Ngôn biết bản thân có hỏi không được gì nên cũng không hỏi tiếp nữa, thu dọn xong đồ đạc rồi tạm biệt Kỳ Dục, quay người ra khỏi phòng bệnh.

25. Chương 25: Sau Khi Đạt Được Sẽ Muốn Được Nhiều Hơn

Hôm sau Hường Văn đưa người đến bệnh viện.

Sau khi Kỳ Dục nhìn thấy mới biết lời Hường Văn nói lúc trước là cô ấy không nhớ một số người là đã nói quá tốt rồi, cô ấy căn bản không chỉ không nhớ một số người, cũng không phải hơi sợ người mà là hoàn toàn không dám tiếp xúc với người ngoài, từ lúc đến phòng bệnh, luôn ôm trong tay một cái cặp sách có phần cũ nát, trốn sau lưng Hường Văn, không dám bước lên trước dù chỉ một bước.

Hường Văn kéo vai cô ấy, khẽ nói: “Đừng sợ, anh ấy không phải người xấu”.

Lúc này cô ấy mới thu lại ánh mắt sợ hãi, chột bạo dạn nhìn thẳng vào Kỳ Dục.

Kỳ Dục và cô ấy đối mặt, cặp mắt của cô ấy sáng, trong suốt, nhưng lại mang theo sự sợ hãi và bất an, lồng ngực anh bị đâm một nhát, vô số ký ức từ tràn về, anh nhớ lại khi Tiêu Sênh được sinh ra, có đôi mắt trong suốt vô hại nhìn anh, không có sự sợ hãi và bất an.

Không biết vì sao, Kỳ Dục nghĩ lại rất nhiều sự việc trước đây, nhớ từng chi tiết khi Tiêu Sênh còn nhỏ, nhưng cũng không dám xác nhận người trước mặt là A Sênh, cô ấy đem đến cho anh một cảm giác, nhưng cảm giác đó vẫn không có cách nào khiến anh chứng thực cô ấy là A Sênh. Kỳ thực anh luôn cho rằng, chỉ cần A Sênh đứng trước mặt anh, không cần bất cứ chứng vật hay lời giải thích nào, anh đều có thể vừa nhìn là nhận ra, anh không hề nghĩ rằng bản thân sẽ do dự.

Anh nghĩ, có lẽ nguyên cớ là những ngày tháng qua anh đã ở bên Tư Ngôn, cô và A Sênh giống nhau như vậy, đến nỗi anh dần dần mơ hồ có cảm giác như với A Sênh thật.

Kỳ Dục thu ánh mắt lại, chuyển sang nhìn lên mặt Hướng Văn, ra ý cô ta và cô gái kia ngồi xuống, sau đó hỏi cô ta: “Cô làm sao xác định cô ấy là A Sênh”.

Hướng Văn cong môi cười: “Em xưa nay không làm những việc không nắm rõ”. Nói rồi, cô quay người nhìn cô gái kia, chỉ vào cái cặp trong tay cô ấy nói: “Có thể đưa cho chị một lúc được không? Sẽ trả lại em ngay?”.

Hướng Văn đã thành công trong việc lấy được tín nhiệm của cô gái kia, cho nên mặc dù có chút không muốn, nhưng vẫn đưa cái cặp cũ trong tay mình cho Hướng Văn.

Sau khi lấy được cái cặp, Hướng Văn đưa cho Kỳ Dục: “Không biết anh còn nhớ cái này? Cô ấy đã ở trong cô nhi viện hơn mười năm, em vốn muốn tìm hiệu viện trưởng cô nhi để hiểu rõ tình hình, nhưng chỉ biết được vị hiệu viện trưởng khi cô ấy đến cô nhi đã chết cách đây một năm, nhưng cũng may chiếc cặp sách này có lẽ có thể chứng minh thân phận của cô ấy”. Nói xong, cô ngược mắt nhìn về phía Kỳ Dục, thấy anh hơi run rẩy đón lấy chiếc cặp, từ trong cặp anh lấy ra vài món đồ chơi và một quyển vở nhỏ.

Trong đám đồ chơi Kỳ Dục lấy ra một cái ống vụn hoa, anh còn nhớ nó, vì cái ống vụn hoa này là do anh làm, thậm chí cho đến bây giờ, anh vẫn có thể nhớ được sự hưng phấn của Tiêu Sênh khi cầm nó, anh nhắm mắt lại, cảm giác khóe mắt ướt ướt. Có một số thứ theo đuổi bao nhiêu năm, cảm giác trong nháy mắt đạt được khiến hơi vượt quá sức chịu đựng của anh.

Anh lại cầm lên cuốn vở nhỏ, trang đầu tiên viết đầy tên. Vừa nhìn thấy, Kỳ Dục liền không kiềm chế nổi ánh mắt chuyển động, những bút tích non nớt mà thân thuộc này anh làm sao không quen, cô đã từng nét từng nét viết tên của anh, mà anh, cho đến bây giờ mới tìm thấy cô, anh đã khiến cô chịu bao nhiêu là khổ cực!

Kỳ Dục run rẩy bỏ đồ lại trong cặp sách, sau đó đưa lại cho cô gái: “Hướng Văn, A Sênh toàn thân không có vết tích nào, nhưng bên ngực trái có một nốt ruồi màu đen”.

Hướng Văn gật gật đầu: “Anh đã nói với em rồi, khi tìm thấy cô ấy em liền xem qua, cô ấy có”.

Kỳ Dục dựa vào gối, cuối cùng nhắm mắt lại, nỗ lực bao nhiêu năm, bao nhiêu năm cầu mà không được, bao nhiêu năm lên án bản thân, hôm nay đều biến thành nỗi đau khổ trong lòng, anh oán giận mình, anh sao không tìm thấy cô em gái sớm hơn? Cô rốt cuộc chịu bao nhiêu khổ cực mới biến thành bộ dạng thế này?

Hồi lâu, anh mới từ từ mở mắt ra, trong mắt ngập tràn tia máu: “Không biết tại sao cô ấy lại biến thành thế này?”.

“Trong cô nhi viện thường không có trẻ lớn bằng cô ấy, có điều khi em đi tìm đúng lúc gặp một bé gái được người ta nhận nuôi trở về tìm ký ức, cô ta nói, năm đó, Tiêu Sênh còn rất nhỏ, cùng một người bạn trốn ra ngoài chơi, kết quả không ngờ lại gặp tai nạn ô tô, cô ấy sống, còn cô gái kia không thấy có tin tức, có điều mọi người đều cảm thấy đứa trẻ kia đã chết rồi. Vì mất thấy sự việc này cho nên bị ám ảnh đến nỗi thần trí không tỉnh táo, năm qua năm, không ai đưa cô ấy đi trị liệu cho nên càng ngày càng nghiêm trọng.” Khi Hướng Văn nói cũng thở dài.

Tay Kỳ Dục nắm chặt lấy chiếc chăn màu trắng, giữa đôi lông mày gò lên, anh không ngờ A Sênh lại có thể gặp những khốn cảnh như vậy, nếu năm đó đứa trẻ bị chết là cô ấy, anh phải làm thế nào đây?

“Kỳ Dục, anh định sắp xếp thế nào cho cô ấy?”

“Nếu đã có bệnh, vậy đương nhiên phải trị khỏi bệnh trước rồi nói tiếp.”

“Vây...”

Kỳ Dục đưa tay chặn lời cô nói: “Việc tiếp theo tôi tự biết cách, trước tiên vất vả cho cô rồi”.

“Em có thể...” Hướng Văn vội nói, quan hệ của cô và anh đâu chỉ có một việc này.

“Không cần nữa, đã gây nhiều phiền phức cho cô rồi, Hướng Văn, cảm ơn cô.” Kỳ Dục khẽ cúi đầu, biểu đạt sự cảm ý với cô.

Hương Văn mím môi, mắt hơi ươn ướt, Kỳ Dục sao có thể không biết cô cần điều gì, nếu hôm nay muốn đẩy cô ra... “Vì sao? Anh biết rõ, em có thể vì anh làm bất cứ việc gì!” Cô thấp giọng lên tiếng hỏi, “Là vì cô ấy ta sao?”.

Kỳ Dục đương nhiên biết cô ta trong lời nói của cô là ai: “Không liên quan đến cô. Hương Văn, tôi biết cô vì tôi mà làm rất nhiều việc, cô có cuộc sống của riêng mình, cô ấy là em gái của tôi, tự tôi chăm sóc cô ấy là được rồi.”. Nói xong, anh gọi điện thoại cho Trình Hải An, nói anh ta hãy đến bệnh viện.

“Nếu cô thực sự vẫn muốn giúp tôi, có thể cùng Trình Hải An đưa A Sênh về thành phố Tân Hải không? Tôi sẽ dặn người sắp xếp trị liệu tốt nhất.”

Hương Văn biết bản thân không còn cách nào thay đổi suy nghĩ của Kỳ Dục, nên cũng không muốn nói thêm nữa.

Trình Hải An rất nhanh có mặt, sau khi biết mọi sự rất vui vẻ đồng ý thay Kỳ Dục làm những việc này, chỉ là vì cô Tiêu Sênh này vẫn chưa quen với mọi người cho nên chỉ có thể để Hương Văn cùng đưa đi.

Nhìn ba người rời khỏi phòng bệnh, Kỳ Dục từ từ thở phào nhẹ một cái, dường như áp lực luôn đè lên anh, ép tới mức anh không có cách nào hô hấp, gánh nặng cuối cùng cũng tan biến rồi, em gái của anh đã tìm được, đợi sau khi trị liệu khỏi sẽ đưa cô ấy đi gặp mẹ.

Thực ra anh biết, sức khỏe của Lâm Mạn Văn ngày càng yếu, căn cứ theo báo cáo gần đây của người giúp việc, thời gian bà ngủ nhiều hơn, anh rất sợ mẹ không đợi được A Sênh trở về, nhưng giờ đây anh có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Vì trong lòng đã vui hơn, khi Tư Ngôn gọi điện đến, giọng anh cũng nhẹ nhàng, thoải mái hơn rất nhiều, anh nói: “Tôi đói rồi”.

Tư Ngôn ở đầu bên kia lâu lâu: “Không phải hôm nay anh nói em không cần đến sao? Em đã đồng ý với Tư Thiệu, đợi bà quay xong sẽ cùng đi dạo phố!”.

Kỳ Dục thoáng nhíu mày, anh biết Tư Thiệu là mẹ của Tư Ngôn: “Cho nên cô không đến?”.

Tư Ngôn lúc này đang ngồi đối diện với Tư Thiệu, thấy Tư Thiệu cười tinh quái với mình, Tư Ngôn liền làm mặt quỷ, đứng dậy đi đến nơi khác, lầm bầm: “Em cũng không nói không đến!”.

“Vậy thì đến đi!” Người đàn ông bên kia nói như một việc đương nhiên.

“Anh coi em là gì hả? Bảo đến là đến sai đi là đi sao?” Cho dù tính tình của Tư Ngôn hòa nhã cũng không kiềm chế nổi trách móc mấy câu, thực ra cô rất thích được ở phòng bệnh với anh, khiến cô có lời oán giận cũng chỉ là vì thái độ của anh, hôm qua có thể nói cô không cần đến, nhưng hôm nay lại nói với cô, là anh đói rồi.

Vì anh cảm thấy mình gần gũi, hay là cảm thấy mình ngốc? Tư Ngôn không biết, có lúc cô nghĩ, ngốc thì ngốc, chỉ cần có thể tiếp tục ở bên anh. Nhưng con người luôn như vậy, sau khi đạt được rồi lại muốn nhiều hơn nữa, ví như, cô bây giờ, đã có chút không thỏa mãn, không thỏa mãn chỉ là cái chân chạy của anh.

Kỳ Dục dừng một chút, anh không ngờ Tư Ngôn lại nghĩ như vậy, hoặc là anh cảm thấy Tư Ngôn ở nơi anh luôn tìm được, chỉ cần một cuộc điện thoại là cô liền có thể đến. Xưa nay anh không hề nghĩ đến, nếu có một ngày, cô không bằng lòng nữa, vậy phải làm thế nào?

Anh đang trầm tư, Tư Ngôn lại cho rằng anh ngẫm thừa nhận, sống mũi cay cay, vội vàng đi xa hơn, không muốn để người khác nhìn thấy, cô cắn răng nhẫn nhịn, sau đó mới thấp giọng nói: “Xin lỗi, em không nên nói như vậy, em đến luôn đây.”. Nói xong, cô vừa định tắt điện thoại lại nghe thấy giọng Kỳ Dục truyền đến.

“Không phải như vậy.” Kỳ Dục nghe ra giọng điệu muốn của cô, có nhiều lời không hay hiện lên trong đầu. “Tôi chỉ là, muốn cô đến mà thôi.”

“Hả?” Tư Ngôn có chút không hiểu.

Hiếm thấy Kỳ Dục đỏ mặt, rõ ràng biết Tư Ngôn không nhìn thấy nhưng anh vẫn có chút bực bội, chỉ nói: “Em Cô đến rồi nói, tôi tắt máy”.

Tư Ngôn còn chưa kịp nói lời nào thì nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại, cô ảo não tắt điện thoại, bực bội mắng điện thoại một câu, sau đó uất ức bước về bên cạnh Tư Thiệu.

Vừa định mở miệng, Tư Thiệu liền tiếp lời cô muốn nói: “Anh ta nói con đến?”. Cả khuôn mặt kèm theo ý cười tinh quái.

“Ừm...” Tư Ngôn áy náy nói: “Đã nói là cùng mẹ đi dạo phố, Tư Thiệu, con xin lỗi...”.

Tư Thiệu cười, vỗ vỗ vào tay cô: “Đi đi, con gái lớn không giữ ở nhà! Điều này mẹ cũng biết! Nếu mẹ không để con đi, e rằng con sẽ trách mẹ!”.

Tư Ngôn vội vàng tiến lại gần nũng nịu: “Sao có thể chứ, con mới không dám trách mẹ, mẹ là Tư Thiệu yêu quý nhất của con!”.

“Được rồi!” Tư Thiệu giơ tay lên xoa xoa mái tóc mềm mại của cô. “Đi đi.”

Tư Ngôn hôn lên mặt Tư Thiệu một cái thật mạnh, rồi mới đứng dậy rời đi, vì đi hơi vội nên khi rẽ không nhìn rõ đã va vào người khác.

Cô chưa kịp ngẩng đầu, nói xin lỗi rồi muốn bước qua, nào ngờ lại bị người đó đưa tay chặn lại, giọng nói tràn đầy ý cười cất lên: “Chúng ta không phải là rất có duyên sao? Cô lúc nào cũng đâm vào tôi vậy?”.

Giọng nói quen thuộc này khiến Tư Ngôn vội ngẩng đầu, quả nhiên là anh ta! Cô vội tránh, đâm ai không đâm, tại sao luôn đâm phải kẻ oan gia này chứ!

Mấy ngày này cô dường như chỉ ở trong bệnh viện, rất ít tiếp xúc với Kỳ Huyền, không ngờ người tính không bằng trời tính, lần này lại có thể đâm vào anh ta.

26. Chương 26: Đây Có Phải Là Giác Mơ Của Riêng Cô

Tư Ngôn không muốn dây dưa quá nhiều với Kỳ Huyền, liền trợn mắt nhìn anh ta: “Ai thích có duyên với anh! Tránh ra, tôi phải đi!”.

Kỳ Huyền lại không muốn tha cho cô, cười hì hì đưa tay chống lên tường, giữ cô giữa anh và bức tường: “Đi đâu? Đi chăm sóc Kỳ Dục sao? Đúng rồi, cái chân bị thương của anh đã khỏi chưa? Chắc, vận khí thực sự không tốt!”. Khi nói anh ta không ngừng cười khiêu khích.

“Tôi nguyên rửa lần sau chính là anh gặp phải việc như vậy!” Tư Ngôn bưng bưng hung dữ trợn mắt nhìn anh ta. “Còn nguyên rửa anh không có ai chăm sóc!”

“Nếu tôi bị thương cô không đến chăm sóc tôi sao?” Kỳ Huyền ra vẻ ai oán tròng mắt xuống. “Thật khiến người ta đau lòng.”

“Đi mà đau lòng của anh!” Tư Ngôn đẩy ngực anh ta. “Tránh xa một chút! Sau khi anh bị thương khẳng định có vô số nữ nhân tình nguyện đến chăm sóc anh, ồ, Lạc Vũ Nghiên chẳng phải là một trong số đó sao?”

Kỳ Huyền không hề lùi lại, ngược lại còn tiến lên sát hơn, môi chạm vào trán của cô, cổ ý thở ra hơi nóng phả lên trán cô: “Nhưng, nếu tôi nói tôi muốn cô thì sao? Tôi có gì không bằng Kỳ Dục? Hả?”.

Những lời này quá mức mập mờ, Tư Ngôn rất không thích ngữ khí và cách nói của anh ta, cũng rất không thích một người đàn ông mà mình không thích dựa gần như vậy, cô ngo ngoáy đầu, để trán của mình xa môi anh ta một chút: “Trong lòng tôi, anh chẳng có thứ gì so sánh được với anh ấy! Như vậy được chưa? Có thể bỏ ra không?”.

“Đương nhiên không được...” Kỷ Huyền còn muốn sát lại gần hơn, bỗng nhiên một giọng nói sắc nhọn cất lên: “Kỷ Huyền?”.

Kỷ Huyền thản nhiên nhếch môi cười, thả Tư Ngôn ra, sau đó quay người đối diện với Vũ Nghiên vừa đến: “Vũ Nghiên, em đến rồi?”.

Đối với việc anh ta đang tán tỉnh người con gái khác, cố nhiên thần sắc anh ta không hề lộ vẻ gượng gạo.

Lạc Vũ Nghiên nhíu đầu mày nhìn Kỷ Huyền, lại nhìn Tư Ngôn đang được anh ta chặn ở phía sau, trong lòng đương nhiên phẫn nộ, nhưng cũng biết không thể phát tác trước mặt Kỷ Huyền, chỉ có thể gồng mình kiềm chế, nhếch môi bước đến kéo tay Kỷ Huyền: “Sao anh lại ở đây? Sắp quay đến phân cảnh của anh rồi”.

“Ồ, vậy đi thôi.” Anh cười cúi đầu nhìn Lạc Vũ Nghiên, sau đó quay người liếc Tư Ngôn một cái: “Này, cô vẫn chưa đi? Lẽ nào đợi...”.

“Cút!” Tư Ngôn giận dữ thét lên một tiếng, đẩy anh ta một cái rồi sải bước bỏ đi, còn tức giận không ngừng mắng Kỷ Huyền, sao anh ta có thể tán tỉnh cô trước mặt bạn gái hiện tại của mình!

Vì sự việc này, Tư Ngôn vốn tâm tình vui vẻ giờ càng lúc càng buồn bực, đến việc mua bữa tối cho Kỳ Dục cũng quên luôn, bước đến cửa phòng bệnh mới nhớ ra, cô không muốn quay xuống đi mua, đành làm mặt lạnh đẩy cửa bước vào, đi thẳng một mạch đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn chăm chăm cây xương rồng trên bệ cửa sổ, không thèm để ý đến Kỳ Dục.

Kỳ Dục thấy Tư Ngôn bước vào, trong lòng nhẹ nhõm, vừa nghĩ làm mặt lạnh nói cô vài câu, nhưng nhìn thấy sắc mặt cô rõ ràng còn tệ hơn anh, đến nhìn một cái cũng không, liền ngồi xuống sofa, trong tay là túi của cô, không có gì khác.

Anh chau mày, không mở miệng ngay, trước tiên anh nghĩ lại mình một chút, lẽ nào cuộc điện thoại vừa rồi anh khiến cô tức giận? Hay là... Kỳ Dục chau mày, tâm tư của con gái thực sự rất khó đoán, anh chưa bao giờ thử đoán nguyên nhân tâm trạng không vui của một người con gái, cho nên bây giờ gặp phải tình trạng này, anh không biết nên làm thế nào.

Sau khi do dự một lúc, anh cảm thấy bản thân bắt buộc phải làm gì đó, vì cô chỉ nhìn chậu xương rồng, một ánh nhìn cũng buồn xỉn không cho anh, cái cảm giác bị người ta xem thường thực sự khiến anh rất muốn phát điên.

Kỳ Dục suy tính một chút, tìm chủ đề an toàn để bắt đầu: “Xương rồng đẹp đến vậy sao?”.

Tư Ngôn lúc này mới ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn anh, dần dần mới hồi phục tinh thần: “Ồ, đúng vậy, không phải của em mua sao”.

“Là em mua.” Kỳ Dục nhắc lại lời cô, sau đó nhìn sắc mặt cô, lại hỏi tiếp một câu: “Em đang tức giận?”.

“Ồ, anh nhìn thấy sao?” Tư Ngôn kinh ngạc hỏi anh.

Kỳ Dục khắp đầu đen tối, biểu hiện của cô lộ rõ ra ngoài như vậy, anh làm sao không nhìn ra cô đang tức giận! Lẽ nào cô nghĩ mọi người thành ngốc hết? Sắc mặt anh trầm xuống, hỏi lại: “Vì sao em cảm thấy anh nhìn ra?”.

“Ồ...” Tư Ngôn không biết nên nói gì, xoa xoa tay rồi nói: “Em quên không mang bữa tối cho anh rồi”.

Kỳ Dục lúc này còn có tâm trạng đâu mà ăn với uống, kiên trì tiếp tục hỏi: “Vì sao tức giận?”.

“Ồ...” Tư Ngôn chưa kịp nói mình gặp Kỷ Huyền đã bị Kỳ Dục trách móc.

“Vì tôi?”

A? Sao lại vì anh? Tư Ngôn suýt chút nữa buột miệng nói ra, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng của Kỳ Dục lòng cô nhảy lên, dường như hiểu được điều gì đó thế là cô mím mím môi, vội che đi nụ cười muốn lộ ra, cố ý thản nhiên nói: “Anh thấy thế nào?”. Câu này vốn là độc quyền của Kỳ Dục. Khi nói ra, cô mới phát hiện, hóa ra nói câu này sáng khoái thoải mái như vậy!

“Thực sự là vì tôi? Vì cuộc điện thoại vừa rồi?” Kỳ Dục chau mày. “Cô tức giận vì tôi coi cô là bảo mẫu?”

Anh không nói coi như không sao, vừa nói ra khiến Tư Ngôn nghĩ lại, đúng vậy, cô vẫn đang tức giận vì nguyên nhân này, biểu hiện của Kỳ Dục mấy ngày gần đây thực sự là biến cô thành bảo mẫu gọi đến là phải đến. Nghĩ vậy, trong lòng trùng xuống, cô hỏi: “Vậy anh thực sự coi em là bảo mẫu sao?”. Cô thề, nếu anh dám nói là đúng, vậy thì cô sẽ lập tức đập cửa mà đi ra, sau này không bao giờ quay lại nữa!

Cô yêu anh, cho nên tình nguyện vì anh làm tất cả mọi việc, nhưng tình yêu của cô cũng có sự tôn nghiêm, tình yêu không có sự tôn nghiêm, cô thà rằng không cần!

Anh chăm chăm nhìn ánh mắt hiện sự bi thương của cô, nhìn hai tròng mắt như ngấn nước, nhìn đôi môi hơi phụng phịu, trong lòng chợt thất lại, dường như có chút không chịu nổi, phải chăng thực sự anh đã sai? Anh không nên cố ý trêu chọc cô, khiến cô hiểu lầm cho rằng anh biến cô thành bảo mẫu?

Anh biết, thực sự không phải như vậy. Anh chưa bao giờ coi cô là bảo mẫu. Sự tồn tại của cô là một thứ không thể không có hoặc thiếu, anh không tưởng tượng nổi nếu cô không tồn tại, vậy cuộc sống của anh sẽ biến thành như thế nào? Thói quen quá thực quá đáng sợ, anh vốn có thói quen với những ngày tháng cô độc, quạnh quẽ, nhưng từ khi Tư Ngôn xuất hiện, anh lại phát hiện bản thân không cách nào chịu đựng nổi sự cô độc, anh hy vọng tiếng cười của Tư Ngôn luôn ở bên mình, đó là khát vọng nơi sâu thẳm tận đáy lòng, anh đã bắt đầu dần dần không lẩn tránh, chỉ là chưa kịp nói ra sự thừa nhận đó.

“Không phải.” Anh nghe thấy giọng mình chân thành nói. “Tư Ngôn, không phải vậy.”

Tư Ngôn vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Kỳ Dục, thấy anh đưa tay ra vỗ mình lại gần, cô đến nghĩ cũng không thềm, thất thần bước thẳng đến bên cạnh anh, sau đó nắm lấy bàn tay anh đang gơ lên.

Bàn tay Kỳ Dục rất ấm, thậm chí trong lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi, cô đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, lập tức bị anh nắm chặt lại, bị giữ chặt đến mức không có khe hở, cô không dám tin nhìn vào mắt anh, không dám đoán những hàm ý ẩn chứa trong hàng hành động này.

Kỳ Dục cảm thấy hơi ngượng ngập, không quay đầu lại khẽ ho hai tiếng, anh chưa bao giờ tỏ tình với một người con gái, nhưng hôm nay, dường như chỉ có tỏ tình mới có thể khiến người con gái này yên tâm, cho nên, cho dù chưa bao giờ làm, anh cũng tình nguyện vì cô làm một lần.

“Không phải là bảo mẫu, chưa bao giờ như vậy.” Sóng tình trào dâng trong mắt Kỳ Dục, nhưng giọng nói lại gọn sóng không hề sợ hãi, anh rút cuộc không nói ra được những lời ngọt ngào, đường mật, chỉ có thể giải bày một sự thực, nhưng khiến Tư Ngôn cảm động đến không dám mở mắt, cô sợ hãi nhắm mắt lại, tất cả những điều này biến thành cảnh trong giấc mơ của cô.

“Vậy là vì sao?” Giọng Tư Ngôn run rẩy, cô ngơ ngẩn nhìn vào mắt Kỳ Dục, cảm nhận được lực nắm tay mình dần dần tăng, hơi đau, nhưng cô rất vui, vì cảm giác này có thể cho cô biết, tất cả, không phải cảnh trong mơ mà là sự thực, Kỳ Dục đang thực sự nắm tay cô, nói với cô: cô chưa bao giờ là bảo mẫu!

Kỳ Dục gơ cánh tay kia lên, nhẹ nhàng xoa lên gò má cô, dịu dàng mà hơi lạnh, mang theo một lớp mỏng mồ hôi, nhưng anh lại quyến luyến không rời. Ngón tay anh di chuyển đến thái dương, khẽ khàng chạm vào mắt của cô, xòe tay ra che đi đôi mắt của cô, đồng thời nghiêng người, từ từ hôn lên môi cô.

Khoảnh khắc đôi môi chạm vào, Tư Ngôn cảm thấy không trung bỗng nhiên nổ ra vô vàn pháo hoa, trong đầu cô choáng ngợp, suýt chút nữa ngồi không vững, cũng may anh đỡ cô nên mới không bị ngã, cô kích động giật giật môi, cảm thấy anh rất dịu dàng mút vào, liếm láp, nước mắt cô không ngừng được từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô nếm được mùi vị ngọt ngào, cô biết đó chính là vị của nước mắt mình, cô muốn hét to lên, nhưng không phát ra nổi âm thanh nào, chỉ có thể bắt lực để Kỳ Dục dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng cô ra, lưỡi của anh xâm nhập vào mọi góc ngách, cảm giác giao hòa này khiến nước mắt cô càng lúc càng chảy nhiều hơn.

Kỳ Dục đột nhiên phát hiện ra, anh từ từ rời cô ra, buông tay xuống, nhìn hàng lông mi dính đầy bọt nước lấp lánh, không tìm được anh nhếch môi khẽ cười: “Khóc gì chứ?”.

Tư Ngôn cũng nhếch môi cười, nhưng nước mắt vẫn rơi, cô đưa tay ra vòng qua cổ Kỳ Dục, dùng môi hôn lên, cô muốn chứng thực mình không hề nằm mơ, Kỳ Dục, thực sự hôn cô!

Lần này, là cô chủ động, cô vụng về cắn vào môi dưới của Kỳ Dục, sau đó đưa đầu lưỡi nhỏ nhắn của mình liếm trọn hai môi của anh, khiến môi anh mở ra liền gấp rút tiến đầu lưỡi vào trong, cuốn chặt lấy anh sau đó lại rời ra.

Kỳ Dục hưởng thụ sự chủ động của cô, nụ cười nơi khóe môi hiện rõ, bàn tay anh luồn vào mái tóc phía sau đầu cô, ấn từ phía sau, khiến cô càng sát anh hơn cũng khiến cho nụ hôn này thêm sâu hơn.

Sau khi hôn, hai người chạm mũi và trán vào nhau, môi cũng chỉ rời xa nhau một chút, khi nói chuyện vẫn chạm vào nhau.

Tư Ngôn cười, khẽ lên tiếng giống như sợ phá vỡ cảnh tượng tuyệt vời này: “Đây có phải là mơ? Kỳ Dục, anh nói xem, đây không chỉ là giấc mộng của em chứ?”

Kỳ Dục cũng cười, lại hôn lên môi cô thật sâu, sau đó mới rời ra nói: “Không phải, Tư Ngôn, đây không phải là mơ”.

27. Chương 27: Thế Giới Anỳ, Em Chỉ Yêu Mình Anh

Từ lúc được Kỳ Dục hôn, đầu óc Tư Ngôn như trên mây, chỉ biết ngồi bên cạnh cười ngốc nghếch, còn thường xuyên giơ tay sờ vào làn môi hồng của mình, hạnh phúc đến quá bất ngờ, cô bỗng nhiên không kịp thích ứng. Tâm trạng vốn không tốt lúc này đã tan thành mây khói, chỉ còn lại sự lâng lâng.

Kỳ Dục nghiêng đầu nhìn cô cười, trong lòng cũng vô cùng thoải mái, không tự chủ cười mãi nguyên. Cứ thế một lúc không thấy cô phản ứng lại, anh không dừng được đưa tay đặt lên vai cô: “Tư Ngôn?”

“A?” Tư Ngôn ngẩn ngơ quay đầu lại.

Kỳ Dục nhíu mày khẽ gõ gõ vào trán cô, thấy cô kêu một tiếng đau, liền đưa tay xoa xoa, rồi mới lắc đầu: “Đang nghĩ đi đâu thế? Anh đói rồi”.

“Đói rồi?” Tư Ngôn bị anh gõ một cái mới bừng tỉnh, đứng phắt dậy. “Đúng đúng, em đi mua bữa tối cho anh, anh muốn ăn gì?”

Kỳ Dục thấy bộ dạng cô như lập tức muốn đi ra ngoài, không nhận được đưa tay kéo cô, ngẩng đầu nhìn cô: “Chúng ta cùng ra ngoài ăn nhé?”

“Gi cơ?” Tư Ngôn chớp chớp mắt, nhìn chân phải bó bột của anh, chau mày. “Chân anh không phải là chưa khỏi sao?”

“Đi mượn một cái xe lăn.” Kỳ Dục thản nhiên nói, “Anh muốn ra ngoài”. Khi nói, anh hơi dùng lực kéo tay Tư Ngôn, mặt mày khẽ động, không rõ ý tứ, hàm xúc.

Tư Ngôn bị anh nhìn đến mức trong lòng căng thẳng, vội vàng rút tay mình khỏi tay anh: “VẬY Ể EM ĐI MƯỢN”. Nói xong cũng không dám tiếp tục nhìn Kỳ Dục, quay người vội vã chạy ra ngoài.

Sau khi đóng cửa phòng lại cô hít một hơi thật sâu rồi mới quay người, qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt cô nhìn vào bên trong, Kỳ Dục vẫn ngồi dựa vào đầu giường, mắt khép hờ, khóe môi nhếch lên... giống như cô vậy. Cô sờ lên môi mình, lại dùng răng cắn nhẹ, trái tim ầm ập rối loạn, hóa ra, cuối cùng cảm giác khi mong muốn được đền bù là như vậy.

Đến khi hai người cuối cùng cũng ra khỏi được bệnh viện cũng đã gần bảy giờ.

Gió mùa thu hơi dịu hiu, ngô đồng hai bên đường lá đã vàng hết, thi thoảng những chiếc lá vàng bay xuống, rơi lên chân Kỳ Dục, rơi vào bả vai Tư Ngôn.

Kỳ Dục cầm chiếc lá ngô đồng ở trên chân lên, giơ lên trước mắt ngắm nhìn, đường gân trên lá rõ ràng, nhưng đều đã úa vàng, không còn sức sống, anh buông tay, để mặc gió thu cuốn chiếc lá đi, bay đến một nơi xa.

Tư Ngôn dừng bước, hơi cúi người giúp anh kéo áo, hỏi: “Anh có lạnh không?”.

Kỳ Dục đưa tay nắm lấy tay cô vẫn đang đặt trên vạt áo của mình: “Em hơi lạnh, sao mặc ít như thế?”.

“Buổi chiều tương đối ấm áp, trong bệnh viện lại không có quần áo của em.” Tư Ngôn cười nói.

Kỳ Dục khẽ chau mày, chỉ giục: “Đến quán cháo vậy, gần hơn một chút”.

“A?” Tư Ngôn không hiểu., “Lẽ nào ra ngoài chỉ để ăn cháo?”

“Em không muốn đi?” Kỳ Dục thản nhiên nói.

“Đương nhiên không phải, em chỉ muốn đưa anh đi ăn ngon chút một.” Tư Ngôn bĩu môi.

“Không cần, đi đến quán cháo.” Gần một chút tốt hơn, anh không muốn cô bị nhiễm gió lạnh, tay cô hơi lạnh, anh không kìm lòng nhớ lại.

Tư Ngôn không phản đối nữa, đẩy xe về hướng quán cháo.

Lần này ra ngoài Tư Ngôn không hóa trang cho Kỳ Dục, có điều anh mặc một chiếc quần rộng thùng thình, che đi cái chân bị bó bột, còn đội một chiếc mũ mỏ vịt, phòng nhờ gặp phải fan cuồng nhiệt.

Giờ này khách trong quán cháo đã rất đông, Tư Ngôn tìm được một góc yên tĩnh, không có người làm phiền ngồi xuống, sau đó gọi cháo gà vẫn thường ăn, sủi cảo nhân tôm và xú mại. Sau khi đồ ăn được mang lên cô nói với Kỳ Dục: “Những món này chắc anh đều ăn được chứ, vì em hay mua nó cho anh mà?”.

“Cũng được.” Kỳ Dục thoải mái gấp một cái sủi cảo nhân tôm lên ăn, sau đó nói: “Rất ngon”.

Tư Ngôn cười, nghĩ ngợi rồi bỗng nhiên nói: “Nếu là ở thành phố Tân Hải thì tốt, em có thể tự mình vào bếp, có người nói tay nghề nấu ăn của em không tồi”.

“Ai nói?”

“Lão đầu tử, ồ, ông ngoại của em.”

“Vậy mà cũng tính sao.” Kỳ Dục cười khểnh, lại gấp một miếng xú mại cho vào miệng.

Tư Ngôn bị đả kích, tức tối hỏi anh: “Vì sao không tính? Anh không tin em biết nấu ăn sao?”.

“Ừm, tuyệt đối không tin.” Kỳ Dục cố ý cúi đầu ăn một miếng cháo, giấu kín nụ cười nơi khóe môi.

“Nói anh không tin, đợi sau khi về Tân Hải em sẽ để cho anh chứng kiến tay nghề của em!” Tư Ngôn nhìn anh đưa tay trái ra, nắm tay quyết tâm, cô muốn tuyên thệ, nhưng không ngờ lại bị Kỳ Dục nắm lấy, sau đó bị anh kéo lại đặt lên chân anh.

Anh khẽ liếc cô: “Em không đói sao?”.

Tư Ngôn mím môi, nụ cười giấu thế nào cũng không giấu nổi, bàn tay bị anh nắm chặt dần ấm lên, cô đương nhiên gật đầu: “Ăn chứ, vì sao không ăn?”. Nói rồi, cô dùng tay phải không bị anh giữ chặt, từ từ ăn đồ trước mặt, nhưng ánh mắt thế nào cũng không rời khỏi Kỳ Dục.

Ăn hết một bát cháo, dạ dày của cô ấm lên, nhưng sự ấm áp của tay anh, không chỉ làm ấm tay cô mà còn làm ấm cả trái tim cô. Tư Ngôn cảm thấy lúc này lồng ngực cô căng tràn, đập thành thịch khiến cô vô cùng an lòng, trái tim luôn trôi nổi vô định cuối cùng cũng dừng lại rồi, vì người đàn ông trước mặt, cô cam tâm tình nguyện cắt bỏ đôi cánh của mình, từ nay về sau đơn độc ở bên anh, cảm nhận hỉ nộ ái ố của anh, chia sẻ mọi tình cảm của anh.

Khi quay về bệnh viện, đèn đường đã được bật sáng, Tư Ngôn đẩy Kỳ Dục đi trên lề đường, từng bước từng bước chậm rãi, cô không nhìn được biểu cảm của Kỳ Dục, nhưng chưa bao giờ lại thấy an lòng như vậy, vì cô biết, biểu cảm của anh không còn lãnh đạm nữa, vì trong lòng anh đã có cô.

An lòng, đó là trở về.

Tầm nhìn của Tư Ngôn bị lưới mũ ngăn cản, bất giác đưa tay lấy xuống, sau đó nhìn từ phía sau Kỳ Dục, hỏi: “Kỳ Dục, anh thích em không?”.

Kỳ Dục không nói gì, đúng hơn là anh không biết phải nói gì, những lời tình tứ, đối với kẻ làm “hòa thượng” hai mươi mấy năm như anh mà nói vẫn có chút khó khăn.

“Bỏ đi, coi như em chưa hỏi.” Tư Ngôn trừng mắt xuống, thực ra cô còn truy hỏi gì chứ? Anh không phải đã dùng hành động chứng minh rồi sao?

“Anh hy vọng em luôn ở bên anh, hơn nữa chỉ là em.” Kỳ Dục thấy thái độ của Tư Ngôn dường như hơi trùng xuống, liền vội nói: “Tư Ngôn, em chỉ cần biết điều này là được!”. Anh đương nhiên cũng biết chuyện được mất, bất đắc dĩ bật cười, tình yêu quả nhiên khiến con người ta đầu óc choáng váng, rối loạn.

Tư Ngôn cười, mắt cong cong giống như ánh trăng lưỡi liềm trên bầu trời lúc này vậy, cô cúi thấp người xuống, ôm lấy Kỳ Dục từ phía sau, đầu đặt lên vai anh, môi chạm vào tai anh, cô hôn nhẹ lên thùy tai của anh, nói: “Em thích anh, Kỳ Dục, em chỉ thích anh”. Thế giới này, em chỉ thích anh, không có bất kỳ ai khác nữa.

Kỳ Dục khẽ nhếch môi, đưa tay chạm lên má cô, đồng thời ngẩng đầu, hôn lên làm môi nhỏ nhắn của cô, ngậm chặt, dùng môi tinh tế tỉ mỉ quét qua làn môi cô, sau đó từ từ tiến sâu.

Vừa hôn, Tư Ngôn thở hồng hộc dựa lên vai anh, mang theo ánh mắt có phần trách mắng trong trẻo nhìn anh.

Lòng ngực Kỳ Dục nghẹn lại, đưa tay che vào mắt cô, sau đó anh quay đầu lại, khống chế giọng nói dằng trào của mình: “Về bệnh viện thôi”.

Tư Ngôn cười hi hi chạm vào tay anh, cầm tay anh đang để trên mắt mình xuống, đặt lên môi khẽ hôn một cái, sau đó mới thẳng người lên, tiếp tục đẩy xe lăn.

Sau khi mối quan hệ của hai người được xác lập, tâm tình Tư Ngôn rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều, mà sự biến đổi này, Tư Thiệu đương nhiên không thể bỏ qua, đến Tư Niên ở tận thành phố Tân Hải xa xôi cũng phát hiện ra, chỉ có thể trách tâm tình của cô đều có thể từ lời nói mà nghe ra.

Tư Niên trong điện thoại hỏi cô có phải đã có bạn trai, Tư Ngôn cũng không giấu, thẳng thắn nói đợi cô về Tân Hải thì sẽ để lão đầu tử yêu quý nhất xem mặt.

Vết thương của Kỳ Dục cũng đã tương đối ổn định, đã có thể tháo bột, sau khi đó lại làm một số kiểm tra, xác định không còn vấn đề gì nữa cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Vẫn phải tiếp tục dưỡng thương, nhưng vì bộ phim Trương kiểm đã đợi anh hơn một tháng, cho nên anh không có ý định tiếp tục phí phạm thời gian để nghỉ ngơi, có điều vì hơn một tháng không đi lại cho nên cơ thể có phần yếu đi, cần phải phục hồi sức khỏe mới có thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Vì Kỳ Dục muốn mau chóng quay lại trường quay cho nên anh sử dụng chế độ tập cường độ cao để phục hồi mà bác sĩ không thể nào đưa ra., Tư Ngôn luôn ở bên anh, mỗi khi nhìn thấy anh đi trên đường không vững, cần răng chịu đau, cô chỉ có thể kìm chế không nhìn, quay đầu lặng lẽ lau nước mắt.

Ý chí của Kỳ Dục vô cùng lớn, chỉ qua mấy ngày anh đã phục hồi tương đối liền quay về trường quay.

Nhân viên hậu trường đối với sự quay về của Kỳ Dục thì vô cùng hoan nghênh, để chào đón anh, sau khi tổ chức họp báo còn làm một bữa tiệc tẩy trần, mọi người đều tham dự.

Mối quan hệ của anh và Tư Ngôn trong đoàn phim dường như không ai biết, có một số người nhìn ra chút manh mối, nhưng cũng không chính xác, đa phần chỉ cho rằng Tư Ngôn yêu đơn phương Kỳ Dục mà thôi, thực tế không ai có thể tưởng tượng nổi một nhân vật lạnh lùng như Kỳ Dục lại có thể ở bên một Tư Ngôn hoạt bát như vậy.

Tư Ngôn mặc dù là nhân viên hóa trang của đoàn phim, nhưng từ sau khi Kỳ Dục xảy ra việc, cô liền không ở trong đoàn phim, người trong đoàn sớm đã có những lời trách giận, nhưng vì biết mối quan hệ giữa cô và Tư Thiệu nên không tiện nói rõ ràng, có điều mọi người đều không cần gặp cô. Tư Thiệu cũng biết, cho nên đến buổi tiệc tối cố ý để Tư Ngôn ngồi bên cạnh bà. Như vậy, bên còn lại vừa may là Kỳ Dục ngồi.

Đợi Kỳ Dục ngồi xuống, Tư Ngôn trộm đưa tay dưới bàn, xoa xoa lên chân của anh, sau khi nhận được cái nhìn cảnh cáo của Kỳ Dục liền vội vàng thu tay lại, nhưng không ngờ lại bị anh nắm giữ chặt, đặt yên lên chân anh.

Mặt Tư Ngôn nhanh chóng ửng đỏ, ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, chỉ có thể cúi đầu, tiếc thay tai cô đã lộ rõ sự xấu hổ.

Tư Thiều nhận ra, cười hỏi: “Mặt sao đỏ vậy?”

“Đâu, đâu có.” Tư Ngôn bối rối nói, che giấu sự ngượng ngập, sau đó ngẩng đầu nhìn Kỳ Dục một cái. Kỳ Dục cười trộm, buông tay ra. Tư Ngôn lúc này mới thở phào, mặt cũng dần bớt đỏ.

28. Chương 28: Cho Dù Thế Nào, Cách Xa Anh Tamột Chút

Kỷ Huyền đến rất muộn, lúc đến thì tiệc đã khai, anh cũng không để ý, lập tức ngồi xuống chỗ dành ỳnh, bên cạnh chính là Lạc Vũ Nghiên, mà đối diện vừa đúng là Tư Ngôn và Kỳ Dục.

Lạc Vũ Nghiên hỏi vì sao đến muộn, anh không trả lời, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn Tư Ngôn ở phía đối diện, cô và Kỳ Dục ngồi gần giống như là dựa vào Kỳ Dục, anh bắt giắc chau mày, nhìn họ quần quýt như một khối trong lòng anh rất khó chịu, nào còn để ý đến việc trả lời Lạc Vũ Nghiên.

Lạc Vũ Nghiên đương nhiên nhìn thấy nơi ánh mắt anh dừng lại, bắt giắc cắn môi, nhưng rút cuộc không thể phát tiết, chỉ có thể kìm nén mọi bất mãn vào lòng.

Tư Ngôn cũng không chú ý đến Kỷ Huyền ngồi xuống, cô vốn vô cảm đối với anh ta, từ sau sự việc lần trước, ấn tượng đối với anh ta càng tệ, lúc này chẳng thèm nhìn anh ta một cái, tự nhiên uống đồ uống của mình.

Cô uống hồng rượu, cầm chai rượu muốn rót thêm, nhưng nhìn thấy ánh mắt không vui của Kỳ Dục liền co rúm người lại, cô do dự giây lát rồi đặt chai rượu sang một bên, ngoan ngoãn rót nước ngọt, không dám tái phạm. Thực ra cô cũng biết từ lượng của mình không tốt, nhưng có lúc cũng phải giải thoát mới có thể giả điên mà! Trong lòng Tư Ngôn thầm mắng Kỳ Dục không hiểu nhân tình thế thái, nhưng cô lại quên bồng lần trước cô uống đến say mềm, suýt nữa bị Kỳ Dục đoạt lấy lần đầu tiên.

Tư Thiều ngồi một bên, không nói gì nhưng mọi thần sắc, biểu cảm của hai người đều thu vào tầm mắt, trong lòng cảm thấy vui vẻ và yên tâm, Tư Ngôn rất ương ngạnh, đến hôm nay có người có thể thu phục cô, cũng là điều may mắn. Bản thân bà không thường xuyên ở bên Tư Ngôn, bất kể là ở nước Y hay ở Tân Hải, cô đều ở với Tư Niên, sợ rằng cũng cô đơn. Bây giờ, có người có thể thay bà trao sự ấm áp cho cô, bản thân bà cầu còn không được, hơn nữa, phẩm chất tính cách của con người Kỳ Dục theo bà nhìn nhận thì thực sự không hề tồi, đem Tư Ngôn giao phó cho anh ta, bản thân bà cũng vãn phần yên tâm.

Tư Ngôn vì bị cưỡng chế không được uống rượu cho nên buồn bực không vui, uống rất nhiều nước ngọt, hậu quả của nó là cô rất muốn đi vệ sinh!

Sau khi nói một tiếng với Tư Thiều liền ôm bụng chạy vào toilet, giải quyết xong thì thở phào nhẹ nhõm, khi rửa tay cô nhìn thấy chính mình trong gương, mặc dù không uống rượu, nhưng hai má cô lại ửng hồng, dường như chỉ cần ở cùng Kỳ Dục, cô luôn đỏ mặt. Cô mím môi cười cười, thấy hai mắt híp cong lại thành ánh trắng khuyết, những ngày tháng như này quả thực hạnh phúc đến mức giống như nằm mơ vậy, thực hy vọng không có ngày tỉnh mộng.

Vì sắc mặt ửng hồng cho nên cô vãi ít nước lạnh lên mặt, lại dùng đôi tay lạnh cóng vỗ vỗ lên mặt, khiến hai má hạ nhiệt, thấy sắc hồng dần biến mất mới quay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh cô liền nhìn thấy Kỷ Huyền đang đứng cách đó không xa, người dựa vào tường, mắt lim dim, tinh thần không được tốt lắm, dưới mắt thậm chí hơi thâm quầng. Nhưng những điều đó không liên quan đến cô, cho nên Tư Ngôn liền coi như mình không nhìn thấy, ánh mắt di chuyển về phía trước sau đó chuẩn bị đi qua anh ta.

Nhưng Kỷ Huyền rõ ràng không bỏ qua cô, nên nói là, anh ta đứng ở đây chính là vì đợi Tư Ngôn, làm sao có thể dễ dàng tha cô như đi như vậy. Khi cô bước qua mình, Kỷ Huyền đưa tay nắm lấy vai cô, lời sát lại,

dùng sức mạnh trời sinh của đàn ông giữ chặt cô, nhốt cô giữa anh ta và bức tường, giống như cách đây mấy ngày, anh ta dường như vô cùng thích tư thế này.

Tư Ngôn biết mình đuối lực không lại với anh ta, đành ngẩng đầu: “Anh muốn làm gì?”

“Cô và anh ta ở bên nhau?”

“Liên quan gì đến anh?” Tư Ngôn đương nhiên biết “anh ta” trong câu nói của anh ta là ai!

“Anh ta tốt với cô không?”

“Liên quan gì đến anh!”

“Cô sẽ không hạnh phúc.” Kỷ Huyền cười nhẹ kết luận.

“Liên quan gì đến anh!” Tư Ngôn thực sự phát hỏa, đưa tay đẩy ngực anh ta. “Tôi hạnh phúc hay không, tôi và anh ấy có bên nhau hay không, tất cả đều không liên quan đến anh! Tôi vốn không hề quen biết anh!”

“Vậy bây giờ làm quen một chút nhé!” Kỷ Huyền không hề tức giận, đưa tay nắm lấy tay cô đang đẩy ngực anh ta, tượng trưng cho bắt tay: “Xin chào, tôi là Kỷ Huyền, tôi thích cô”.

Tư Ngôn chau mày, giống như tay anh ta có mầm độc cực mạnh, vội vàng rút tay ra: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi thích cô.” Kỷ Huyền nói hùng hồn, vươn tay xoa lên mái tóc dài xõa phía sau lưng cô, hít một hơi. “Cô lẽ nào không phát hiện ra?”

“Tôi đã có người mình thích. Hơn nữa, anh là bạn trai của Lạc Vũ Nghiên! Xin anh tự trọng!” Tư Ngôn tức giận hất tay anh ta đang đặt lên đầu cô. “Tôi không hề có hứng thú với anh! Bị anh chạm vào tôi chỉ cảm thấy ghê tởm, thực sự ghê tởm!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, thấy anh ta cuối cùng cũng nói lỏng ra một chút, lập tức từ trong vòng vây thoát ra ngoài, đứng cách anh ta xa một chút.

“Chắc chắc.” Kỷ Huyền dựa vào tường, ánh mắt ngả ngớn nhìn cô. “Chính vì như vậy tôi mới thích, ăn nói lạnh lợi, yêu ghét phân minh, sao bảo người ta không yêu chứ?”

Tư Ngôn đang muốn phản bác thì nhìn thấy một bóng người không xa đi tới, đợi đến lúc nhìn rõ người đó là ai, cô vội vàng khẽ gọi một tiếng: “Kỳ Dục!”

Kỳ Dục thấy Kỷ Huyền cũng rời tiệc mà cô thì cũng lâu chưa thấy quay lại, cho nên muốn đi xem thế nào, không ngờ đúng lúc nhìn thấy Kỷ Huyền đang quấy rầy Tư Ngôn, trong lòng anh có chút không nhịn được, đồ của anh vĩnh viễn không thích người khác chạm vào!

Anh nhanh chóng bước đến, kéo tay Tư Ngôn, giữ cô ở bên mình, cúi đầu nghiêng người: “Sao thế?”. Khi nói, ánh mắt lạnh thấu xương quét qua Kỷ Huyền đang đứng một bên.

Tư Ngôn kéo kéo tay anh, không muốn gây phiền phức ở những nơi thế này, chỉ nói: “Chúng ta quay về thôi, không cần để ý đến anh ta”.

Kỷ Huyền cười cười: “Chúng ta còn gặp lại”.

Kỳ Dục và Tư Ngôn vốn đã quay người bỏ đi, nghe thấy vậy, Kỳ Dục dừng bước, từ từ quay người lại, ánh mắt âm trầm nhìn tròn mắt cười cợt của Kỷ Huyền: “Tôi không thích người khác động tới người của tôi, hãy biết dừng lại đúng lúc!”. Nói xong, kéo Tư Ngôn sải bước rời đi.

Kỳ Dục không đưa Tư Ngôn quay lại đại sảnh, mà nhanh chóng đi đến vườn hoa nhỏ ở bên ngoài.

Tư Ngôn có chút không theo kịp nhịp bước của anh, thiếu chút nữa là phải chạy chậm theo, đợi anh dừng lại, đành bám vào cánh tay anh thở dốc, đến khi thở lại bình thường mới hỏi: “Không quay về đại sảnh sao?”.

“Sau này cách xa Kỷ Huyền một chút, được không?” Kỳ Dục ân cần nhắc nhở, anh không phải không biết con người Kỷ Huyền, phụ nữ bên anh ta không thiếu, nhưng chưa có người nào ở lại lâu quá ba tháng, đến như Lạc Vũ Nghiên bây giờ cũng coi như là dài, đã sắp được ba tháng, nhưng anh ta đối với cô ta không lạnh không nóng, xem ra chia tay cũng chỉ là vấn đề thời gian, có lẽ là vì bộ phim này, cho nên anh ta mới

chưa nói ra. Một người đàn ông như vậy, Kỳ Dục không hy vọng Tư Ngôn và anh ta gần nhau, quá nguy hiểm.

Tư Ngôn ôm lấy cánh tay anh làm nũng: “Em cũng không muốn gần anh ta, là anh ta tự tiến đến, em không muốn để ý đến anh ta”.

Kỳ Dục quay đầu nhìn cô, dưới ánh trăng, cô ngẩng mặt lên, hai má vì vừa đi nhanh mà ửng hồng, ánh mắt sáng lấp lánh, có hình bóng của anh, môi chu lên, đôi hàng mi thanh tú nhíu lại. Vừa rồi vì Kỷ Huyền mà anh thấy không vui nhưng thấy cô làm nũng nên tất cả đều tiêu tan, đành đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, đồng thời cúi đầu hôn lên môi cô đánh dấu, tuyên cáo chủ quyền của mình: “Bất kể thế nào, cách xa anh ta một chút!”.

“Vâng vâng, em biết rồi.” Cô cười hi hi trả lời, cảm nhận được cá tính và cả mùi rượu của anh ở trên môi.

Kỳ Dục thấy cô giống như một con bướm bay lượn tung tăng mấy bước là biến mất không dấu tích, bất giác cúi xuống, lắc lắc đầu, làm như bất đắc dĩ, nhưng vô cùng cưng chiều. Anh đã rất nhiều năm không lộ ra biểu cảm cưng chiều như vậy, lúc nhỏ ở bên A Sênh, anh luôn cưng chiều cô, bây giờ là Tư Ngôn.

Anh bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống hiện tại tạm khiến anh hài lòng, tìm được em gái, bệnh tình của mẹ được khống chế, mà anh còn có Tư Ngôn. Thực ra, không chỉ Tư Ngôn cảm thấy tất cả những điều này là mơ, anh cũng cảm thấy như vậy, anh rất sợ bất giác tỉnh lại, A Sênh lại biến mất không tin tức, Tư Ngôn cũng biến mất không dấu vết, nhưng may thay, đây không phải là mơ, đây là hiện thực rõ ràng.

Hôm sau quay phim bình thường, có sự gia nhập thêm của một người nữa không được tính là diễn viên.

Là một cậu bé năm tuổi, rất đáng yêu, do còn nhỏ nên bảo mẫu luôn ở bên chăm sóc, nhưng không có bố mẹ đi theo. Nghe nói là vào vai nhân vật của Kỳ Dục khi nhỏ, trước đây cũng đã từng đóng phim, nghe đầu kỹ thuật diễn xuất rất tốt.

Tư Ngôn được sắp xếp hóa trang cho cậu bé, còn có thêm một người hóa trang hiểu rõ nội dung bộ phim cùng cô làm, có điều người tạo hình kia không quen Tư Ngôn, sau khi nói vài câu liền bỏ đi hóa trang cho Cảnh Dao, Tư Ngôn đành làm một mình, cô đã xem qua kịch bản, cho nên cũng hiểu rõ thân phận và tính cách của nhân vật nam này.

Có lẽ cô cũng lâu rồi không được động tay, cảm thấy rất hưng phấn, có điều, cậu bé này hiển nhiên không dễ phối hợp.

Thông qua bảo mẫu Tư Ngôn biết cậu bé tên là Nam Nam, cô ngồi xuống gọi tên cậu bé nhưng nào ngờ cậu ta chỉ chăm chú chơi trò rubik trong tay, không thèm nhìn cô một cái. Có điều khả năng chơi rubik của cậu bé thực sự rất giỏi, tốc độ cực nhanh, rubik trong tay cậu xoay tròn chóng mặt, rất nhanh đã xong một mặt.

Tư Ngôn chỉ xem thế là đủ biết, trong lòng nghĩ đây chính là thiên tài!

Nhưng nhiệm vụ của cô là hóa trang cho cậu bé nên đành cười: “Nam Nam! Chúng ta đến phòng hóa trang được không?”.

Nam Nam vẫn không thèm để ý đến cô, tốc độ xoay trong tay càng lúc càng nhanh, mặt thứ hai, mặt thứ ba liên tiếp được hoàn thành.

Khi Tư Ngôn muốn gọi thêm lần nữa thì cậu đã hoàn thành xong trò rubik, sau đó thần sắc không đổi đưa rubik cho bảo mẫu ở bên cạnh, rồi lập tức đứng dậy bước đi.

Tư Ngôn phản ứng lại, vội vàng nhắm mắt theo đuôi cậu bé, nói vị trí phòng hóa trang với cậu. Cô cho rằng trẻ con thì luôn đáng yêu, hoạt bát, nào ngờ tính cách của Nam Nam lại giống với Kỳ Dục, ít lời lại lạnh nhạt, thực sự không phải là đáng yêu của một cậu bé năm tuổi nên có.

29. Chương 29: Kỳ Dục Của Em Là Độc Nhất Vô Nhị

Khi chính thức tạo hình, Nam Nam không hề gây khó dễ, chỉ lặng im ngồi trước bàn trang điểm, lặng lẽ nhìn mình trong gương. Tư Ngôn nói chuyện với cậu, nhưng cậu lại làm như không nghe thấy, nhiều lần như vậy, cô cũng tự thấy mất mặt, ngược lại bảo mẫu lại rất dễ nói chuyện, còn đặc biệt nói với Tư Ngôn: “Nam Nam tính cách lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác, cô đừng trách”.

Nam Nam rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, Tư Ngôn làm sao lại so đo với cậu, cô cười cười không nói gì.

Khi giúp cậu thay trang phục, Tư Ngôn nhìn thấy trên ngực cậu đeo một kim bài được xiên bằng sợi dây màu hồng, vì phải thay bộ trang phục phần cổ hơi rộng cho nên không thể giữ lại kim bài, cô hỏi thử: “Nam Nam, chúng ta tháo kim bài này ra được không?”.

Nam Nam cảnh giác nhìn cô một cái, nắm chặt kim bài của mình quyết không buông tay, thậm chí còn lùi lại một bước.

Tư Ngôn đoán kim bài này chắc là người thân đeo cho cậu nên cũng ngại không yêu cầu quyết liệt, đặt tay mình lên tay cậu: “Em...”, lời còn chưa nói hết, Nam Nam liền giơ tay còn lại chọc về phía cô, cô không kịp tránh, móng tay của cậu lại sắc sọc một nhát lên mặt cô.

Tư Ngôn bị đau, ôm mặt lùi lại phía sau rồi ngã ngồi phịch xuống đất, cảm giác đau buốt truyền đến, cô không kìm được liền chau mày, bảo mẫu nhìn thấy, vội vàng chạy tới xin lỗi: “Cô Tư, thực sự ngại quá, làm cô bị thương rồi, là Nam Nam không hiểu chuyện”.

Tư Ngôn bám vào bà ta lấy lực đứng dậy, biết không thể trách đứa trẻ này, nên lắc đầu: “Không sao, không thể trách cậu bé”. Nói rồi, cô ngược mắt nhìn Nam Nam một cái, thấy cậu vẫn đứng nguyên đó nắm lấy kim bài trước ngực mình, trong mắt dường như có thần sắc áy náy bất an.

Vì xảy ra sự việc ngoài ý muốn, Tư Ngôn không tiếp tục tạo hình cho Nam Nam nữa, cô lấy thuốc trong hòm thuốc ra rồi ngồi một bên, nhìn người hóa trang khác thay trang phục cho Nam Nam, tâm trạng hơi bùi ngùi, thực ra cô thực sự không trách cậu bé này, cậu quá sợ mất kim bài cho nên mới căng thẳng như vậy, Tư Ngôn phần nào có thể hiểu được suy nghĩ của cậu.

Buổi trưa, Tư Thiệu biết được sự việc Tư Ngôn bị thương trên mặt, không khỏi chất vấn: “Làm sao lại không cẩn thận như vậy?”.

Tư Ngôn cười: “Không sao, vết thương nhỏ thôi mà, chẳng mấy mà liền”.

“Sau này cẩn thận một chút, con không sợ mặt mày xấu xí à?”

Tư Ngôn ra vẻ ai oán: “Lẽ nào mặt mày con xấu xí mẹ không cần con nữa sao?”.

“Mẹ sợ người ta không cần con!” Tư Thiệu nghiêng nghiêng nhìn cô, thản nhiên nói.

Tư Ngôn chu miệng: “Anh ấy không chú trọng bề ngoài như vậy...”, đang nói thì lại nghe thấy từ phía sau truyền đến giọng nói trầm trầm: “Ai không chú trọng bề ngoài?”.

Tư Ngôn vừa nghe, thè lưỡi, cam chịu quay người: “Anh ấy, nếu em mặt mày xấu xí anh có không cần em nữa không?”.

Kỳ Dục luôn ở chỗ quay phim, đương nhiên không biết việc Tư Ngôn bị thương, lúc này vừa nhìn thấy, lập tức chau mày, đưa tay chạm vào má cô: “Chuyện gì vậy?”.

Tư Ngôn để ý đến việc Tư Thiệu vẫn còn đó, cùng anh thân mật như vậy cảm thấy không quen, đành lùi sang bên một chút, dùng ánh mắt biểu thị Tư Thiệu đang ở đằng sau rồi mới nói: “Do không cẩn thận, không sao, cũng không đau”.

“Sau này cẩn thận một chút.” Anh ra lệnh, cô thật không biết cách bảo vệ bản thân, mới có buổi sáng không gặp, đã làm mình bị thương.

“Nhất định.” Thấy Tư Thiệu bỏ đi, Tư Ngôn đang định đưa tay ôm cánh tay anh thì thấy một bóng người nhỏ nhỏ đang đứng gần đó, vội vàng buông tay ra, cách Kỳ Dục xa một chút.

Là Nam Nam, không có bảo mẫu đi cùng, trong tay cầm gì đó, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, khi bước đến gần, cậu dừng bước, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào mặt Tư Ngôn.

Mặc dù đối phương chỉ là một cậu bé, nhưng bị cậu nhìn không chớp mắt cũng khiến có cảm giác không thoải mái lắm, cho nên cô mở lời trước phá vỡ sự yên lặng: “Có việc gì không?”.

Nghe thấy vậy, Nam Nam cúi đầu, nhìn trò rubik trong tay mình, rồi lại ngược mắt nhìn Tư Ngôn, bỗng nhiên chạy về phía cô.

Tư Ngôn giật cả mình, không biết cậu định làm gì, nhưng không ngờ cậu chỉ chạy lại nhét rubik vào tay cô, rồi lập tức quay người chạy đi, không quay đầu lại.

Tư Ngôn hiếu kỳ nhìn khối rubik trong tay, xoay vài cái, không phải là khi đến hóa trang cậu luôn cầm thứ này trong tay sao? Không phải là tặng cô chứ? Lẽ nào cậu xin lỗi vì sự việc vừa rồi? Tư Ngôn nghĩ mãi không giải thích nổi, chu miệng, ngược mắt nhìn Nam Nam đã chạy xa, bỗng nhiên cảm thấy cậu bé chưa chắc đã khó tiếp xúc như vậy. Nhưng, một cậu bé vắt vả đóng phim, cha mẹ sao không ở bên? Điều này khiến Tư Ngôn cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cô không muốn nhiều chuyện quản những việc linh tinh, nên kìm nén những nghi vấn xuống đáy lòng.

Kỳ Dục thấy trong tay Tư Ngôn cầm rubik đáng vẻ suy tư, dường như hoàn toàn quên đi có anh đang ở bên cạnh, bất giác đưa tay giật lấy rubik, híp mắt lại, không vui: “Cậu bé đó không phải là tiểu minh tinh sao?”.

“Đúng vậy.” Tư Ngôn muốn cướp lại rubik trong tay anh, không ngờ anh lại cố ý giơ cao tay, không để cô với được, cô chỉ có thể bám vào cánh tay anh, thấy anh không hề có ý bỏ tay xuống, liền không thèm cướp nữa, cười dựa vào người anh. “Anh và cậu ấy cùng đóng phim rồi à?”

Kỳ Dục thấy Tư Ngôn không tranh nữa, liền đưa rubik đến trước mắt cô, một tay xoay tròn: “Ừm, không thêm phiền phức gì”.

Tư Ngôn bỗng nhiên cười: “Đúng rồi, cậu ấy và anh là diễn cùng một vai! Có điều tính cách của cậu ấy thực có chút giống, đều là...”. Cô cố ý không nói tiếp, dăm chiêu nhìn Kỳ Dục, còn sờ sờ cằm.

“Đều làm sao?” Kỳ Dục sát lại cô, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt dường như đang nói, em dám nói thử xem!

Tư Ngôn cười vui vào lòng anh, tay ôm eo anh, giấu mặt vào ngực anh: “Không làm sao! Kỳ Dục của em là độc nhất vô nhị, không có người giống anh!”.

Kỳ Dục luôn bị cô trấn an nhưng cũng rất hài lòng, anh nghĩ đó chẳng qua là một cậu bé năm tuổi, một chút uy hiếp cũng không có, anh ghen tuông gì chứ? Anh cọ cọ cầm mình vào đỉnh đầu cô, nhét rubik vào tay cô: “Cầm lấy”.

Tư Ngôn cười hi hi, kiễng chân hôn lên môi anh một cái: “Cảm ơn!”.

Kỳ Dục dở khóc dở cười, trả lại đồ vốn thuộc về cô, mà cô lại vui như vậy, nếu là anh tặng đồ cho cô thì sao? Thế là, trong lòng có chút tính toán, nhưng không nói ngay với Tư Ngôn.

Phân cảnh buổi chiều là Nam Nam và Tư Thiệu, trong phim, Tư Thiệu vào vai mẹ của Kỳ Dục, đương nhiên cũng là mẹ của Nam Nam, tuổi tác có cách biệt hơi lớn nhưng Tư Thiệu lại không gặp trở ngại nào, như kiểu việc hay làm thì quen tay vậy.

Tư Ngôn đứng một bên nhìn cảnh Tư Thiệu diễn vai người mẹ kìm nén đau thương đem con cho đi, vì nếu đứa trẻ bị người ta phát hiện nhất định không còn đường sống cho nên bà chỉ có thể nhẫn nhịn kìm nén nỗi đau trong lòng đem con ột gia đình khác.

Kỹ thuật diễn xuất của Tư Thiệu rất tốt, trong mắt hiện lên nỗi đau khổ không nở rời xa, nước mắt rừng rừng trong vành mắt mãi không rơi xuống, đến khi quay người, bà ngửa mặt nhìn trời, hai giọt lệ rơi xuống gò má, giọt lệ dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời thoáng lấp lánh sáng, bà cũng không lau đi, chỉ kiên định sải bước.

Nam Nam vốn đã ở trong vòng tay một gia đình khác, nhưng lúc đó lại giẫy giụa thoát ra chạy theo, miệng một tiếng cũng không rên la, không gọi, nước mắt giàn giụa, trên đường đá rải lung tung, cậu không cần thận vấp ngã, bàn tay bị đá nhọn đâm, nhưng cậu không hề để ý, chỉ nhanh chóng đứng dậy tiếp tục đuổi về phía trước.

Tư Ngôn nhìn Nam Nam không hề làm ra vẻ diễn, cậu cắn chặt môi, hai mắt ầng ậc nước, mắt Tư Ngôn bất giác ươn ướt, thấy thương Nam Nam.

Cô đưa tay lau nước mắt, vội quay mặt đi nhưng lại nhìn thấy Lạc Vũ Nghiên cũng đang chăm chú nhìn Nam Nam, lúc này cũng nước mắt rưng rưng, tay níu chặt trang phục diễn mặc trên người.

Vì cô không rời ánh nhìn nên Lạc Vũ Nghiên cũng để ý đến cô, cô ta quay mặt đi lau nước mắt, rồi mới nhìn Tư Ngôn trừng mắt liếc một cái xong quay người rời đi, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Nam Nam.

Tư Ngôn cảm thấy kỳ lạ khó hiểu, nhưng đối với sự ác ý của Lạc Vũ Nghiên cô đã quen rồi cho nên phớt lờ, nhún vai liền đi về phía Tư Thiều đã quay xong.

Cô trang điểm thêm cho bà, cười nói: “Con vừa rồi xem suýt nữa khóc đấy, mẹ nhìn này, mắt con có phải đỏ rồi không?”

Tư Thiều gõ và đầu cô: “Ngốc thế! Có điều Nam Nam thực không tồi, chỉ đáng tiếc không biết bố mẹ là ai, đóng phim vất vả như vậy mà không đến thăm, nó mới năm tuổi đầu”.

“Đúng vậy.” Tư Ngôn thở dài. “Khi nhìn thấy cậu bé cắn răng mạnh mẽ chống đỡ, trong lòng thật thương, con thấy đến Lạc Vũ Nghiên cũng còn rơi nước mắt, thật là đáng ngạc nhiên.”

Cô nói với Tư Thiều thêm vài câu rồi quay người nhìn Nam Nam đang ngồi ở một góc, bên cạnh đến bảo mẫu cũng không có, ánh mắt cậu chăm chăm nhìn trường quay, không biết đang nghĩ gì.

Tư Ngôn dõi theo ánh mắt cậu nhìn đi, phân cảnh sau đã bắt đầu, lần này là diễn đôi, Lạc Vũ Nghiên và Kỷ Huyền, trong phim Kỷ Huyền cũng là một hoa công tử, luôn theo đuổi Lạc Vũ Nghiên quyết không chịu lùi bước.

Nhìn thần thái Lạc Vũ Nghiên kiêu kỳ, Tư Ngôn bĩu môi, bước về phía Nam Nam.

Cô đến gần mà không khiến Nam Nam chú ý, cậu vẫn chăm chăm nhìn trường quay, thi thoảng trong mắt lại hiện lên tia tức giận, nhưng cũng có lúc lại là sự bi thương, Tư Ngôn liền đưa tay hươ hươ trước mắt cậu: “Em đang nhìn gì vậy?”

Lúc này Nam Nam mới hồi phục lại tinh thần, nhìn Tư Ngôn, nghiêng người qua, không nói gì.

Vì việc tặng rubik lúc trước, Tư Ngôn có ấn tượng với cậu tốt hơn rất nhiều, cảm thấy cậu thật đáng thương, cho nên tiến lại gần nói: “Em diễn thật tốt, chị vừa rồi suýt nữa khóc đấy”.

Nghe cô nói như vậy, Nam Nam mới quay đầu lại, chăm chú nhìn mắt cô: “Thật không? Thật sự tốt không?”.

“Ừ, đúng vậy, quá tốt, quá tốt!” Tư Ngôn không tiếc lớn tiếng khen ngợi.

Nam Nam thoáng lộ vẻ thả lỏng, nhưng lại lập tức thu lại, bất an cúi thấp đầu, lúc này mới thấp giọng nói: “Nhưng bà ấy vì sao vẫn không thích?”.

“Ai? Ai không thích?” Tư Ngôn hỏi, Nam Nam dường như có điều gì đó khó nói.

Nam Nam lại lập tức chuyển chủ đề: “Không có, không có ai”.

30. Chương 30: Cô Có Thể Cho Rằng Vô Tư Rộng Lượng

Trong lòng Tư Ngôn có chút hoài nghi, có điều Nam Nam đã không muốn nói cô cũng không truy hỏi, nghĩ vậy cô đưa tay kéo cậu: “Chị đưa em đi xem”.

Nam Nam rút tay lại, lắc lắc đầu.

Tư Ngôn nhú mồm, nhưng thấy lòng bàn tay cậu hình như bị xước ra, cương quyết lôi tay của cậu lại gần, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay có một vết rách nhỏ còn đang không ngừng rỉ máu, cô thất kinh, hỏi: “Đây là do lúc đóng phim bị sao?”. Cậu không nói, chỉ muốn rút tay lại.

“Không phải vết thương do hóa trang đúng không?” Tư Ngôn cảm thấy xót thương, cậu rút cuộc chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, vì đóng phim mà bị thương, lại còn không chịu nói với người khác, thực sự khiến người ta đau lòng.

“Như vậy tốt.” Nam Nam cúi đầu chăm chăm nhìn vết thương của mình, nói nhỏ: “Giả đấy, người khác sẽ nhìn ra”.

Tư Ngôn tức giận cốc vào đầu cậu, đứng dậy đi lấy hộp thuốc, sau đó cẩn thận tỉ mỉ bôi thuốc cho cậu, sợ cậu đau còn thổi nhẹ nhẹ vào vết thương: “Đau không? Sau này đừng ngốc nghếch như thế nữa, nghe không?”

Nam Nam không nói gì, cũng không kêu đau, hai mắt rưng rưng nhìn mặt Tư Ngôn, cậu do dự nói: “Mặt của chị có phải cũng đau?”.

“Hả?” Tư Ngôn ngược mắt nhìn vào đôi mắt ngây thơ trong trẻo, ngại ngùng cười cười, đưa tay chạm vào vết thương đã bắt đầu đóng vảy trên mặt mình. “Ồn rồi, cậu thì có sức mạnh gì chứ, cậu xem, đã khỏi rồi.”

Nam Nam đưa bàn tay còn lại ra, ngón tay hơi lạnh nhưng mềm mại chạm vào vết thương, rồi cúi đầu, buồn bã nói: “Xin lỗi”.

Tư Ngôn cười xoa đầu cậu: “Ngoan quá”.

Buổi tối, Tư Ngôn lén lén lút lút sang phòng của Kỳ Dục, cùng anh ngồi trên sofa xem tivi, bỗng nhiên nghĩ đến sự việc lúc ban ngày, đưa tay kéo kéo vạt áo anh, khiến anh chú ý đến mình rồi nói: “Kỳ Dục, em cảm thấy Nam Nam thực sự rất ngoan, có điều cũng rất đáng thương”.

“Ừm?”

“Là hôm nay, không phải là cậu bé đóng một cảnh bị ngã sao, em luôn cho rằng vết thương trên tay cậu ấy là giả, nhưng không ngờ lại là thật, cậu bé không kêu đau, cũng không nói với ai, đến bảo mẫu của cậu cũng không ở bên cạnh, cho nên không biết, thực sự khiến người ta đau lòng.” Tư Ngôn thổn thức, bỗng nhiên nhớ lại khi mình còn nhỏ, cô cùng Tư Niên ở nước Y hai năm, Tư Thiệu thi thoảng mới đến thăm, khi đó cô mặc dù cảm thấy hơi cô đơn nhưng còn có Tư Niên luôn bên cạnh, nhưng Nam Nam, bên cạnh lại chỉ có bảo mẫu.

“Em thương cậu bé?” Kỳ Dục nắm lấy tay cô rồi nghịch ngón tay cô. “Cho dù là ai giúp cậu ấy chọn con đường này, thì cậu ấy cũng đã đi rồi, nhất định sẽ phải chịu những đòn đau mà người bình thường khó tưởng tượng nổi. Có điều, cậu ấy diễn rất tốt.”

Tư Ngôn dùng ngón tay cù vào lòng bàn tay anh, thấy anh dường như sợ buồn, cô cười càng vui vẻ, nhào vào lòng anh, cù thất lưỡng và chân tay của anh, chọc anh một trận mới vòng tay qua cổ ngồi yên: “Có điều vẫn cảm thấy cậu ấy rất đáng thương”.

Kỳ Dục chau mày, anh không thích nghe Tư Ngôn luôn nhắc đến tên người khác, mặc dù người đó chỉ là một cậu bé năm tuổi, không tạo thành bất cứ sự đe dọa nào. Anh cúi người hôn lên cái miệng đang lải nhải, thấy cô giống như nước mềm nhũn trong lòng mình, anh thảng người nhìn cô. Mắt cô lim dim, làn môi hồng bóng nước hé mở, có thể nhìn thấy thấp thoáng hàm răng nhỏ bên trong miệng, anh lau khô môi bóng nước của cô rồi lại hôn lên một cái, thấp giọng hỏi cô: “Đói không? Muốn ra ngoài ăn không?”.

Có quỷ mới muốn ra ngoài ăn! Chỉ là Kỳ Dục phát hiện, sau khi hôn anh dường như có chút không chế không nổi bản thân, phần dưới cơ thể nóng rực quá mức, anh không muốn trong hoàn cảnh này cùng Tư Ngôn, cho nên chỉ có thể rời xa không gian mờ ảo kín mít khiến hai người đều muốn gần gũi.

Ngược lại Tư Ngôn thực sự đói, vốn tưởng là nộ hân của anh làm ờ mắt nhưng nó lại nhanh chóng sáng lên, cô cười ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh một cái: “Được, em đói rồi, về thay quần áo trước đã”.

Kỳ Dục thấy cô như bay, lướt nhẹ chạy ra ngoài, bất giác nhếch môi cười, anh không phải không phát hiện ra, từ khi ở bên Tư Ngôn, biểu hiện trên mặt anh phong phú hơn nhiều, đặc biệt là cười, vốn là biểu cảm khó khăn như vậy, nhưng hôm nay khi thực hiện, rõ ràng một chút khó chịu cũng không có.

Anh đứng dậy đi thay bộ quần áo ở nhà đang mặc trên người, vừa đi được một bước thì nghe thấy điện thoại đặt trên trà kỷ kêu lên một hồi chuông, anh vươn người qua lấy, khi nhìn thấy tên người gọi đến hiện trên điện thoại anh liền nghe máy: “Hương Văn, sao vậy?”.

Giọng Hương Văn vội vã: “Làm thế nào bây giờ, Mặc Sênh chạy ra khỏi bệnh viện rồi, em tìm không thấy cô ấy, làm thế nào! Kỳ Dục làm, làm thế nào?”. Cô khóc mấy tiếng, nói năng lộn xộn không đầu không cuối.

Đầu mày của Kỳ Dục cuối cùng cũng chau lại, vốn tâm trạng vui vẻ giờ tan thành mây khói: “Nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Sau khi nghe Hương Văn lập cập nói rõ ràng đầu đuôi sự việc anh cũng vội cắt ngang điện thoại của cô rồi gọi ngay cho Trình Hải An.

Khi Tư Ngôn bước vào phòng thì Kỳ Dục đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, cô mới gọi một tiếng liền bị anh ra hiệu yên lặng, thế là cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ngồi một bên đợi anh, chỉ nghe thấy anh nói ngắn gọn gấp rút.

“Đúng vậy, rất quan trọng.”

“Đúng, không thể chậm trễ.”

“Tôi đi nhanh về nhanh.”

“Chỉ hai ngày, lập tức quay về.”

“Cảm ơn anh.” Nói xong, Kỳ Dục thở phào một cái rồi tắt điện thoại, sau đó vô trút nhìn Tư Ngôn đang ngồi trên sofa, áy náy ngồi xuống cạnh cô: “Xin lỗi, anh phải về Tân Hải một chuyến”.

“Không phải đang quay phim sao?” Thực ra từ trong cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi của Kỳ Dục cô cũng nghe ra vài phần, có điều vì chưa nghe chính miệng anh thừa nhận nên không tin mà thôi.

“Anh chỉ đi hai ngày, lập tức quay về, có vài việc quan trọng phải làm.” Kỳ Dục ôm lấy vai Tư Ngôn, chậm rãi nói.

Tư Ngôn cắn môi, do dự một lát rồi hỏi: “Là vì bác gái sao?”.

Ánh mắt Kỳ Dục úp mở, nhẹ đáp một tiếng: “Anh nhờ Trình Hải An mua vé máy bay lúc mười một giờ, bây giờ phải đi rồi”.

Tư Ngôn chậm rãi thở ra một hơi, kìm nén mọi buồn bực vào trong lòng, cười ngọt ngào, ngẩng đầu, giơ tay bưng lấy mặt anh: “Vội mau đi mau về, em ở đây đợi anh”. Nói xong, cô sát lại hôn thật sâu lên môi anh.

Kỳ Dục ôm lấy cô, lấy tay ấn vào gáy cô, khiến nộ hân thêm sâu, đến khi hai người không thở được nữa mới buông cô ra, nhưng trán vẫn chạm trán cô: “Chỉ hai ngày, anh lập tức quay về”.

Kỳ Dục nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc rồi rời đi, nhưng Tư Ngôn lại không quay về phòng của mình, cô chậm rãi đứng đây đi đến cửa sổ to sát đất nền bên cạnh, mở rèm cửa, nhìn sắc đêm lóng lánh bên ngoài cửa sổ, khẽ thở dài.

Thực ra cô biết, có thể khiến Kỳ Dục vội vã như vậy chỉ có hai người, một là mẹ anh, một nữa chính là Mặc Sênh. Cô cũng đoán được, xảy ra chuyện không phải Lâm Mạn Văn, chỉ có thể là có liên quan đến Mặc Sênh.

Tư Ngôn luôn biết, vị trí bản thân mình trong lòng anh địch không lại Mặc Sênh, chỉ cần có một tia tin tức của cô ấy, Kỳ Dục liền có thể tức khắc vứt bỏ mình mà đi, hơn nữa còn không hề do dự. Cô cho rằng bản thân có thể rộng lượng, nhưng cuối cùng vẫn phát hiện trong lòng mình có cảm giác đau đớn âm ỉ.

Không biết vì sao, Mặc Sênh chẳng qua là em gái của anh, nhưng cô lại luôn cảm thấy lo lắng, lo lắng sẽ có một ngày, cô ấy có thể sẽ cướp Kỳ Dục từ tay cô đi.

Tư Ngôn đưa tay ôm lấy chính mình, cảm thấy hơi lạnh, đầu âm ỉ đau, nhưng cô không muốn quay về phòng mình, liền chậm chậm bước về đến cạnh sofa, đưa tay chạm vào, vẫn còn hơi ấm, cô cười, nằm lên.

Cô biết mình không được ích kỷ, không được ghen, nhưng những tình cảm đó lại luôn như hình với bóng khiến cô không tài nào vứt bỏ nổi. Cô đạt được quá dễ dàng, cho nên rất sợ mất đi, cô muốn canh giữ người cô quan tâm, nhưng lại biết không thể giữ quá chặt, không thể ngăn trở bước tiến của anh.

Cho nên cô phải nhẫn nại, dù không thích cũng phải làm như vậy, phải nhẫn nại. Tư Ngôn nói với chính mình, Mặc Sênh là em gái, không thể ảnh hưởng đến cô! Là em gái của anh, là em gái, còn cô mới là bạn gái của anh!

Tư Ngôn cả đêm ngủ không yên, khi trời sắp sáng mới chìm vào giấc ngủ, buổi sáng tỉnh dậy cô hắt xì hơi một cái, cúi đầu nhìn quần áo của mình, vốn là chuẩn bị mặc để cùng Kỳ Dục ra ngoài ăn đêm, một đêm trôi qua, đã nhàu cả rồi, cô thở dài, rời khỏi phòng.

Đang mở cửa phòng của mình, một giọng nói cười cợt cất lên cách đó không xa: “Ồ, thật trùng hợp”.

Tư Ngôn nghiêng đầu lườm anh ta một cái, mở cửa, lách mình đi vào, vừa định đóng cửa lại thì bị Kỷ Huyền dùng tay chặn lại: “Sao cứ thấy tôi liền chạy? Hắc hắc, tôi vừa nhìn thấy cô từ phòng Kỳ Dục đi ra, lẽ nào...”.

“Liên quan gì đến anh!” Tâm trạng Tư Ngôn không được tốt, nên không muốn đôi co với anh ta.

Kỷ Huyền dựa vào bên cửa, tay chặn cửa, chậm rãi nói: “Tôi đương nhiên biết bọn cô không có gì, giữa đêm qua chẳng phải anh ta đã đi rồi sao? Vội vã cũng không biết là gì cái gì, lại có thể vứt cô một mình ở trong phòng!”.

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?” Tư Ngôn chớp chớp đôi mắt có chút nhức mắt, uể oải.

“Thực ra cũng không có gì, chỉ muốn khiến cô hiểu rõ một chút, trong lòng anh ta, cô không phải là duy nhất, cũng không phải số một. Chỉ cần người anh ta quan tâm xảy ra chuyện, anh ta có thể bỏ mặc cô bất cứ lúc nào. Cô thích anh ta như vậy, nhưng anh ta thì sao? Thực sự thích cô? Hay là chỉ vì...” Anh ta bỗng nhiên dừng lại, ung dung nhìn cô.

Tư Ngôn nhìn anh ta: “Gì?”.

“Thực ra chúng ta đều biết, anh ta luôn đi tìm em gái của mình, tôi còn biết, cô và em gái anh ta rất giống nhau. Cô nói xem, có phải anh ta rất thích em gái mình, nhưng vì loạn luân không thể ở bên nhau cho nên mới chọn cô làm vật thay thế?”

Tư Ngôn trong lòng kìm nén, không chịu tin: “Tôi biết, tôi đều biết, có điều tôi sẽ không tin suy đoán của anh! Việc của tôi, cũng không cần anh phải nhọc lòng bận tâm, tôi hạnh phúc hay không hạnh phúc, vui vẻ hay không vui vẻ đều là sự lựa chọn của bản thân tôi! Bất luận anh nói gì đi chăng nữa đều không thể thay đổi được quyết định của tôi”.

“Tôi chỉ muốn nói với cô, rõ ràng anh ta không thực sự thích cô, vì sao còn muốn ở bên anh ta, không phải là có người tốt hơn để chọn sao?”

“Tôi không tiền!” Tư Ngôn đẩy tay anh ta ra, ầm một tiếng đóng cửa lại.

31. Chương 31: Thứ Không Đạt Được Mới Biết Quý Trọng

Tư Ngôn đoán Kỳ Dục đi Tân Hải là có liên quan đến Mặc Sênh, nhưng cô không biết rõ là việc gì, đã đi được một ngày rồi mà đến một cuộc điện thoại báo bình an cũng không có!

Tư Ngôn cả ngày ngẩn ngơ, điện thoại cầm trong tay, thi thoảng mở ra xem, chẳng có cuộc gọi nào, đến tin nhắn cũng không, cô rớt cuộc nản lòng rồi, anh chẳng qua chỉ đi có một ngày, cô đã không biết làm thế nào.

Anh đi tìm Mặc Sinh, được, cô có thể hiểu, nhưng vì sao anh đến một cuộc điện thoại báo tiếng bình an cũng không thể? Lẽ nào anh không biết cô sẽ lo lắng?

Tư Ngôn buồn bã thở dài, cho đến khi những nhân viên đến nói tối nay cần phải quay đêm, hơn nữa là đi vào trong núi phía xa để quay.

Tư Ngôn vốn không cần phải đi cùng, vì Tư Thiệu cũng không phải đi nhưng trong lòng cô không vui nên chủ động xin tổ quay phim cùng đi. Diễn viên của cảnh đêm này là Kỷ Huyền, Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao, đợi đến khi Tư Ngôn biết Kỷ Huyền cũng có mặt thì cô đã ở trên con đường trong núi rồi, không ai cho xuống xe giữa đường, cô cắn răng, đành phải ngồi lại vị trí cũ.

Buổi quay đêm rất thuận lợi chỉ ngoài việc Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao khi diễn xảy ra chút chuyện phải dừng lại nhiều lần. Có điều nhân viên đối với việc phạm lỗi hết lần này đến lần khác của Lạc Vũ Nghiên cảm thấy có gì đó kỳ lạ khó hiểu, rõ ràng trước đây, nếu Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao diễn đôi, xảy ra lỗi chỉ có Cảnh Dao, Lạc Vũ Nghiên biểu hiện luôn rất tốt.

Trong lòng Tư Ngôn không quan tâm những điều này cho nên cũng không xem kỹ.

Buổi quay đêm kết thúc, đoàn phim nghỉ lại nhà dân ở chân núi, chuẩn bị những thứ cần thiết cho sáng hôm sau lại trở lên quay cảnh tiếp theo.

Tư Ngôn không sao ngủ được, nằm trên phản gỗ hơi cứng, cô lăn qua lật lại, nắm điện thoại và mắt ngủ.

Cô nằm ngửa, giơ điện thoại trước mắt mình, ánh sáng trắng yếu ớt phát ra, cô chớp chớp mắt, nhìn quanh hào quang lơ mơ, sau đó cuối cùng trở về tối om, cô khẽ thở dài, dùng lực nắm lấy điện thoại, sau đó không can tâm ấn phím khiến vầng hào quang lại hiện lên, cô hơi khinh thường cái tính so đo của bản thân, nhưng những cảm xúc này cô không cách nào không chế.

Trong lúc tinh thần ngẩn ngơ, điện thoại bỗng nhiên rung lên, một tin nhắn được gửi tới. Mắt cô tức thời sáng lên, vội mở xem tin nhắn, không ngờ luống cuống tay chân đã làm điện thoại rơi đập ngay xuống mặt mình, cô kêu rên lên một tiếng, nhưng bất chấp sự đau đớn của cái trán, vội vàng mò tìm điện thoại, ngồi dậy, mở tin nhắn ra, tràn đầy kỳ vọng đọc tin nhắn.

Không phải tin nhắn của Kỳ Dục, cũng không phải là tin nhắn của người nào đó quan tâm cô, đó chẳng qua chỉ là một tin nhắn rác mà không cần xem đã liền xóa đi, nói con của cô mắc trọng bệnh, mau chuyển khoản đến một tài khoản ngân hàng.

Tư Ngôn nhắm mắt, cảm thấy mắt hơi cay cay, toàn thân rã rời, cuối cùng ngã xuống, lưng đập phải chiếc phản cứng cứng, một trận đau dồn tới. Toàn thân thả lỏng, cô mới cảm thấy trán và sống lưng đau nhức như vậy, cô nghiêng người, một tay khẽ xoa xoa trán, tay kia ấn vào lưng mình, tự nhiên một giọt nước mắt rơi xuống, có điều nhanh chóng bị chôn vùi dưới gối, biến mất không tung tích, giống như cô chưa hề rơi nước mắt vậy.

Rốt cuộc vẫn không ngủ được, Tư Ngôn lại ngồi dậy, nhìn màn hình điện thoại hiện thị đã một giờ, cô tắt điện thoại, xuống giường, mặc áo khoác rồi mở cửa đi ra ngoài.

Vì là dưới chân núi cho nên không khí rất tốt, dù là giữa tháng nhưng vì mây quá dày cho nên ánh trăng không sáng tỏ, chốn thôn quê nên cũng không có đèn đường, cho nên ngoài trời không được sáng lắm, Tư Ngôn mãi lúc sau thích ứng được mới nhấc chân cất bước rời đi.

Cô vốn cho rằng đêm lạnh như vậy, thời gian không thích hợp nên chỉ có mình cô ở bên ngoài nhưng khi đến hồ nước ở phía sau nhà dân cô mới phát hiện hóa ra còn có người khác cũng ở đó.

Tư Ngôn không bước lại gần, chỉ ở xa nhìn, có lẽ là hai người đang đứng cùng nhau, cô chăm chú nhìn một lúc, giật mình thấy đó là Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao!

Tư Ngôn đưa tay dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa, xác định mình không hề nhìn nhầm, nhưng cô biết quan hệ giữa Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao không hề tốt, tại sao lại có thể gặp riêng nhau giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?

Có lẽ là bản tính tò mò, hoặc quá hiếu kỳ, Tư Ngôn lặng lẽ lại gần, tiếng bước chân rất nhẹ nên hai người kia không phát hiện ra.

Sau khi đến gần, Tư Ngôn mới phát hiện Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao rõ ràng là đang tranh cãi.

“Cảnh Dao, cô không có bằng chứng.” ikienthuc.org

“Bằng chứng? Cô cho rằng bản thân che giấu rất tốt sao? Nếu cần bằng chứng, ngày mai trở về tôi có thể đưa cho cô, cô tin không?” Cảnh Dao nói chắc như đinh đóng cột.

“Tôi không tin, cũng không ai tin cô!” Lạc Vũ Nghiên dù cứng giọng nhưng trong ngữ khí lại có phần lo lắng và căng thẳng.

“Cô muốn thử không? Fan của cô có tin hay không? Ngọc nữ Lạc Vũ Nghiên trong lòng họ đã là mẹ của một đứa bé năm tuổi! Ha ha ha!” Cảnh Dao cười một cách khoa trương, khiến người đang nghe trộm là Tư Ngôn cũng giật mình. Mẹ của đứa trẻ năm tuổi? Trong lòng cô ngẩn ra, không biết vì sao cô lại nghĩ tới Nam Nam.

“Được.” Lạc Vũ Nghiên cúi đầu thở dài, dường như là nhận thua rồi. “Cô muốn thế nào? Cô rốt cuộc là muốn thế nào?”

“Thực ra cũng không thế nào.” Cảnh Dao cười hi hi, dáng vẻ không khác gì thường ngày. “Tôi biết trước đây cô nhận một bộ phim, catse rất cao, không biết có thể nói với đạo diễn một chút, đổi vai chính sang cho tôi không?”

“Cảnh Dao, cô!” Lạc Vũ Nghiên thở dốc. “Cô nằm mơ!”

“Được thôi, nếu cô muốn bí mật Nam Nam là con của cô bị phơi bày ra ánh sáng, vậy thì cô không đáp ứng, tốt thôi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới tôi, bị hủy hoại chỉ là cô thôi. Còn nữa, mối quan hệ giữa cô và Kỷ Huyền dường như đã không ra làm sao rồi, không biết cái tin động trời này có khiến anh ta lập tức quyết định rời bỏ cô, dẫu sao cô đã là mẹ của một đứa trẻ, anh ta lẽ nào muốn làm bố?”

Nam Nam? Tư Ngôn kinh ngạc, bị chân tướng sự việc này khiến cho ngẩn ra, trước đây cô chỉ cảm thấy Nam Nam đáng thương, nhưng không ngờ mẹ của cậu lại chính là Lạc Vũ Nghiên! Lạc Vũ Nghiên trẻ như vậy, không hề nhìn ra là đã có con! Cô có thể hiểu được một nữ minh tinh có thai khi chưa kết hôn, không để người khác biết mình có con, nhưng cô nghĩ không thông vì sao Lạc Vũ Nghiên trước tình trạng có Nam Nam như vậy còn có thể cao giọng phách lối yêu đương với Kỷ Huyền, hơn nữa căn bản không hề đếm xỉa, quan tâm đến suy nghĩ của Nam Nam.

Cô bỗng nghĩ lại hai ngày trước, Nam Nam cô độc ngồi một mình trong góc, chăm chăm nhìn cảnh diễn của Lạc Vũ Nghiên, còn câu nói dường như nghe không rõ của cậu nữa: “Nhưng vì sao bà ấy vẫn không thích?”. Hóa ra cậu nỗ lực diễn như vậy, chỉ vì mong có được câu khen ngợi của mẹ để sao?

Lạc Vũ Nghiên thì sao? Cô cẩn thận suy nghĩ, Nam Nam khi đang quay phim, Lạc Vũ Nghiên rõ ràng cũng rưng rưng nước mắt, vậy không phải là biểu hiện không có tình cảm, điều này thực sự là sao?

“Cảnh Dao, cô đừng ép người quá đáng!” Lạc Vũ Nghiên bỗng nhiên lớn tiếng. “Cô đừng ép tôi, vai diễn này, tôi không thể nhường cho cô.”

Cảnh Dao liền tiến gần thêm một bước: “Vậy thì cũng đừng trách tôi”.

Tư Ngôn thấy hai người dường như muốn động tay động chân, không dám nấp nữa, vội vàng xuất hiện, chạy đến chắn giữa hai người bọn họ: “Hai người cứ bình tĩnh nói chuyện”.

Cô vừa xuất hiện, hai người đó liền chuyển ánh nhìn sang cô, họ trợn mắt tức tối nhìn cô, dị khẩu đồng thanh: “Cô ở bên đó bao lâu rồi?”.

“Tôi...”

“Cô nghe thấy những gì?” Lạc Vũ Nghiên chau mày.

“Cũng không nghe thấy gì nhiều...” Tư Ngôn bỗng phát hiện bản thân chạy ra thực sự là một sai lầm cực lớn, rõ ràng sự việc giữa Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao, cô vô duyên vô cớ thò một chân vào, người tốt làm không nổi, nói không chừng còn khiến bọn họ ôm hận trong lòng.

“Đây là việc giữa tôi và Lạc Vũ Nghiên, không cần cô nhúng tay vào.” Cảnh Dao trước đây vì mối quan hệ của Tư Ngôn và Kỳ Dục mà bỏ lỡ dịp may, cho nên lúc này ánh mắt cô ta càng tệ, đưa tay đẩy Tư Ngôn ra: “Biến ngay!”.

Tư Ngôn bị cô ta đẩy một cái, sự hậm hực vốn tích lũy trong lòng từ lâu liền bộc phát, vừa định bước lại nói tiếp thì không ngờ mặt đất có sương trong đêm tối rất trơn, cô lao đảo còn chưa kịp phản ứng thì ngã xuống hồ.

“Ùm” một tiếng, trong đêm tĩnh mịch vô cùng vang dội, Cảnh Dao và Lạc Vũ Nghiên đứng bên hồ thấy Tư Ngôn vùng vẫy trên mặt nước nhìn nhau ngỡ ngàng, không biết nên làm thế nào, hai người họ đều không biết bơi, sợ không dám nhảy xuống nước trong đêm lạnh.

Đang không biết làm thế nào, từ phía xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nam: “Xảy ra chuyện gì?”.

Lạc Vũ Nghiên nhìn thấy người đang đi tới là Kỳ Huyền, liền nhìn Cảnh Dao một cái rồi mới chạy đến nói: “Kỳ Huyền, Tư Ngôn không cẩn thận ngã xuống hồ rồi”.

Kỳ Huyền vừa nghe, mặt đột nhiên biến sắc, đẩy Lạc Vũ Nghiên đang nắm lấy cánh tay mình, sai bước chạy về phía hồ, không chút do dự cởi áo ngoài, nhảy xuống.

Anh ta nhanh chóng giữ được Tư Ngôn đang chìm dần, khó khăn lôi cô vào bờ. Lúc này, áo khoác của Tư Ngôn đã ướt sũng, dính chặt vào người cô, Kỳ Huyền không để ý nhiều liền cởi áo ngoài của cô rồi lấy áo của mình cởi ra trước khi nhảy xuống bọc lấy cơ thể đang run lập cập của cô, ấn lên ngực cô, thấy cô đã nôn nước ra ngoài liền ôm cô đứng lên, không nói một lời đi thẳng về khu nhà nghỉ.

Kỳ Huyền trong lòng nghĩ lại mà sợ, nếu không phải anh nửa đêm không ngủ được ra ngoài lang thang, nếu không phải nghe được tiếng rơi xuống nước vang lên thì Tư Ngôn sẽ thế nào? Trong lòng anh căng thẳng, cánh tay ôm chặt lấy Tư Ngôn, hận rằng không thể khảm cô vào cơ thể mình.

Cảm giác sợ hãi mất mát này khiến Kỳ Huyền bỗng nhiên phát hiện ra, người con gái luôn ăn nói lạnh nhạt với mình, người con gái luôn thích một người khác, đã thực sự in dấu trong lòng anh? Anh không biết làm sao đành cười khổ một tiếng, cảm thấy phong thủy thực sự thay phiên luân chuyển, người con gái anh thích đuổi chạy theo anh, anh khinh thường không thèm nhìn, đến khi anh thực sự thích một người con gái, người con gái đó lại khinh thường anh, đến nhìn một cái cũng không thèm, nhưng anh luôn muốn tiếp cận cô, thực sự đáng khinh bỉ.

Nhưng cũng chẳng có cách nào, Kỳ Huyền nghĩ, tình cảm trên thế gian này sợ nhất là như vậy, bản thân dễ đạt được, thường sẽ không quý trọng, chỉ có không làm thế nào đạt được mới khiến con người ta vô cùng quý trọng.

32. Chương 32: Con Người Cô Cũng Vong Ôn Bội Nghĩa

Kỳ Huyền ôm Tư Ngôn nhưng không đưa về phòng cô, mà lại đến phòng anh.

Đặt cô lên giường, dùng chăn quấn chặt, Kỳ Huyền không do dự cởi quần áo ướt trên người cô, vớt sang một bên, sau đó ôm lấy cô từ bên ngoài chăn, dùng môi chạm vào trán cô, cho đến khi Tư Ngôn dần dần không lạnh nữa anh mới đứng dậy, vào nhà tắm xả nước nóng, rồi thay ình một bộ quần áo khô. Anh có hứng thú với Tư Ngôn nhưng trong tình trạng này, anh sẽ không lợi dụng cô.

Xả đầy một bồn nước nóng, Kỳ Huyền bước đến bên giường, đưa tay sờ lên trán cô, lay lay vai cô: “Tư Ngôn, tỉnh dậy, đi tắm đi”.

Tư Ngôn mơ hồ mở mắt, nhưng nhìn không rõ người trước mặt mình rốt cuộc là ai, chỉ cảm thấy bóng người lay động lắc lư, dường như là thân ảnh của một người đàn ông, cô không chút nghi ngờ cho rằng đó là Kỳ Dục, thấp giọng khẽ gọi: “Kỳ Dục?”.

Người Kỳ Huyền cứng đờ, bên môi hiện lên nụ cười khổ bất đắc dĩ, nhưng lại chẳng có cách nào không quan tâm đến cô, đành cúi người ôm lấy cả cô cả chăn, bế cô vào phòng tắm, đặt cô ngồi bên bồn tắm, còn mình thì ngồi xổm một bên vỗ vỗ lên mặt cô: “Tắm nước nóng”.

Tư Ngôn chớp chớp mắt, nhìn hơi nước như sương mù vẫn vấp bên người, thần trí tỉnh lại đôi chút, khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình tóc vẫn còn ướt chính là Kỳ Huyền cô giật mình suýt nữa cướp đường mà chạy: “Kỳ Huyền, tại sao lại là anh? Tôi đang ở đâu?”. Mặc dù là chất vấn, nhưng vì thân thể cô yếu ớt cho nên lời phát ra giống như nói thảm vậy, một chút sát thương cũng không có.

“Trong phòng của tôi.” Kỳ Huyền cười, đứng dậy. “Tôi chính là ân nhân cứu mạng của cô, đừng nhìn tôi đề phòng như vậy, tôi không thừa cơ lợi dụng lúc cô gặp khó khăn. Tắm một cái đi, tôi sang phòng cô lấy quần áo.” Nói xong, anh quay người đi ra khỏi phòng tắm, còn cẩn thận khẽ đóng cửa phòng tắm lại.

Tư Ngôn cảm thấy toàn thân vẫn run rẩy, có điều sự ấm áp trong phòng tắm dần dần đánh tan sự lạnh giá trên người cô, cô đứng dậy lảo đảo bước đến bên cửa, sau khi khóa cửa trong lại mới dám bỏ chăn đang quấn trên người xuống, nhìn thấy trên người chỉ còn có nội y, cô không khỏi co rúm người lại, vừa rồi cô đã coi anh ta là Kỳ Dục!

Trong khu nhà dân chỉ phòng của Kỳ Huyền, Lạc Vũ Nghiên và Cảnh Dao mới có phòng tắm, người khác đều tắm ở nhà tắm công cộng, đây cũng là một trong những lý do Kỳ Huyền đưa Tư Ngôn về phòng anh.

Tối nay Tư Ngôn vốn chỉ dùng ít nước nóng lau qua người, bây giờ có nước nóng có thể tắm, cô cũng không khách khí, cởi nội y rồi từ từ nằm vào bồn tắm.

Hơi nóng của nước khiến cơ thể đang run rẩy của cô không khỏi rung mình một cái, lỗ chân lông toàn thân thư giãn nở ra, cô bất giác thư thái thở ra một hơi, nghĩ đến cảm giác vũng vầy trong hồ nước lạnh băng vừa rồi, bây giờ nghĩ lại vẫn còn chút sợ hãi, cô nghĩ, nếu không phải Kỳ Huyền, liệu hai người con gái kia có cứu cô không? Nhưng vì sao, trong những thời khắc như vậy, bên cô lại không phải là người đàn ông mà cô thương nhớ chứ?

Mũi Tư Ngôn cay cay, suýt nữa không kìm nổi nước mắt, cô dần chìm người xuống, giấu cả mặt xuống nước, chỉ để nổi trên mặt nước mái tóc đen dài, cho đến khi không thở nổi cô mới ngoi dậy, đưa tay vuốt mặt, trong lòng cảm thấy chua xót.

Vì nhiệt độ trong phòng tắm vừa phải, Tư Ngôn nằm trong bồn tắm suýt nữa ngủ quên, cho đến khi Kỳ Huyền gõ cửa, cô mới bừng tỉnh, ngẩn người phản ứng lại hoàn cảnh trước mắt của mình, khi đang nghĩ bản thân không thể một lần nữa quần chăn đi ra thì cô nghe thấy Kỳ Huyền đứng bên ngoài cao giọng nói: “Quần áo để bên ngoài, cô tự lấy”.

Tư Ngôn bước đến bên cửa, áp người vào cánh cửa, ghé tai nghe động tĩnh ở bên ngoài phòng tắm, tiếng bước chân dần xa, sau đó mở cửa, tiếng đóng cửa. Cô khẽ thở phào, lúc này mới quần khăn tắm lên người, mở cửa, thò tay lấy quần áo treo bên cửa mang vào trong.

Cô nhanh chóng đóng cửa lại, tiếp tục khóa trái cửa, nhìn quần áo trong tay, là quần áo sạch được cô để trong túi hành lý đặt trong phòng, cô nghĩ Kỳ Huyền vào phòng cô lật tìm túi hành lý trong lòng có chút không thoải mái, có điều cô cũng không thể nghĩ nhiều, mặc quần áo vào, rồi cầm nội y cởi ra để dưới đất, lúc này mới mở cửa ra, nhìn quanh phòng, xác nhận Kỳ Huyền không có mặt mới nhặt quần áo ướt dưới đất lên.

Mặc dù chân cô còn hơi yếu, đầu vẫn hơi quay quay, nhưng cô thực sự không muốn tiếp tục ở lại nơi thuộc về Kỳ Huyền, cho nên ôm quần áo muốn rời đi, còn chưa bước đến cửa thì thấy Kỳ Huyền trong tay cầm đồ gì đó bước vào.

Tư Ngôn nghiêng người qua, cúi đầu không nhìn anh ta.

Kỳ Huyền giống như không nhìn thấy dáng vẻ muốn rời đi của cô vậy, sau khi đóng cửa bước đến trước mặt cô, đưa bát canh gừng lên mũi cô hươ đi hươ lại: “Uống cái này đi”.

Tư Ngôn không nói, cũng không quay đầu lại.

“Con người cô cũng thật vong ơn bội nghĩa, quên là ai vớt cô từ dưới hồ lên sao? Nếu không có tôi, có phải cô đã làm quỷ nước rồi không? Còn dám ở đây mà gây rối! Tính cách quan trọng hay cơ thể quan trọng?” Kỷ Huyền làm mặt “hận rên sắt không thành thép”, chỉ vào trán cô mà mắng.

Tư Ngôn cắn môi, im lặng ngược mắt lên, giật bát canh gừng mùi vị quỷ dị từ trong tay anh ta, nghiêng rằng, uống một hơi cạn, sau đó nhét lại chiếc bát sứ vào tay Kỷ Huyền, không quay mặt lại buồn bực đưa tay quệt miệng, cả quá trình cô không thèm nhìn anh ta một cái.

Kỷ Huyền cũng không tức giận, cười hi hi, đặt chiếc bát sứ sang một bên, ôm đầu nhìn cô: “Cô muốn đi đâu?”.

“Về phòng!” Tư Ngôn tức giận nói, giọng nói vẫn còn chút khàn khàn yếu ớt.

“Ở bên này một đêm đi, giường bên đó thật sự cứng quá!” Kỷ Huyền vừa nói vừa đưa tay đặt lên vai của cô, đẩy cô bước đến bên giường: “Đến xem giường của tôi đi, thế nào? Động lòng không?”.

Tư Ngôn không thèm quay đầu nhìn, nhưng lại chột dạ. Kỷ Huyền nói không sai, vừa rồi khi nằm mơ màng cô đã phát hiện ra, quả thực có sự khác biệt về dải ngộ, giường của cô cứng đến nỗi lật người cũng cảm thấy lưng đau từng hồi, nhưng rõ ràng giường của Kỷ Huyền sao mà mềm mại, hại cô ý chí không kiên định.

Kỷ Huyền thấy vẻ mặt Tư Ngôn có vẻ thả lỏng liền tiếp tục tiến lên: “Ở đây có sofa, tôi ngủ ở sofa, tôi rất quân tử, thế nào?”.

Tư Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói: “Anh sang phòng tôi, anh ở đây tôi không yên tâm”.

Kỷ Huyền bị lời cô nói làm cho ghen lại, cuối cùng đành cắn răng đồng ý, thấy Tư Ngôn ngoan ngoãn đặt đồ trong tay xuống, sau khi yên tâm nằm xuống, anh liền quay người ra khỏi phòng.

Mặc dù sự việc vừa rồi có chút hỗn loạn, nhưng sau khi Tư Ngôn nằm xuống giường cơn buồn ngủ liền ập đến, chẳng mấy chốc mắt nhắm tịt lại. Còn Kỷ Huyền, nằm trên chiếc phản gỗ cứng, trần trọc cả đêm.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Tư Ngôn cảm thấy mình hơi choáng, đầu nặng chân nhẹ, sờ lên trán mới phát hiện mình đã thực sự bị cảm, cô thở dài, kìm nén cảm giác mệt mỏi cầm lấy quần áo đi về phòng của mình.

Vì không biết Kỷ Huyền có ở trong phòng hay không, Tư Ngôn rất lịch sự trước tiên gõ cửa, thấy không có người trả lời mới mở cửa bước vào, trong phòng quả nhiên không có người, Tư Ngôn dọn dẹp lại đồ đạc, đồng thời phát hiện trên đầu giường điện thoại của mình đã tắt máy, vốn muốn mở máy nhưng nghĩ một lúc lại thôi, liền nhét điện thoại vào túi hành lý, không nhìn đến nữa.

Tổ quay phim nhanh chóng tập hợp rời đi, Kỷ Huyền ngồi xe của người bảo mẫu, lúc đó nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của Tư Ngôn, rất muốn gọi cô ngồi cùng mình, nhưng nghĩ lại, đành thôi, anh không phải không biết tính cách bướng bỉnh của Tư Ngôn, anh mà mở lời e rằng dù có thế nào cô cũng không đồng ý.

Có điều Tư Ngôn không ngờ, Lạc Vũ Nghiên lúc đó lại mở miệng gọi cô, mời cô cùng cô ta ngồi một xe, cô do dự giây lát rồi đồng ý, vì cô cũng có chuyện muốn hỏi Lạc Vũ Nghiên.

Sau khi xe lăn bánh, Tư Ngôn đưa tay day day huyệt thái dương, rồi quay đầu nhìn Lạc Vũ Nghiên bên cạnh, cất tiếng hỏi: “Có việc gì?”. Lạc Vũ Nghiên đương nhiên cũng không bỗng nhiên hạ mình như vậy, Tư Ngôn biết mình được ngồi cạnh cô ta ngoài sự việc phát sinh tối qua thì cô ta không có việc gì phải tìm cô.

Quả nhiên, Lạc Vũ Nghiên do dự giây lát, sau đó mở lời trước tiên xin lỗi, ngữ khí cũng không lấy gì làm thành khẩn cho lắm, nhưng đó cũng đã là giới hạn của cô ta: “Sự việc tối qua, xin lỗi, tôi không biết bơi cho nên...”.

Tư Ngôn xua xua tay, ngăn cô ta nói tiếp: “Tôi biết, tôi không trách cô, là bản thân tôi nhàn rồi quản việc thừa”.

“Vây...”, Lạc Vũ Nghiên nhìn Tư Ngôn một cái, mấp máy môi dường như không biết lên mở miệng thế nào, “Cô sẽ không nói ra chứ?”.

“Gi?” Tư Ngôn bỗng nhiên cười một cái, mắt vô tội chớp chớp hỏi, “Việc gì mà tôi nói hay không nói ra?”.

Lạc Vũ Nghiên có chút ngập ngừng, nhưng giờ là cô đang có việc cầu người, không thể tức giận, đành cúi đầu: “Là tôi nói việc của Nam Nam”.

Tư Ngôn thấy cô ta cuối cùng cũng mở miệng liền cười cười: “Nam Nam là con của cô?”.

“Phải.” Dù sao đã bại lộ, Lạc Vũ Nghiên cũng không muốn tiếp tục giấu nữa. “Khi đó, tôi hai mươi tuổi, còn chưa tham gia vào làng giải trí, tôi có một người bạn trai, tôi luôn cho rằng chúng tôi sẽ mãi ở bên nhau nhưng tôi không ngờ anh ấy lại mất quá sớm.” Nói đến đây, cô ta dừng lại một lúc, dường như muốn che giấu sự ghen ngào bất chợt trong giọng nói. Mặc dù năm năm đã trôi qua, nhưng cô cảm thấy những sự việc đó vẫn như mới, cô không hề quên.

“Sau đó thì sao?” Trong lòng Tư Ngôn cũng kinh ngạc, cô từng nghĩ rằng có lẽ cô ta và người khác chơi bởi nên để lại hậu quả, nhưng không ngờ phía sau lại là một câu chuyện day dứt như vậy, cô không hề nghi ngờ Lạc Vũ Nghiên, vì trong mắt cô ta, là những hồi tưởng về năm tháng đau khổ đó.

“Sau đó, trong tình trạng tốt cùng đau khổ tôi phát hiện mình có Nam Nam, tôi rất vui, tôi không thể không có nó, cho nên tôi đã sinh nó. Lúc đầu vì theo người đàn ông đó, tôi đã rời bỏ gia đình cho nên không còn mặt mũi nào quay về, nhưng tôi không có tiền, nếu không phải không còn cách nào khác tôi sẽ không gia nhập làng giải trí.” Lạc Vũ Nghiên thở dài.

33. Chương 33: Anh Hối Hận Không Luôn Ở Bên Cô

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thật không may, Nam Nam bị bệnh tim bẩm sinh, sinh ra chưa được bao lâu, thì nó đã mấy 33 lần rơi vào tình trạng nguy hiểm, suýt nữa không qua nổi, phải sống trong lồng hấp rất lâu, tôi mới có thể chính thức ôm được nó. Thực ra tôi vốn nghĩ, có con rồi thì làm sao, tôi có thể đi làm, bắt luận là làm gì, tôi đều có thể nuôi sống con mình, nhưng ông trời lại nhất định phải trừng phạt tôi, tôi không có nhiều tiền để trị bệnh cho Nam Nam, rơi vào bước đường cùng thì bất ngờ gặp một cuộc tìm kiếm minh tinh, sau khi được phát hiện liền gia nhập làng giải trí.”

Nghe xong, Tư Ngôn bất giác đưa tay đặt lên ngực trái của mình, ngực trái cô cũng có một vết sẹo, là dấu tích sau cuộc phẫu thuật.

“Vậy Nam Nam bây giờ?”

Lạc Vũ Nghiên thở nhẹ nhõm, mím môi cười: “Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, có điều tôi luôn sợ nó bệnh cũ tái phát, tôi muốn phải có thật nhiều tiền, như vậy sẽ có đủ tiền chữa bệnh cho nó.”

Tư Ngôn bỗng nhiên nghĩ, nếu cô không phải là con gái của Tư Thiệu, mà là con gái của một gia đình bình thường, vậy căn bệnh tim bẩm sinh của cô sẽ có kết quả như thế nào? Không có tiền cho cô chữa bệnh cho cô, cô có phải sớm đã không còn trên thế gian này? Cô bỗng nhiên hiểu cách nghĩ của Lạc Vũ Nghiên, nhưng vẫn cảm thấy Nam Nam thật đáng thương. “Lạc Vũ Nghiên, nhưng Nam Nam rất tội nghiệp, nó cho rằng cô không thích nó, không hề quan tâm đến nó, cho dù là cùng quay phim, cô cũng chưa bao giờ khen nó.”

Lạc Vũ Nghiên nghiêng đầu, mắt rưng rưng lệ, cô đưa tay lau đi, rồi mới quay đầu: “Tôi chỉ không hy vọng bị người ta biết mối quan hệ giữa tôi và nó. Nhưng tôi không ngờ Cảnh Dao lại biết, tôi không thể cho cô ta vai diễn đó, một trong những lý do là vì tiền, lý do nữa là trong bộ phim đó tôi diễn vai người mẹ, một thân một mình nuôi đứa con mang trọng bệnh, tôi hy vọng tôi có thể cùng Nam Nam đóng chung một bộ phim, mọi việc đã đàm phán xong rồi, tôi không hy vọng...”

Tư Ngôn thực sự không ngờ được còn có những quan hệ chồng chất như vậy, cô vốn ghét Lạc Vũ Nghiên, nhưng sau khi biết được mọi việc, lại bỗng nhiên đồng tình với cô ta, có lẽ sự kiêu ngạo của cô ta đều là để nguy trang, cô ta không hy vọng có ai đó có thể tiếp cận, cô ta chỉ là muốn bảo vệ đứa con của chính mình mà thôi.

“Vậy Kỷ Huyền...” Tư Ngôn do dự, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

“Kỷ Huyền? Anh ta là người có tiền, có thể gây scandal cho tôi, cho tôi nhân khí, trước đây anh ta đối với tôi rất tốt, con người cũng không đến nỗi nào.” Lạc Vũ Nghiên nói, “Trước mắt, tôi sẽ không rời bỏ anh ta, nhưng cô có lẽ cũng đã nhìn ra, anh ta thích cô, có lẽ không bao lâu nữa, anh ta sẽ nói lời chia tay với tôi.”

Tư Ngôn há miệng, nhưng không biết nên nói gì, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là cúi đầu không nói, cô không có quyền gì đi chất vấn cuộc đời người khác.

“Cho nên, Tư Ngôn, cô có thể giúp tôi giữ kín bí mật không? Ít nhất là không nói ra những gì cô nghe thấy, phía Cảnh Dao, tự tôi có thể giải quyết, cô...”

“Tôi sẽ không nói ra, chỉ là, cô tiếp tục thế nào cũng không nên lơ là Nam Nam, nó mới năm tuổi.”

Ánh mắt Lạc Vũ Nghiên trùng xuống, khẽ nói: “Tôi biết.” Sau khi nói câu này, cho đến khi về tới khách sạn, Lạc Vũ Nghiên không nói thêm câu nào với Tư Ngôn, khi xuống xe, cô ta nói nhỏ một câu: “Cảm ơn.”

Tư Ngôn mím môi, nhìn cô ta từng bước đi vào khách sạn, trong lòng có cảm giác khó nói thành lời, không biết phải hình dung như thế nào, cô thở dài, không nghĩ lung tung nữa, liền theo sau bước vào.

Vừa về đến phòng, Tư Ngôn mệt đến mức nằm lăn ra giường không muốn động đây, đầu óc choáng váng, cảm thấy toàn thân nóng bừng, cô không muốn nhúc nhích cũng không muốn nói với bất cứ ai, đưa tay kéo chăn quần chặt lấy người, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trong lúc lơ mơ thiêm thiếp cô sốt cao, những gì xảy ra bên ngoài cô không hề biết, đến Tư Thiệu đi đến bên giường mà cô cũng không hay.

Tư Thiệu thấy cô tùy tiện vứt túi hành lý bên cạnh giường, bất giác chau mày, bước đến ngồi xuống mép giường, lay lay Tư Ngôn: “Ngôn Ngôn?”

Tư Ngôn không hề phản ứng lại, Tư Thiệu có chút lo lắng vội vàng lật chăn ra, mới thấy Tư Ngôn đến gối còn không cởi mang cả lên giường. Bà vốn định lôi dậy, nhưng tay vừa chạm vào mặt cô liền rút mạnh lại, quá nóng. Tư Thiệu do dự giây lát, người quản lý của bà cũng là nữ, chắc không bế nổi Tư Ngôn, nghĩ thế nào đành gọi điện thoại cho Trình Hải An, sau khi Trình Hải An biết được liền lập tức tới, đưa Tư Ngôn đến bệnh viện.

Tư Ngôn ngủ liền một ngày, khi cô tỉnh lại đã là tối ngày hôm sau, cô cảm nhận được sự lạnh giá nơi mu bàn tay, muốn động đây nhưng bị người khác đè lên, cô không thoải mái, mở mắt nhìn sang mới phát hiện Tư Thiệu đang ngồi bên giường, tay đặt trên giường, đè lên cánh tay cô muốn cử động.

Tư Ngôn chớp chớp mắt, đầu vẫn hơi choáng, nhưng người không còn nóng, toàn thân dễ chịu hơn rất nhiều, cô muốn mở miệng nói nhưng phát hiện cổ họng khô đặc nên không nói lên lời.

Tư Thiệu trừng mắt nhìn cô, lấy tấm bông thấm ướt môi cô, không kìm được mắng: “Con làm sao không chăm sóc mình vậy? Mới có đi một ngày đã sốt lên đến 39 độ? Con có còn muốn sống nữa không? Đừng nói gì vội, cổ họng xem ra vẫn còn khàn.” Tuy là quở mắng nhưng trong giọng nói hoàn toàn là sự quan tâm lo lắng.

Tư Ngôn toét miệng cười, không nói gì.

“Cười cái gì? Xấu chết đi được. Chịu khó nằm nghỉ, lát nữa còn tiêm.”

Tư Ngôn gật gật đầu, nhìn tay trái, cô khẽ co lại, từ nhỏ cô sợ nhất là bị tiêm.

Tư Thiệu nhìn biết cô co tay lại, cười mắng: “Nếu sợ, sau này đừng để mình bị ốm.”

“Con biết rồi.” Tư Ngôn khẽ nói đồng thời lại cười cười.

Tư Thiệu thấy cô đã tỉnh hẳn, nghĩ đến việc cô cả ngày chưa ăn gì liền muốn đi xuống lầu mua đồ ăn cho cô, sắp xếp ổn thỏa cho cô rồi đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Tư Thiệu đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình, Tư Ngôn cảm thấy quá yên tĩnh, dường như tiếng từng giọt từng giọt nước truyền vào người, cô đều nghe rất rõ, cô rất không thích sự yên tĩnh quá mức này, cô vốn không phải là người như vậy.

Căn phòng này, cô thấy rất quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra đây chính là bệnh viện Kỳ Dục nằm một tháng trước đó, bố cục của căn phòng rất giống phòng bệnh của Kỳ Dục nằm, không biết có phải là một phòng hay không, Tư Ngôn bỗng nhiên cảm thấy thật có duyên với cái bệnh viện này, mới đi chưa lâu đã phải quay lại.

Khung cảnh quá quen thuộc khiến Tư Ngôn cảm thấy rất không thoải mái, nhìn nước truyền vẫn còn một ít, không thể truyền hết ngay được, liền dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trong lúc mơ màng, cô dường như nghe thấy tiếng mở cửa, có người bước vào, cô cũng không mở mắt, chỉ cất giọng khàn khàn nói: “Mẹ đã về rồi à? Có mua cháo ở quán con thích không?”.

Qua một lúc, cô không thấy có tiếng của Tư Thiệu, nhưng rõ ràng cô cảm thấy có người đứng ở bên cạnh cô, một cảm giác mơ hồ nhanh chóng bao trùm lấy cô, một tia sáng loé lên trong đầu, vừa định mở mắt liền cảm thấy một làn hương quen thuộc bỗng nhiên sát lại, cô chạm vào một vòng tay ấm áp, nước mắt lập tức rơi xuống.

Cô đương nhiên biết người đang ôm cô là ai, mùi hương quen thuộc như vậy, cái ôm quen thuộc như vậy, không phải Kỳ Dục thì còn có thể là ai?

Kỳ Dục ôm cô thật chặt, chặt đến mức muốn hòa tan cô vào trong chính mình, không bao giờ chia lìa nữa, sau khi nghe được Trình Hải An nói qua điện thoại cô sốt đến 39 độ, còn hôn mê bất tỉnh anh vô cùng sốt ruột, hận không thể mọc cánh bay về bên cô, vừa may Mặc Sinh đã tìm thấy, anh liền mua vé máy bay nhanh chóng quay về.

Khi anh mở cửa phòng bệnh, nhìn thấy Tư Ngôn yếu ớt nằm trên giường bệnh, hai má vốn hồng hào giờ trở nên trắng bệch, môi chỉ còn làn da khô héo, cô nhắm mắt, nhìn đáng vẻ mệt mỏi đó, lòng anh đau thắt lại, bản thân hối hận không luôn ở bên cô khi cô bị bệnh.

Đến khi cô mở miệng nói, giọng khàn khàn đâm thẳng vào tim anh, anh không kìm nén nổi nữa, cúi người ôm lấy cô, may thấy cảm giác ấm áp mềm mại vẫn còn, Kỳ Dục thở phào.

Tư Ngôn để mặc Kỳ Dục ôm rất lâu, đến khi cô cảm thấy không thể thở được nữa mới đưa tay đẩy ngực anh: “Kỳ Dục, em khó chịu.”. Nghe thấy vậy, Kỳ Dục vội vàng buông lỏng tay, khắp mặt lo lắng hiện rõ: “Khó chịu chỗ nào?”.

Tư Ngôn ngại ngùng cười: “Em không thở nổi nữa.”.

Kỳ Dục ngẩn ra, bỗng nhiên cũng hé môi cười, cuối cùng chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Tư Ngôn thấy nước truyền sắp hết, liền ấn chuông, sau đó để Kỳ Dục trốn trong nhà vệ sinh, đợi rút kim ra, Tư Ngôn mới gọi Kỳ Dục, nhìn cảm lún phún râu của anh bỗng nhiên bật cười, nói giọng khàn khàn: “Nói không chừng không ai nhận ra anh, chưa ai từng thấy anh nhếch nhác như vậy.”.

“Nhếch nhác?” Kỳ Dục khê chau mày, vào lại phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi của mình qua gương, anh xoa xoa cằm đi ra, : “Em nói râu anh hả?”.

“Ừ, cũng tốt.” Tư Ngôn cười, “Có phong vị của người nam nhân trưởng thành.”

Kỳ Dục không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh Tư Ngôn, cầm lấy bàn tay vừa bị cầm kim truyền của cô, nắm trong lòng bàn tay mình, ủ ấm cho cô.

Tư Ngôn nhìn biểu cảm chăm chú trên khuôn mặt của anh, trong lòng ấm áp, trong mắt lại ươn ướt: “Em cứ nghĩ rằng ngày mai anh mới trở về.”.

“Vốn định là ngày mai.” Kỳ Dục thần nhiên nói.

“Là vì em sao?” Tư Ngôn nhếch môi cười, đuôi mắt ánh lên tia hạnh phúc., “Kỳ Dục, là vì em bị ốm cho nên anh mới vội quay về sao?”

Kỳ Dục không nói gì, động tác của tay cũng không dừng lại.

Tư Ngôn cũng không ép anh nói, cô chỉ cần biết anh vì cô là đủ rồi, cô biết rằng con người anh không biết nói những lời ngọt ngào, còn chẳng dám hy vọng anh nói những lời dễ nghe một chút.

“À, sức khỏe của bác gái vẫn ổn chứ?”

“Hả?” Kỳ Dục thất thần, sau đó mới hồi phục lại, “Ừ, vẫn ổn.”

Tư Ngôn thêm một lần nữa chứng thực anh về Tân Hải tuyệt nhiên không phải vì Lâm Mạn Văn, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vì động tác của anh dịu dàng hơn, cô không nên ghen tị, đó là em gái của anh, nếu cô và anh mãi ở bên nhau, vậy sau này cô ấy cũng là em gái của cô, cũng là người thân của cô. Tư Ngôn tự nói với mình.

34. Chương 34: Em Nghĩ Cái Gì Cũng Thật Đơn Giản!

Hai người đang thâm yêu trộm nhớ liếc mắt đưa tình nhìn nhau, không hề nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở, cho đến khi tiếng ho khê cổ kim chế của Tư Thiều vọng lại, ánh mắt hai người mới rời khỏi nhau. Mặt Tư Ngôn đỏ ửng lên, đưa mắt nhìn sang Tư Thiều.

Tư Thiều tủm tỉm cười tinh nghịch, chậm rãi tiến về phía họ, trao cho Kỳ Dục chiếc cặp lồng vẫn còn nóng đang cầm trên tay và dặn dò: “Cho con bé ăn đi, cả ngày chẳng ăn gì, chắc là đói rồi.”. Giọng rất cưng chiều.

Kỳ Dục gật gật đầu, nhìn Tư Thiều quay người đi khỏi mới mở chiếc cặp lồng vẫn còn nóng hôi hổi ra, có chút lạ lẫm, ngượng ngịu khi cho Tư Ngôn ăn cháo. Tư Ngôn cũng thấy không quen nhưng vẫn mặc sức tận hưởng cảm giác được Kỳ Dục chăm sóc mình, nhìn anh cười tít mắt.

Tư Ngôn tuy bụng đói nhưng mồm lại chẳng muốn ăn, giờ được Kỳ Dục dịu dàng chăm sóc như vậy, cô đã ăn hết sạch cặp lồng cháo, và khi lau mồm không tìm được đã “ợ” lên một tiếng, cô xấu hổ liếc nhìn Kỳ Dục.

Kỳ Dục sắc mặt bình tĩnh (làm như không có chuyện gì), đi vào nhà tắm rửa sạch cặp lồng rồi mang ra để lên bàn phía đầu giường, sau đó ngồi xuống bắt đầu chất vấn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vô duyên vô cớ lại sốt?”.

“Ừ, không phải thế!” Tư Ngôn liếc trộm, thấy sắc mặt anh có vẻ nghiêm trang nghị, nhưng cô cũng không cảm thấy căng thẳng, rụt rè trả lời: “Tại tôi qua em vô ý nên đã bị ngã xuống nước.”.

“Ngã xuống nước?” Kỳ Dục chau mày, hỏi: “Vô duyên vô cớ lại ngã xuống nước?”.

Tư Ngôn biết chắc chắn không thể giấu được Kỳ Dục, do dự một lát rồi đem toàn bộ sự tình ra kể cho anh nghe, nhưng đương nhiên giấu nhẹm chuyện Kỷ Huyền đã đưa cô về nhà anh ta. Sau khi kể xong, cô liếc trộm xem anh phản ứng thế nào, thấy sắc mặt không tối lại mới thở phào nhẹ nhõm. Cô tiếp tục nói: “Em cũng không ngờ lại bị sốt, nhưng bây giờ đã hết sốt rồi, anh sờ thử mà xem!”. Cô vừa nói vừa kéo tay anh đặt lên trán mình, để chứng thực cho anh thấy mình đã hết sốt.

Kỳ Dục để tay lên trán cô một lúc, thấy rõ là không còn nóng nữa mới yên lòng, nói: “Sau này đừng có quan tâm đến chuyện đâu đâu nữa nhé!”.

“Đương nhiên, đương nhiên rồi, sau này em nhất định sẽ lấy an toàn tính mạng làm trọng, không quan tâm đến những chuyện vớ vẩn nữa!” Tư Ngôn gật đầu lia lịa, trước là để đảm bảo sẽ không tái phạm, sau mới mím môi nói: “Nhưng mà, Kỳ Dục, chẳng lẽ không còn cách nào giúp Lạc Vũ Nghiên nữa sao? Thực ra em rất thông cảm với cô ấy, Nam Nam còn nhỏ như thế mà đã thật đáng thương. Anh có còn nhớ em đã từng nói, em cũng bị bệnh tim bẩm sinh không, nhìn thằng bé em lại nhớ đến mình hồi nhỏ, trước khi làm phẫu thuật, em chẳng bao giờ dám đi chơi với ai, giống hệt Nam Nam bây giờ.”.

“Còn đau không?” Kỳ Dục đột nhiên ngược mắt lên, hỏi một câu chẳng liên quan gì đến chủ đề đang nói.

“Hả?” Tư Ngôn ngây ra một lúc, sau đó mới hiểu ý anh muốn hỏi tình trạng tim của mình bây giờ, vội vàng lắc đầu, đặt tay lên ngực, cảm nhận được nhịp tim đang đập khỏe mạnh, cô cười nói: “Không đau, giờ đã phục hồi rất tốt, không có vấn đề gì nữa.”.

Kỳ Dục nghiêng người, áp tay lên bàn tay đang đặt trên ngực của cô, dẫu dẫu môi nói: “Trước nay anh chỉ quan tâm đến người anh muốn quan tâm, em cũng biết là anh không thích quản những chuyện không liên

quan đến mình, anh cũng khuyên em đừng nên bận tâm làm gì, sự việc không đơn giản như em nghĩ đâu, lúc nào em cũng nghĩ mọi người, mọi việc đều quá đơn giản, như vậy không tốt chút nào cả.”.

Tư Ngôn thấy hơi nhụt chí, thực ra cô biết tính Kỳ Dục, anh không quan tâm đến bất cứ ai, ngay như chuyện của cô, nếu xảy ra cách đây một tháng, thì e là anh cũng chẳng quan tâm, vì thế, về căn bản, cô không nên yêu cầu anh phải phá vỡ nguyên tắc vì mình, nghĩ ngợi một lát, trong lòng chợt thấy trĩu nặng, gỡ tay anh ra rồi tựa lưng vào thành giường, hơi khép mắt lại và khẽ nói: “Em biết rồi, Kỳ Dục, em thấy hơi mệt, có thể ngủ một lát được không? Anh vừa mới quay lại, hay về khách sạn nghỉ ngơi đi!”.

“Ngủ đi!” Kỳ Dục không thích cái ngữ điệu của cô chút nào, như thể muốn chấm dứt mối quan hệ của hai người vậy, anh đành đứng dậy, xoa xoa đầu cô, nói: “Anh sẽ ở đây với em.”.

“Không cần đâu.” Tư Ngôn mở hé mắt, nhìn anh cười trêu mếu: “Em không sao, lát nữa mẹ em sẽ quay lại ngay thôi, ngày mai em có thể ra viện rồi, anh cứ về khách sạn đi, ở đây người đông nhiều tai mắt lắm, không tốt đâu.”

Tuy Tư Ngôn nói rất nhẹ nhàng, lại cũng rất có lý nhưng Kỳ Dục vẫn thấy trong lòng không được thoải mái, anh thấy hơi bối rối, nhìn không ra cô có biểu hiện gì khác biệt, nhưng vẫn thấy sao ấy. Kỳ Dục muốn ở lại, nhưng về mặt Tư Ngôn như hiện rõ chữ “anh đi đi”, anh do dự một lát rồi cũng đồng ý: “Vậy anh đi trước đây, có gì thì liên lạc với anh nhé?”.

Tư Ngôn ngoan ngoãn gật đầu, cô không nói cho Kỳ Dục biết là điện thoại của cô vẫn tắt máy và để ở va li trong phòng khách sạn, cô không muốn nói, không biết vì lẽ gì, chỉ là bỗng nhiên trong lòng thấy không thoải mái, mà cảm giác đó lại khiến cô không muốn có Kỳ Dục ở bên nữa. Cô nghĩ hay là do mình quá hẹp hòi, hay là quá nhạy cảm, nói tóm lại, cô bỗng nhiên thấy không thích.

Kỳ Dục đi rồi, Tư Ngôn mở mắt ra, nhìn vào chỗ anh ngồi lúc nãy, giờ đã trống rỗng không, trong lòng có chút hối hận, có lẽ cô không nên vì người khác mà trút giận lên đầu anh, dù sao Kỳ Dục cũng không sai, là tính của anh như thế, cô thở dài, thấy hơi thất vọng về mình, vùi đầu vào trong chăn, không muốn nghĩ gì nữa.

Phòng bệnh này quá rộng, lại không có ai khác, nên cảm giác trống trải ủa về khiến Tư Ngôn thấy bức bối, khó chịu.

Vì đã ngủ quá nhiều, lại ăn quá no, nên Tư Ngôn không thể ngủ được nữa. Cô định ngủ để giết thời gian nhưng mắt cứ mở thao láo, trần trọc mãi, cuối cùng vừa mới thiếp đi thì cảm giác hình như cửa mở và có tiếng bước chân lại gần.

Cô hơi mơ màng, nghĩ là Tư Thiệu quay lại, bèn lẩm bẩm: “Mẹ Tư Thiệu à, mẹ không cần quay lại làm gì, con không sao đâu.”.

Đợi một hồi không thấy Tư Thiệu trả lời, Tư Ngôn bất giác tung chăn ra: “Mẹ quay lại khách sạn...”. Lời còn chưa nói hết, cô đã bị bóng dáng đứng ở đầu giường đó làm cho giật mình, buột miệng hỏi: “Sao lại là anh?”.

Người đến chính là Kỷ Huyền, anh ta khẽ mỉm cười, nhưng khi nhìn thấy mớ tóc như tổ quạ của Tư Ngôn thì không nhịn được cười phá lên: “Ừ, tôi đến xem xem cô đã khỏi ốm chưa.”.

“Cũng gần khỏi rồi.” Tư Ngôn không thích anh ta tí nào, nhưng xét thấy anh ta đã từng cứu mình, về tình về lý cũng không thể châm chọc anh ta như trước được, nên cô cố gắng tiết chế giọng nói của mình, cố gắng nói nhẹ nhàng hơn, nhưng đương nhiên cũng không tránh khỏi vài phần cay nghiệt.

“Xem ra đúng là đỡ nhiều rồi.” Kỷ Huyền mỉm cười ngồi xuống đúng chỗ Kỳ Dục ngồi vừa nãy, miệng vẫn cười cười nhìn Tư Ngôn: “Hey hey, nhìn thấy ân nhân cứu mạng mà cô chẳng nói được lời nào tốt đẹp cả!”.

Tư Ngôn đang mãi nhìn chiếc ghế băng bị anh ta ngồi vào, nghe thấy anh ta nói vậy mới định thần trở lại, hỏi: “Ồ, thế anh muốn tôi nói điều tốt đẹp gì với anh?”.

“Ví dụ như nói xem, cô đột nhiên bị ngã xuống ao thế nào, sao hả?”

Giờ Tư Ngôn đã hiểu, thì ra anh ta đến là để tìm hiểu chân tướng sự việc, nhưng cô vẫn phải đề phòng anh ta, hơn nữa, Lạc Vũ Nghiên chắc chắn không hy vọng Kỷ Huyền biết cô ấy đã có con, chẳng phải cô ấy nói

trước mắt vẫn còn cần đến anh ta sao? Thế là cô bĩu bĩu môi, bình tĩnh nói: “Nửa đêm đường trơn, không cẩn thận nên bị ngã.”

Kỷ Huyền đột nhiên phá lên cười: “Cô muốn biến cô thành con cóc hay xem tôi là con thằn lằn vậy?”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Ừm, ví dụ như Nam Nam...” Kỷ Huyền thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Cô hy vọng tôi sẽ giúp cô ấy?”

Tư Ngôn sững sờ, cô thực sự không ngờ, trong khi Lạc Vũ Nghiên luôn muốn che giấu sự thật, thì Kỷ Huyền lại biết rõ chân tướng từ lâu nhưng không nói ra, trong lòng cô chợt thấy dịu hơn, cảm giác từ trước đến giờ mình chưa từng hiểu rõ con người của Kỷ Huyền: “Ý của anh là gì?”

“Người con gái ở bên cạnh tôi, sao tôi có thể không biết một tí gì về cô ấy chứ? Chẳng qua cô ấy vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không gây rắc rối gì cho tôi, tôi hà tất phải phanh phui ra chứ? Cô nói có đúng không?” Kỷ Huyền mỉm cười, nhưng trong nụ cười đó lộ rõ vẻ nham hiểm.

Giây phút này, Tư Ngôn cuối cùng mới hiểu rõ người đàn ông trước mặt mình. Anh ta không chỉ bốn cọt với đời mà còn là một người vô cùng nham hiểm,. “Anh biết từ lâu rồi? Vấn đề mặc cô ấy diễn trước mặt anh? Như thế anh cảm thấy vui lắm à? Mãn nguyện lắm sao?” Cô không thể nào lý giải được cách nghĩ của Kỷ Huyền.

“Vui mừng? Mãn nguyện?” Kỷ Huyền giơ tay gãi gãi vào sống mũi mình, từ từ nhắm mắt lại, cười nói: “Chỉ là tôi không muốn vạch trần ra mà thôi.”

“Vậy hôm nay anh đến đây là có ý gì?” Tư Ngôn nhận thấy mình thực sự không hiểu anh ta nghĩ gì nữa, chỉ có thể từ bỏ ý định thăm dò mà hỏi thẳng anh ta thôi.

“Hey, tôi vốn không muốn quan tâm đến chuyện này, nhưng kể từ khi cô cũng tham gia vào, tôi nghĩ, như thế cũng thú vị, cô thấy sao?”

“Thú vị?” Tư Ngôn chau mày, thật không ưa nổi cái thái độ của anh ta., “Thế rồi sao? Anh muốn giúp đỡ Lạc Vũ Nghiên?”

“Sai rồi!” Kỷ Huyền giơ ngón trỏ lên hươ hươ, rồi nói: “Là giúp cô đấy chứ.”

“Giúp tôi? Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?”

“Nhưng xem ra cô rất muốn giúp Lạc Vũ Nghiên, nếu như cô muốn, tôi sẽ giúp cô, đương nhiên, cũng chính là giúp cô ấy, có điều đó chỉ là diễn thôi, chứ không phải cảnh thực nơi hậu trường, đối phó với cô ấy chẳng có gì khó khăn cả.” Anh ta đá đá lông nheo.

Tư Ngôn do dự một lát rồi hỏi: “Điều kiện của anh là gì?”

“Tôi chỉ hy vọng cô luôn nhớ là tôi đã từng giúp đỡ cô, hoặc nhớ là, tôi vì cô nên mới giúp đỡ người khác, sao hả?” Kỷ Huyền dẫn dụ.

“Đấy mà cũng coi là điều kiện à?”

“Dù sao cô cũng không thiệt thòi gì, đúng không?”

Tư Ngôn nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc, cô phải nên làm như thế nào mới phải, nhưng trước mắt, trái tim đã mách bảo cô nên đồng ý, trước nay cô vẫn luôn nghe theo trái tim mình, vì thế cô gật đầu: “Được, tôi đồng ý, nhưng anh sẽ đối phó với Cảnh Dao như thế nào?”

“Cô muốn tôi đối phó thế nào? Theo như tôi được biết thì cô ta đối với Kỳ Dục dường như có lỗi nghĩ không nên có, cô có muốn tôi giúp cô hả giận không?”

Tư Ngôn thật sự rất ghét cái thái độ của anh ta: “Không cần! Dù sao người ta cũng là con gái, không nên quá tàn nhẫn.”

“Hey, phụ nữ không nên quá giàu lòng nhân ái.” Kỷ Huyền lắc lắc đầu., “Nhưng cô giàu lòng nhân ái, tôi thấy cũng hay hay, có điều dẫu sao cũng là con gái, cô nên an phận một chút thì tốt hơn.”

Tư Ngôn không muốn nói với anh ta lời nào nữa, bèn cố ý ngáp một cái: “Thôi được rồi, anh đã nói xong chưa? Tôi buồn ngủ rồi, có thể để tôi nghỉ ngơi một chút được không?”

“Ồ ờ, thật là chẳng có chút tình nghĩa gì! Thôi ngủ đi, tôi đợi cô ngủ rồi sẽ đi.”

Tư Ngôn không muốn đôi co với anh ta nữa, đành trở mình, quay lưng về phía anh ta, cứ nghĩ không thể ngủ được, ai dè nằm một lúc thì thiếp đi, cuối cùng cũng không biết Kỷ Huyền rời đi từ lúc nào.

35. Chương 35: Rốt Cuộc Đang Học Hạc Chuyện Gì

Ngày hôm sau, Tư Ngôn để mặc Tư Thiệu đưa mình trở lại khách sạn, mới khỏi bệnh ốm nên cô cũng chẳng không đến trường quay, cả ngày nằm lì ở khách sạn nghỉ ngơi.

Bởi vì Kỳ Dục giữa đường gặp nạn phải nghỉ dưỡng một tháng, nên giờ cảnh quay nào cũng phải có mặt anh ấy, những cảnh quay ban đêm cũng rất nhiều, Kỳ Dục không bao giờ kêu mệt, gắng sức làm một thời gian dài, đến khi một lần suýt xảy ra chuyện, mọi người mới để ý, không dám thúc ép anh ấy nữa.

Nhưng đã gần nửa tháng rồi, mà trong gần nửa tháng này, Tư Ngôn lúc nào cũng ở trong phòng, còn Kỳ Dục luôn phải ở ngoài trường quay, cho nên kể từ hôm hai người gặp nhau chốc lát trong bệnh viện, cũng coi như lâu rồi chưa gặp lại.

Tư Ngôn thật sự muốn đến trường quay xem sao, nhưng lại bức Kỳ Dục đến một cuộc điện thoại cũng không thêm gọi ình, nên cô thấy hơi khó xử, đành nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng rốt cuộc cũng không kìm chế được bao lâu, nghĩ đi nghĩ lại thấy dù sao mối quan hệ này lúc đầu cũng là do cô mặt dày mày dầy gidành lấy, nên giờ mất mặt thêm lần nữa cũng chẳng sao. Tư Ngôn nôn nóng thay quần áo, lần đầu tiên ra khỏi phòng sau nửa tháng. Cô hỏi mẹ xem địa điểm trường quay ở đâu rồi vội vàng vàng chạy đến đó.

Tư Ngôn lần này đến rất kịp thời, không ngờ đến mới biết, vì cảnh quay của Kỳ Dục lại là cảnh hôn nhau.

Vì cảnh hôn nhau đó mà mọi người đã đôi co rất lâu rồi, Kỳ Dục thì kiên quyết đòi thay diễn viên khác, còn đạo diễn lại một mực không đồng ý, nói người khác không thể diễn tả được trọn vẹn cảm xúc, hơn nữa trong bộ phim này, đây là cảnh hôn nhau duy nhất của nam nữ diễn viên chính, cho nên đạo diễn hy vọng có thể thể hiện một cách tốt nhất, nhưng Kỳ Dục không chịu, đạo diễn cũng không còn cách nào, vì vậy cứ đôi co mãi, Lạc Vũ Nghiên cảm thấy hơi khó xử, nhưng cũng ngại không nói gì.

Khi mới đến trường quay, Tư Ngôn vẫn chưa biết nội tình, thấy bọn họ mãi chưa quay nên mới hỏi Tư Thiệu lý do vì sao, nghe xong cô liền tủm tỉm cười, Kỳ Dục có vẻ hơi thuần khiết quá, anh ấy không thích gần gũi với người khác, trừ phi là người anh ấy thích, vì thế mới cương quyết đòi thay diễn viên.

Kỷ Huyền phải quay cảnh sau nên lúc này cũng đang đứng một bên chờ đợi, thấy Tư Ngôn đến liền bước lại gần, cười hi hi nói: “Kỳ Dục quả là giống một liệt nữ trung trinh (chỉ người con gái thà chết cũng quyết bảo vệ trinh tiết)!”.

Tư Ngôn trợn mắt nhìn anh ta: “Không như anh là một kẻ trắng hoai!”.

Kỷ Huyền bị cô chẹn họng thì lập tức cười cười nói: “Ồ Aiz aiz, giận rồi à? Tôi đang khen anh ta đấy chứ?”.

Tư Ngôn không thêm quan tâm đến anh ta nữa, chăm chú nhìn ra trường quay. Lúc này, vừa vặn Kỳ Dục quay người sang, nhìn thấy Tư Ngôn đang đứng cạnh Kỷ Huyền, ánh mắt chợt tối sầm lại, đã nửa tháng nay anh không nhìn thấy cô, vì quá bận rộn nên cũng không liên lạc gì, anh cứ nghĩ sẽ được gặp cô ở trường quay, không ngờ cô lại không gọi điện cho anh cũng không đến trường quay. Đúng lúc anh sắp nổi cáu, không đồng ý quay cảnh này, thì người giải quyết được tình thế lại xuất hiện.

Kỳ Dục lạnh lùng nhìn Tư Ngôn, rồi lại nhìn vị đạo diễn đang khuyên bảo mình hết nước hết cái, trong lòng đột nhiên có suy tính, mấp máy môi nói: “Tôi chấp nhận tiếp tục quay, nhưng phải thay người.”.

“Thay người?” Đạo diễn chạy mày., “Cậu muốn người khác diễn thay cậu cảnh này? Ai? Kỷ Huyền cũng cao bằng cậu nhưng hình thể lại không giống nhau.”

“Không phải. Đạo diễn, là cho người khác đóng thay Lạc Vũ Nghiên.”

Lạc Vũ Nghiên nghe xong cảm thấy hơi sốc, vội ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Dục, dường như không thể ngờ anh ấy lại gây khó dễ ỉnh trước đám đông như vậy, muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng lại bị đạo diễn cắt ngang: “Câu nói xem, là ai?”

Kỳ Dục mặc kệ mọi người, lập tức chỉ tay về phía Tư Ngôn, khẳng định chắc chắn: “Là cô ấy.”

Lạc Vũ Nghiên nhìn theo tay Kỳ Dục chỉ, khi thấy Tư Ngôn thì dẩu dẩu môi, cô nghĩ Tư Ngôn đã từng giúp đỡ mình, nên không so đo nữa, cô cũng thấy đáng về khó xử của Kỳ Dục, nếu anh ấy mà nổi cáu thì có trời mới ép được. Vì thế, cô vội vàng đưa ra ý kiến của mình: “Tư Ngôn và tôi thân hình cũng tương đương nhau, tôi không có ý kiến gì.”

Đạo diễn bị Kỳ Dục làm cho rối tinh rối mù, giờ thấy anh nhượng bộ nên cũng không có ý kiến gì, liền bảo Tư Ngôn đến quay thử.

Tư Ngôn đứng một bên nhìn thấy ánh mắt không vui của Kỳ Dục liền biết mình vô tình đã chọc tức anh, giờ thấy anh chỉ tay về phía mình thì không hiểu tại sao, vô thức lùi lại phía sau một bước, trong lòng hơi hoảng.

Đến khi trợ lý đạo diễn lại gần nói với cô đầu đuôi sự việc, sau đó mời cô ra quay diễn thử thì cô mới tỉnh ngộ, vội vàng trốn ra đằng sau Tư Thiệu, lắc đầu cự tuyệt: “Không được không được, tôi không đóng đâu, tôi không biết diễn như thế nào cả, mọi người bảo Lạc Vũ Nghiên ấy, chẳng phải cô ấy diễn rất tốt sao?”

Người trợ lý cảm thấy khó xử, nói: “Nhưng Kỳ Dục nói anh ấy sẽ không nhận vai này trừ phi cô phải diễn thay. Cô Tư Ngôn à, mong cô chăm chú một chút, đi, đóng thử được không?”

Tư Ngôn do dự, đây không phải cảnh quay bình thường, mà là cảnh hôn nhau! Tuy không phải cô chưa từng hôn Kỳ Dục, nhưng giữa bàn dân thiên hạ thế này, cảm giác không giống nhau, cô cần cần môi, không biết lựa chọn đằng nào mới phải.

Tư Thiệu thấy vẻ mặt bối rối của Tư Ngôn thì nở nụ cười âm áp, nói: “Ngôn Ngôn, con thử xem!”

“Có được không ạ?” Tư Ngôn vẫn vẻ mặt bối rối.

“Đương nhiên, con không tự tin vào bản thân à?”

Tư Ngôn cắn môi cười cười, cúi xuống ôm lấy Tư Thiệu, nói: “Vâng, con tin mẹ”. Cô thấp thỏm cùng người trợ lý đi đến trước mặt Kỳ Dục, rụt rè liếc anh một cái rồi quay người về phía đạo diễn, ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Đạo diễn biết Tư Ngôn là con gái của Tư Thiệu, nên cũng rất vui vẻ, nói cho cô bối cảnh cụ thể xong liền bảo Kỳ Dục đưa cô ra diễn thử.

Kỳ Dục nhìn Tư Ngôn chằm chằm rồi thấp giọng lạnh lùng nói: “Tại sao không liên lạc với anh, cũng không đến trường quay?”

Tư Ngôn bị nhìn chằm chằm thì hơi chột dạ, thấp giọng nói: “Chẳng phải em bị ốm sao!”

“Bị ốm?” Kỳ Dục cười lạnh lùng, rồi đột nhiên đưa tay ra, ôm lấy ngang eo Tư Ngôn, kéo cô áp sát người mình, rồi cúi xuống, dẩu môi nói: “Rốt cuộc đang học hặc không bằng lòng chuyện gì? Trách anh không giúp em à?”

Tất nhiên Tư Ngôn không dám nói cho Kỳ Dục biết cô đã nhờ Kỷ Huyền giúp chuyện đó rồi, chỉ có thể cười ngượng, nói: “Đâu có đâu có! Em có không bằng lòng chuyện gì đâu học hặc gì đâu, thật đấy! Kỳ Dục, ở đây có bao nhiêu người nhìn, anh có thể bỏ tay ra được không? Xấu hổ quá đi!”

Kỳ Dục cười; “Đang diễn thử mà!”

“Anh nghiêm túc một chút đi!” Tư Ngôn nhú mày, “Nếu sớm biết anh bắt em thế vai là để chất vấn, thì em đã không đồng ý rồi!”

Kỳ Dục nghiêng người ra trước, áp trán mình vào trán cô, cười nói: “Đây là đang diễn đấy, cảnh này chỉ có hôn thôi, không có động tác nào khác nữa, cảnh hôn nhau bên bờ sông.”

Khi Kỳ Dục nói, hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô, khiến hai má cô đỏ ửng, gơ tay lên đẩy anh ra, một mình đứng một chỗ, không dám nhìn anh nữa.

Đạo diễn lại thấy hai người diễn rất đạt, liền bảo Tư Ngôn đi thay quần áo của Lạc Vũ Nghiên, rồi sau đó chuẩn bị diễn chính thức.

Vì là diễn thay nên đương nhiên không thể để nhìn thấy mặt, chỉ có thể quay cảnh từ xa và sát gần. Cảnh quay này không yêu cầu gì khác, chỉ cần hai người đứng ở ven sông, sau đó hôn nhau là xong, cho nên cũng không quá khó.

Mặt trời chiều đã chệch về phía tTây, hai người đứng đối diện nhau, xen giữa họ chỉ có tia nắng ấm áp, từ xa, bóng dáng hai người chỉ còn là những đường nét hư ảo, không nhìn rõ mặt. Kỳ Dục trong ánh hào quang rực rỡ đó, đã từ từ nâng cằm Tư Ngôn lên, vẻ mặt lạnh lùng thường ngày lúc này đã được thay thế bằng vẻ dịu dàng ấm áp, nhìn Tư Ngôn đã khép bờ mi lại, anh cũng từ từ nhắm mắt, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn êm dịu.

Tư Ngôn rung mình một cái, cảm giác tê tê ập đến trong nháy mắt, cô thấy mình như đứng không vững, nhưng Kỳ Dục đã đỡ lấy eo cô, Tư Ngôn sợ mình sẽ sớm gục xuống. Khi mới bắt đầu, Kỳ Dục vô cùng dịu dàng, nhưng sau khi tách được môi cô ra, lưỡi anh liền thọc sâu vào trong miệng cô và bắt đầu mặc sức càn quấy, như thể muốn trút hết những tức giận vào đó cho cô biết, anh hôn cô mãnh liệt, quần quện lưỡi cô không rời.

Trong lúc cô sắp quên là mình đang quay phim, thì đạo diễn hô lên một tiếng khiến cô định thần trở lại, vội vàng muốn tách ra, nhưng không ngờ Kỳ Dục cố tình khiêu khích chỗ nhạy cảm nhất trong miệng cô thêm một lúc nữa rồi mới chịu buông ra, sau đó nháy nháy mắt về phía cô cười tủm tỉm.

Tư Ngôn che miệng nhìn Kỳ Dục với vẻ trách móc, nhưng Kỳ Dục lại chỉ liếc nhìn cô cười cười rồi hỏi đạo diễn: “Được chưa?”.

Đạo diễn dùng tay ra hiệu là đã Oook rồi cười nói: “Rất tốt, diễn thật lắm!”.

Mặt Tư Ngôn đỏ ửng, chu môi lên vào thay quần áo rồi chạy vội ra chỗ Tư Thiệu, ngồi nấp một chỗ không dám nhìn ai.

Tư Thiệu biết rõ mối quan hệ của hai người, đương nhiên cũng nhìn ra vừa nãy Kỳ Dục cố ý làm khó Tư Ngôn, nhưng bà không nói thẳng ra, bà có thể thấy rõ tình cảm của Kỳ Dục đối với Tư Ngôn qua ánh mắt anh, cho nên bà không hề ngăn cản hai người hẹn hò.

Kỷ Huyền mỉm cười tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh Tư Ngôn, vui mừng đặc ý: “Này, hình như là hôn lưỡi.”.

Mặt Tư Ngôn vốn đã đỏ thẹn giờ lại được dịp đỏ ửng lên, hương vị của Kỳ Dục vẫn còn lưu lại trong miệng, cô cắn cắn môi, nhìn chằm chằm Kỷ Huyền không nói gì, nhưng đôi môi sưng vù và hai má ửng hồng đã thú nhận tất cả.

Kỷ Huyền vỗ vỗ nhẹ vào mặt cô, nói: “Căng thẳng như thế làm gì? Hey, căng thẳng như thế chỉ tổ người khác nghi ngờ cô và Kỳ Dục có quan hệ với nhau thôi.”.

“Tùy anh, thích nói gì thì nói.” Dù sao nói chuyện với Kỷ Huyền, bản thân cũng toàn bị lép vế, cho nên cô dứt khoát không thèm tranh luận với anh ta, mặt cô không dày bằng anh ta, đấu làm sao lại chứ.

Kỷ Huyền cười phá lên: “Tôi đột nhiên nghĩ ra một cách trừng phạt Cảnh Dao, cô cứ đợi mà xem.”.

“Anh sẽ làm thế nào?” Tư Ngôn vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Đối với cô chỉ có lợi không có hại, cô không cần phải bận tâm.”

“Thế còn Cảnh Dao? Anh không nên làm gì quá đáng quá.”

“Tôi biết chừng mực mà.” Kỷ Huyền cười, vừa mới vất chtréo chân thì nghe tiếng người trợ lý gọi, anh ta cúi xuống vỗ vỗ nhẹ lên đầu Tư Ngôn, sau đó đứng dậy, nói: “Cô cứ đợi là được rồi.”.

Tư Ngôn nhìn anh ta rời đi, bĩu bĩu môi, anh ta nói cứ mập mà mập mờ. Tuy nhiên so với thời gian đầu, ấn tượng của cô đối với Kỳ Duyên đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất cô cũng biết, Kỳ Duyên sẽ không hại cô. Có lẽ là do tính cách anh ta hơi lập dị, da mặt cũng dày một chút, nên cô thực sự chẳng cần so đo với anh ta làm gì.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng nói văng bên tai: “Đang nghĩ gì thế?”.

Tư Ngôn bị làm cho giật mình, quay đầu sang nhìn, là Kỳ Duyên, cô đâu dám nói chuyện với anh nữa, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho anh đi ra chỗ khác, nhưng anh vẫn cố tình ngồi xuống, không hề có ý định rời đi.

Tư Ngôn chán nản, đành mặc kệ anh vậy, nhưng cô thật không muốn tạo ra scandal.

36. Chương 36: Chỉ Đóng Cùng Em Mới Có Thể Chân Thực Được

Kỳ Duyên cứ ngồi lì bên cạnh Tư Ngôn, lại cộng thêm cảnh hôn nhau vừa nãy, nên mọi người ở trường quay cứ xì xào bàn tán.

Tại Tư Ngôn rất tinh, cô nghe được một vài lời không được hay ho lắm, trong lòng thấy hơi buồn bực, cộng thêm trường quay lúc này không còn cần đến sự giúp đỡ của cô nữa, nên cô quyết định rời đi.

Vì đang ở trong khu phố chuyên dành cho quay phim chụp ảnh, nên tất cả đều được xây dựng theo lối kiến trúc cổ, có lầu gác, hàng quán, còn có cả những con đường cổ nhỏ hẹp, Tư Ngôn một mình lang thang suy nghĩ, cũng không biết đã đi đến đâu, khi ngẩng lên mới phát hiện ra mình đã ở rất xa đoàn người, đi đến tận cuối con hẻm nhỏ hẹp có bức tường bị nứt.

Do trời đã bắt đầu tối, cô lại không mang theo điện thoại, nên không dám ở bên ngoài quá lâu, đang định quay người trở về thì cảm thấy có một lực kéo lấy cánh tay mình, sau đó bị người ấy ép sát vào tường, hai người áp vào nhau, khoảng cách rất gần.

Khi Tư Ngôn vừa bị người ấy ép sát vào tường thì theo phản xạ muốn chống cự lại, nhưng khi người ấy áp vào mình rồi thì cô đã biết rõ người đó là ai, thì không chống cự quyết liệt nữa, chỉ hơi hơi cự nự một chút thôi. Khi hai ánh mắt giao nhau, cô lúng túng nói lí nhí: “Buông em ra.”.

“Không buông!” Kỳ Duyên quyết áu trĩ một phen, hai chân anh quặp lấy Tư Ngôn, một tay nắm chặt hai cổ tay cô, tay kia giữ cằm cô, nâng lên nhìn mình, nói giọng giận dỗi: “Em trốn cái gì hả?”.

Tư Ngôn ngoay ngoay lắc lắc đầu, muốn cho cằm mình thoát khỏi bàn tay anh, nhưng anh giữ quá chặt, nên cô đành bỏ ý định chống cự, mím môi nói: “Anh nói em trốn cái gì chứ? Giữa bao nhiêu người, anh bắt em thể thân diễn cảnh hôn nhau không nói làm gì, lại còn đến ngồi sát vào em, anh sợ có tin đồn em cũng sợ! Anh không nghe thấy mọi người nói gì sao?”. Cô nghĩ lại càng thấy tủi thân ảm ức, Kỳ Duyên không phải không biết hậu quả của những tin đồn là thế nào, vậy mà vẫn buông trôi bỏ mặc làm như vậy, thậm chí còn cố ý làm có những động tác mờ ám khiến người khác hiểu lầm, đây chẳng phải rõ ràng bắt cô đứng mũi chịu sào sao?

Kỳ Duyên cúi xuống, môi hai người chỉ cách nhau một centimet, thậm chí khi nói hơi thở còn hòa quyện vào nhau, có cảm giác lâng lâng mơ hồ, anh nói: “Nếu anh cùng người khác quay cảnh hôn nhau, liệu em có vui không?”. Nói xong anh đưa môi tiến sát vào môi cô, mơn trớn, sau đó anh lùa lưỡi mình vào trong miệng cô mút mát, rồi lại rút lưỡi về, tiếp tục giữ khoảng cách một centimet,: “Em muốn anh và Lạc Vũ Nghiên làm như thế này à?”.

Tư Ngôn bị anh hôn đến mức hai má đỏ ửng, câu hỏi của anh, cô đã biết đáp án, cô đương nhiên không muốn anh và Lạc Vũ Nghiên gần gũi thân mật như vậy, nhưng chỉ là đóng phim thôi, đâu có quá gần gũi như thế! Cô lí nhí giọng ảm ức: “Làm gì có ai đóng phim mà lại hôn lưỡi chứ!”.

“Chẳng phải đạo diễn nói cần phải đóng như thật sao?” Anh tiến sát tới, áp môi mình vào môi cô, giọng rất nhẹ, ý thức mơ hồ: “Chỉ đóng cùng em mới có thể chân thực được!”.

Tư Ngôn cảm thấy Kỳ Dục hiện tại với anh trước đây mà cô từng quen biết thật quá khác biệt, ngày ấy anh đối với cô rất lạnh nhạt, ngay cả nói nhiều thêm một câu cũng không, thế mà bây giờ, thỉnh thoảng anh còn nói những câu yêu đương ngọt ngào để cô vui, cô không thể phủ nhận, khi nghe Kỳ Dục nói những lời này, cô thấy rất vui, như thể mình chứng anh là của cô vậy. Nhưng cô không dễ để anh chuyển chủ đề, vẫn hậm hực nói: “Thế anh không sợ có tin đồn với em à?”

“Không sợ.” Kỳ Dục buông tay đang giữ chặt hai tay cô ra, chuyển sang ôm lấy người cô, tì cằm mình lên vai cô, mặt anh chạm vào mái tóc dài của cô, anh hít một hơi thật sâu, tận hưởng hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ mái tóc cô, rồi lười biếng khép bờ mi lại: “Em chứ có phải ai khác đâu!”

Em không phải ai khác!

Tư Ngôn hiểu ý anh muốn nói gì, cô không phải người khác, cho nên cũng không giống như Cảnh Dao, vì có tin đồn này nọ với anh mà bị những fan hâm mộ của anh nhiech móc té tát đến mức không thể bước nổi lên sân khấu, vì cô không phải là người khác, nên cho dù mối quan hệ của họ bị phát hiện, anh cũng sẽ ra sức bảo vệ cô.

Tư Ngôn mỉm cười, chút vướng mắc trong lòng giờ đã theo gió bay đi, cô cũng giơ tay lên ôm lấy anh: “Em rất nhớ anh, em bị ốm nằm nhà, anh cũng không thèm đến thăm, anh còn dám đối diện với em cơ đấy!”

“Bận quá.” Kỳ Dục nói khẽ, như sợ làm tiêu tan khoảnh khắc đẹp đẽ này.. “Anh cũng nghĩ là em đang giận.”

“Chúng ta...” Cô đang định nói tiếp thì đột nhiên nhìn thấy hình như có một người đang đứng bên ngoài con hẻm, trong lòng lo lắng, vội vàng đẩy Kỳ Dục ra: “Bên kia có người.”

Kỳ Dục không ngẩng lên, chỉ thấp giọng nói: “Đừng ngẩng đầu lên!”

Tư Ngôn vội vàng vội mắt vào cổ anh, chỉ để lộ hai con mắt nhìn ra xa, người đó ngó nghiêng vào bên trong, sau đó dường như cất tiếng gọi một ai đó, giọng cô gái nũng nịu: “Nhìn xem, bên trong có hai người đang hôn nhau.”

Sau đó đi đến là một người đàn ông, anh ta nói khẽ: “Có gì hay ho mà nhìn, đi thôi!”

“Sao một chút “tế bào giải trí” anh cũng không có thể?” Cô gái dường như đầy vẻ oán trách, hậm hực nói.

“Sở Văn Thượng, em nhàn quá hóa rồ à?”

Giọng của hai người càng lúc càng xa, Tư Ngôn thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ cô gái có lắm “tế bào giải trí” đó xông vào thì có mà đi đời nhà ma.

Kỳ Dục ngẩng lên đúng lúc nhìn thấy Tư Ngôn thở phào một cái, vẻ mặt căng thẳng đã giãn ra, anh đột nhiên thấy tim mình đau nhói, hít một hơi thật sâu để cố kìm nén cảm xúc, đứng thẳng người lên rồi kéo tay cô, nói: “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Tư Ngôn nghiêng đầu sang hỏi anh.

“Em không đói à?”

“Ừm, có đói.” Tư Ngôn xoa xoa bụng, cười nói: “Đi ăn hả? Vậy quay về khách sạn cho anh thay đồ đi!”

“Không cần!” Kỳ Dục nghiêng răng, giận dữ nói, anh vẫn chưa quên cái vẻ mặt hậm hực của cô đối với mình.

Tư Ngôn cũng nhớ ra, liền ôm lấy cánh tay anh, cười nói: “Anh vẫn còn để bụng à, đúng là nhỏ mọn!”

“Kỳ Dục Kỳ Dục giơ tay lên gõ gõ vào trán cô: “Là anh nhỏ mọn hay là em quá đáng?”

“Ừm, em sai rồi!” Tư Ngôn trề môi, áp mặt vào cánh tay anh, nói: “Chúng mình ăn xong thì đi xem phim được không? Hôm nay anh không phải quay đêm chứ?”

Kỳ Dục không thích xem phim, nhưng thấy Tư Ngôn hào hứng như vậy, cũng không nỡ từ chối, chỉ gật đầu nói “được”. Tư Ngôn vui quá nhảy cẫng lên, tâm trạng lại vui vẻ như trước.

Lúc ở trong rạp, Tư Ngôn đã chọn phải bộ phim mình không thích, nên mới xem được nửa chừng, cô đã lẩn quay ra ngủ.

Kỳ Dục cảm giác đầu cô dựa vào vai mình, quay đầu sang nhìn thì thấy người đề nghị đi xem phim đã ngủ rất nhiệt tình, anh khẽ mỉm cười, cầm túi bông ngô trên tay cô để sang bên, sau đó điều chỉnh tư thế ngủ của cô, đắp chiếc áo khoác của mình lên người cô, rồi mình cũng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Đến khi Tư Ngôn tỉnh dậy thì phim đã kết thúc được một lúc rồi, nhìn xung quanh không còn ai thì giật mình “á” lên một tiếng, chiếc áo đắp trên người cũng rơi xuống đất, cô chẳng buồn cúi xuống nhặt, quay sang Kỳ Dục vốn cũng ngủ thiếp đi, lúc này đã tỉnh dậy, hỏi: “Kỳ Dục, người đâu hết rồi?”.

“Hết phim thì về thôi.” Kỳ Dục nói lẽ đương nhiên phải thế, sau đó nghiêng người cúi xuống nhặt áo lên, giữ giữ vài cái rồi mặc vào, ôm vai cô kéo cô đứng dậy, cùng bước ra khỏi phòng chiếu:, “Em ngủ lâu quá.”.

Tư Ngôn ôm đầu: “Anh cũng chẳng thèm gọi em, đây là lần đầu tiên mình đi xem phim cùng nhau mà!”.

“Còn có lần thứ hai.” Kỳ Dục nói một câu chặn họng cô., “Được rồi, thôi về khách sạn đi, cũng không còn sớm nữa đâu!”

Tư Ngôn thấy không hài lòng lắm về buổi hẹn hò đầu tiên này, nhưng nghĩ vẫn còn lần sau thì cũng không buồn nữa, ngoan ngoãn theo Kỳ Dục về khách sạn.

Tư Ngôn thực sự vẫn nghĩ đến chuyện Kỷ Huyền nói sẽ giúp Lạc Vũ Nghiên, nhưng cô không biết anh ta sẽ đối phó với Cảnh Dao thế nào, cho nên trong lòng vẫn thấy khúc mắc, đến tận mấy hôm sau, Trình Hải An đem kịch bản đến đặt trước mặt cô, nói đạo diễn muốn mình cô nhận vai, cô mới lờ mờ hiểu ra mọi chuyện.

Tư Ngôn không phải diễn viên, cũng chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, chỉ duy nhất một lần đóng thay Lạc Vũ Nghiên, ngoài việc cô có một người mẹ là diễn viên nổi tiếng ra, thì cô không biết mình có điểm nào chứng tỏ mình có thể diễn xuất.

Cô xem qua kịch bản, rồi hỏi Trình Hải An: “Anh Trình, Tthế này là sao?”.

“Tôi cũng không rõ.” Trình Hải An cũng không hay biết gì., “Nữ diễn viên chính trong bộ phim này vốn là Cảnh Dao đóng, không biết tại sao đột nhiên đạo diễn lại nói chuyển cho cô đóng, cô lại không phải là học chính quy ra, tôi thật sự không biết anh ấy nhìn ra điểm gì ở cô, hey, ý tôi không phải nói cô diễn không tốt, tôi chỉ thấy hơi khó hiểu thôi.”

Cảnh Dao? Tư Ngôn chợt hiểu ra, lẽ nào đây chính là biện pháp trừng phạt Cảnh Dao của Kỷ Huyền? Nhưng nếu cô nhận vai này, chẳng phải sẽ khiến Cảnh Dao oán hận sao? Trong lòng Tư Ngôn cảm thấy không thoải mái, sau khi nói chuyện với Trình Hải An xong, cô liền ra một chỗ gọi điện cho Kỷ Huyền: “Kỷ Huyền, chuyện gì xảy ra thế này?”.

“Cô đã nhận được kịch bản rồi chứ? Thấy thế nào? Có vừa ý không?”

Tư Ngôn hậm hực: “Anh không nhần tâm để tôi bị Cảnh Dao hận đấy chứ? Anh giành lấy vai diễn của cô ấy rồi đưa ột người chưa từng đóng phim là tôi, nếu cô ấy trả thù tôi thì phải làm thế nào? Hơn nữa, tôi lại không biết đóng phim! Không được đâu!”.

“Đừng vội từ chối!” Vẫn cái điệu cười đầy ẩn ý như thường lệ, anh ta nói: “Cảnh Dao không dám trả thù cô đâu, còn có tôi nữa mà. Cô cũng không nên nói mình sẽ không nhận vai, mẹ cô là Tư Thiệu, cô kém ở điểm gì chứ? Hơn nữa, đạo diễn cũng thấy cô đóng vai nữ chính này hợp hơn, cho nên mới từ bỏ Cảnh Dao, cô cứ suy nghĩ đi nhé?”.

Tư Ngôn thở dài, chẳng lẽ mẹ cô là Tư Thiệu thì cô sẽ biết diễn chắc? Lập luận kiểu gì thế không biết? “Tôi nhận hay không nhận vai thì có liên quan gì đến anh? Tại sao lại muốn tôi nhận?”

“Ừm, chỉ là tôi muốn cùng cô đóng vai phản diện thôi.” Kỷ Huyền nói không che giấu.

“Vai phản diện? Anh cũng tham gia à?”

“Ừm, đúng thế, tôi lại hạ cố làm người đàn ông thứ hai vậy, sao hả? Thấy tôi hy sinh như vậy, thì đồng ý rồi chứ?”

“Đồng ý cái con khỉ!” Tư Ngôn dùng dùng tắt máy, quay trở lại phòng khách.

Trình Hải An vẫn ngồi trên sofa, thấy mặt cô đầy vẻ tức tối thì thận trọng hỏi: “Sao hả? Cô có nhận hay không?”.

“Anh Trình, tôi chưa từng đóng phim, và cũng không biết đóng, anh bảo tôi làm sao mà nhận đây?” Tư Ngôn mặt buồn thiu nói.

Trình Hải An cười phá lên: “Thế này đi, cô cứ xem kịch bản trước rồi quyết định sau, có điều tôi thấy đây cũng là một cơ hội tốt, cứ cân nhắc xem sao. Thấy thế nào?”.

Tư Ngôn gật đầu rồi tiễn Trình Hải An ra khỏi phòng.

37. Chương 37: Anh Muốn Bảo Vệ Cô Dưới Bàn Tay Của Mình

Đợi Trình Hải An đi khỏi, Tư Ngôn cầm kịch bản lên xem, nhìn tiêu đề trên trang bìa và tên người viết kịch bản, cô chau mày, đọc khê: “Em yêu, tình yêu không bao giờ là muộn!?” Cái tên này phải chăng hơi ấu trĩ? Người viết kịch bản tên là Sở Văn Thượng, không biết tại sao, Tư Ngôn cảm thấy quen quen, như thể đã nghe thấy ở đâu rồi.

Vì Tư Ngôn không có hứng thú với cái tiêu đề phim này nên quảng nó sang một bên chẳng thèm đọc, sau đó đi tìm Kỳ Dục.

Cô vốn nghĩ chỉ cần mình không tham gia thì chuyện này coi như xong, nhưng không ngờ Kỷ Huyền lại mặt dày đến thế, mề neho một lần không được thì hai lần, Tư Ngôn bị làm phiền quá mức, chỉ còn cách trốn anh ta.

Bộ phim Trương kiểm thực sự đã quay vào giai đoạn cuối, một số cảnh quay của các diễn viên phụ đã kết thúc, chỉ còn cảnh quay của Kỳ Dục là nhiều nhất, cho nên một vài nhân vật chính vẫn còn ở lại phối hợp cùng anh, Tư Ngôn rất thích ngồi một bên xem Kỳ Dục hóa thân thành một kiếm khách giang hồ lạnh lùng, vung kiếm lên là có thể tiêu diệt vô số quân địch.

Tư Thiều thực sự có thê kết thúc sớm phần quay của mình nhưng bà muốn ở bên Tư Ngôn nhiều hơn, không muốn về sớm cùng Chung Tấn Sở nên đã cố tình bảo đạo diễn đẩy cảnh quay của mình xuống cuối cùng, vì thế bà vẫn còn ở trường quay. Bà biết gần đây Kỷ Huyền hay làm phiền Tư Ngôn, Trình Hải An cũng đã nói với bà về việc đóng phim, nhưng bà cảm thấy việc này nên để Tư Ngôn quyết định, vì thế cũng không can dự vào.

Nhưng hôm nay Tư Ngôn đang ngồi bên cạnh, Tư Thiều không kìm chế được bèn thăm dò ý tứ cô thế nào: “Ngôn Ngôn!”.

Tư Ngôn đang chăm chú nhìn Kỳ Dục, lúc này đột nhiên Tư Thiều gọi, cô ngậy ra giây lát rồi mới định thần trở lại, quay đầu sang nhìn: “Sao ạ?”.

“Bộ phim đó, con định thế nào?”

“Hả?” Tư Ngôn chau mày,. “Mẹ cũng biết rồi đấy, con không muốn nhận.”

“Tại sao? Không thích à?”

“Con không phải diễn viên, cũng không được đào tạo chính quy, con diễn không hay đâu.” Hơn nữa, con đường có được vai diễn trong bộ phim này cũng không quang minh chính đại gì, cô không thích cảm giác đó, Tư Ngôn không nói sự việc liên quan đến Cảnh Dao và Lạc Vũ Nghiên, cô tuyệt đối không nói với bất cứ ai.

Tư Thiều mỉm cười, vỗ vỗ nhẹ vào tay cô: “Bất kể là chuyện gì, con cũng phải thử mới biết mình có làm được hay không, nếu chỉ vì lý do này thì mẹ có cảm giác sau này con sẽ hối hận. Tuy môi trường này không phải quá trong sạch, nhưng có mẹ, có Chung Tấn Sở ở đây, con cũng sẽ không có khó khăn gì đâu, tại sao không thử xem?”.

Tư Ngôn lẩm bẩm vài câu rồi nói mình sẽ suy nghĩ lại, cô không thể nói cho Tư Thiều biết tại sao cô được nhận đóng bộ phim đó, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Khi kết thúc buổi quay phim, trường quay đột nhiên náo nhiệt hẳn, không biết người mới đến là ai mà ríu ra ríu rít như chim hót, cô ấy còn mặc y phục rất đẹp, Tư Ngôn không tò mò cũng không được.

Tư Ngôn hỏi Tư Thiệu: “Ai thế ạ?”.

Tư Thiệu lắc đầu: “Không biết.”.

Tư Ngôn dẩu dẩu môi, nghĩ bụng cũng chẳng liên quan gì đến mình, bèn thu dọn đồ đạc để trở về khách sạn, không ngờ tiếng ríu ra ríu rít đó lại cách mình ngày càng gần, chưa kịp phản ứng thì người đó đã đứng ngay sau lưng cô, cô bị vỗ vỗ vào tay, sau đó nghe thấy giọng con gái khá quen: “Cô là Tư Ngôn phải không?”.

Tư Ngôn quay lại nhìn, đó là một cô gái còn rất trẻ, ăn vận màu sắc sặc sỡ, dặt một màu kẹo hồ lô, tóc dài tết đuôi sam, vì cô ta xuất hiện bất ngờ phía sau lưng, nên muốn chuộc lỗi bằng nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt tròn trĩnh của mình. Đôi mắt cô ta lúc này mở to, ánh lên đầy vẻ vui sướng mãn nguyện.

“Vâng, là tôi.” Tư Ngôn không hiểu gì, ngây ra gật gật đầu.

Không ngờ cô ta lại thốt lên một tiếng kinh ngạc rồi dang tay ra ôm chầm lấy cô tôi: “Đúng là “Lục Vi” của tôi đây rồi, đúng là cô rồi!”.

Tư Ngôn thực sự không biết phải làm gì, cô nhìn sang bên thấy mọi người cũng ngỡ ngàng, bèn hỏi: “Xin hỏi cô là ai?”.

“Hử?” Cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô cười khì khì: “Kỷ Huyền không nói với cô về tôi à? Anh ấy thật là! Được rồi, để tôi tự giới thiệu vậy, tôi là Sở Vân Thượng, thật vui được làm quen với cô, Tư Ngôn.”. Nói xong cô ta giơ tay ra, làm như thể muốn bắt tay Tư Ngôn.

Tư Ngôn vẫn còn chưa định thần trở lại, nhưng động tác gì đã thích ứng trước, liền giơ tay ra, bắt tay Sở Vân Thượng sau đó rút tay về. Tại thời điểm này, một hình ảnh khác chợt xuất hiện trước mặt cô, dường như cô đã ý thức được người con gái đang đứng trước mặt mình là ai! Người viết kịch bản của bộ phim đó, còn nữa, mấy ngày trước, khi cô và Kỳ Dục đang ôm nhau ở cuối con hẻm, người con gái này suýt chút nữa đã xông vào!

Tư Ngôn trong lòng kinh khinh, thầm nghĩ thật là “hữu duyên năng tương ngộ”: “Cô quen Kỷ Huyền?”.

“Thì ra Kỷ Huyền không hề nói gì với cô? Ừm, nói đúng ra thì, tôi quen Kỷ Vân, anh trai của Kỷ Huyền, hi hi.” Cô ta ngượng ngùng sờ gáy.

Tư Ngôn nhớ lại giọng nói trầm thấp hôm đó, có lẽ đó chính là Kỷ Vân mà cô ta vừa nói, cô không biết Kỷ Huyền còn có anh trai. “Xin hỏi, cô đến đây là để...”.

Sở Vân Thượng không hề tỏ ra khách sáo, tính cách giống hệt Tư Ngôn, cô ta kéo Tư Ngôn xuống ngồi bên cạnh, cười hi hi nói: “Chính là vì bộ phim đó, cô biết tôi là người viết kịch bản rồi đúng không? Đến để xin cô đóng vai nữ chính thôi.”.

“Tôi không phải là diễn viên.” Tư Ngôn từ chối., “Diễn viên nhiều như vậy, chắc chắn cô sẽ tìm được người phù hợp, tôi chỉ là một nhà tạo mẫu trang điểm, sao có thể đóng phim được.”

“Nhà tạo mẫu trang điểm thì sao chứ? Tôi cảm thấy cô rất giống Lục Vi. À, Lục Vi là nhân vật nữ chính trong phim.” Sở Vân Thượng mím mím môi, thần thái hơi giống Tư Ngôn., “Vậy như này được không, cô cứ xem kịch bản trước đi, nếu xem rồi mà vẫn không thích thì tôi cũng không làm khó cô nữa.”

Kỷ Huyền và Kỷ Vân cùng lúc đi đến, Kỷ Huyền bước lại gần Tư Ngôn, còn Kỷ Vân thì tiến đến phía sau Sở Vân Thượng, dang tay ra ôm cô ấy vào lòng, tư thế chiếm hữu rất công khai. “Về nhà chứ?” Anh ta thấp giọng nói.

Sở Vân Thượng vui vẻ gật đầu: “Về nhà thôi.”, Sau đó quay sang Tư Ngôn cười:, “Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, tạm biệt!”.

Kỷ Vân lịch sự gật đầu chào Tư Ngôn, lại quay sang liếc Kỷ Huyền một cái rồi mới ôm Sở Vân Thượng rời đi.

Đội hai người kia đi khỏi, Tư Ngôn lập tức đá vào chân Kỷ Huyền một cái không thương tiếc: “Đều do anh lắm chuyện!”

Kỷ Huyền kêu lên một tiếng, nói: “Không phải tôi nghĩ cho tương lai của cô sao?”

Tư Ngôn đang định nói gì đó thì nhìn thấy Kỳ Dục từ xa mặt đã hầm hầm, trong lòng lo sợ, không dám đôi co với Kỷ Huyền thêm nữa, bèn vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc bỏ đi.

Kỳ Dục thấy cô đi theo thì quay người tiến về phía khách sạn, Tư Ngôn cũng không đi sát gần anh quá, luôn cố tình cách anh một quãng không xa lắm, cho đến tận khi vào trong thang máy.

Trong thang máy không có ai, khi mới bước vào, Kỳ Dục chỉ lặng lẽ đứng bên cửa, sau đó mới hỏi một câu: “Cô gái lúc nãy đến tìm em có việc gì?”

“Không có gì, là chuyện phim ảnh thôi.” Về chuyện này, Tư Ngôn cũng đã kể cho Kỳ Dục nghe, anh cũng tán đồng chuyện cô không nhận vai, tuy nhiên anh có tâm ý khác, anh không muốn Tư Ngôn xuất đầu lộ diện, muốn bảo vệ cô dưới vòng tay của mình.

“Thế rồi sao? Người đó là ai?”

“Là người viết kịch bản, nhưng hình như là người quen của Kỷ Huyền.”

“Em đồng ý rồi à?” Kỳ Dục nói giọng lạnh nhạt, nghe không ra anh đang nghĩ gì.

“Không có không có.” Tư Ngôn vội vàng xua tay, “Em chỉ đồng ý sẽ xem kịch bản thôi.”

Kỳ Dục gật gật đầu, sau đó quay sang liếc nhìn Tư Ngôn đang bĩu bĩu môi, liền đưa tay ra ấn môi cô xuống và nói: “Anh không muốn em nhận vai.”

Tư Ngôn tươi cười kéo lấy tay anh, lúc này mới dám ôm lấy cánh tay anh, để mình nằm trọn trong lòng anh: “Được rồi, em biết rồi”. Buổi tối Kỳ Dục có cảnh quay, anh lại không muốn Tư Ngôn đi cùng, cho nên Tư Ngôn chẳng có việc gì chỉ có thể nằm trong phòng xem ti vi, nhưng cảm điều khiển chuyển hết kênh này đến kênh khác cô cũng vẫn chưa chọn được chương trình nào mình thích, cô chán nản quăng điều khiển sang một bên, đang định đứng dậy đi tắm đột nhiên lại trông nhìn thấy tập kịch bản bị cô vứt vào góc ghế sofa. Bất chợt có chút tò mò, sau khi do dự một lúc cô cầm lấy kịch bản tìm một tư thế ngồi thoải mái trên ghế sofa bắt đầu đọc. Thực sự cô rất muốn biết người giống như Sở Văn Thượng sẽ viết kịch bản như thế nào, lại là một kịch bản có cái tên hơi chút trẻ con. Tư Ngôn không nghĩ mình lại đọc một cách say sưa đến quên cả thời gian, tới khi đọc đến trang cuối cùng, cô mới sờ sờ lên mặt, đôi mắt đã sưng lên, thở một cái, cô không biết làm thế nào để định nghĩa được câu chuyện này, quả là có chút ám ảnh khó phai. Vì đây là câu chuyện của một nàng công chúa ngủ say ngàn năm bỗng hồi sinh trở lại vào thế kỷ 21, cũng có thể nói đó là một câu chuyện tình yêu đẹp, vì nam nữ diễn viên chính trong kịch bản chính là một cặp cha nuôi và con nuôi. Dù sao cũng không thể dối lòng, đây là một câu chuyện mà cô rất thích, đặc biệt là Lục Vi, nữ diễn viên chính trong kịch bản, cô ấy vì tình yêu mà có thể làm tất cả khiến cho cô vô cùng cảm động, cách đây không lâu, cô cũng nỗ lực làm tất cả mọi chuyện chỉ để người mình yêu chú ý đến mình, nhưng có điều con đường mà Lục Vi chọn so với cô có khó đi hơn một chút. Tư Ngôn cảm kịch bản suy nghĩ rất lâu, không nghĩ ngờ gì nữa câu chuyện thực sự cảm động cô, phải chăng Sở Văn Thượng đã đoán biết câu chuyện sẽ làm cô cảm động cho nên mới dám nói có thể cô sẽ đồng ý tiếp nhận vai diễn này? Cô có thể làm tốt được không? Cô có thể không quan tâm đến lời nói “không thích” của Kỳ Dục sao? Tư Ngôn không biết, hiện tại cô cũng không có cách nào để đưa ra sự lựa chọn hài lòng tất cả.

38. Chương 38: Em Có Cần Bất Chấp Sự Phản Đối Của Anh

Khu phố điện ảnh trong sắc trời mùa thu vô cùng náo nhiệt, phần vì một số cảnh quay của bộ phim “Trượng Kkiem” được lựa chọn bấm máy ở đây, cho nên đến chỗ này có thể gặp được rất nhiều diễn viên điện ảnh nổi tiếng, phần vì nơi đây là địa điểm tham quan chụp ảnh thú vị được rất nhiều du khách lựa chọn. Do phân đoạn diễn xuất của Tư Thiệu trong Trượng kkiem “Trượng Kkiem” đã hoàn thành, cho nên bà cô ấy mau chóng bị Chung Tấn Sở kéo đi, diễn viên chủ yếu còn lưu lại nơi đây đến giờ này chỉ còn lại Kỳ Dục, Lạc Vũ Nghiên và Kỷ Huyền, còn Cảnh Dao vì bị cắt mất vai diễn, lại bị Kỷ Huyền kìm kẹp, nên trước khi đóng máy bộ phim đã nổi giận bất bình rời khỏi trường quay. Tư Ngôn vì muốn được ở bên cạnh Kỳ Dục trong

những cảnh quay cuối cùng, cho nên vẫn không chưa chịu rời đi. Do bộ phận hóa trang của đoàn phim cũng không cần đến sự giúp đỡ của cô, mà Tư Thiệu lại đã sớm rời khỏi, cho nên cô bỗng trở thành một người nhàn rỗi nhất, mỗi ngày thức dậy liền đi khắp đó đây, nói chuyện tán ngẫu, dạo phố mua sắm... Có điều khu phố điện ảnh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, chưa được bao lâu cô đã cảm thấy chán nản, sau đó mỗi ngày cô lại ở lì trong trường quay, lặng lẽ theo dõi Kỳ Dục cùng những bạn diễn khác nhập vai.

Mà Sở Văn Thượng biên kịch bộ phim kia, hôm đó sau khi nói sơ sơ về chuyện kịch bản cũng không thấy xuất hiện, lẽ nào muốn để cho Tư Ngôn có đủ thời gian và không gian riêng để suy nghĩ kĩ.

Về vấn đề này Tư Ngôn cũng đã suy xét rõ ràng, quả thực cô không hề bài xích chuyện làm diễn viên, chỉ là cô không thể không để ý đến khả năng của mình, cô sợ mình diễn không tốt sẽ gây phiền hà cho người khác, cho nên mới chần chừ chưa dám trả lời, về bản thân cô, cô không hề phủ nhận, cô rất thích kịch bản này.

Mặc dù Kỳ Dục đã nói không thích cô nhận đóng phim, nhưng, cô không thể lừa gạt chính bản thân mình, tận sâu trong lòng cô trỗi dậy một sự thích thú vô hạn. Chính vì mẹ ruột và bạn trai đều là những người hoạt động trong ngành giải trí, nên cô luôn mong muốn mình sẽ trở thành một nhà tạo mẫu, để có thể tiếp cận công việc của họ gần hơn một chút và cũng muốn khoảng cách với Tư Thiệu xích lại gần nhau hơn.

Tư Ngôn thần thờ ngồi xuống một bên, mặc dù trước mắt nhìn về phía trường quay, nhưng ánh mắt vô hồn, đầu óc trống rỗng, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Kết thúc công việc, Kỳ Dục nhìn thấy ánh mắt thần thờ của Tư Ngôn, bắt giắc chau mày, từ sau khi Sở Văn Thượng xuất hiện, bộ dạng cô thi thoảng lại dờ dẩn như vậy, trong lòng anh cảm giác vô cùng lo lắng, giống như một giọt mực rơi giữa dòng nước trong veo, sau đó dần dần tan ra, anh đã từng tự tin anh có thể nắm bắt và kiểm soát được cô, nhưng hiện tại, anh không còn cho rằng điều đó là đương nhiên nữa, vì viên đá đã rơi vào nước, sẽ tạo ra sóng lớn, và cứ thế tỏa lan.

Kỳ Dục đang muốn bước về phía cô, nhưng một có điều không mong đợi đã xảy ra, một nhóm fan nữ đột nhiên xuất hiện vây quanh lấy anh, anh căn bản không có cách nào để thoát ra chỉ có thể đứng từ xa lặng lẽ truyền âm thị về phía Tư Ngôn, thấy cô cũng đang nhìn về phía mình tỏ ý đồng cảm, lúc đó mới để tâm đối phó với fan hâm mộ.

Tư Ngôn bắt giắc giật mình vì tiếng ồn ào đột ngột truyền đến, ngược mắt nhìn lên, quả nhiên là một đám fan hâm mộ nữ đang vây lấy Kỳ Dục, cô khẽ nhếch môi, nhìn Kỳ Dục đứng giữa đám người đang hướng về phía cô, cô đáp lại bằng một nụ cười, sau đó ngẩng anh lạnh lùng kí tặng các fan hâm mộ.

Thực tế mặc dù Kỳ Dục không thích tiếp xúc với người lạ, nhưng nếu là việc kí tặng hay chụp hình cùng các fan hâm mộ thì đó là một yêu cầu bắt buộc của một ngôi sao như anh, do đó anh cũng không thể từ chối.

Tư Ngôn ngồi lại chỗ cũ chờ đợi rất lâu, thấy các fan hâm mộ nữ vẫn không có xu hướng ý ngừng lại, cô mất kiên nhẫn đứng dậy đi ra ngoài, nếu Kỳ Dục không tìm thấy cô thế nào cũng trở về khách sạn.

Mặt trời lặn dần sau dãy núi, những tia nắng cuối ngày phản chiếu dưới mặt nước lan tỏa thành từng vệt sáng lấp lánh, Tư Ngôn đứng dưới gốc cây, nheo nheo đôi mắt. Trở về thành phố Tân Hải, ban đầu cô chỉ muốn thăm lại nơi mà cô đã gặp mẹ Tư Thiệu, và sau này gặp được Kỳ Dục, nhưng càng lúc cô lại càng muốn gắn bó với mảnh đất này, có lẽ, đây chính là nơi cho cô có được cảm giác bình yên và thanh thản để cô gắn bó lâu dài, còn nước Y suy cho cùng chỉ là một đất nước quá đỗi xa xôi.

Đứng lặng hồi lâu, Tư Ngôn hít thở hơi gió thu se se lạnh, cảm giác tĩnh tâm và thanh thản, nghĩ thời gian chắc cũng muộn rồi nên muốn trở về khách sạn. Vừa xoay người lại, Tư Ngôn chợt nhìn thấy thấp thoáng một bóng hình thân quen, à, không phải là một, mà là hai người. Khi hoàng hôn buông xuống, một người đàn ông mặc bộ lễ trông rất lịch lãm dắt tay một cô gái rất dễ thương thu hút mọi ánh nhìn của người đi đường. Tư Ngôn cũng không ngoại lệ, cô nhìn đôi trai gái bằng ánh mắt ngưỡng mộ, chưa bao giờ Kỳ Dục làm thế với cô. Tư Ngôn không muốn làm phiền đôi trai gái đang trong cảnh sắc rất hữu tình nên toan rẽ sang lối khác, không ngờ vừa quay người, một giọng nữ hào hứng gọi tên cô: “Tư Ngôn! Tư Ngôn!”.

Tư Ngôn giật mình quay lại, nhìn thấy cô gái đang chạy đến, dáng bộ vẻ rất phấn khởi nói: “Thật là ngẫu nhiên tình cờ à”. Cô rụt rè nhìn phía sau Sở Văn Thượng, Kỳ Văn đang chậm rãi đi tới, cô bắt giắc rùng mình, khuôn mặt biến sắc.

Sở Văn Thượng đưa cây kẹo lollipop lên miệng, vừa lúc Kỷ Vân bước đến, cô ấy đưa vỏ kẹo cho anh ta và nói như ra lệnh: “Quanh đây không có thùng rác, anh đi vứt rác cho em”. Kỷ Vân mặt tối sầm không nói gì, lặng lẽ đi tìm chỗ vứt rác.

Sở Văn Thượng cười toe toét, cô kéo Tư Ngôn ngồi xuống ghế bên cạnh mình, giống như người bạn cũ lâu ngày mới có dịp gặp mặt, cô chớp chớp đôi mắt ngây thơ như búp bê nói: “Thực ra từ lâu tôi đã muốn đi tìm cô, nhưng Kỷ Vân nói hãy để cho cô có thêm thời gian để suy nghĩ kỹ, vậy nên tôi mới kiên nhẫn chờ đợi mà không đi tìm. Mà, Tư Ngôn này, cô đã suy nghĩ thế nào rồi? Đã xem qua kịch bản chưa?”.

Tư Ngôn chợt nghĩ đến nhân vật nữ chính trong kịch bản và câu chuyện của cha nuôi cô, lúc này, nhìn thấy Kỷ Vân và Sở Văn Thượng bên nhau, có vẻ như cô ấy chính là vì Kỷ Vân mới sáng tác ra kịch bản đó, lòng dâng trào cảm xúc yêu thương.

“Ừm, tôi đã đọc kịch bản rồi, kịch bản rất hay và ý nghĩa.”. Tư Ngôn cảm thấy Sở Văn Thượng là một cô gái rất dễ đồng cảm, bởi vì cô ấy quá đơn giản, tính cách cũng dễ gần thế nên không khó để tìm được tiếng nói chung. “Thú thực là tôi rất ngưỡng mộ cô.”.

Sở Văn Thượng bối rối gãi đầu: “Không hiểu sao, khi nghe cô khen ngợi, tôi cảm thấy rất ngại ngùng. Nhưng, nói như vậy có nghĩa là cô rất thích bộ phim này, và cô sẽ nhận lời tham gia chứ?”.

“Tôi rất thích.”. Tư Ngôn không giỏi bày tỏ cảm xúc nội tâm bằng lời nói, cô gật gật đầu đáp., “Nhưng tôi chỉ lo, diễn không tốt, lại làm hỏng kịch bản thôi.”

Sở Văn Thượng xua xua tay nói: “Sợ cái gì chứ? Kỷ Vân còn không sợ đầu tư tiền của sản xuất bộ phim này, cô có gì mà phải sợ chứ?”. Bộ phim này là do Kỷ Vân bỏ vốn sản xuất, tầm ảnh hưởng của Sở Văn Thượng chưa đủ mạnh, nên lượng người xem tiểu thuyết của cô không lớn, nhưng cô đã dồn hết tâm huyết của mình vào kịch bản đó, Kỷ Vân biết không thể ngăn cản được cô nên quyết tâm đầu tư chuyển thể thành phim, anh còn tìm đến một vị đạo diễn nổi tiếng nhờ giúp, nhưng rất may là vị đạo diễn này cũng rất thích kịch bản, nên đã không do dự để tiến hành dựng phim.

Nhân vật nam chính của bộ phim do Mạnh Chi Dịch, một ngôi sao đang rất nổi hiện nay đảm nhận, anh ta vừa giành được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, việc anh ta tham gia diễn xuất càng làm cho bộ phim có sức nóng hơn. Hơn nữa nam diễn viên phụ do em trai của nhà đầu tư thủ vai, rất đẹp trai. Ban đầu Cảnh Dao được chọn vai nữ chính, bởi nhưng vì Kỷ Huyền đã tác động cho nên cuối cùng nhân vật nữ chính lại được thay đổi. Bộ phim này có đạo diễn giỏi, nam diễn viên chính sáng giá, chỉ cần nữ diễn viên chính được lựa chọn hoàn hảo thì bộ phim chắc chắn sẽ thành công vang dội. Tư Ngôn do dự một lát, rồi nhìn lên khẳng khái nói: “Tôi đồng ý”.

Sở Văn Thượng ánh mắt rạng ngời, vui vẻ ôm lấy Tư Ngôn, cười nói: “Cảm ơn cô nhiều lắm, Tư Ngôn, vừa gặp cô, tôi đã biết chắc chắn rằng cô chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho bộ phim này. Thực sự tôi rất ghét Cảnh Dao, quá giả tạo, nhưng may mắn là Kỷ Huyền đã giới thiệu cô cho tôi, nếu không cô sẽ phải dùng kịch bản này một thời gian dài nữa”.

Tư Ngôn thực sự rất có cảm tình với cô gái vô tư thật thà này, cô cũng ôm chặt Sở Văn Thượng đáp lại: “Tôi cũng phải cảm ơn cô nhiều lắm vì đã cho tôi một cơ hội tốt như thế”. Lúc này Kỷ Vân cũng vừa đi vứt rác về lại, nhìn thấy hai cô gái đang ôm nhau bất giác đánh tiếng: “Sở Văn Thượng, cũng đã muộn rồi!”. Tư Ngôn cười và buông Sở Văn Thượng ra nói: “Thôi cô về đi!”.

Sở Văn Thượng quay lại lườm Kỷ Vân, sau đó còn nán lại để trao đổi số điện thoại với Tư Ngôn rồi mới bước đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người sóng bước bên nhau, Tư Ngôn bỗng thấy thanh thản, cô đang nghĩ sẽ về khách sạn, nhưng chợt nhìn thấy Kỳ Dục đang đứng bên đường. Anh mặc bộ quần áo rất giản dị, đầu đội mũ, chẳng ai chú ý đến anh, cũng chẳng biết anh đứng đó từ bao giờ, anh đứng yên một chỗ, hai tay đút túi quần, mắt nhìn thẳng về phía Tư Ngôn, môi mím chặt và không nói gì.

Tư Ngôn vượt qua đám đông tiến về phía anh, cầm tay anh cười hi hi: “Anh đứng đây lâu chưa? Sao không gọi cho em?”. Ánh mắt anh trùng xuống, nhìn Tư Ngôn, bất chợt nắm lấy tay cô đưa lên mặt mình, nói: “Có gì mà vui thế? Kể cho anh nghe được không?”.

Tư Ngôn đoán anh sẽ không nghe thấy cuộc chuyện trò giữa cô và Sở Vân Thượng, thực tế anh không hề muốn cô nhận vai diễn trong bộ phim đó, bây giờ mà biết được cô đã nhận lời Sở Vân Thượng, chắc chắn anh sẽ không vui, cô hít vào một hơi thật sâu, nói: “Kỳ Dục, em xin lỗi, em đã nhận lời tham gia bộ phim rồi!”.

Kỳ Dục lập tức nhăn trán, đôi mắt nheo lại, mãi mới lên tiếng, giọng điệu rất lạnh lùng: “Tại sao? Anh đã nói rồi, anh không muốn em nhận vai đó!”,

“Em xin lỗi, Kỳ Dục!” Tư Ngôn cúi đầu và nhẹ nhàng nói: “Nhưng, Kỳ Dục em cũng muốn làm điều em thích!”.

“Vậy ý em là, em không thêm quan tâm đến ý kiến của anh, mà nhất quyết đồng ý nhận vai diễn đó?” Kỳ Dục phản ứng rất gay gắt, anh không thể ngờ rằng một Tư Ngôn lại hành xử như vậy.

Tư Ngôn đã đắn đo rất lâu vì thật khó để đưa ra câu trả lời, nhưng cuối cùng, cô nhìn lên và chậm rãi nói: “Xin lỗi, Kỳ Dục, em vẫn muốn thử một lần”.

Kỳ Dục nhắm chặt hai mắt, anh buông tay khỏi tay cô buồn bã nói: “Tùy em!”. Nói xong anh quay người và bỏ đi.

Tư Ngôn hơi bàng hoàng, cánh tay cô trùng xuống, trong lòng đau nhói không thể nói thành lời, nhìn bóng dáng Kỳ Dục xa dần xa dần, cô cũng không dám gọi, vội vã đuổi theo.

39. Chương 39: Em Chỉ Muốn Đứng Cùng Anh

Kỳ Dục không trở về khách sạn, cũng không quan tâm Tư Ngôn đang đuổi theo phía sau, cứ đi thẳng. Người qua lại trên đường rất đông, nhiều người có thể cũng nghi ngờ anh là ngôi sao, nhưng anh đội chiếc mũ vành quá thấp lại lạnh lùng chẳng nói lời nào, nên cũng không ai dám tiếp cận nói chuyện.

Thực ra, Kỳ Dục cũng suy nghĩ rất nhiều, có phải là anh đã quá gay gắt, anh đã quá sở hữu cô? Anh hiểu rõ về con người của mình, cái gì đã thuộc về mình, đồ vật và kể cả con người thì không ai có quyền động vào, nhưng lần này dường như anh đã quá áp đặt cô, giam cầm cô, có phải anh đã sai? Cuộc sống của cô không cần thiết một người đàn ông như anh ở bên cạnh sao?

Tư Ngôn cứ lặng lẽ bước sau anh, cô biết rõ quyết định của cô đã làm anh nổi giận, cô cũng biết rằng anh không bao giờ muốn cô nhận vai diễn này, nhưng cô vẫn muốn thử sức mình một lần, cô không muốn bỏ cuộc.

Kỳ Dục cứ lặng lẽ đi như vậy một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên anh dừng bước và quay đầu lại, nhìn bóng dáng cô nhỏ bé mong manh đang lầm lũi đi theo mình, anh kìm chế tâm trạng căng thẳng đang vây chặt trong lòng hỏi: “Em vẫn quyết định như vậy?”,

“Vâng.”. Tư Ngôn nói rất nhẹ, nhưng cũng đầy kiên quyết.

“Và em sẽ không hối hận chứ?”

“Không bao giờ.”

Tư Ngôn ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Kỳ Dục nói: “Kỳ Dục, anh có thể, vậy tại sao em lại không? Em không còn là trẻ con nữa, em cũng không cần ai bảo vệ, em chỉ muốn đứng bên cạnh anh, đường đường chính chính đứng cạnh anh!”.

Kỳ Dục đột nhiên biến sắc, trước mắt anh là một cô gái nhỏ nhắn, cô nói rằng cô muốn đường đường chính chính đứng bên anh, từ trước đến nay, cô hầu như chưa bao giờ phải chịu khổ cực, cô không thể biết thế giới giải trí phức tạp thế nào, anh không cam lòng để cô tự dấn thân vào thế giới đầy thị phi đó. Nhưng mà cô đã nhất quyết thế rồi, anh cũng không có cách nào ngăn cản cô được.

Anh thở dài, có chút thất vọng, anh ôm cô nói, giọng nói rất buồn nhưng vẫn nhẹ nhàng: “Anh thực sự không nhẫn tâm!”.

Cuối cùng Tư Ngôn cũng cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, cô cọ xát vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, cảm giác rất yên lòng, cô nói: “Kỳ Dục, anh đừng lo lắng quá, em không hoàn toàn như anh nghĩ đâu, em không yếu đuối, em có lí trí của riêng em và em sẽ biết không được làm điều gì sai trái”.

Kỳ Dục không nói gì, lặng lẽ ôm chặt lấy cô. Tư Ngôn cảm thấy giữa họ đã có chút thỏa hiệp, cô không nhéo: “Kỳ Dục, em đói rồi, mình đi ăn gì nhé?”.

Kỳ Dục chợt nhận ra mình đã ở bên ngoài lâu rồi, cũng không để ý gì đến thời gian, liền đưa Tư Ngôn đi ăn tối.

Về tới khách sạn, Tư Ngôn gọi điện cho Tư Thiệu để nói rõ quyết định của cô, Tư Thiệu nghe điện thoại xong liền nói: “Mẹ biết mà, chỉ cần con quyết tâm, mẹ sẽ luôn ủng hộ con”.

Tư Ngôn mỉm cười, cô luôn xúc động vì tình yêu của mẹ dành cho mình, cô cảm động nói: “Con cảm ơn mẹ!”. Cô không thường xuyên gọi là mẹ Tư Thiệu, bởi vì Tư Thiệu vẫn còn rất trẻ, hơn nữa hầu như không ai biết Tư Thiệu đã kết hôn hay có con cái gì hay chưa, vì thế cô vẫn quen gọi tên Tư Thiệu, chỉ những lúc rất xúc động, cô mới cất lên được tiếng gọi mẹ. Tư Thiệu cảm thấy rất vui, cũng muốn nói một vài lời, nhưng chưa kịp nói thì Chung Tấn Sở đã cầm lấy điện thoại.

Tư Ngôn chỉ nghe qua điện thoại giọng nói lạnh lùng của Chung Tấn Sở nhắc nhở đã đến giờ nghỉ ngơi. Tư Ngôn nhìn điện thoại, chợt nghĩ, Chung Tấn Sở đã gắn bó với Tư Thiệu một thời gian rất lâu, có được một người đàn ông quan tâm đến mình như vậy cũng được coi là hạnh phúc.

Cô gọi điện cho Tư Niên, từ trước đến nay Tư Niên luôn tôn trọng mọi quyết định của cô, chỉ có điều ông vẫn nhắc cô phải thận trọng trong mọi việc. Hai Mấy tuần nay cô chưa gặp Tư Niên, cảm thấy cũng có chút nhớ nhung, sống mũi cay cay, nức nở như một đứa trẻ: “Cháu cũng nhớ ông lắm, lịch quay phim bên này cũng sắp kết thúc rồi, cháu sẽ sớm trở về thôi”.

Cô nói chuyện với Tư Niên một lúc lâu rồi mới ngắt điện thoại. Tư Ngôn thở phào nhẹ nhõm, cô nhớ lại hình như cô chưa bao giờ xa Tư Niên một thời gian dài như vậy, nhất là từ sau khi cô trải qua cuộc phẫu thuật, Tư Niên luôn luôn bên cạnh cô, thú thực cô cảm thấy vẫn chưa quen cảm giác như bây giờ.

“Trượng kiếm” cuối cùng cũng sắp được hoàn tất, tuần này sau khi bộ phim đóng máy, Tư Ngôn đại khái có thể trở về Tân Hải, do bộ phim cô nhận lời vẫn chưa có quyết định chính xác thời gian và địa điểm khởi quay, vì thế cho nên cô vẫn còn một thời gian ngắn để nghỉ ngơi và học hỏi thêm kinh nghiệm.

Năm ngày sau, Trượng kiếm “Trượng Kiếm” rốt cuộc đã đóng máy, đoàn làm phim quyết định tổ chức một bữa tiệc liên hoan mặc dù vắng một số người do không còn ở lại.

Thời gian khởi quay bộ phim này, Kỳ Dục đúng là người phải chịu nhiều khổ cực nhất, chẳng những chân phải bị thương, mà phải mất một tháng trời vết thương mới bình phục, có điều nhờ thế mà bộ phim này đã gây được sự chú ý đặc biệt của dư luận, đặc biệt là vào giai đoạn cuối đạo diễn và biên kịch lại quyết định thay đổi một số tình tiết kết thúc phim, dư luận lại được một phen sục sôi khí thế.

Đoàn làm phim cũng nhân dịp này xây dựng blog tự quảng cáo, hơn nữa còn liên kết với báo chí truyền thông đưa tin về bộ phim hằng ngày, những bức ảnh đẹp, những cảnh quay hoành tráng cứ lần lượt xuất hiện trên các trang mạng khiến cho khán giả càng hứng thú với bộ phim hơn, không khí thảo luận trên các diễn đàn cũng rất sôi nổi, hơn nữa vì chính tác giả đã cải biên lại một phần của kịch bản cho nên ngoài những fan hâm mộ ruột của các ngôi sao còn có một bộ phận không nhỏ những fan hâm mộ của tiểu thuyết, điều này khiến cho sức nóng của bộ phim càng lan rộng.

Khi buổi dạ tiệc được bắt đầu, Kỷ Vân và Sở Vân Thượng cũng đến tham sự, họ và Kỷ Huyền cùng ngồi một bàn, vốn không có Tư Thiệu, Tư Ngôn định sẽ ngồi cùng bàn với bộ phận hóa trang, nhưng Sở Vân Thượng nhìn thấy cô, liền kéo cô đến ngồi chung bàn với họ, vì thế cô và Kỳ Dục lại ngồi chung bàn, chỉ có điều chỗ ngồi đối diện nhau mà thôi. Lạc Vũ Nghiên ngồi kế bên Tư Ngôn, cô ta vì chuyện của Nam Nam nên ấn tượng đối với Tư Ngôn cũng tốt hơn một chút, lúc thấy Tư Ngôn bước đến còn nhìn cô mỉm cười gật đầu chào hỏi. Vì đây là bữa ăn cuối cùng họp mặt cả đoàn phim với nhau cho nên mọi người cũng không cần khách sáo, vui vẻ ăn uống. Tư Ngôn không biết uống rượu nên chỉ dám nhấp môi một chút ít, nhưng không nghĩ rằng Sở Vân Thượng lại uống bao nhiêu cũng không biết say, hơn nữa cô ấy còn không muốn uống một mình, Kỷ Vân lại không quan tâm uống cùng, cho nên cô ấy cảm thấy có chút đơn độc bèn kéo

Tư Ngôn uống rượu cùng. Tư Ngôn khéo léo từ chối không được cũng đành chiều theo ý cô ấy uống một ly, sau đó lên nhìn sang phía đối diện thấy Kỳ Dục nhìn mình gật gật đầu mới lấy lại được chút cân bằng, hơn nữa nếu cô uống say lúc ấy Kỳ Dục nhất định sẽ đưa cô về khách sạn, cho nên cũng không cự tuyệt nữa, từng chén từng chén uống cùng Sở Văn Thượng.

Độ sức uống rượu với Sở Văn Thượng chỉ khiến cho Tư Ngôn thất bại đến thảm hại, chẳng lâu sau, cô ngay cả nói năng cũng không còn lưu loát, nín hết lưỡi lại: “Không được, tôi không được, không uống”. Kỷ Huyền ngồi bên cạnh luôn lặng lẽ theo dõi tình hình của hai người họ, sau khi thấy Tư Ngôn nói năng đã không được rõ ràng mạch lạc liền nhanh chóng đánh mắt sang phía Kỷ Vân nhắc nhở anh ra quán thúc người con gái của mình. Kỷ Vân ban đầu vốn định để mặc Sở Văn Thượng tùy ý, nhưng lúc này ngay cả Kỷ Huyền cũng tham gia vào, anh ta không thể cứ ngồi yên như vậy, đành cầm lấy cốc rượu đứng lên đi về phía hai người, lên tiếng đầy vẻ trách móc nói với Sở Văn Thượng: “Đủ rồi, em không thấy cô ấy đã say rồi sao?”. Sở Văn Thượng từ lượng quả thực rất tốt, lúc này một chút cũng không thấy say hề hấn gì, đang vui vẻ thì bị Kỷ Vân làm cho gián đoạn, cô giận dữ, nhìn anh dẫu môi nói: “Chẳng phải anh không chịu cùng em uống rượu sao”. Ánh mắt Kỷ Vân tỏ vẻ bối rối không biết phải làm sao, thấy cô nói như vậy bèn nâng cốc rượu lên một hơi uống cạn: “Anh uống cùng em uống rượu, như vậy được không nào?”.

Ánh mắt của Sở Văn Thượng chợt ánh lên một tia sáng lấp lánh, trong đó tựa hồ không còn hình ảnh của Tư Ngôn, vui vẻ tươi cười nhìn Kỷ Vân vì mình mà uống cạn chén rượu. Kỷ Huyền nhìn thấy Tư Ngôn đầu óc quay cuồng, hai má ửng đỏ, đôi mắt mơ hồ, trong lòng rung động, cũng không thêm để ý tới người đối diện, nhẹ nhàng đứng dậy bước đến gần cô hỏi: “Cô không sao chứ?”. Tư Ngôn dựa lưng vào ghế, lúc này thấy Kỷ Huyền đứng gần, cười hi hi hai tiếng: “Không sao. Tôi vẫn còn có thể uống nữa mà!”. Nói xong lại đưa tay ra như muốn với lấy cốc rượu. Kỷ Huyền vội vàng đỡ lấy tay cô: “Được rồi, được rồi, cô ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, đợi về khách sạn rồi lại uống tiếp”. Nói xong nhìn sang Lạc Vũ Nghiên đang ngồi bên cạnh, nói: “Cô trông chừng cô ấy một chút”. Lạc Vũ Nghiên gật gật đầu: “Được, anh trở về chỗ ngồi của mình đi”. Kỷ Huyền và Lạc Vũ Nghiên trong lòng biết rất rõ quan hệ giữa hai người họ không còn có bất cứ uẩn khúc gì, nói cách khác, từ sau khi xảy ra chuyện của Nam Nam, mối quan hệ tồn tại giữa họ như trước đây đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, nhưng Kỷ Huyền cũng không phải là một kẻ vô tâm như thế, anh ta biết trong mắt Lạc Vũ Nghiên vẫn còn có anh ta, cho nên cũng không nhắc đến chuyện chia tay, hai người họ cứ dây dưa dai dẳng như thế, trước mặt mọi người mọi biểu hiện của họ đã rất rõ ràng không còn là mối quan hệ nam nữ, hơn nữa Lạc Vũ Nghiên cũng sớm nhận thấy người mà Kỷ Huyền thích chính là Tư Ngôn, anh ta đối với mình một chút tình cảm cũng không có, cho nên đối với những yêu cầu như vậy của Kỷ Huyền, mặc dù cô cũng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng cũng đồng ý một cách dễ dàng.

Kỳ Dục ngồi ở phía đối diện, thấy Kỷ Huyền đứng dậy bước đến gần Tư Ngôn, lại thấy anh ta ghé sát vào mặt cô, nhìn thấy Tư Ngôn cười với anh ta, gờ tay ra để anh ta đỡ lấy, trong lòng như có trăm nghìn ngọn lửa thiêu đốt, cốc rượu cầm trên tay không ngừng sóng sánh, sắc mặt lạnh lùng khó chịu dọa khiến cho người bên cạnh đang muốn nâng chén chúc rượu cũng sợ hãi vội vàng quay đi. Kỳ Dục đặt mạnh cốc rượu đang cầm trên tay xuống bàn, những muốn bắt chấp tất cả để đi đến bên đưa cô về khách sạn để cứu cô ra khỏi những rắc rối trước mặt, không ngờ vừa mới đứng dậy, điện thoại trong túi lại kêu lên. Anh nhìn thấy Kỷ Huyền đã trở về chỗ ngồi của mình bèn rút điện thoại từ trong túi bước ra ngoài bấm nghe. Điện thoại là của Hướng Văn gọi đến, Tiêu Sênh lại xảy ra chuyện. Kỳ Dục nhẹ thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã gần đến nửa đêm, ngoài cửa sổ sương giăng đầy trời, vì mây nhiều nên bầu trời gần như đen đặc, không một vệt sáng, xa xa những dãy đèn đường đã được bật lên như thêu dệt vào khoảng đêm những đốm sáng vàng vọt yếu ớt, mơ hồ, hư ảo.

Trong lòng anh cảm giác rối bời, trước đây, tất cả tâm trí anh chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để tìm lại được Tiêu A Sênh, thậm chí anh còn cho rằng đó là mục đích sống duy nhất trong cuộc đời mình, nhưng giờ đây, ngay lúc này đột nhiên anh lại nảy sinh cảm giác chán chường, thất vọng. Anh biết điều này là không nên, anh nỗ lực bao năm như thế, chỉ vì mục đích tìm được A Sênh, làm sao có thể vì bệnh tình của cô mà cảm thấy phiền lòng được, nhưng anh không có cách nào có thể nói một cách rõ ràng tâm trạng của chính mình lúc này, trong sâu thẳm trái tim như có người đang nói với anh: Mày đã tìm được cô ấy, mày phải có trách nhiệm với cô ấy, không được vì ai mà làm đảo lộn cuộc sống của chính mình. Kỳ Dục đối với mình như vậy chứa đầy mâu thuẫn.

40. Chương 40: Em Cố Gắng Đến Gần Trai Tim Anh

Ngay từ nhỏ, Kỳ Dục đã là một người sống rất có tinh thần trách nhiệm. Khi anh còn bé, cha bận trăm công ngàn việc ở công ty, mẹ lại ốm yếu, vì thế anh nhận lấy trách nhiệm chăm sóc Tiêu A Sênh. Có lẽ chính từ hồi đó, anh đã quen với sự có mặt của A Sênh bên cạnh mình.

Về sau công ty của cha gặp trục trặc, cha dẫn Tiêu A Sênh rời đi nơi khác tìm đường sinh sống, nào ngờ ông bị tai nạn xe khi đang đi trên đường. Từ đó hai mẹ con Kỳ Dục không còn nhận được tin tức gì về A Sênh nữa, mẹ vì thế mà bệnh tình càng thêm trầm trọng, gánh nặng cuộc sống dồn hết lên vai anh. Hồi đó, anh mới chỉ là một cậu bé hơn mười tuổi.

Đối với anh, tình thân là một thứ trách nhiệm không thể thoái thác. Sau này anh bước vào thế giới giải trí, và bắt đầu đi tìm kiếm Tiêu A Sênh, tất cả, tất cả đều là vì hai chữ “trách nhiệm”, đương nhiên còn vì một chữ “tình” trong đó. Anh là người lạnh lùng băng giá, anh chỉ luôn quan tâm đến những người đáng để anh quan tâm.

Cố lẽ bởi Tiêu A Sênh đã được tìm thấy, nên anh có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được gánh nặng to lớn trên vai. Mặc dù vậy vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, bao nhiêu năm nay anh sống là vì người khác, chưa một lần dám nghĩ cho riêng mình, mệt mỏi, quả là mệt mỏi. Nhưng anh đã quen với cuộc sống này rồi, cái gì đã quen đâu có dễ dàng thay đổi, anh biết bản thân anh cũng không thể thay đổi được nữa.

Kỳ Dục quay trở vào bữa tiệc, có lẽ anh sẽ không kịp cùng Tư Ngôn trở về Tân Hải vào chiều mai, nên chỉ có thể tiễn cô về khách sạn hôm nay.

Vào đến sảnh tiệc, chỉ còn một vài người ở lại, những người khác có lẽ vì uống quá nhiều nên đã về khách sạn nghỉ ngơi, một số người dường như cảm thấy tiệc tùng như vậy còn chưa đủ đã lại rủ nhau đi đến các quán KTV gần đó tiếp tục vui vẻ. Lúc này, sảnh tiệc bỗng trở nên thoáng rộng hơn nhiều, tại mấy chiếc bàn trống hươu trống hoác chỉ còn lại vài người.

Kỷ Vân và Sở Vân Thượng vẫn đang chèn tạc chèn thù. Mặt Sở Vân Thượng đã hơi bầm bầm, nhưng vẫn quyết không chịu nhận thua, Kỷ Vân cũng đành chiều theo ý cô.

Tư Ngôn có vẻ như đã ngủ say, cô ngồi tựa vào vai ghế không nhúc nhích, ngồi cạnh cô là Lạc Vũ Nghiên vẫn đang một mình tự rót tự uống, thi thoảng lại quay sang liếc nhìn Tư Ngôn. Kỷ Huyền không ở đó, không biết anh ta đã đi đâu.

Chỉ cần không thấy Kỷ Huyền là Kỳ Dục đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh bước đến bên Tư Ngôn, nhìn khuôn mặt cô đang ngửa lên, đôi mắt lim rim, hai hàng lông mày nhíu lại, bất giác anh khẽ mím môi đưa tay chạm nhẹ lên đôi má đang nóng đỏ kia.

Tay anh vừa chạm tới thì Tư Ngôn mở mắt. Đôi mắt cô không còn được tỉnh táo, nhưng vẫn có thể lơ mơ nhận ra ai đang đứng bên cạnh mình. Khi nhìn rõ đó là Kỳ Dục, cô cười hì hì, rồi khẽ giọng nói: “Kỳ Dục, anh vừa đi đâu vậy? Chúng ta cùng về đi, được không?”

“Ừ.” Kỳ Dục đáp lời, rồi đỡ cô đứng dậy, anh cũng chẳng để ý Lạc Vũ Nghiên ngồi bên cạnh đang nhìn cả hai với ánh mắt kỳ lạ, lúc ấy anh còn định bế bổng cô lên., “Tư Ngôn, anh có việc phải về Tân Hải ngay hôm nay, ngày mai em về cùng với mọi người nhé, được chứ?”

Nghe vậy, toàn thân Tư Ngôn chợt sững sờ, hai tay cô đang dang ra định đưa lên vịn vào cổ anh bỗng khựng lại giữa không trung, cô cắn chặt vào môi rồi hỏi lại một câu rất rõ ràng: “Có phải là vì bác gái không?”. Kỳ Dục nhắm mắt lại rồi gật đầu.

Tư Ngôn cười, hai tay buông thõng, rồi khẽ lùi người lại phía sau, tựa lưng vào vai ghế, nghiêng đầu nhìn anh cười: “Nếu anh vội thì cứ ra sân bay trước đi, em tự mình trở về khách sạn cũng được mà.”

Kỳ Dục nhíu mày: “Anh sẽ đưa em về trước, em uống say rồi.”

“Không cần đâu.” Tư Ngôn cười khéo, cô chỉ vào Lạc Vũ Nghiên ngồi bên cạnh, nói: “Cô ấy chưa say, cô ấy cũng có thể đưa em về được mà, anh để lỡ việc của mình sẽ không hay đâu, hơn nữa ngày mai em cũng sẽ về đó mà.”. Nói rồi, cô nhìn sang Lạc Vũ Nghiên, rồi hỏi chị ta một câu đầy hy vọng: “Cô thấy có phải

không?”. Lạc Vũ Nghiên nhìn Tư Ngôn, rồi lại nhìn sang Kỳ Dục, cô ấy khẽ cong môi nhưng cuối cùng vẫn cho Tư Ngôn câu trả lời đồng ý.

Kỳ Dục vẫn muốn nói tiếp, nhưng lại bị Tư Ngôn đẩy ra ngoài: “Anh đi đi, em có phải là trẻ con nữa đâu, không phải lo đâu, bác gái quan trọng hơn, mau về đi.”

Thấy Tư Ngôn hiểu chuyện như vậy, lẽ ra Kỳ Dục phải thấy vui mới đúng, nhưng anh vẫn không thấy yên tâm. Anh cứ có cảm giác nếu như anh quay người đi lúc này thì Tư Ngôn sẽ rời xa anh thật xa. Thật hiếm khi anh có cảm giác sợ hãi đến như vậy.

Kỳ Dục hít một hơi thật sâu, nhớ tới giọng nói đầy lo lắng của Hướng Văn trong điện thoại, đành lo việc quan trọng hơn đây, vì thế chẳng thể để tâm đến những thứ khác nữa, anh chào tạm biệt Tư Ngôn rồi quay người bước đi.

Trước khi ra khỏi sảnh tiệc, Kỳ Dục còn quay đầu nhìn lại một lần. Không biết có phải do ảo giác, hình như anh nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên bờ môi Tư Ngôn vừa nãy đã biến mất từ lúc nào, mắt cô trùng xuống, đầy vẻ hoang tàn, bất lực và chua chát. Trái tim anh bỗng như quặn thắt, muốn quay trở về bên cạnh cô, nhưng suy nghĩ đó vừa xuất hiện liền tan biến ngay khi tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu vang lên.

Anh vừa bước ra ngoài vừa nghe điện thoại của Hướng Văn. Tại đầu dây bên kia giọng Hướng Văn đầy vẻ bất an: “Kỳ Dục, anh về chưa thế? Tôi không sao ngăn được cô ấy, Tiêu A Sênh đã nhảy từ tầng ba xuống, bây giờ đang trong phòng phẫu thuật rồi, tình hình không rõ thế nào, tôi sợ quá!”

Kỳ Dục cau mày, anh thông báo mình đang trên đường ra sân bay, rồi lập tức cúp điện thoại. Tư Ngôn nhất định sẽ không rời xa anh, lúc đầu cô ấy chủ động đến bên anh, thì sau này và mãi mãi cô ấy cũng vẫn luôn bên anh, mãi mãi. Kỳ Dục tự an ủi mình.

Thấy Kỳ Dục bước đi không lưu luyến gì, Tư Ngôn như trút được một nỗi lo. Cô có cảm giác khóe mắt mình ướt ướt, bèn đưa tay lên lau, quả nhiên là nước mắt. Cô tự cười mình, rồi quay trở lại chỗ ngồi, rót ừng chén rượu uống cạn một hơi.

Cô không thích tâm trạng của mình lúc này, nhưng cô chẳng biết làm gì để thay đổi nó, cô hy vọng mình sẽ mạnh mẽ hơn, lý trí hơn vì như vậy, cho dù Kỳ Dục không quá coi trọng mình, thì anh cũng sẽ không vì thế mà rời xa cô chẳng?

Cô lại rót ừng vài ly rượu khác, rồi cứ thế một hơi, một hơi uống hết chúng, mãi đến khi Lạc Vũ Nghiên giữ tay cô lại, cô mới mơ màng nhìn sang phía cô ấy.

Lạc Vũ Nghiên thở dài: “Cô không nỡ để cậu ấy đi?”. Đó là một câu trần thuật, chứ không phải câu nghi vấn, có lẽ tất cả mọi người đều nhận ra điều đó. Tuy Tư Ngôn nói như vậy, nhưng tận đáy lòng cô không nỡ để anh đi.

Tư Ngôn nhếch miệng tự cười mình rồi nói: “Phải, nhưng thế thì đã sao nào, tôi có không nỡ thì anh ấy vẫn sẽ cứ đi, chỉ bằng tôi ngoan ngoãn tiễn anh ấy đi.”

“Tôi thật không ngờ cô lại nhân hậu đến như vậy. Lần trước khi Kỳ Dục nhờ cô thể thân giúp cậu anh ấy, tôi đã đoán ra hai người có tình cảm với nhau, có điều tôi vẫn không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông lạnh lùng như vậy lại có thể coi trọng một người phụ nữ đến thế. Cô yêu cậu ta như thế thật quá bất công với cô, có khi nào cô cảm thấy quá thấy mệt mỏi không? Trong tình yêu ai yêu nhiều người ấy thường chịu nhiều đau khổ.”

Tư Ngôn nhìn chằm chằm vào ly rượu trước mặt, nói: “Rất mệt, mệt đến mức tôi từng hỏi mình kiên trì như vậy là đúng hay sai. Tôi đã rất cố gắng để tiến gần đến trái tim anh ấy, nhưng chẳng bao giờ có thể thắng nổi dù chỉ là một câu nói của người khác. Chắc cô cũng biết, người quan trọng nhất đối với anh ấy là em gái của anh ấy, bây giờ đã tìm thấy rồi.”

Lạc Vũ Nghiên ngược mắt nhìn lên vẻ đầy kinh ngạc, cô cũng nghe phong thanh về chuyện của Kỳ Dục: “Vì thế nên, cậu ta ấy vội về là vì em gái sao?”

“Ừm, chắc là vậy, lần trước sau khi xuất viện, anh ấy đã trở về Tân Hải một lần, hình như cũng là vì việc của em gái. Mỗi lần chỉ cần về gặp em gái là anh ấy lại vội vàng vàng vằng chẳng giống vẻ lạnh lùng lúc bình

thường chút nào.”

“Tình cảm của cậu anh ấy với em gái, quả thực tôi có nghe qua. Có điều nghe cô nói, tôi lại có cảm giác như cô đang ghen.”

“Ghen ư?” Tư Ngôn cười., “Có lẽ vậy.” Thấy Lạc Vũ Nghiên buông tay ra, cô lại cướp lấy ly rượu, rồi lại bắt đầu uống như điên như dại.

Lạc Vũ Nghiên không ngăn được Tư Ngôn, thấy Kỷ Huyền đã quay trở lại, cô vội gọi anh ta vào, nói cho anh ta biết tình hình Kỳ Dục đã rời khỏi, rồi giao phó Tư Ngôn lại cho anh ta.

Lúc này Sở Vân Thượng thấy đầu hơi choáng váng, nên Kỷ Vân không muốn tiếp tục uống nữa, Kỷ Vân ôm lấy Sở Vân Thượng, chào tạm biệt Kỷ Huyền rồi rời khỏi sảnh tiệc. Đương nhiên Lạc Vũ Nghiên cũng không muốn làm kẻ phá đám, cô cũng vội vàng rời khỏi chỗ đó.

Cả sảnh tiệc lúc này chỉ còn lại Tư Ngôn đang thả sức uống rượu và Kỷ Huyền ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn cô.

Tư Ngôn uống thêm một lúc nữa lâu, và nếu như không có cảm giác khó chịu buồn nôn nơi cổ họng, nếu không có cảm giác khó chịu buồn nôn, thì có lẽ cô sẽ tiếp tục uống. Thấy cô dừng lại không uống nữa, lúc này Kỷ Huyền ngồi bên cạnh mới lên tiếng: “Uống xong chưa?”

“Ồ, anh vẫn chưa đi về à?” Tư Ngôn vừa cười vừa liếc xéo một cái., “Mọi người đều đi về hết rồi, tôi cũng phải đi về đây.” Nói rồi, cô vịn tay vào bàn đứng dậy, nhưng do đã uống quá nhiều, nên vừa đứng dậy hai chân cô đã khụy xuống, cũng may có Kỷ Huyền nhanh tay đỡ lấy nếu không chắc cô đã đổ lăn ra đất mất rồi.

Tư Ngôn mềm nhũn trong vòng tay của Kỷ Huyền thở dài: “Sao anh vẫn chưa đi? Sao anh ấy lại đi cơ chứ?”

Kỷ Huyền đại khái hiểu được ý của Tư Ngôn. Nhưng vốn dĩ da mặt anh rất dày, nên cũng chẳng mấy cảm thấy khó chịu, chỉ lặng lẽ dìu cô ra ngoài: “Cô uống nhiều quá rồi, về phòng nghỉ ngơi thôi. Ngày mai còn phải về Tân Hải nữa.”

“Không, tôi muốn đi loanh quanh chút đã.” Tư Ngôn nhất quyết không muốn về phòng.

Kỷ Huyền không kéo nổi cô, đành bất lực dìu cô đi lòng vòng quanh khách sạn. Anh không dám dẫn Tư Ngôn đi quá xa, nên cứ dắt cô đi dạo vòng vòng.

Bởi đã rất khuya, người và xe đi lại trên đường cũng thưa thớt dần, không gian trở nên thanh tịnh. Đêm thu se lạnh, gió thổi hiu hắt làm lay động những chiếc lá vàng khô bên đường, chạy đuổi bắt nhau xào xạc xào xạc, nhìn vào nơi nào cũng khiến cho người ta có cảm giác quạnh quẽ cô đơn.

Đi chẳng được bao lâu, Tư Ngôn đã thấy mệt, không chỉ mệt mà cô còn muốn nôn, cứ có cảm giác buồn nôn là cô lại đẩy mạnh Kỷ Huyền ra, rồi tự mình lảo đảo chạy đến gốc cây nôn thốc nôn tháo.

Trước đó Tư Ngôn ăn không nhiều, lại uống rất nhiều rượu, nên cứ nôn cho đến khi chỉ là nôn khan, những gì có trong dạ dày đều bị cô nôn ra hết. Nhưng cũng chính vì thế mà cái cảm giác khó chịu nơi lồng ngực đã giảm đi rất nhiều. Vừa định rời sang chỗ khác để nghỉ ngơi một chút, thì đột nhiên cảm giác như có người túm vào vai mình.

Miệng cô đắng ngắt, cũng không nói ra thành tiếng, cô chỉ quay đầu nhìn, Kỷ Huyền đang đứng ngay sau cô, mở miệng cười thật tươi cầm chiếc khăn tay đưa đến trước mặt cô nhẹ nhàng nói: “Cầm lấy, lau đi.”

Tư Ngôn phải thừa nhận rằng, lúc đó tự đáy lòng cô trào dâng một cảm giác ảm áp lạ kỳ, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy có chút bồn chồn, tại sao lần nào cô thâm bệ bết nhất cũng đều đụng phải anh ta, tại sao mỗi lúc cô hi vọng Kỳ Dục sẽ ở bên cô, thì ngược lại người đó lại là anh ta?

Chính vì thế, cô nhất quyết quay đi không muốn nhìn anh ta thêm nữa, nhưng không ngờ Kỷ Huyền lại nhanh chóng đưa tay ra lau miệng cho cô: “Nôn hết ra rồi, đã thấy thoải mái hơn chưa? Ai bảo cô uống nhiều như thế làm gì?”

Câu nói ầm áp ấy khiến Tư Ngôn không thể kìm lòng, cô bặm môi rồi quay đầu nhìn lại: “Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”.

41. Chương 41: Sau Khi Uống Say, Có Lẽ Cô Ấy Đã Làm Chuyện Ấy

Tư Ngôn hỏi: “Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”.

Kỷ Huyền cũng hỏi chính anh, phải, tại sao anh đối tốt với cô ấy như vậy nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại anh vẫn chưa thể tìm được đáp án cho riêng mình, có lẽ đơn giản anh chỉ muốn đối xử tốt với cô mà thôi, cho dù cô có chấp nhận cái tốt của anh hay không, anh vẫn sẽ đối tốt với cô như thế. Và rồi anh cười, anh đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô, nói: “Không phải việc gì cũng có thể đặt câu hỏi tại sao, tôi đối tốt với cô là đối tốt với cô, cô không phải nghĩ nhiều như vậy, được chứ?”.

“Nhưng tôi không có gì để báo đáp anh.” Tư Ngôn líu lười, cô lầm bầm: nói, “Tôi cũng không xứng được như thế.”.

Kỷ Huyền biết trong lòng cô từ lâu chỉ có Kỳ Dục, có điều con người anh chưa bao giờ ép buộc người khác. Anh đối tốt với cô chẳng qua là vì không thể nhìn cô tự mình đẩy dọa bản thân như thế, cũng không thể coi là việc thừa cơ tiến tới, đục nước thả câu, nên anh không thấy mình hèn hạ chút nào. Lúc ấy anh chỉ khẽ rướn mày, dìu cô đến ngồi trên chiếc ghế dài cạnh đó, rồi anh vừa cười vừa nói: “Trên đời không phải cái gì cứ cho đi là có lại hồi đáp, cái đầu nhỏ này của cô thì hiểu được gì, ngoan ngoãn ngồi ở đây, đợi tỉnh táo hơn thì tôi đưa cô về phòng.”.

Tư Ngôn gật gật đầu, rồi ngả người ra phía sau tựa vào vai ghế, đầu ngược nhìn không gian yên tĩnh vào đêm, đôi mắt khẽ nhắm lại. Cô không ngờ rằng, vừa nhắm mắt lại cô đã ngủ thiếp đi luôn.

Kỷ Huyền thấy Tư Ngôn đã ngủ được nửa tiếng rồi, trước đó anh thắc mắc tại sao mãi không thấy cô lên tiếng. Gió thu tạt vào người lạnh lạnh, anh cởi bỏ chiếc áo vest đang mặc trên mình đắp lên người cô, bất gặp miệng cô đang hé mở xem chừng như đang ngủ rất ngon.

Anh mỉm cười bất lực, nhưng cũng chẳng muốn đánh thức cô dậy, chỉ đành khoác thẳng chiếc áo vest lên người cô, rồi bế cô đưa vào bên trong khách sạn. Vừa bế lên, Tư Ngôn dụi dụi mặt vào ngực Kỷ Huyền làm như quen thuộc, sau đó thu mình lại trong tư thế đẹp nhất, mắt vẫn nhắm nghiền cô tựa vào ngực anh ngủ một cách thoải mái.

Tư Ngôn ầm áp trong vòng tay Kỷ Huyền, còn cọ cọ đầu vào ngực anh, anh vốn không có ý nghĩ nào khác, cũng chẳng có cảm giác kích thích gì đến với anh lúc này. Anh cũng không thể làm gì người con gái đang nằm trong vòng tay anh được, chỉ cúi nhìn cô rồi khẽ thở dài. Anh cố gắng kìm nén dục vọng, rồi bước thật nhanh về phía phòng mình.

Tư Ngôn hại anh vào cảnh được nhìn mà không được ăn, vậy thì anh phải dọa cô ta một chút mới được, để xem ngày mai cô sẽ phản ứng như thế nào khi phát hiện mình thức giấc trên giường của người khác. Kỷ Huyền cười đắc ý như mèo vừa vớ được cá, thấy cực kỳ hưng phấn với ý nghĩ vừa rồi của mình.

Còn bên kia, Kỳ Dục chẳng kịp thu dọn đồ đạc, chỉ gọi điện cho Trình Hải An nói anh ta giúp anh thu dọn hành lý rồi ngày mai mang hộ về Tân Hải, sau đó anh cúp điện thoại rồi đi thẳng ra sân bay.

Cũng thật may vào giờ này còn có một chuyến bay trở về Tân Hải, có điều còn phải đợi những một tiếng nữa máy bay mới cất cánh, nhưng như vậy sáng sớm ngày hôm sau là anh đã có thể có mặt tại Tân Hải rồi.

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Tân Hải, Kỳ Dục liền bắt xe chạy thẳng đến bệnh viện nơi Tiêu A Sênh đang nằm. Sau khi xuống máy bay anh còn gọi điện cho Hướng Văn, được biết Tiêu A Sênh đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, vì thế anh vẫn cảm thấy rất lo lắng. Bệnh tình của A Sênh chưa chữa khỏi, thậm chí cô ấy còn chưa gặp được Lâm Mạn Văn, nên không thể để cô xảy ra chuyện gì được.

Khi đến bệnh viện, Hướng Văn đang ngồi trên chiếc ghế chờ bên ngoài phòng bệnh, đầu cúi xuống như đang tranh thủ nghỉ ngơi. Từ xa Kỳ Dục đã nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi đó của Hướng Văn, bất giác cảm thấy có chút ân hận, chỉ bởi một lời hứa của cô ấy đối với anh, mà hại cô ấy phải chịu nhiều vất vả như vậy, anh thực sự thấy không cam lòng.

Kỳ Dục cố gắng bước đến thật nhẹ nhàng, nhưng vừa ngồi xuống bên cạnh Hướng Văn thì cô đã giật mình tỉnh dậy, vừa dụi dụi mắt vừa ngược đầu nhìn lên. Nhận ra Kỳ Dục đang ngồi bên cạnh mình, khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng nhiên nở một nụ cười rạng rỡ: “Kỳ Dục, anh đến rồi à.”

“A Sênh thế nào rồi? Bác sĩ nói ra sao?”

“Tiêu A Sênh nhảy từ trên tầng xuống, bị va đập mạnh ở đầu, các vết thương trên người đều không nghiêm trọng lắm. Bác sĩ nói vẫn phải theo dõi thêm, nếu ngày mai không xuất hiện biến chứng gì, thì có thể được đưa về phòng bệnh bình thường, anh đừng lo.”

Kỳ Dục lo lắng suốt mấy tiếng qua, nghe vậy anh cũng thấy nhẹ nhõm phần nào: “Hướng Văn, lần này phiền cô nhiều quá”.

Hướng Văn dịu dàng cười nói: “Có gì đâu anh, cũng may là em ở Tân Hải, nếu không có lẽ em cũng chẳng giúp được gì. Nhưng bệnh tình của A Sênh hình như không có chuyển biến gì tốt, hôm qua cũng không biết có điều gì đã kích động đến cô ấy, bỗng nhiên cô ấy trở nên khác lạ. Nếu bên dưới không có đặt sẵn đệm bơm hơi thì không biết sự việc sẽ đi đến đâu.”

Kỳ Dục quay đầu đi, qua lớp kính anh nhìn Tiêu A Sênh đang nằm trên giường bệnh, đầu quấn đầy băng băng, đôi mắt nhắm lại, một sự yên tĩnh hiếm gặp ở cô, anh khẽ thở dài: “Đều là do anh không tốt, anh đã không tìm thấy con bé sớm hơn.”

“Việc này làm sao mà có thể trách anh được.” Hướng Văn nói, “Anh cũng đâu muốn, phải không? Bác sĩ có nói với em, bệnh tình của Tiêu A Sênh thực ra chăm sóc ở nhà là tốt nhất, để cô ấy gần gũi với người thân, tạo dựng tình cảm với họ, có thể như thế sẽ giúp cô ấy hồi phục lại những ký ức trước kia.”

“Thật không?” Kỳ Dục hỏi lại đáp lại. Nhưng anh cũng bắt đầu do dự, lẽ nào anh thực sự phải đưa A Sênh về nhà? Nhưng với tình hình lúc này anh không thể chăm sóc cho A Sênh được, anh phải làm thế nào đây.

Thấy sắc mặt anh trở nên khó coi, Hướng Văn bèn an ủi: “Tôi Em biết, những người như chúng ta chẳng có mấy ngày thực sự được ở nhà, làm sao có thời gian để chăm lo cho những người xung quanh được. Bác sĩ cũng chỉ là đưa ra ý kiến thôi, có thể tình hình của cô ấy cũng không tồi tệ đến thế đâu.”

Kỳ Dục dời ánh mắt khỏi phòng bệnh, thực ra anh đã đạt được mục đích khi quyết định gia nhập làng giải trí, anh không phải là người không có năng lực, dù có bước ra khỏi đó thì anh vẫn tin rằng mình vẫn có thể sống tốt. Nếu như chưa gặp Tư Ngôn, có lẽ anh đã rời bỏ làng giải trí này từ lâu mà không hề lưu luyến. Nhưng giờ đây, vì anh mà Tư Ngôn bước chân vào nghiệp diễn, anh sao có thể dứt bỏ giữa chừng, để lại cô ấy một mình giữa cái chốn “người với người ăn thịt lẫn nhau” đó?

Anh dứt bỏ suy nghĩ rồi bỏ làng giải trí, đôi mắt khẽ lim rim, không biết anh đang nghĩ gì.

Hướng Văn ngồi bên cạnh, cánh tay hai người cọ sát nhau, khoảng cách gần nhau đến vậy, nhưng nhìn anh lúc này, cô bỗng thấy sao mà xa cách quá. Thực ra cô cũng biết, khoảng cách giữa anh và cô không phải cô cứ chạy theo là đuổi kịp được, anh luôn lảng tránh cô, cô sẽ mãi mãi không gần được anh. Trước kia, bên cạnh Kỳ Dục không hề có bất kỳ ai, tuy không đến gần được anh cô vẫn có thể yên tâm phần nào. Nhưng giờ đây, Tư Ngôn đã xuất hiện, cô biết cái tình cảm đặc biệt giữa Tư Ngôn và anh, vì vậy cô không thể không mượn Tiêu Sênh để kéo anh về bên cạnh hết lần này đến lần khác.

Cô làm như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ, chỉ vì cô quá yêu anh, nhớ anh, cô không thể một sớm một chiều mà quên anh được.

Kể từ lần đầu tiên gặp Kỳ Dục, Hướng Văn biết trái tim mình đã dành hết cho anh, nhưng anh mãi mãi không phát hiện ra, hoặc mãi mãi không bao giờ đón nhận nó, và cô cũng sẽ không thể trao trái tim đó cho người khác được nữa rồi.

Dù là Hướng Văn, hay là Cảnh Dao, thì bọn họ đều đã yêu người mà người đó sẽ không bao giờ yêu mình. Tư Ngôn thậm chí thấy mình may mắn, nhưng cô không biết mình sẽ duy trì sự may mắn ấy được bao lâu, bởi cô không bao giờ hiểu được hết thế giới nội tâm đầy phức tạp của Kỳ Dục.

Tư Ngôn uống say nhưng không quậy phá, sau khi nôn xong cô ngoan ngoãn nằm ngủ cả buổi tối, có điều cả đêm cô đều nằm mơ, trong giấc mơ có Kỳ Dục ở đó, vừa chân thực lại vừa hư ảo.

Cuối cùng cô cũng đã tỉnh dậy, lúc đó là giữa trưa hôm sau. Cô mở mắt nhìn ánh mặt trời chiếu rọi vào từ ô cửa kính, rồi bất giác bỗng giật mình sợ hãi, sợ hãi đến mức vừa tỉnh dậy mà thần trí cô đã hoàn toàn tỉnh táo, cô còn nhớ rất rõ chiều nay mình phải đáp máy bay về Tân Hải. Nhưng, tại sao căn phòng này lại lấm đến vậy? Hình như không phải phòng của cô?

Đừng có đen đủi như vậy chứ? Đêm qua lúc say rượu mình đã làm chuyện ấy rồi sao?

Tư Ngôn rướn thẳng người nhìn một lượt cách bày đặt bên trong căn phòng, hoàn toàn khác lạ so với phòng của mình. Hoảng hốt vô cùng, cô lập cập nhấc chân ra xem quần áo trên người có còn nguyên vẹn không.

Chưa kịp lật chăn ra thì Tư Ngôn đã thấy một bàn tay nóng bỏng gác mạnh lên bụng mình. Cô nuốt mạnh một miếng nước bọt, rồi nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn sang. Cô biết đó không thể nào là Kỳ Dục, đêm qua Kỳ Dục đã trở về Tân Hải rồi, vậy người này là ai?

Đêm qua cô ở cùng ai? Tư Ngôn chẳng có ấn tượng gì cả, cô chỉ nhớ mình đã thả sức uống rượu sau khi Kỳ Dục rời khỏi, rồi Lạc Vũ Nghiên đã từng khuyên mình gì đó, còn tất cả những gì sau đó cô đều không nhớ nổi. Trời ơi, rốt cuộc cô đã ở cùng ai? Cánh tay nóng bỏng kia, MK là của ai thế?

Cô lật giở mọi thứ trong đầu, nhưng không thể nhớ ra nổi. Đang băn khoăn xem có cần kiểm tra hay không, thì người đó đã lên tiếng trước, giọng nói trầm ấm, lấm bầm như nửa tỉnh nửa mơ: “Mấy giờ rồi?”

Nghe giọng nói ấy, Tư Ngôn có cảm giác như có trăm ngàn lưỡi kiếm đâm thẳng vào ngực mình, đau nhói! Sao lại có thể là Kỳ Huyền! Cô đã lên giường cùng Kỳ Huyền sao?!

Tư Ngôn chẳng quan tâm đến gì khác nữa, thấy quần áo trên người vẫn còn nghiêm chỉnh, cô bèn vội vã nhảy xuống khỏi giường, không dám ở trên đó cùng với Kỳ Huyền thêm một giây nào nữa! Không phải cô đã làm chuyện ấy với anh ta trong khách sạn này rồi chứ?

Nhưng do quá vội vã, Tư Ngôn vấp phải cái gì đó, cô ngã nhoài ra đất, làm quần áo nhăn nhúm, tóc tai bù xù, mắt cô dại đi nhìn người đàn ông bán khóa thân đang nằm trên giường. Cô vẫn không thể tin vào chuyện này, miệng cô há hốc không nói thành lời.

Kỳ Huyền thực sự chưa làm gì, đêm qua anh cũng quá buồn ngủ, nhưng lại không muốn nằm ở sofa, nên đã lên giường nằm. Sự việc vừa rồi là anh cố ý, anh muốn biết Tư Ngôn sẽ phản ứng thế nào. Nhưng bây giờ hình như trò đùa của anh có hơi quá đáng?

Kỳ Huyền nghiêng người, một tay gấp lại gối đầu, mắt lim dim nhìn sang phía Tư Ngôn, đã đùa rồi thì đùa thêm một lúc nữa cũng có sao, anh nghĩ bụng vậy. “Ồ, Tư Ngôn, sao cô lại ngồi trên đất thế? Không thấy lạnh à?”

Tư Ngôn nhắm mắt lại, hy vọng sau khi mở mắt ra Kỳ Huyền sẽ biến mất khỏi đó, nhưng hiển nhiên là cô đã có nằm mơ giữa ban ngày, thì Kỳ Huyền vẫn còn đây, anh ta không chỉ vẫn ở trên giường, mà thậm chí còn vừa thay đổi tư thế nằm cho thật thoải mái.

“Anh, tôi...” Tư Ngôn muốn hỏi, nhưng thấy giọng mình run rẩy, không sao thốt lên lời.

“Cô muốn hỏi chúng ta đã làm gì rồi chứ gì?” Kỳ Huyền nháy mắt với cô.

Tư Ngôn gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu, nghĩ vài giây rồi cô lại gật đầu, nhưng không thể mở miệng, khóe mắt cô đã ướt tự lúc nào. Cô và Kỳ Huyền làm sao có thể cùng ngủ trên một chiếc giường được? Cô vẫn mong sao lần đầu của cô sẽ được trao cho Kỳ Dục, sao lại xuất hiện gã Kỳ Huyền biến thái này cơ chứ? Càng nghĩ Tư Ngôn càng thấy đau thắt, nước mắt tuôn rơi mà cô cũng chẳng màng lau đi, chẳng mấy chốc vạt áo đã ướt sũng vì nước mắt.

42. Chương 42: Không Thể Níu Kéo Thứ Không Thuộc Về Mình

Xuất hiện trên giường của một người đàn ông khác, đó là điều cô không thể chấp nhận được, nước mắt cô vì thế cứ tuôn trào.

Kỳ Huyền không đành lòng, nhưng vẫn muốn tiếp tục trêu chọc cô, anh cố ý nói: “Cô nghĩ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì rồi?”. Tư Ngôn bị những giọt nước mắt làm cho nghẹn lại, đôi mắt nhắm lệ mở to nhìn Kỳ

Huyền đầy cảm hận, nhưng cô vẫn không thể thốt ra được lời nào, chỉ thấy nỗi tuyệt vọng chan đầy trong đáy mắt.

Kỷ Huyền nuốt nước bọt, chưa bao giờ anh chứng kiến cảnh tượng như vậy, những người con gái đến với anh chẳng bao giờ khóc lóc như vậy, không ai tuyệt vọng đến vậy. Anh bắt đầu thấy bất an, bụng nghĩ mình đùa quá mức rồi chăng? Anh không dám nói thêm gì nữa, chỉ ngồi dậy rồi tiến về phía Tư Ngôn: “Tư Ngôn, cô đừng khóc, tôi...”.

Chưa nói hết câu thì Tư Ngôn đã tỏ ra vô cùng sợ hãi lùi về phía sau nhìn anh ta vẻ đầy xa lạ.

Lúc này Kỷ Huyền mới biết mình đã gây ra họa. Nếu sớm biết cô không giống những phụ nữ bình thường thì anh đã chẳng dám trêu đùa với cô! Nếu cô tin chuyện đó là thật, thì về sau chắc sẽ sợ hãi mà xa lánh anh? Anh thở dài ngao ngán, rồi nói với Tư Ngôn: “Cô bình tĩnh một chút, bình tĩnh, tôi chỉ đùa một chút với cô thôi.”.

“Đùa ư?” Tư Ngôn nhìn anh ta đầy nghi hoặc, giọng cô nghẹn ngào vì khóc lóc.

“Ừ, đùa thôi.” Kỷ Huyền chỉ vào quần áo cô đang mặc trên người, nói: “Cô thử nhìn quần áo cô, vẫn còn mặc nguyên vẹn trên người đấy thôi, tôi chưa làm gì cô cả, yên tâm đi.”.

Nghe vậy, Tư Ngôn cúi xuống nhìn quần áo của mình, quả nhiên vẫn là bộ quần áo tối qua mặc, hơn nữa trông nó còn có chút nhàu nhĩ do không cởi ra. Cô chớp chớp mắt, cảm giác thân thể cũng chẳng có gì khác lạ, nghe nói phụ nữ sau cái lần đầu tiên ấy sẽ thấy đau đớn lắm, nhưng sao cô chẳng có cảm giác gì cả? Cũng coi như đã tin, nhưng đằng nào cũng khóc rồi, cô đưa tay gạt nước mắt trên mặt rồi tiếp tục trợn mắt nhìn Kỷ Huyền đầy phẫn nộ: “Anh đùa cái gì thế hả!”. Cô gầm lên.

Kỷ Huyền chưa bao giờ bị một người phụ nữ quát cho như vậy, nhưng việc này là lỗi ở anh, anh đành nghiêng rằng nín nhịn: “Được rồi, được rồi, tôi sai là được chứ gì?”. Anh bĩu môi, quả là một phụ nữ khó xử lý, nhưng, đã lâu lắm rồi anh chưa gặp một người phụ nữ đầy tính thách đấu như thế.

Tư Ngôn vừa lau nước mắt, vừa định đứng dậy, ngồi trên đất quả là lạnh thật, toàn thân cô lạnh cóng. Vẫn chưa đứng được dậy thì chuông điện thoại của cô vang lên. Sững sờ giây lát, cô chẳng kịp đứng lên, nhào người ra với lấy cái áo choàng, lần tìm chiếc điện thoại. Liếc nhìn tên người gọi trên màn hình là Kỳ Dục, cô hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhấc máy.

Giọng nói trầm ấm của Kỳ Dục cất lên bên kia đầu điện thoại: “Tư Ngôn, sao mãi em mới nghe máy thế?”.

“Ừm, vừa rồi em không nghe thấy chuông.” Cô đã cố gắng thả lỏng cho người thư thái hơn một chút nhưng Kỳ Dục vẫn nghe ra giọng cô đang nghẹn ngào.

“Em sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Em không sao.” Tư Ngôn hít thở sâu, rồi trợn mắt về phía Kỷ Huyền., “Em đang thu dọn hành lý, lát nữa sẽ ra sân bay.”

Thấy Tư Ngôn không muốn nói nhiều, Kỳ Dục cũng không hỏi nữa, anh chỉ dặn dò một câu rồi định cúp máy.

“Kỳ Dục...” Không nén nổi, Tư Ngôn khẽ gọi anh, cô định nói em nhớ anh, nhưng chưa kịp nói thì cô nghe có tiếng phụ nữ bên cạnh Kỳ Dục, giọng nói đó nghe rất quen. Trong phút chốc cô nhớ ra đó là ai, người đó nói: “Kỳ Dục, Tiêu A Sênh tỉnh lại rồi.”.

Kỳ Dục vội cúp máy không cả nói lời tạm biệt với Tư Ngôn, rồi anh cùng Hướng Văn quay vào phòng bệnh.

Nghe điện thoại kêu tút tút, nước mắt Tư Ngôn bỗng lại trào ra, cô khịt khịt mũi rồi mắng thầm: Tư Ngôn, mày hãy mạnh mẽ lên đi.

Do có chút vấn đề xảy ra với Kỷ Huyền, nên suốt chặng đường từ khách sạn đến sân bay, rồi về đến Tân Hải, Tư Ngôn không nói với anh ta lời nào, Kỷ Huyền cũng thăm mắng mình đã đùa quá trớn, nhưng anh cũng chẳng nghĩ ra cách gì để bào chữa đành không ngừng đưa tay lên xoa xoa mũi chờ Tư Ngôn hết giận.

Kỳ Dục không đến đón cô, Tư Ngôn cũng không thất vọng về điều đó, cô đã sớm biết sẽ là như vậy. Chắc hẳn anh ấy phải ở bệnh viện với Tiêu Sênh, làm sao có thể ra sân bay đón mình được cơ chứ, huống hồ ở sân bay đầy những tên săn ảnh, không cần thận là bị chụp ảnh lên ngay.

Vì sự việc của Tiêu Sênh, nên sau khi hoàn tất bộ phim Trương kiếm “Trương Kiếm”, rất lâu sau Kỳ Dục không có hoạt động gì, anh muốn nghỉ ngơi một thời gian. Dẫu sao bộ phim Trương kiếm “Trương Kiếm” vẫn cần công tác hậu kỳ, việc tuyên truyền cũng không thể tiến hành quá sớm. Anh đã tìm thấy Tiêu Sênh, lại có được Tư Ngôn, giờ đây anh không cần vội vàng gì nữa.

Bệnh tình của A Sênh lúc thế này lúc thế khác, khiến Kỳ Dục tất bật lên xuống, chẳng thể đi đến đâu, hơn nữa A Sênh bắt đầu quen người, con bé không còn xa lánh anh nữa, vì thế anh càng không thể rời xa A Sênh. Còn về Tư Ngôn, anh đành lòng chỉ tạm thời nói lời xin lỗi tới cô ấy. Tuy trong điện thoại Tư Ngôn vẫn quan tâm anh, nói thông cảm với anh, hiểu cho anh, nhưng Kỳ Dục vẫn cảm thấy bồn chồn nhiều lắm.

Nói ra thì phải đến hơn một tuần Tư Ngôn chưa gặp Kỳ Dục. Ngày nào anh cũng gọi điện thoại, giọng điệu dằng nói xin lỗi, như thế thì Tư Ngôn còn biết nói sao? Cô mãi mãi chỉ đứng vị trí thứ hai trong cuộc đời anh, cô biết điều đó, vậy hà cớ gì cô lại gây căng thẳng vào lúc này? Thực ra cô rất hy vọng Kỳ Dục có thể để cô đến thăm Tiêu Sênh, để chứng tỏ sự khẳng định của anh dành cho cô, nhưng Kỳ Dục lại chưa từng nhắc tới điều đó.

Lần nào nói chuyện Tư Ngôn cũng muốn hỏi xem liệu cô có nên đến bệnh viện thăm Tiêu Sênh hay không, nhưng lời cứ dâng lên cửa miệng lại không thể thốt ra được, bởi cô sợ bị cự tuyệt, sợ bị từ chối, sợ nghe thấy anh nói thấy với cô không cần đến, sợ biết được vị trí của cô trong anh lại thấp đến vậy.

Quả như người ta nói, khi đã có được lại lo sợ bị mất đi, ngay cả Tư Ngôn cũng nằm trong số đó. Trước đây, cô không biết thế nào là tình yêu, lúc đó cô sống thật vô tư, thoải mái, ngày nào cũng đầy ắp niềm vui, nhưng từ ngày yêu Kỳ Dục, cô có thêm một thứ để so đo, sự mềm yếu trước kia dần biến mất, để thấy thế vào đó là hương vị của sự chín chắn. Kỳ thực cô không thích như thế này, cô hy vọng mình lại sống vui vẻ, lại là chính mình, nhưng lại chẳng có cách nào khác, cô đã để tâm nên không thể không thận trọng.

Sau khi về Tân Hải, Tư Ngôn luôn lười biếng ẩn mình trong nhà không muốn đi đâu. Tư Niên dễ dàng nhận ra sự khác lạ ở cô con gái, ông biết có lẽ Tư Ngôn đã gặp được người đàn ông khiến cô có thể kêu ca than thở. Cũng không cần quan tâm quá nhiều, dẫu sao sự việc này ai ai thời trẻ cũng phải trải qua, cái gì là của cô sẽ là của cô, không phải của cô thì dù là ai đi nữa cũng không thể níu kéo được. Ông tin một ngày cô sẽ hiểu ra điều đó.

Nghỉ ngơi được ngót nửa tháng, giờ đây dù Tư Ngôn có không muốn ra khỏi nhà đến mấy cũng không được, bởi Sở Văn Thượng đã tìm đến tận nhà.

Bộ phim “Em yêu, yêu không bao giờ là muộn” của Sở Văn Thượng đã bước vào giai đoạn chuẩn bị ghi hình. Do đã lâu ngày không gặp Tư Ngôn, nên cô ấy đã hỏi thăm địa chỉ nhà rồi lần mò tìm đến tận nơi.

Tư Niên là người rất hiếu khách, thấy có cô gái chạc tuổi con cháu gái mình đến chơi thì vô cùng phấn khởi liền nhiệt tình chào đón, còn Sở Văn Thượng từ nhỏ đã không còn ông bà, nên cô thấy rất vui bởi sự yêu thương ân cần của Tư Niên, chẳng mấy chốc cô vui vẻ gọi tiếng “ông” như Tư Ngôn đang gọi.

Khi Tư Niên rời khỏi, Tư Ngôn bèn hỏi: “Sao cô lại đến đây một mình? Anh ấy không đi cùng cô sao?”.

“Suyt.” Sở Văn Thượng cười hì hì, “Tôi lén chạy ra ngoài, anh ấy quản tôi chặt lắm. Dẫu sao tôi vẫn phải gặp cô, nhân cơ hội đi lượt lỡ đã.”

“Có việc gì không chị?”

“Không có việc gì thì không được tìm em cô à?”, Sở Văn Thượng dẩu môi lầm bầm, “Nhưng đúng là chị tôi có việc cần tìm cô, bộ phim đang chuẩn bị quay, phải xác định diễn viên đóng rồi, nên chị tôi chủ động mạn phép chủ động đến tìm em đến đây.”

“Việc này chị chỉ cần gọi điện thoại cho em tôi là được rồi mà.” Tư Ngôn liếc mắt nhìn, “Bao giờ bắt đầu quay thế?”

“Ngày kia. Ở tòa nhà Vân Quang.” Vân Quang là công ty giải trí do Kỳ Vân làm chủ, có thể coi là công ty đối đầu với công ty Sao Hoa ngữ của Chung Tấn Sở, nhưng quan hệ giữa hai nhà rất tốt, chưa bao giờ xảy ra bất kì một bất đồng nào.

Tư Ngôn ghi lại, rồi hỏi: “Tôi nhớ rồi, cô định thế nào? Ở đây ăn cơm nhé?”.

Sở Vân Thượng mắt sáng bừng: “Được không vậy, chiều nay cô cùng tôi đi dạo phố mua sắm nhé? Kỳ Vân chẳng nhằn nài chút nào, đi mua sắm với anh ấy chán lắm.”.

Tư Ngôn nghĩ cũng lâu lắm rồi mình chưa đi mua sắm, bèn gật đầu đồng ý. Cô mới đến Tân Hải không lâu, nên cũng chưa có nhiều bạn bè, trước kia đều là tự cô một mình mua sắm, hiếm khi gặp được người cùng trang lứa với mình, tính cách lại cũng hợp nhau, vì thế cô vui vẻ nhận lời Sở Vân Thượng.

Hai người vui vẻ ra khỏi nhà. Vì đã rất lâu không được đi dạo phố, lại vừa khéo vào mùa lạnh, Tư Ngôn quyết định đi mua sắm xả láng, không chỉ mua vài bộ quần áo ỉn, mà cô còn mua cho cả Tư Niên, Tư Thiều, và cho Kỳ Dục nữa, do quá kén chọn nên cô ngẫm đi ngẫm lại mà vẫn chưa chọn được cái gì vừa ý.

Sở Vân Thượng còn xả láng hơn cả Tư Ngôn, cũng không biết bao lâu rồi cô chưa được thoải mái như vậy, chẳng mấy chốc cô đã mua ỉn và Kỳ Vân cả một đồng đồ. Cả hai đều đã túi lớn túi bé, bèn tìm một nơi ngồi nghỉ ngơi. Quá nhiều đồ không thể tự mình mang về nhà, Sở Vân Thượng đành gọi điện cho Kỳ Vân. Gọi xong điện thoại cô cười tíu tít: “Kỳ Vân sẽ đến ngay thôi, bọn tôi sẽ đưa cô về trước nhé?”.

Tư Ngôn nhớ ra mình còn chưa mua được đồ cho Kỳ Dục, nên cô huơ tay: “Không cần đâu, cô và anh ta cứ về đi, tôi còn muốn đi xem nữa.”.

Nhìn chỗ túi giấy bên cạnh Tư Ngôn, mắt Sở Vân Thượng lại nheo nheo: “Còn cần gì nữa thế? Quần áo của cô đều mua được rồi còn gì? Cửa anh ta cũng có rồi.”.

Tư Ngôn thoáng đỏ mặt, cô không biết Sở Vân Thượng còn chưa biết gì về chuyện của cô với Kỳ Dục, nên không dám vội vàng nói gì, không phải cô không tin tưởng Sở Vân Thượng mà vì miệng của Sở Vân Thượng không được kín cho lắm.

“Chắc là mua cho Kỳ Huyền hả?” Sở Vân Thượng ghé lại gần, hỏi. “Kỳ Huyền trông thì có vẻ hơi hám sắc, nhưng thực ra anh ta là người rất tốt đấy.”

Tư Ngôn vội lắc đầu: “Giữa tôi với Kỳ Huyền chỉ là bạn bè thôi.”. Cô lăm bằm trong bụng: có khi còn không thể coi là bạn ý.

“Có thật là không có gì?” Sở Vân Thượng có phần thất vọng., “Chị Tôi cứ tưởng, chúng ta có khi trở thành người một nhà cơ đấy, tiếc quá. Kỳ Huyền thực ra rất tốt, thật sự em cô không suy nghĩ thêm về điều đó?”

Tư Ngôn cười ngượng ngùng, cô thừa nhận lắm lúc Kỳ Huyền thực sự rất tốt, nhưng cô còn chưa quên việc anh ta lừa cô, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh ta được, vì thế cô tiếp tục lắc đầu: “Em Tôi thực sự không thích Kỳ Huyền, em tôi đã có người để thích rồi.”.

Lúc này Sở Vân Thượng mới từ bỏ: “Ôi, thật đáng tiếc thay.”.

Tư Ngôn bụng nghĩ chẳng có gì là đáng tiếc cả. Nhưng cô không thể nói ra điều đó, may mà chỉ lát sau Kỳ Vân đã tới. Sở Vân Thượng vui vẻ đi cùng người đàn ông của mình, Tư Ngôn tiễn họ, xong cô thở phào một tiếng.

43. Chương 43: Điều Cô Càng Quan Tâm Chính Là Trái Tim Anh

Đồ đạc đã được Tư Ngôn gửi tạm vào khu gửi đồ, một mình bước đến khu vực mua sắm cao cấp, cô muốn mua quà tặng cho Kỳ Dục, vì thế đương nhiên là cô phải lựa chọn cho thật cẩn thận. Nhưng cái gì Kỳ Dục cũng đều có cả, Tư Ngôn đi một vòng quanh khu vực mua sắm mà vẫn chưa quyết định được sẽ mua cái gì, những thứ quen thuộc như cà vạt, áo sơ mi, cô lại không muốn mua, thứ cô muốn mua là một cái gì đó sẽ được anh luôn luôn mang theo bên mình. Đang định rời đi bỗng nhiên một luồng sáng chợt lóe lên trong đáy mắt, đập vào mắt cô lúc này là một đôi cúc khuy cài áo. Đôi cúc khuy cài áo này thực ra không được trang trí thiết kế quá công phu, tỉ mỉ, thậm chí hình dáng còn khá gọn gàng, đơn giản, nhưng ở nó có một

sức mạnh thôi miên ánh nhìn của cô. Nó là sự kết hợp của vô số những khối hình vuông vức được sắp xếp một cách khéo léo, bên trong khảm vào một màu đen opal dày đặc, giữa khối màu đen đặc quánh ánh lên những tia sáng lấp lánh bắt mắt, từ giây phút bắt gặp ánh sáng kì lạ ấy đến giờ cô vẫn thể không rời mắt khỏi vật sáng nhỏ bé ấy. Có lẽ ấn tượng về Kỳ Dục trong suy nghĩ của cô cũng chính là như vậy, rất đơn giản, ngay ngắn nhưng lại luôn phát ra ánh hào quang rực rỡ khiến người khác không thể rời mắt nhìn. Mặc dù giá cả có hơi đắt một chút, nhưng vẫn nằm trong ngân quỹ có thể chi trả được, của Tư Ngôn, cô vui vẻ quẹt thẻ, sau đó nhận lấy cái hộp đựng đôi cúc khuy cài áo. Nhân viên bán hàng là một cô gái cũng chạc tuổi cô nở nụ cười duyên dáng dò hỏi cô có phải mua để tặng cho bạn trai.

Tâm trạng của Tư Ngôn đang rất tốt, cô hào phóng gạt đầu, khảng khái nói: “Đúng vậy!”. Cầm lấy đôi cúc khuy cái áo đã được gói ghém cẩn thận, Tư Ngôn bước đi cảm giác mỗi bước chân cũng nhẹ nhàng thanh thoát. Cả đồng hồ lấy ra đã để đầy dưới chân, mặc dù cô rất muốn tự mình có thể bắt xe trở về, nhưng đồ đạc mua này giờ không hề ít, một mình mang đi không nổi, cô đành phải gọi điện thoại cho Tư Niên nhờ chú Lý đến đón cô. Gọi điện thoại xong cô dự đoán chú Lý thúc cũng phải một lúc nữa mới có thể đến nơi, cô quyết định đi dạo một lúc. Không ngờ vào chính thời khắc này, cô lại gặp phải hai người không nên xuất hiện ở nơi đây. Mặc dù hai người họ đều ăn vận trang điểm hết sức đơn giản, trên mặt lại ngụy trang bởi một cặp kính đen rất to, dù cho người khác có thể không nhận ra, nhưng Tư Ngôn ngược lại tuyệt đối không thể nhận nhầm. Vì người con traidàn ông kia chính là người đã mấy hôm rồi không gọi điện thoại cho cô, cũng chính là chủ nhân của đôi cúc áo mà cô vừa mua tặng. Hơn nữa, người con gái với nét mặt tươi cười đang đi bên cạnh Kỳ Dục, không ai khác chính là Hướng Văn.

Hai người họ giống như một đôi tình nhân hạnh phúc cùng nhau ra ngoài mua sắm. Khóe môi Hướng Văn hơi nhếch lên hướng vào một bộ quần áo treo trong cửa hàng, cơ hồ đang nói với Kỳ Dục điều gì đó, trong tay Kỳ Dục đã xách mấy túi đồ lớn nhỏ chỉ lẳng lẳng gạt đầu, người phục vụ hiểu ý liền mang đến cho họ mấy bộ đồ để lựa chọn, Hướng Văn còn chưa kịp thử, Kỳ Dục đã chìa thẻ tín dụng của mình ra cho nhân viên thanh toán. Tư Ngôn nhìn họ dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác cảm thấy trái tim mình rỉ máu nhưng có trăm nghìn vết cứa đau nhói. Cô muốn cất tiếng gọi nhưng lời dâng lên đến cửa miệng lại không có cách nào thoát ra, gọi họ lại thì biết nói gì đây? Lẽ nào cô còn hy vọng anh sẽ giải thích với mình? Tư Ngôn cắn chặt môi cảm thấy trong mắt mình ngấn lệ, bước chân cũng trở nên nặng trĩu. Đúng lúc ấy có chuông điện thoại gọi đến, sợ Kỳ Dục chú ý, cô vội vàng nhấc máy: “Vâng, chú Lý, chú đợi cháu một lát, cháu lập tức ra ngay”. Cô trả lời điện thoại, ngẩng mặt lên, cố gắng ngăn không để những giọt nước mắt vô thức trào ra, nhưng càng kìm nén lại càng vô ích. Cuối cùng cố gượng nhếch môi lên để lộ ra nét cười mơ hồ như giả vờ vui vẻ, cô cúi xuống nhặt lấy những túi đồ đặt ngổn ngang dưới đất bước đi.

Tư Ngôn cố gắng không nhìn về hướng Kỳ Dục và Hướng Văn thêm lần nào nữa, cô sợ rằng mình không đủ nghị lực để tiếp tục ngăn gượng sao cho đừng khóc, càng sợ sẽ không đủ kiên nhẫn mà chạy ào đến tra hỏi anh, tra hỏi anh tại sao anh nói không có thời gian để gặp cô, mà lại có thời gian cùng người con gái khác đi dạo phố? Lúc đi ra cô đã không cẩn thận va phải người khác, đồ đạc cô mua rơi hết xuống đất. Bé gái bị va phải nhìn sắc mặt bị thương của cô cũng vội vã ngồi xuống giúp cô nhặt đồ, khi đưa đồ cho cô còn quan tâm nhắc nhở cô cẩn thận một chút. Tư Ngôn cảm thấy nước mắt mình không thể kìm nén được nữa gạt đầu rồi bước đi như tháo chạy. Lúc Tư Ngôn va phải người khác, Kỳ Dục có nghe thấy một giọng nói xin lỗi khiến anh giật mình. Anh lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thấp thoáng một dáng hình nhỏ nhắn đang cúi xuống nhặt đồ. Trái tim anh chợt sững sờ, muốn chạy qua đó chứng thực mọi chuyện, vừa lúc lại nghe thấy giọng nói của Hướng Văn ngay bên cạnh: “Mau qua đây xem cái này, Tiêu Sênh mà mặc nhất định sẽ rất đẹp”.

Kỳ Dục thu ánh mắt về, đợi khi anh quay đầu lại thì hình ảnh mơ hồ rất giống Tư Ngôn vừa nãy đã tan biến vào đám đông, nhìn lại cũng tìm chẳng thấy. Anh tự cười chế giễu mình, cười bản thân mình điên loạn, mới nửa tháng không gặp mà đã có thể nhầm tưởng người khác là cô, thì ra cô đối với anh mà nói lại quan trọng như thế sao? Quả thực không thể điện thoại cho cô mỗi ngày, không thể mỗi ngày được nghe giọng nói của cô điều đó đã giày vò anh cả thể xác lẫn tâm hồn. Tiêu Sênh tỉnh lại sau chấn thương lần trước hình như cũng đã khá hơn rất nhiều, trong thời khắc quan trọng như thế, anh không thể không tạm rời xa cô. Hôm nay cùng Hướng Văn ra ngoài chính là vì muốn mua cho Tiêu Sênh ít quần áo, bệnh của cô ấy đã đỡ hơn nhiều, không còn trong tình trạng nhay cảm như trước, thậm chí còn có ý muốn giao tiếp gặp gỡ mọi người, chỉ là những chuyện xảy ra khi còn nhỏ cô ấy vẫn không thể nhớ lại, có thể đó là những chuyện đau lòng nên cô ấy không muốn nhớ đến nữa. Lâm Mạn Văn biết chuyện cũng đã tìm đến đòi gặp Tiêu Sênh,

cho nên mới một mực bắt Kỳ Dục phải kể lại những chuyện trước kia cho bà nghe, nhưng Tiêu Sênh trước kia là người như thế nào chính anh cũng không biết, đem những chuyện quá khứ ra kể chỉ có thể khiến cho Lâm Mạn Văn càng thêm đau lòng, cho nên anh mới lừng khừng rất lâu không muốn nói ra.

Lần này anh cảm thấy đã đến lúc phải đưa Tiêu Sênh về gặp mẹ mình. Nhưng Tiêu Sênh là đứa trẻ được Hường Văn tìm thấy và mang về từ trại trẻ mồ côi, căn bản đồ đạc không có gì nhiều, vì thế anh mới cùng Hường Văn ra ngoài một chuyến, mục đích đưa Hường Văn đi cùng chỉ là để có thể tham khảo ý kiến của cô một chút mà thôi. Lúc Kỳ Dục và Hường Văn rời khỏi trung tâm thương mại đã không còn sớm, thời tiết sang thu, bên ngoài càng nhanh tối, ra đến cửa đèn đường đã bật sáng, Kỳ Dục cảm thấy Hường Văn gần đây kỳ thực đã giúp đỡ anh rất nhiều, do dự một lát anh mới chủ động mời cô ăn tối. Hường Văn rất nhiên là vui vẻ nhận lời. Hai người họ đi đến một nhà hàng cơm Tây cách trung tâm thương mại không xa, chủ yếu là ở đó tương đối yên tĩnh, người đến ăn cũng không đông lắm. Hai người đều là những ngôi sao, khi xuất hiện cần phải hết sức cẩn trọng, chẳng may bị người ra chụp hình lúc đó quả thực sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Tư Ngôn vẫn hy vọng hôm nay sẽ là một ngày vui vẻ, nhưng lại bất ngờ gặp được Hường Văn đi cùng Kỳ Dục nên tâm trạng có vẻ xấu đi rất nhiều. Về đến nhà cô chẳng còn tâm trạng đâu để nói chuyện với ai, liền mang tất cả đồ đạc mua cho Tư Niên để ở phòng ông, sau đó xách hết đồ mua cho Tư Thiệu và mình về phòng. Lúc Tư Niên gọi cô xuống ăn cơm tối cô chỉ nói mình đã ăn cơm bên ngoài. Tư Ngôn thật ra vẫn chưa ăn gì, những thứ ăn được từ trưa vốn đã tiêu hóa hết từ lâu, lúc ra ngoài chỉ cùng Sở Vân Thượng uống một tách cà phê, bụng dạ lúc này trống không, nhưng cô chẳng cảm thấy đói, nằm dài trên giường, cầm lấy chiếc hộp đã được đóng gói cẩn thận lên xem, bên trong là đôi cúc khuy cài áo mà cô chọn mua cho Kỳ Dục, lúc mua nó, cô còn nghĩ xem làm thế nào để tặng cho anh, nhưng giờ đây cô lại chẳng còn tâm trạng, ngấm đi ngấm lại cô bèn đút nó vào túi.

Dù thế nào thì anh cũng đã không để ý, cô lại hà cớ gì mà phải khổ tâm như thế! Tư Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, thực ra cô và Kỳ Dục từ khi quen biết nhau, anh vẫn chưa tặng cô món quà nào, không phải là cô để ý tới những thứ như thế, vì cô luôn nghĩ rằng thứ tốt nhất anh tặng cho cô chính là trái tim, là tình cảm của anh. Anh ngay cả muốn lấy lòng cô, tặng hoa tặng quà cho cô cũng chưa từng làm qua. Có phải cô đã quá dễ dãi đến bên anh? Cô trước nay vì anh mà không cần biết đến cảm giác được sánh bước cùng người yêu đạo phở, nhưng không ngờ rằng có một ngày anh lại xuất hiện cùng Hường Văn. Cô thực sự không cam lòng. Dạ dày trống rỗng, trái tim càng trống rỗng hơn. Dường như ở nơi nào đó trong tâm hồn đang rỉ máu đau đớn. Lúc này cô cảm giác có một cơn gió lạnh lẽo ứa vào đến khiến cho cô run rẩy. Đúng lúc cô muốn cuộn mình trong chăn ngủ một giấc, thì chuông điện thoại bất chợt vang lên.

Tư Ngôn mơ hồ nhớ lại thời gian trước cô và Kỳ Dục vẫn thường cố định gọi điện cho nhau vào giờ này. Cô mở mắt chăm chú lắng nghe giai điệu bài hát quen thuộc phát ra từ chuông điện thoại đặt ở đầu giường, đôi mắt vẫn mở to chăm chú, cô không biết phải nói gì với anh khi nghe điện. Điện thoại vì để rung quá lâu gần như sắp rơi xuống đất, Tư Ngôn vội với lấy, sau đó cắn chặt răng bấm vào nút tiếp nhận cuộc gọi. Tình cảnh biểu hiện lúc này của cô thật thảm thương chẳng khác nào một tội nhân đang lê bước đến pháp trường chờ xử trảm. Chẳng qua chỉ vì cô quá sợ hãi, sợ mình do tâm trạng không tốt mà có thể sẽ nói ra những lời lẽ thất lễ, cho nên mới không dám nhận điện. Điện thoại đã thông, giọng nói của Kỳ Dục trầm lắng, có chút không hài lòng và thiếu kiên nhẫn: “Sao lâu như vậy mới nghe máy?”.

“Em mới vừa ăn cơm tối, điện thoại để trong phòng.”. Tư Ngôn biện lý do nói dối không kịp suy nghĩ, giọng điệu cố tỏ ra thật thoải mái.

“Uh”, Kỳ Dục đáp lại, tự nhiên không biết nói gì nữa.

Tư Ngôn mỉm cười lên tiếng: “Không có chuyện gì em gác máy đây, lão đầu tử nhà em đang gọi”. Cô nói rất thoải mái, làm ra vẻ giống như Tư Niên đang gọi cô thật ở bên ngoài. Kỳ Dục sững sờ không hiểu sao Tư Ngôn hôm nay lại lạnh lùng với anh như vậy, gọi giật lại: “Tư Ngôn”. Sau khi gọi tên cô, anh lại không biết phải nói gì nên đành im lặng. Lần này, Tư Ngôn không chủ động lên tiếng nữa, lặng lẽ chờ đợi. Hai người đều không nói, có thể nghe rõ hơi thở của đthở phượng, lúc đậm lúc nhạt. Tư Ngôn khẽ nhếch miệng cười đang định tắt máy liền nghe thấy giọng nói của Kỳ Dục: “Ngày mai, em đến gặp mẹ anh nhé!”.

Tư Ngôn lặng người hồi lâu, cảm xúc buồn vui khó tả. Kỳ Dục lại lên tiếng: “A Sênh đã tìm thấy rồi, ngày mai anh muốn đưa con bé đến gặp mẹ”. Tư Ngôn không biết tâm trạng của mình lúc này thế nào, cô nhớ

lại hình ảnh Hướng Văn và Kỳ Dục mới gần đây, trước mắt cô lại xuất hiện hình ảnh hai người bên nhau ở trung tâm thương mại, tự đáy lòng trào dâng từng cơn đau đớn, lời cũng theo đó tuôn ra: “Xin lỗi, gia đình anh đoàn tụ, em đến sợ làm phiền, để khi khác đi”. Kỳ Dục không ngờ cô lại từ chối, không biết nên nói gì lúc này. “Vây thôi, em tắt máy đây!”. Nói xong, cô không để ý Kỳ Dục còn có điều chưa nói, vội vàng tắt máy, vút điện thoại một bên rồi lại cuộn mình vào trong chăn.

Tư Ngôn vui đầu vào gối, ép chặt đầu đến khi không thở được mới chịu nới lỏng ra, cô cảm thấy trên mặt có chút hơi ngứa ngáy, chạm vào mới phát hiện có chút ẩm ướt.

Nghe những tiếng tút tút từ điện thoại vang lên, Kỳ Dục lặng lẽ thở dài, dứt điện thoại vào túi, đang định bước tới phòng bệnh thăm Tiêu A Sênh, vừa xoay người chợt nhìn thấy Hướng Văn đứng cách đó không xa, anh bước lại gần nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa A Sênh đến gặp mẹ tôi”. Trên mặt Hướng Văn nở nụ cười duyên dáng: “Em...”. Cô chưa kịp cất lời, Kỳ Dục liền cất ngang: “Cô đã lãng phí nhiều thời gian ở Tân Hải rồi, album mới chẳng phải đã quyết định quay MV ở Pháp sao? Hãy nhanh chóng tranh thủ thời gian tiến hành ngay đi”.

Nụ cười trên môi đột nhiên biến mất, Hướng Văn cắn môi, mặc dù trong lòng có chút không vui nhưng cô vẫn giữ phép lịch sự đáp lại: “Em hiểu rồi, ngày mai tôi em sẽ đi”. Kỳ Dục, trái tim anh thực sự được làm bằng sỏi đá hay sao, tại sao lại có thể lạnh lùng vô cảm như vậy? Kỳ Dục nhìn theo bóng dáng Hướng Văn đi xa dần, cánh tay cô ôm lấy thân hình mảnh mai đang nghiêng xuống lại như không còn sức lực mà lê bước, anh không thể đáp lại nguyện vọng của Hướng Văn, chỉ có thể làm như thế mà thôi.

44. Chương 44: Nhưng Cô Không Thể Dễ Dàng Từ Bỏ

Ngày hôm sau, lần đầu tiên Tư Ngôn gặp mặt Mạnh Chi Dịch, một người rất có tên tuổi trong giới nghệ sĩ trong nước. Vì đã từng ở nước ngoài một thời gian cho nên đối với những ngôi sao trong nước như vậy cô đều không mấy thân quen. Lần đầu gặp Mạnh Chi Dịch cô còn lầm tưởng anh là giáo sư của một trường đại học nào đó. Mạnh Chi Dịch tuổi tác cũng tương đối, toàn thân toát lên một khí chất nho nhã, thân thiện, trên khoe môi anh ta ấy mỗi giây mỗi phút đều giữ nguyên một nụ cười ấm áp, cho dù bất kể là ai đang nói chuyện với mình, anh ta cũng tỏ ra rất tập trung và kiên nhẫn trả lời mọi câu hỏi, không hề biểu hiện một chút tư thế tự phụ, ngông nghênh của một đại minh tinh.

Khi Tư Ngôn bước đến khu vực chụp hình cũng vừa lúc nhìn thấy Mạnh Chi Dịch đang cùng người khác đứng nói chuyện cách đó không xa, cô không nên nổi sự tò mò bèn hỏi Tô Tiểu Mạt, trợ lý mà Trình Hải An phái đến để giúp đỡ cô, đang đứng ngay bên cạnh: “Người kia là ai vậy?”. Tô Tiểu Mạt đưa ánh mắt ngỡ ngàng như không dám tin vào những lời mình vừa nghe thấy nhìn chằm chằm vào Tư Ngôn, tuổi tác của cô ấy với Tư Ngôn cũng xấp xỉ nhau, giao tiếp cũng tự nhiên, phóng khoáng, lúc này thấy biểu hiện của Tư Ngôn cho thấy cô không hề biết đến Mạnh Chi Dịch một đại minh tinh nổi tiếng trong giới nghệ sĩ, không khỏi cảm khái mà thốt lên: “Trời đất ơi! Cô thật sự không biết anh ta sao! Đây chính là Mạnh Chi Dịch, nam diễn viên chính trong nhiều bộ phim truyền hình nổi tiếng đó!”. Tư Ngôn cảm thấy có chút gì đó kì lạ, vì cô luôn cho rằng một người có khí chất giống như Mạnh Chi Dịch, chỉ phù hợp với công việc nghiên cứu gắn bó với sách vở, có điều cô không thể phủ nhận được với dáng vẻ ưu tú kia, nếu Mạnh Chi Dịch xuất hiện với vai trò nam diễn viên chính trong phim truyền hình cũng hoàn toàn không ai có thể bắt bẻ được điều gì.

“Hi! Hi!”. Tư Ngôn bật cười., “Thực sự tôi không biết thật mà..?”.

Tô Tiểu Mạt thời gian gần đây không hề tỏ ra kiêng kị một chút nào, vừa nghe thấy câu nói của Tư Ngôn liền bất giác ngược nhìn cô với ánh mắt coi thường: “Thật không thể hiểu nổi mắt cô dùng để làm gì nữa, ngay cả đến Mạnh Chi Dịch cũng không hề biết đến! Anh ta rất có thể sẽ là quán quân cho cuộc bầu chọn người đàn ông tưởng tượng thành có sức hấp dẫn nhất đó nha!”.

Tư Ngôn tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu: “Rất có sức hấp dẫn”.

“Nghe nói trước đây cô đã từng là người hóa trang cho Kỳ Dục phải không?”. Tô Tiểu Mạn ghé sát lại cười nói: “Cô cảm thấy Kỳ Dục và Mạnh Chi Dịch ai hấp dẫn hơn?”.

“Cái cô này? Vây cô thích ai hơn nào?”. Tư Ngôn hỏi lại.

Tô Tiểu Mạn đưa tay sờ lên cằm mình giả bộ ngẫm nghĩ một lát sau đáp lại: “Tôi thích Mạnh Chi Dịch hơn, tôi vẫn luôn thích một người đàn ông lớn tuổi hơn một chút, thích một người đàn ông trưởng thành vững vàng. Người đàn ông như thế, có thể hết lòng yêu một người, không những đem lại cho người ấy một chỗ dựa vững chắc trong cuộc sống, mà còn có thể khiến cho cả cuộc đời người ấy đều nhận được sự chiều chuộng yêu thương từ anh ta. Nói tới Kỳ Dục, tuổi đời vẫn còn quá trẻ, không phải là sự lựa chọn của tôi”.

Lẽ nào trong cuộc sống này, Tư Ngôn vẫn còn có thể gặp được người không thích Kỳ Dục, bất giác cô ngược mắt nhìn về phía Mạnh Chi Dịch. Thực sự cô cũng rất đồng tình với quan điểm này của Tô Tiểu Mạn, trước khi gặp được Kỳ Dục, cô cũng cảm thấy mình nên chọn lấy một người đàn ông trưởng thành, người đàn ông giống như vậy có thể cưng chiều cô trong vòng tay, có thể sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa tốt đẹp mà không để cô phải bận tâm lo lắng, có thể giống như người thân của cô, cho cô cảm giác vững vàng. Nhưng sau khi gặp được Kỳ Dục, tất cả những điều giả định trước kia của cô hoàn toàn hóa thành bọt nước. Cô biết, cho dù ở bên anh có thể phải chịu nhiều tổn thương, nhưng cô không thể dễ dàng buông tay. Có lẽ cũng bởi vì yêu. Tình yêu xảy đến một cách bất ngờ khiến cho người trong cuộc không kịp buông tay nên chỉ còn cách cam tâm tình nguyện chiều theo số phận.

Tô Tiểu Mạn thấy Tư Ngôn im lặng hồi lâu không nói bèn chủ động lên tiếng: “Tôi nhìn dáng vẻ của cô, hình như là thích Kỳ Dục hơn phải không?”.

Tư Ngôn có chút ngại ngùng chớp mắt, khuôn mặt thoáng chốc ửng đỏ lên: “À, tôi cũng không biết nữa!”.

Lúc này Mạnh Chi Dịch nhìn thấy Tư Ngôn, nở nụ cười thân thiện bước đến bên cô, sau khi đã đứng trước mặt cô lại khẽ cúi đầu chào một cách rất lịch sự: “Là Tư Ngôn phải không?”.

Tư Ngôn có chút bối rối không biết phải ứng phó ra sao, nhưng nhìn thấy nụ cười hiền hòa trên khuôn mặt của anh, mọi cảm giác căng thẳng liền tan biến hết, cô duyên dáng gật đầu: “Xin chào!”.

Mạnh Chi Dịch cười, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt thu hẹp lại, cảm giác thật êm dịu: “Sớm biết tôi may mắn được làm bạn diễn cùng một cô gái, nhưng không nghĩ lại là một cô gái còn trẻ như vậy”.

Tư Ngôn không biết nói sao, chỉ đành mỉm cười một cách ngờ nghệch. Mạnh Chi Dịch như nhìn thấu được vẻ bối rối trên mặt cô, liền trấn an: “Đừng quá căng thẳng, hãy tự tin vào chính mình. Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi”.

Ấn tượng của Tư Ngôn về Mạnh Chi Dịch rất tốt. Anh ấy ta không hề để ý đến việc thể hiện phong độ của mình khiến cho cô cảm thấy rất thoải mái. Khi nhìn dáng vẻ của anh ta, Tô Tiểu Mạn không kiên nhẫn nói một cách si mê: “Mạnh Chi Dịch đúng là một người có thể khiến cho người khác không thể kìm chế nổi, nếu anh ấy mà cười với tôi như thế, chắc tôi sẽ sung sướng đến chảy cả máu mũi mất”.

Tư Ngôn chum miệng cười, Tô Tiểu Mạn tuy có hơi phóng đại một chút nhưng cô cũng không hề phủ nhận, Mạnh Chi Dịch quả thực có sức hấp dẫn kỳ lạ, là người có thể khiến cho những cô gái một khi đã gặp gỡ liền không thể kìm nén nổi dục vọng. Không lâu sau, Kỷ Huyền cũng đến, Tư Ngôn đứng từ xa đã nhìn thấy Kỷ Huyền và Mạnh Chi Dịch chào hỏi nhau, biểu cảm và hành động cho thấy có vẻ như hai người họ đã quen biết nhau từ trước, cô chau miệng lại, không biết Mạnh Chi Dịch làm thế nào mà có thể nắm bắt được Kỷ Huyền. Biểu hiện của Mạnh Chi Dịch và Kỷ Huyền quả thực là rất thân thiết.

Mạnh Chi Dịch là người của công ty giải trí Vân Quang, Kỷ Huyền cũng có thể được xem là nửa chủ nhân của Vân Quang, cho nên cơ hội gặp gỡ là rất lớn, tính cách của hai người mặc dù có chút khác biệt nhưng Kỷ Huyền đối với Mạnh Chi Dịch bề ngoài ngược lại không hề tỏ vẻ giống như một kẻ lỗ mãng, hai người họ vì thế trò chuyện vẫn rất vui vẻ, còn mời nhau thi thoảng nếu có cơ hội cùng nhau uống vài ly. Kỷ Huyền nói chuyện với Mạnh Chi Dịch một lúc lâu mới liếc mắt về phía phòng chụp hình tìm Tư Ngôn nhưng không thấy cô ở đó liền đảo mắt nhìn quanh, nhìn mãi vẫn không thấy người cần tìm thì liền nghe thấy Mạnh Chi Dịch tươi cười nhẹ hỏi: “Đang tìm kiếm cô gái nào sao?”

“Ừ”, Kỷ Huyền bối rối., “Là Tư Ngôn, ông có thấy cô ấy đâu không?”

Mạnh Chi Dịch mỉm cười. Là người của quần chúng đám đông, Kỷ Huyền vốn dĩ phải biết cách che giấu cảm xúc thật trong lòng, nhưng không ngờ anh ta lại tỏ ra có chút bối rối khi nhắc đến Tư Ngôn.,

“Cô ấy đã đến rồi sao?”.

“Ừ, đang ở bên kia.”. Mạnh Chi Dịch chỉ tay về phía Tư Ngôn, sau đó cười nói: “Cô gái này có vẻ tốt hơn nhiều so với những phụ nữ cậu qua lại trước đây, cậu có xác định thật lòng không? Cô ấy vào công ty cũng là do cậu sắp xếp phải không?”.

Kỷ Huyền khẽ nhếch mép tựa hồ như tâm tư thầm kín trong lòng mình đều bị đem ra phơi bày hết trước mặt người đàn ông đang đối diện này, ánh mắt có chút xấu hổ: “Ồ, cô ấy chính là do Sở Văn Thượng giới thiệu, không liên quan gì đến tôi”.

“Lẽ nào không phải là do cậu tiến cử sao? Vừa mới vào nghề mà đã có thể được lựa chọn đóng vai nữ chính rồi.”. Mạnh Chi Dịch dùng ánh mắt hoài nghi nhìn xoáy sâu vào trong mắt Kỷ Huyền.

“Là tôi, vậy được chưa? Từ khi nào ông bắt đầu có nhã hứng quan tâm tới những chuyện của tôi vậy?”. Kỷ Huyền ngại ngùng khó chịu giống như bị ai đó nhìn thấu tâm can vậy. “Tôi đi đến chỗ cô ấy.”. Nói xong bước đi thật nhanh như muốn trốn chạy.

Mạnh Chi Dịch nhìn theo dáng vẻ vội vã bước đi của Kỷ Huyền không khỏi lắc đầu cười khổ, anh ta vốn cho rằng cậu bé này vẫn chưa trưởng thành cho nên mới dễ dàng thay đổi, nhưng lần này, cậu ta ngược lại dường như rất thật lòng, không biết kết quả sẽ như thế nào? Có điều Mạnh Chi Dịch lại mơ hồ nhìn ra những khó khăn mà Kỷ Huyền sẽ gặp phải, vì cậu ta luôn dễ dàng đạt được tất cả những gì mình muốn, cũng nên để cho cậu ta gặp phải một chút trắc trở, để cậu ta biết rằng trên thế giới này không phải cái gì cũng đều có thể với được trong tầm tay. Mạnh Chi Dịch nhìn Kỷ Huyền, ánh mắt thành thực giống như một vị trưởng bối nhìn một đứa trẻ vẫn chưa hiểu chuyện. Mặc dù đã bước vào độ tuổi trung niên nhưng nhìn Mạnh Chi Dịch như mới chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi, so với Kỷ Huyền, quả thực vẫn được coi là một người trưởng thành.

Kỷ Huyền cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Tư Ngôn: “Đến sớm vậy sao?”. Tư Ngôn đưa mắt liếc nhìn anh ta không nói. Tô Tiểu Mạn đưa mắt nhìn vào giữa hai người họ, trực giác mách bảo cho cô biết quan hệ giữa họ có gì đó rất đặc biệt. Cô muốn tránh đi, nhưng Tư Ngôn ngược lại nắm lấy tay cô, ánh mắt như muốn van xin. Tô Tiểu Mạn khẽ thở dài, đại khái có thể hiểu được phần nào tình cảnh trước mắt, cô còn cứ tưởng rằng Tư Ngôn và Kỷ Huyền đang có chút mâu thuẫn, lần này xem ra không phải là như vậy, mà là Kỷ Huyền đơn phương đang muốn tiếp cận với Tư Ngôn, cho nên Tư Ngôn tự nhiên không thể không hy vọng cô có thể ở lại. Vậy là cô ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Tư Ngôn, ánh mắt mở to nhìn vào Kỷ Huyền. Kỷ Huyền bị nhìn chằm chằm cũng cảm thấy có chút do dự, hỏi Tư Ngôn: “Vị này là?”.

“Tô Tiểu Mạn, trợ lý của tôi.”. Tư Ngôn trả lời một cách công thức máy móc.

Tô Tiểu Mạn vui vẻ chìa tay ra chào hỏi: “Xin chào! Tôi là người mới được công ty cử đến làm trợ lý cho Tư Ngôn, mong được chỉ giáo nhiều hơn”.

Kỷ Huyền nhìn cô gật đầu đáp lại. Sau đó quay lại nhìn Tư Ngôn: “Biết diễn viên nữ chính thứ hai là ai không?”.

Tư Ngôn vốn không để ý đến anh ta, không nghĩ rằng anh ta lại không hề cảm thấy ngại ngùng tiếp tục nói: “Người này cô cũng biết, là Lạc Vũ Nghiên”. Đúng là xảo trá!? Tư Ngôn chtrau mày, lúc cô đọc kịch bản cũng biết trong bộ phim này có một người con gái vì tình yêu mà bất chấp thủ đoạn, còn nghĩ không biết là ai sẽ đóng vai nhân vật này, không ngờ đến người đó cuối cùng lại là Lạc Vũ Nghiên. Kỷ Huyền nhìn biểu cảm trên gương mặt của Tư Ngôn đã có chút xao động lập tức nói tiếp: “Nam Nam cũng tham gia, diễn giai đoạn thời niên thiếu của tôi”. Nghe đến cái tên Nam Nam, Tư Ngôn bất giác chau mày đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm vào Kỷ Huyền: “Nói chuyện cần cẩn trọng một chút”.

“Cô nói cái gì?”. Kỷ Huyền chìa tay ra: “Tôi có nói cái gì sai đâu cơ chứ?”. Tư Ngôn khẽ nhếch mép cười nhạt, không thèm để ý đến anh ta.

Hôm nay đến chụp hình, có sự hiện diện đông đủ bốn diễn viên chính, không lâu sau, Lạc Vũ Nghiên cũng có mặt, vừa nhìn thấy Tư Ngôn, cô nở nụ cười thân thiện. Từ sau những chuyện trải qua với Nam Nam, Lạc Vũ Nghiên đã không còn đối đầu gay gắt với Tư Ngôn như trước nữa, ngược lại, quan hệ giữa hai người họ cũng dần khá hơn, nếu không muốn nói là cực kỳ tốt đẹp. Mỗi lần gặp nhau họ đều gật đầu mỉm cười chào hỏi, thi thoảng còn nói chuyện vài câu với nhau.

Khi bắt đầu chụp hình, Tư Ngôn có chút căng thẳng, không biết nên tạo dáng như thế nào, mọi cử chỉ biểu cảm đều khó khăn cứng nhắc. Lúc một mình còn khá hơn một chút, nhưng khi đứng cùng Mạnh Chi Dịch cô liền có cảm giác căng thẳng đến ngột thở, nhất là khi hai người dựa sát vào nhau, ngay đến cả việc hít thở đơn giản cũng không dám, động tác cứng nhắc đến nỗi tay không biết phải đặt vào đâu. Người chụp ảnh biết Tư Ngôn mới lần đầu tạo dáng trước ống kính, cho nên đành nhẫn nại chỉ đạo, Tư Ngôn có chút xấu hổ cúi mặt, đôi lông mày rủ xuống. Đúng lúc ấy, Mạnh Chi Dịch chạm nhẹ vào vai cô, cười nói: “Căng thẳng vậy sao? Cứ nghĩ rằng cô đang tạo hình ột bức ảnh nghệ thuật thật đẹp, nào, bây giờ hãy thư giãn một chút, tự nhiên sẽ tốt hơn thôi”. Tư Ngôn khẽ cắn môi nhìn vào ánh mắt áp áp của Mạnh Chi Dịch gật đầu, những tấm hình chụp được sau đó quả nhiên đã nhanh hơn một chút, biểu hiện của Tư Ngôn cũng dần dần tốt hơn.

Đến lượt Tư Ngôn và Kỷ Huyền chụp ảnh, Kỷ Huyền thừa lúc cô không chú ý đã đưa tay ra đặt lên eo cô, Tư Ngôn vội vàng hất tay anh ta ra, trừng mắt nhìn anh ta: “Đừng động tay động chân!”.

Kỷ Huyền cười một cách ranh mãnh: “Như thế nào là động tay động chân, chụp ảnh thì phải như thế chứ!”. Nói xong, anh ta cố ý lớn tiếng hỏi lại nhiếp ảnh gia,: “Có cần phải thể hiện những động tác thân mật như thế này không?”. Người chụp hình nháy mắt một cách mờ ám, đáp lại: “Đương nhiên là cần phải thế rồi!”. Tư Ngôn kìm nén cơn tức giận, trong suốt quá trình chụp ảnh cô đành phải nhẫn nại chịu đựng, hít vào một hơi thật sâu cố gắng để biểu cảm khuôn mặt vui vẻ, tươi cười. Kỷ Huyền ngược lại được đằng chân lân đằng đầu, chớp lấy cơ hội lúc Tư Ngôn không để ý anh ta hôn nhẹ lên má cô, đột đến lúc cô kịp phản ứng thì nhiếp ảnh gia đã nhanh chóng chụp được lại bức hình này rồi, lại còn khen ngợi bức ảnh này không tồi. Tư Ngôn rít lên qua kẽ răng, đưa tay bấu chặt phía sau Kỷ Huyền: “Anh dám động tay động chân một lần nữa xem!”. Kỷ Huyền cười hi hi nhìn cô, cũng không lên tiếng. Tư Ngôn chán nản kiên quyết không thêm để tâm đến anh ta, cũng may mà quá trình chụp hình cũng đến lúc kết thúc, cô nhẹ nhàng thở phào một cái.

45. Chương 45: Không Tùy Tiệm Nói Lời Chia Tay

Tư Ngôn sợ rằng Kỷ Huyền sẽ lại quẩn quanh bám lấy mình, cho nên cô liền gọi điện sớm cho chú Lý báo chú đến đón mình. Công việc vừa kết thúc, Tư Ngôn liền kéo Tô Tiểu Mạn lại chào tạm biệt mọi người rồi vội vàng vàng đi đến chỗ để xe. Lúc ở trong thang máy, Tô Tiểu Mạn còn cố tình cười nhạo trêu chọc cô: “Tư Ngôn, xem ra Kỷ công tử có ý đồ với cô đó nha!”.

“Đúng là một sự ân sủng đặc biệt.”. Tư Ngôn trừng mắt nhìn cô ta một cái., “Có người đến đón tôi, có cần đưa cô về trước không?”.

Tô Tiểu Mạn xua tay: “Không cần, bây giờ vẫn còn sớm, tôi còn muốn đi dạo một lúc”.

Thang máy xuống đến tầng một cửa vừa mở ra, Tô Tiểu Mạn liền nhanh chóng bước ra, Tư Ngôn ngược lại vẫn còn đứng đó đợi thang máy đưa tiếp xuống tầng hầm để đợi xe.

Ngước mắt lên Tư Ngôn liền nhìn thấy xe của chú Lý, đang định bước đến, đột nhiên lại thấy chiếc xe Bentley quen thuộc tiến vào khu vực để xe. Cô chợt do dự, bước chân cũng dừng hẳn. Chiếc Bentley đỗ lại, cửa xe mở ra, một bóng dáng vô cùng thân thuộc bước xuống, anh tựa người vào cửa xe, dịu dàng nhìn về phía Tư Ngôn.

Trái tim Tư Ngôn trong chớp mắt như bị nén chặt, cảm giác hít thở cũng khó khăn, cô hít vào một hơi thật sâu, tự trấn an mình, rồi mới dám ngẩng đầu nhìn anh. Khu vực để xe rất yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng có thể được khuếch tán thành rất lớn, Tư Ngôn hít thở một cách khó khăn, lặng lẽ nhìn người đàn ông đã nửa tháng nay không gặp, cô không dám bước đến gần anh, có lẽ khoảng cách giữa họ không phải là một đoạn đường ngắn mà là cả một khúc sông rộng lớn khó có thể vượt qua.

Kỳ Dục mím chặt môi, những muốn chạy thật nhanh đến bên cô, nửa tháng không gặp, anh mới biết thì ra mình lại nhớ cô nhiều đến thế, nhớ ánh mắt khoe miệng những lúc cô vui vẻ, nhớ giọng nói mềm mại ngọt

ngào êm ái, nhớ tất cả những gì thuộc về cô. Lúc này anh chỉ muốn ôm cô thật chặt trong vòng tay để được thấy cô gần hơn thật hơn trong đáy mắt.

Kỳ Dục đang muốn cất bước đi đến bên cô thì ngược lại thấy Tư Ngôn lặng lẽ quay đầu sau đó đi thẳng đến một chiếc xe khác, anh chau mày, trong lòng có điều gì đó bất an. Chú Lý từ xa đã nhìn thấy Tư Ngôn liền đánh xe đến gần cô, rồi ân cần mở cửa xe hỏi: “Tiểu thư, về nhà chứ?”. Tư Ngôn vịn vào cửa xe, đưa mắt nhìn về phía Kỳ Dục, mặc dù cách một đoạn, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được dáng vẻ không lấy gì làm vui vẻ toát ra từ thân hình anh, mím chặt môi, cô nhắm mắt lại, khẽ thở dài, với tay đóng chặt cánh cửa sau xe lại: “Chú Lý thật ngại quá, cháu còn có chút việc, chú về trước được không?”. Chú Lý thúc thúc nhìn thấy Kỳ Dục vẻ mặt ưu sầu đứng cách đó không xa mới cười nói: “Không sao, có việc bận thì đi trước đi, một lúc nữa nếu cần có thể gọi điện thoại tôi sẽ đến đón tiểu thư”. Tư Ngôn lắc đầu: “Không cần đâu, tôi có thể tự mình về được. Chú Lý, tạm biệt”. Chú Lý thúc thúc mỉm cười ngồi vào xe, thấy Tư Ngôn đích thị đi đến chỗ người con trai kia, nụ cười càng lúc càng lộ rõ.

Sự hụt hẫng chán nản trào dâng trong lòng Kỳ Dục, sau khi nhìn thấy Tư Ngôn đang bước lại gần mình mới dần dần tan biến, ánh mắt ẩn chứa một nụ cười vui mừng khó tả, anh vòng qua xe đi về hướng Tư Ngôn, mở cửa xe đỡ cô ngồi vào ghế trước, nhìn thấy cô tư thế ngồi thoải mái, lúc đó mới ngồi vào ghế lái của mình.

Anh không vội khởi động xe mà quay người nhìn sang Tư Ngôn đang ngồi bên cạnh, thấy vẻ ngại ngùng cúi đầu của Tư Ngôn, anh bất giác mỉm cười, đưa tay vuốt ve mấy lọn tóc rủ xuống trước mặt cô: “Hôm qua tại sao em tắt máy?”.

Tư Ngôn chột lặng người, nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó. Từ hôm sau khi nhận điện thoại của Kỳ Dục, cô liền khóa máy, đến hôm nay nếu không vì phải gọi điện thoại cho chú Lý đến đón thì cô đã không mở máy lên rồi. “Điện thoại hết pin.”. Cô lạnh lùng đáp, những hình ảnh cô bắt gặp ở trung tâm thương mại hôm trước lại ào ạt hiện về trong tâm trí cô.

“Vẫn còn giận anh sao?”. Kỳ Dục chau chau đôi lông mày nhìn dáng vẻ hờ hững, xa lạ của cô có chút gì đó không lí giải được, điều duy nhất mà anh có thể hiểu được là có vẻ như cô vẫn đang giận anh nửa tháng nay không gặp mặt.

Tư Ngôn cắn chặt môi, cô vốn không phải là người có thể kìm nén mọi chuyện ở trong lòng, cô cảm thấy có chuyện gì cũng nên đường đường chính chính nói một cách rõ ràng thì sẽ tốt hơn, nếu cứ để trong lòng thì lại càng cảm thấy khó chịu, cô gìn giữ tình cảm này trong nỗi sợ hãi và lo lắng, một chút sai sót cũng không dám, mọi nỗi tủi thân cam chịu cô đều chôn chặt ở trong tim, thực tế phũ phàng này thật không nên xảy ra với cô, cô nhắm chặt mắt lại, cuối cùng không thể kiên nhẫn thêm được nữa: “Đúng vậy, em đang giận, em đang rất tức giận”.

Kỳ Dục không nghĩ là cô lại thừa nhận một cách dễ dàng như vậy, có chút ngạc nhiên. Tư Ngôn đưa tay lên hung dữ đánh mạnh vào ngực Kỳ Dục, ánh mắt trong trẻo ngấn đầy nước trực trào ra: “Lẽ nào lại có một người yêu như anh chứ, đến nửa tháng cũng không thèm gặp mặt!”.

“Anh xin lỗi.”. Kỳ Dục biết chuyện này tất cả đều do mình đã quá vô tâm, bất giác giữa lấy tay cô đặt trong lòng bàn tay, nắm chặt. “Thời gian gần đây anh tương đối bận, sau này sẽ không như thế nữa.”.

“Bận, bận mà vẫn có thể cùng Hướng Văn đi mua sắm?”. Tư Ngôn nghi hoặc nhìn anh, lắc đầu không cam chịu.

Kỳ Dục nhất thời cảm giác hai tai như ù lên không nghe thấy rõ: “Cái gì?”.

Tư Ngôn cắn răng đưa ánh mắt bất mãn nhìn thẳng vào anh: “Anh nói anh không có thời gian gặp em, nhưng lại có thời gian gặp gỡ với Hướng Văn, lại còn cùng cô ta đi dạo phố mua sắm phải không?”. Cô cảm thấy tủi thân vô cùng, nước mắt lăn chã rơi xuống. “Còn nói là rất bận, rõ ràng đều là nói dối! Nếu anh thích cô ta sao không sớm nói ra, tại sao lại còn lừa gạt em, được rồi, em thành tâm thành ý chúc phúc cho anh, anh và cô ấy bên nhau sẽ tốt hơn, chúng ta chia tay, chia tay!”. Nói đến câu cuối cùng cô như đã thét lên.

Sắc mặt Kỳ Dục từ vẻ mơ hồ lúc đầu đến nỗi hổ thẹn về sau và cuối cùng lại là một sự u ám dờ dẫm, anh nhẹ nhàng cắn chặt lấy khóe môi, đường nét trên khuôn mặt bỗng trở nên lạnh lẽo, kiên nghị, có những

chuyện không phải lúc nào tai nghe mắt thấy cũng đều đúng, anh nắm lấy tay Tư Ngôn càng xiết chặt hơn, nói một cách chậm rãi: “Những lời nói như vậy, không thể tùy tiện nói ra”. Câu nói vừa cất lên lại cảm giác có chút thất vọng.

“Lời nói nào không nên tùy tiện nói ra, là câu anh thích cô ấy hay là câu chia tay? Chia tay như vậy chẳng phải càng tốt hay sao, chia tay rồi anh có thể đường đường chính chính ở bên cô ấy, còn cần phải để ý đến em sao?”. Tư Ngôn cắn răng lấy sức rút bàn tay mình ra khỏi tay anh, nhưng anh càng nắm chặt hơn nữa, cô cố gắng thế nào cũng không đạt được mục đích, đành bất mãn ngồi cạnh anh thở dốc, cô hung hãn quệt mạnh những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt, không nói tiếp.

Kỳ Dục im lặng không nói, trong tay anh là bàn tay nhỏ nhắn toát ra vẻ lạnh lẽo của cô, anh nhìn người con gái đang vô cùng phần nộ bên cạnh, trong lòng vừa hối hận vừa tức giận. Hối hận vì bản thân mình đã khiến cho cô hiểu lầm. Hối hận vì mình không có chút kinh nghiệm nên đã không cho cô cái cảm giác an toàn. Đồng thời loại có chút tức giận, giận cô tại sao lại có thể dễ dàng nói ra hai từ tiếng chia tay như thế. Để đưa ra quyết định gắn bó với cô anh đã phải suy nghĩ thận trọng như thế nào, kết quả là cô đột nhiên lại có thể buông xuôi tất cả một cách nhẹ nhàng như vậy, chỉ vì hiểu lầm anh mà nói chia tay. “Anh không thích nghe em nói chia tay.”. Kỳ Dục cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, anh hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra như muốn trút bỏ tất cả mọi suy nghĩ đang hỗn loạn trong lòng mình, ít nhất cô vẫn còn để ý đến mình. , “Tư Ngôn, hãy trả lời anh, dù cho thế nào, hai tiếng chia tay này, không được tùy tiện nói ra.”.

Tư Ngôn nghe giọng nói của anh chậm rãi nhưng lại có phần vô cùng kiên định và nhẫn nại, nước mắt một lần nữa lại trào ra, cô kỳ thực không phải là không tin tưởng vào anh, chỉ có điều vì chính mắt mình trông thấy, trong lòng không thoải mái mím chặt môi khẽ gặt đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Kỳ Dục: “Em chỉ là...”.

Kỳ Dục quay người lại, thuận theo cánh tay kéo Tư Ngôn vào lòng, tựa cằm sát vào đầu cô, để hai tay cô cẩn thận nép vào ngực anh: “Không có người con gái nào khác, anh chỉ có mình em. Hướng Văn từ trước đến nay đều không phải là trở ngại giữa chúng ta, em có hiểu không?”. Anh khẽ khàng buông tiếng thở dài, có thể cảm nhận được những buồn bực trong lòng cô đã nhanh chóng tan biến., “Em đã nhìn thấy anh và cô ấy ở trung tâm mua sắm sao?”.

Tư Ngôn nhớ lại món quà mà mình đã cẩn thận lựa chọn để tặng anh, mà anh ngược lại lại sánh bước bên người con gái khác đi mua sắm, bắt đầu cảm thấy khó chịu, hừ hừ hai tiếng, nói: “Đương nhiên, không những thể biểu hiện lại vô cùng thân thiết. Cũng không sợ người khác chú ý đến!”.

Kỳ Dục nhớ lại hôm đó, rõ ràng anh luôn cảm thấy Tư Ngôn ở đâu đó ngay bên mình, nhưng nhìn đi nhìn lại cuối cùng lại cho rằng mình bị ảo giác đánh lừa, anh khẽ nhếch mép mỉm cười, thì ra là cô đang ghen đó sao: “Hôm đó, là anh đã nhờ cô ấy giúp anh đi mua mấy bộ quần áo cho A Sênh, cũng không lưu lại ở đó lâu”.

“Vậy tại sao anh không tìm em giúp? Anh cảm thấy em không thể giúp anh sao? Vì sao lại cần cô ấy cùng đi?”. Tư Ngôn trề môi chất vấn một cách nùng nịu.

Kỳ Dục dịu dàng vuốt ve mái tóc cô: “Cô ấy quen biết A Saênh nên có thể dễ dàng hiểu được sở thích của con bé, hơn nữa anh cũng không muốn làm phiền em”.

“Anh không muốn làm phiền em mà lại muốn làm phiền cô ấy sao? Đường đường là bạn gái của anh sao lại sợ làm phiền?”. Tư Ngôn càng nghĩ càng giận. “Vì sao cô ấy có thể quen biết Tiêu Sênh còn em ngược lại không thể quen biết?”.

Kỳ Dục thấy cô có vẻ lại bắt đầu “xù lông” tức giận, đành phải nhẹ nhàng giải thích: “A Sênh chính là nhờ cô ấy mới tìm được, về tình về lý anh cũng nên cảm kích cô ấy. Hơn nữa, A Sênh...”., Kỳ Dục mím chặt môi, “... Con bé có chút vấn đề, vẫn đang nằm trong bệnh viện, không thể tùy tiện gặp gỡ người khác, cũng không quen biết bất cứ ai., Tư Ngôn, anh chỉ là muốn tốt cho em, đợi khi tình hình của A Sênh tốt hơn, anh nhất định sẽ đưa em đến gặp cô em ấy được không?”.

Tư Ngôn vốn biết những giận hờn của mình là hết sức vô lý, lúc này lại nghe Kỳ Dục giải thích một cách thấu tình đạt lý như vậy, cơn nóng giận trong người cũng tan biến đi hết, vội hỏi: “Tiêu Sênh bị làm sao?”.

“Chỉ là có chút vấn đề, không thích hợp để gặp người khác. Đại khái là khi còn nhỏ có gặp phải một số chuyện, cho nên thần trí của cô con bé bây giờ không được minh mẫn lắm, Tư Ngôn, nếu không có Hường Văn, anh đã không thể biết được đến bao giờ mới có thể tìm thấy A Sênh.”. Kỳ Dục khó khăn lắm mới có thể nói ra được những chuyện đau lòng một cách nhẹ nhàng như thế, hơn nữa đây lại là những chuyện liên quan đến Tiêu Sênh.

Tư Ngôn vẫn luôn cho rằng, Tiêu Sênh là một góc khuất bí mật trong lòng anh, dù bất cứ ai cũng không được phép chà đạp lên, nhưng hôm nay anh lại bình thản nói ra những chuyện đó với cô, như vậy chẳng phải bản thân cô đối với anh kì thực là vô cùng quan trọng đó sao?. “Em hiểu rồi.”. Cô nép mình thật chặt trong vòm ngực rắn chắc của anh, nghe rõ từng nhịp từng nhịp trái tim anh đang rung động, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Vậy bây giờ còn tức giận nữa không?”. Kỳ Dục dùng khẩu khí cười nhạo hỏi lại cô.

Tư Ngôn làm ra vẻ bức tức đánh mạnh vào ngực anh một cái: “Rõ ràng là anh giấu em trước. Sau này dù bất kể chuyện gì cũng không được giấu em biết nữa”.

Kỳ Dục đáp một tiếng sau đó kéo cô lại gần hơn chút nữa, nửa tháng không gặp, anh mới biết mình nhớ cô nhiều đến vậy,. “Tư Ngôn, hôm qua anh và mẹ có nhắc đến em, bà nói muốn được gặp em.”.

Tư Ngôn lặng người, khẽ đẩy vào ngực anh ngồi dậy, có chút kinh ngạc: “Gặp em sao? Chẳng phải là đã gặp rồi sao?”.

“Điều đó không giống nhau.”.

Tư Ngôn đang định nói có gì không giống nhau, nhưng lời nói còn chưa lên đến miệng cô tự mình đã hiểu, đương nhiên là không giống nhau, lần trước cô đóng giả làm Tiêu Sênh, vì muốn Lâm Mạn Văn vui vẻ, còn lần này, cô ngược lại mang tư cách là bạn gái của Kỳ Dục, như thế có thể giống nhau sao?,

“Hôm nay?”.

“Có được không?”

Tư Ngôn mím chặt môi gật đầu một cách khó khăn: “Cũng được”. Cảm giác lần này và lần trước không giống nhau, không biết vì sao, cô chỉ cảm thấy vô cùng căng thẳng, rõ ràng là đã gặp mặt qua rồi, rõ ràng biết là Lâm Mạn Văn tỏ ra rất thân thiện nhưng cô vẫn không thể khống chế được cảm giác quá căng thẳng lúc này. Kỳ Dục nhìn cô, mỉm cười vờ vờ mái tóc của cô: “Đừng quá căng thẳng, không phải là đã gặp rồi sao?”.

“Làm sao mà giống nhau được.”. Tư Ngôn chau miệng đáp.

“Ừ, không giống nhau.”. Kỳ Dục khẽ nhếch mép mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại.

46. Chương 46: Điều Đau Lòng Chính Là Những Người Đang Sống

Người cần gặp, từ mẹ của bạn đã trở thành mẹ của bạn trai, Tư Ngôn thấy áp lực quá lớn, suốt dọc đường đi cô cảm giác có chút bất an.

Đến khu vực để xe trong bệnh viện, Kỳ Dục kéo tay Tư Ngôn muốn dẫn lên lầu, ngược lại Tư Ngôn rụt rè không dám cất bước, đưa ánh mắt đầy lo lắng nhìn anh hỏi: “Không mang cái gì đến như thế chẳng phải mất lịch sự lắm sao?”.

Kỳ Dục cười gồ nhẹ lên đầu cô mấy cái: “Đừng căng thẳng quá, có em đến là tốt lắm rồi”.

Tư Ngôn đầy vẻ thất vọng, ai oán nhìn Kỳ Dục: “Anh không phải là em, làm sao có thể hiểu được cảm xúc của em cơ chứ!”.

“Vậy em cũng phải cho anh biết đó là loại cảm xúc gì mới có thể hiểu được chứ?”. Kỳ Dục nắm chặt lấy lòng bàn tay cô, trêu chọc. “Anh đã cùng Tư Ngôn diễn vai mẹ con có thể nói tâm trạng cũng giống em đôi chút.”

Tư Ngôn trừng mắt nhìn anh, tiện thể túm chặt lấy cánh tay anh: “Anh đã cùng Tư Thiệu diễn vai mẹ con có thể nói tâm trạng cũng giống em đôi chút”. Cô nghiêng rằng: “Thôi được rồi, đi thì đi, chết sớm hay chết muộn thì cũng chỉ là một đạo mà thôi!”.

“Nghiêm trọng vậy sao? Chỉ là đi gặp mặt mẹ anh thôi mà, hơn nữa em chẳng phải đã từng gặp qua rồi sao?”,

“Được rồi! Được rồi!, em biết rồi, em nhất định sẽ tiếp tục duy trì vẻ đoan trang và duyên dáng, như thế sẽ khiến cho bác gái không thể không hài lòng.”. Nói xong, cô mỉm cười vui vẻ. “Thực ra anh không biết đó thôi, yêu cầu của mẹ anh đối với nửa kia của con trai nhất định sẽ rất cao. Trước đây em chỉ là một người bạn bình thường của anh dù là ai cũng không có gì khác biệt, tự nhiên cũng chẳng có lí do gì mà soi mói cả, nhưng bây giờ đã trở thành bạn gái của anh, bác gái nhất định sẽ phải suy nghĩ đắn đo rất nhiều nên hay không nên lựa chọn em, vì thế em mới cảm thấy vô cùng căng thẳng.”.

“Tiểu nha đầu này!”. Kỳ Dục không ngừng lắc đầu., “Đi thôi, anh đảm bảo mẹ anh sẽ không giống như những gì em nói, được chưa nào?”.

Tư Ngôn ôm lấy cánh tay anh, nheo nheo đôi mắt mỉm cười rạng rỡ, lúc này mới chịu cùng anh bước lên lầu. Trước khi bước vào phòng bệnh, Tư Ngôn còn dừng lại chỉnh sửa lại trang phục một cách ngay ngắn, hỏi Kỳ Dục: “Thấy thế nào?”. “Ok, rất đẹp rồi!”. Đối với những biểu hiện quá căng thẳng của Tư Ngôn như thế, Kỳ Dục không khỏi bất lực lắc đầu, dắt cô bước vào trong.

Những điều mà Tư Ngôn nghĩ thực sự là đã quá đa nghi, Lâm Mạn Văn thực tế là một người tương đối dễ gần, lại vì tướng mạo của Tư Ngôn và Tiêu Sênh có chút giống nhau cho nên ấn tượng của bà với Tư Ngôn lại càng tốt hơn. Lúc bước vào phòng bệnh, Tư Ngôn ngượng ngùng núp sau lưng Kỳ Dục, ánh mắt ẩn chứa nụ cười xen lẫn vẻ hồi hộp. “Đến rồi à?” Lâm Mạn Văn ngồi tựa vào thành giường vội vàng chào hỏi., “Ngồi đi, mau ngồi xuống đi.”.

Tư Ngôn lặng lẽ ngồi xuống một bên, nắm lấy cánh tay Lâm Mạn Văn để lộ ra khỏi chăn: “Bác gái, sức khỏe của bác đã khá hơn chưa ạ?”.

Lâm Mạn Văn hài lòng gật đầu: “Tốt, đã tốt hơn nhiều rồi, sao lại không tốt hơn được chứ, A Sênh đã tìm được rồi, A Kỳ lại còn có cháu ở bên, bác thật là không muốn tốt cũng không được”.

“Vậy thì tốt quá rồi!”. Tư Ngôn mỉm cười rạng rỡ: “Bác gái, bác cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt, có như vậy Kỳ Dục mới yên tâm được.”.

Lâm Mạn Văn chợt lặng người, một lúc sau mới chợt nhớ ra tên Kỳ Dục mà Tư Ngôn nói chính là nghệ danh của con trai mình, bà mỉm cười nắm lấy bàn tay cô mắt nhìn ra phía Kỳ Dục: “A Kỳ, con lại bí mật cả tên gọi của mình hay sao? Tư Ngôn vẫn không biết à?”.

Kỳ Dục lúc này mới nghĩ đến anh chưa từng nói cho Tư Ngôn biết tên thật của mình: “Chỉ là đã quen gọi như vậy rồi ạ!”.

Lâm Mạn Văn tự nhiên không thích Kỳ Dục dùng tên nghệ danh để gọi, vốn dĩ tên gọi là do cha mẹ đặt, cho nên bà đặc biệt quý trọng: “Tư Ngôn, sau này cháu gọi A Kỳ là được rồi, không nên mãi gọi nó là Kỳ Dục như thế, nó họ Tiêu, tên đầy đủ là Tiêu Duật Kỳ”.

Tư Ngôn khéo léo gật đầu: “Hi, hi, cháu biết rồi ạ”. Nói xong, thừa lúc Lâm Mạn Văn không để ý liếc mắt nhìn Kỳ Dục một cái, trách anh không sớm nói cho cô biết tên thật của mình.

“Tốt quá rồi.”. Lâm Mạn Văn khẽ thở phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt mơ hồ có chút ướm át, trên khuôn mặt nhợt nhạt mặc dù đã xuất hiện một vài nếp nhăn nhưng thần sắc lại vô cùng rạng rỡ: “A Kỳ từ trước đến nay đều khiến cho bác không khỏi lo lắng, bây giờ nhìn thấy hai đứa bên nhau như vậy, bác cũng cảm thấy yên tâm phần nào, công việc của A Kỳ tương đối bận, cháu hãy để ý đến nó nhiều hơn một chút nhé?”.

Tư Ngôn không do dự khẳng khái gạt đầu đầu đồng ý. Lâm Mạn Văn một lần nữa lại nở nụ cười rạng rỡ, trên khuôn mặt còn lưu lại những đường nét xinh đẹp của tuổi thanh xuân: “A Kỳ, bản thân mẹ thế này có lẽ cũng không thể tiếp tục kiên trì lâu được, A Sênh như thế...”, bà ngập ngừng một chút, nụ cười trên khuôn mặt càng trở nên sâu sắc, “Vẫn phải trông cậy vào sự chăm sóc của các con”.

Kỳ Dục chau mày: “Mẹ, đừng nói hồ đồ nữa, mẹ còn phải nhìn thấy A Sênh khỏi bệnh nữa chứ”.

Ba người ngồi lại nói chuyện với nhau một lúc, bệnh của Lâm Mạn Văn rõ ràng ngày một nghiêm trọng hơn, chuyện trò được không lâu liền cảm thấy hơi mệt, hít thở cũng trở nên khó khăn hơn, Kỳ Dục và Tư Ngôn không dám lưu lại lâu hơn nữa đành tạm biệt ra về. Bước ra khỏi phòng bệnh, lúc chuẩn bị đóng cửa phòng, Kỳ Dục còn đứng lại một lúc, nhìn Lâm Mạn Văn đang nằm trên giường, hình dáng tiêu tụy gầy yếu hơn trước, trong lòng quặn thắt, cảm giác bất lực len lỏi vào bủa vây mọi góc ngách trong tâm hồn. Kỳ thực không phải là anh không hiểu, Lâm Mạn Văn đến lúc này vẫn cố gắng gượng nằm ở đây, tất cả chỉ vì anh và A Sênh. Anh rất sợ bà bất giác cảm thấy mệt mỏi mà buông tay, càng sợ hơn một ngày bà sẽ lặng lẽ rời xa bỏ rơi hai anh em họ giống như người cha đã mất, đã mãi mãi rời bỏ anh, người đi rồi vết thương lòng để lại cho người còn sống.

Tư Ngôn nhìn thấy thần sắc đau khổ lộ rõ trên khuôn mặt của Kỳ Dục, bất giác đưa tay ra ôm lấy anh, siết mạnh, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh. Kỳ Dục cũng quay đầu lại nhìn Tư Ngôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toát lên sự tin tưởng, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, anh mỉm cười khép cửa lại, nhân tiện kéo cô vào lòng, hai người sánh vai bên nhau bước đến tầng hầm để xe. Khi Tư Ngôn rời khỏi tòa nhà Văn Quang đã là xế chiều, vì còn đến thăm Lâm Mạn Văn nên lúc này trời đã khá nhem tối.

Lái xe rời khỏi khu vực để xe, hòa vào dòng xe cộ đi lại tấp nập trên đường, vì đúng giờ cao điểm cho nên xe cộ lưu thông trên đường tương đối nhiều, Kỳ Dục thận trọng lái xe chen vào trong dòng xe cộ đông đúc, cũng may không gặp phải ùn tắc giao thông. Càng vào những tháng cuối năm, trời mỗi ngày một nhanh tối, ánh đèn vàng hai bên đường phố đã được bật sáng, ánh sáng mờ mờ lung động lại trên những nhánh cây Hương Chương tầng tầng lớp lớp khiến cho người ta có cảm giác mơ hồ, huyền ảo. Hàng cây Hương Chương mỗi độ thu về đa số tán lá đều khoác lên mình màu xanh cánh tả dịu dàng tươi mát, chỉ một số ít lá già đã chuyển sang màu vàng hoặc đỏ rụng rải rác bên đường, nếu không được quét dọn thường xuyên sẽ tích lại thành chiếc thảm lá khổng lồ mà mỗi chiếc xe qua lại đều có thể cảm nhận được rất rõ ràng tiếng xạc xào xạc bên dưới.

Tư Ngôn xoa xoa chiếc bụng trống rỗng của mình, nói với người đàn ông ngồi cạnh: “Em đói rồi”.

Khóe mép Kỳ Dục khẽ động đậy, cất giọng nhẹ nhàng ấm áp: “Em muốn ăn gì?”,

“Anh làm cơm mời em ăn được không?”. Tư Ngôn đột nhiên có chủ ý, ánh mắt chợt lóe lên những tia sáng lấp lánh nhìn Kỳ Dục. “Lúc này người bên ngoài nhất định sẽ rất đông, ra ngoài không tiện, anh nấu cơm mời em ăn được không?”.

“Anh không biết nấu thì sao?”. Kỳ Dục vẫn nhìn thẳng vào con đường trước mặt, thản nhiên nói.

Nghe thấy vậy, Tư Ngôn đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, vỗ vỗ tay vào đầu mình nói: “Đúng rồi, lần trước lúc em đến nhà anh, nhìn phòng bếp trống rỗng hươu hươu trống hoắc chẳng có nổi một thứ gì khả dụng”.

Kỳ Dục mím chặt môi lại cố gắng kìm nén không để khóe miệng nhếch lên che giấu một nụ cười, anh không muốn nói cho Tư Ngôn biết, lúc anh ở phim trường đã cho người đến chỉnh trang qua loa căn nhà một lúc, chỉ ít bây giờ cũng không giống như những suy nghĩ vừa rồi của cô. “Muốn ăn gì nào?” Anh hỏi. Tư Ngôn cúi đầu không biết đang lẩm bẩm điều gì, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Kỳ Dục, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh: “Kỳ Dục, anh nói xem, em có cần đăng kí tham gia một lớp học nấu ăn không? Em chẳng biết làm cái gì cả!?”. Kỳ Dục quay đầu mở to mắt nhìn cô đầy vẻ kinh ngạc, sau khi bỏ qua vấn đề của cô, lại cất tiếng hỏi: “Em muốn ăn gì nào?”,

“Không có khẩu vị”. Tư Ngôn trề môi đáp lại vẻ đầy thất vọng. Kỳ Dục không nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ lái xe đến siêu thị cách nhà không xa, sau đó dừng lại, Tư Ngôn ngược mắt ngạc nhiên nhìn anh: “Không phải là đến nhà hàng ăn sao? Đi đến siêu thị mua thực phẩm làm gì? Anh định nấu cơm à? Anh muốn nấu cơm mời em ăn sao? Có điều còn cần phải mua thêm cả dụng cụ nhà bếp nữa đó?”.

Kỳ Dục không để ý đến cô, sau khi bước ra khỏi xe liền bước đến cúi đầu mở cửa xe giúp cô, một tay nhẹ nhàng che miệng cô lại thị uy: “Yên lặng một chút nào, nếu không sẽ lập tức sẽ đưa về nhà ngay”. Mặc dù lời nói thì nghiêm nghị là vậy nhưng ánh mắt ngược lại lại vô cùng âu yếm và dịu dàng. Tư Ngôn bật cười, đôi mắt cong lên như ánh trăng lưỡi liềm ngời sáng, khi cô cười tỏa ra hơi thở ấm áp phả vào lòng bàn tay Kỳ Dục đang che hờ hững trên khóe miệng xinh xinh, anh bất giác có chút yếu mềm, nhưng vẫn không chịu buông tay ra, chỉ cảm thấy nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến cánh tay rồi chạy thẳng vào trong lòng khiến trái tim anh như ngập sâu trong hồ nước ấm nóng cảm giác ấm áp khắp mọi nơi để chịu sự thái không hề muốn thoát ra. Sau khi xuống xe, Kỳ Dục đeo lên mặt một cặp mắt kính, lại thêm vào một mái tóc hơi lộn xộn như khoác lên mình một dáng vẻ hoàn toàn khác lạ không ai có thể nhận ra, mặc dù dẫn theo Tư Ngôn đi mua sắm, nhưng cũng nhờ luồng hung khí toát lên từ người anh cho nên không khỏi khiến cho người khác tránh xa không dám lại gần, điều đó lại hay vì nó có khả năng ngăn chặn triệt để không cho người khác có cơ hội qua lại chào hỏi. Tư Ngôn cười hi hi bám vào cánh tay anh, ngược đầu lên nhìn anh nói: “Lúc trước thực lòng em còn cảm thấy những động tác nguy trang này của anh là không cần thiết, hi, nhưng bây giờ thì khác rồi, anh thử đoán xem với bộ dạng này liệu có ai có thể nhận ra không, chỉ có điều ánh mắt của anh thực là có chút hại người nha”. Cô không nói còn tốt, cô vừa nói điều đó, Kỳ Dục liền nghĩ đến những chuyện đáng ghét xảy ra lúc ở phim trường, anh quay người lại đưa tay ra bầu nhẹ vào chiếc mũi nhỏ nhắn trên khuôn mặt của cô: “Lại hỗn rồi!”.

“Sau này không dám nữa.”. Tư Ngôn cười, vì lúc đầu cô chỉ có ý trêu chọc Kỳ Dục một chút không nghĩ lại khiến cho anh cảm thấy vui vẻ đến thế, quả thực biểu hiện lúc đầu của Kỳ Dục đối với cô có chút lạnh nhạt, cho nên cô mới cố ý làm như vậy. Vì đúng vào giờ cao điểm lúc tan ca nên người trong siêu thị rất đông, Kỳ Dục vốn không thích rơi vào hoàn cảnh như thế này, anh kéo Tư Ngôn đi nhanh đến khu vực bày bán thực phẩm, lựa chọn một số thực phẩm cần thiết rồi nhanh chóng muốn trở về nhà.

Nhưng Tư Ngôn lẽ nào bằng lòng như vậy, liền kéo Kỳ Dục đi mua một túi lớn toàn đồ ăn vặt, thậm chí còn lựa luôn cả hai cái tạp dề bạn tình họa tiết rất ngộ nghĩnh đáng yêu nài nỉ bắt anh phải mua. Kỳ Dục thực sự không còn cách nào khác chỉ có thể cầm lấy và cho vào giỏ xe, để tránh cho cô khỏi ngẫu hứng chọn mua hỗn tạp đủ thứ, anh dứt khoát kéo cô đi bên cạnh mình kiên định dẫn cô bước về phía quầy thu ngân.

Khu vực quầy thu ngân đã được lấp đầy bởi những chiếc xe chở đồ nối đuôi nhau xếp thành hàng dài chờ thanh toán, hai người tìm mãi mới chọn được một ngăn thanh toán có ít người đợi hơn một chút. Vì xung quanh ai nấy đều mua sắm rất nhiều đồ, hơn nữa khoảng cách đứng lại rất gần nhau cho nên để tránh không bị người khác nhận ra, Kỳ Dục luôn phải cúi thấp đầu xuống. Nếu như chỉ có một mình anh thì có lẽ đã bình yên vô sự, nhưng lúc này bên cạnh anh còn có Tư Ngôn, anh không muốn để cô vướng vào những tin tức bất lợi, huống hồ cô lại đang tham gia một bộ phim điện ảnh, nếu tin tức đăng tải tốt đẹp sẽ có lợi cho cô, nhưng nếu là ngược lại, thì con đường phía trước của cô sẽ hết sức khó khăn. Vì Tư Ngôn cho nên anh không thể tùy tiện lựa chọn con đường có nhiều rủi ro.

Sau khi rời khỏi siêu thị đã hơn bảy giờ tối, trên đường xe cô đi lại mỗi lúc một đông hơn, đợi mãi cuối cùng cũng có thể về tới nhà Kỳ Dục thì đã gần tám giờ tối. Tư Ngôn thích thú nhìn ngắm căn nhà sau khi đã được trang hoàng tươm tất, trong đấy ánh sáng lên những tia sáng long lanh, mặc dù căn nhà không quá sang trọng và thiết kế tinh xảo, nhưng so với ngôi nhà trống rỗng trước kia thì nay đã được trang hoàng thêm một số đồ đạc gia đình, đặc biệt là phòng bếp sắp xếp bố trí rất đẹp, phía trên khu vực bếp được lắp đặt hệ thống đèn sáng lấp lánh phản chiếu cái bóng mơ hồ của một khuôn mặt thân quen gần đấy. Tư Ngôn lên tiếng, giọng nói đầy phấn khích: “Kỳ Dục, anh đã trang hoàng lại nhà cửa bao giờ vậy? Trông được lắm”. Kỳ Dục không trả lời, có điều nụ cười ấm áp trên khuôn mặt của anh đã hé mở tâm hồn ngập tràn hạnh phúc.

47. Chương 47: Mãi Mãi Không Bao Giờ Hối Tiếc

Trong kí ức của Tư Ngôn từ trước đến nay, cô chẳng mấy khi xuống bếp, gập đầu ngón tay mà đếm cũng chỉ có mấy lần trong dịp sinh nhật của Tư Niên, để thể hiện tấm lòng hiếu thảo cô đã tự tay vào bếp làm món mì trường thọ. Thế nên mới nói, món ăn duy nhất mà cô biết làm chính là món mì trường thọ ấy, vì đã được bảo mẫu dạy làm một cách cẩn thận cho nên có thể nói cũng khá dễ ăn. Ngoài món đó ra, Tư Ngôn đến ngay cả nấu cơm cần phải cho bao nhiêu nước cô cũng không biết. Có điều những chuyện này chẳng

thể trách cô, chỉ có thể trách Tư Niên đã cưng chiều cô quá mức, Tư Ngôn được nuôi nấng và trưởng thành trong sự che chở hết mực của gia đình mà tính cách của cô không vì thế mà buông thả đã là một sự đáng quý hiếm thấy rồi, cho dù không biết xuống bếp nấu ăn thì điều này cũng chỉ có thể xem là khuyết điểm nhỏ nhỏ của cô mà thôi.

Vì Tư Ngôn không biết nấu nướng, cho nên bữa cơm này đều là do một tay Kỳ Dục đạo diễn. Tư Ngôn vốn cho rằng Kỳ Dục cũng chẳng mấy khi vào bếp, cô còn nhớ lần đầu tiên khi cô đến đây, căn bếp nhà anh không hề có cảm giác ấm áp của khói lửa. Nhưng thực tế đã chứng minh, Kỳ Dục chẳng những biết nấu ăn mà còn là một đầu bếp không hề tồi chút nào. Tư Ngôn tựa mình vào cửa phòng bếp nhàn nhã ngắm nhìn anh từ phía sau. Anh đeo một chiếc tạp dề, là chiếc tạp dề mà trước khi bước vào chuẩn bị nấu nướng cô đã cố ý choàng lên người anh, chiếc tạp dề màu xanh lam, phía trước ngực còn in hình một chú gấu nhỏ rất đáng yêu, chiếc tạp dề còn lại thuộc về cô có màu hồng nhạt, phía trước ngực cũng có một chú gấu nhỏ xinh xắn, có điều không biết đến khi nào mới có thể dùng đến nó.

Động tác chế biến thức ăn của Kỳ Dục vô cùng thành thạo, dầu trong chảo sôi nóng bắn lên anh vẫn có thể nhanh tay đảo đều thức ăn. Mấy lần Tư Ngôn định qua giúp anh nhưng do dự một lúc vẫn không dám bước đến, cô thích ngắm nhìn dáng vẻ bận rộn của anh như thế này, cho dù chỉ là chuẩn bị một bữa cơm đơn giản.

Không lâu sau, Kỳ Dục đã làm xong một món canh và ba món thức ăn. Món thịt chua ngọt có màu hồng hồng đen đen trông rất đẹp mắt, không ngớt tỏa lan mùi vị hấp dẫn xông thẳng vào khứu giác kích thích người thưởng thức, món rau xanh và nấm hương trần được bày tinh tế đẹp mắt trên đĩa, còn có một đĩa thịt lợn thái chỉ xào rau, giao điểm thêm một ít ớt xanh, cà rốt tô điểm, bát canh nóng đang bốc hơi nghi ngút được nấu từ cá chép, đậu hũ còn có cả nấm hương và mộc nhĩ điểm xuyết bên trên. Tuy chỉ là mấy món ăn khá đơn giản nhưng Tư Ngôn lại không thể kiềm chế nuốt ực nước nước bọt, từ màu sắc đến hương thơm mà mỗi món ăn tỏa ra nói cho cô biết mùi vị của chúng chắc hẳn sẽ rất ngon. Xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi bước đến trước mặt Kỳ Dục giúp anh lấy chén bát, xới cơm, sau đó bê đến đặt trên bàn.

Đúng như phán đoán của Tư Ngôn, tài nghệ nấu ăn của Kỳ Dục quả thật không tồi, mặc dù các món ăn tương đối đơn giản, nhưng mùi vị trái lại lại vô cùng ngon miệng, cô ăn lấy ăn để thiếu chút nữa còn cắn răng vào lưỡi, cuối cùng tất cả đồ ăn bày biện trên bàn đã được ăn hết sạch, một chút cũng không để thừa. Kỳ Dục suốt bữa cơm không rời mắt khỏi cô, muốn ngăn cô ăn chậm chậm một chút, không ngờ Tư Ngôn lại nói: “Không phải em nể mặt anh nên với ăn nhiều như vậy đâu, sự thực là thức ăn quá ngon nên em không nỡ bỏ sót dù chỉ là một chút! Hi, cái miệng của em cũng thật lợi hại phải không!”. Kỳ Dục bật cười, không ngăn nữa. Tư Ngôn đã ăn quá nhiều, cái bụng tròn căng, ăn xong cơm tối, ngay cả việc đứng dậy bước đi cô cũng cảm thấy có chút khó khăn nên lười nhác nằm dài trên chiếc ghế sofa xoa xoa cái bụng no nê của mình, nhìn sang Kỳ Dục đang thu dọn bát đĩa nói: “Em đi không nổi nữa rồi, làm thế nào để về nhà đây?”.

Kỳ Dục ngẩng đầu nhìn Tư Ngôn, tùy tiện nói: “Chỗ này chẳng phải cũng là nhà sao?”.

“Như thế đâu có được, em...”. Tư Ngôn ý thức được rất rõ trong câu nói vừa rồi của Kỳ Dục chứa đầy ẩn ý, thần trí lập tức trở nên tỉnh táo, cô gắng sức ngồi dậy, trong đáy mắt ánh lên một tia sáng lung linh, cô mỉm cười rạng rỡ: “Có thật là nơi này có thể ở lại sao?”.

Kỳ Dục không đáp, quay người bước vào phòng bếp.

Tư Ngôn thấy anh đã ngầm đồng ý, liền lấy điện thoại gọi về cho Tư Niên bảo với ông tối nay mình ở lại nhà bạn. Thực ra cô không nghĩ ngợi nhiều chỉ là muốn có thể được ở bên cạnh anh thêm một lúc nữa mà thôi. Nhưng đến khi Kỳ Dục ngồi xuống bên cạnh cô, cảm nhận rõ hơi thở ấm áp phả ra từ cơ thể anh, cô mới phát hiện ra có chút gì đó bất ổn. Chẳng phải là khi cô nhận lời ở lại nơi đây cũng chính là cô đã ngầm đồng ý cho những chuyện mờ ám có thể sẽ xảy ra sau đó sao? Tư Ngôn vẫn chưa kịp phản ứng đã thấy Kỳ Dục rút điện thoại trong người ra tắt máy, sau đó bước đến đứng trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Không còn sớm nữa!”. Anh nhướn mày vẻ khiêu khích.

“Ừ”. Tư Ngôn ngoan ngoãn đáp lại, đi vào phòng tắm. Lúc tắm rửa cô còn quán bện bởi bao suy nghĩ rối bời, nếu Kỳ Dục thực sự muốn cùng cô làm chuyện ấy, cô có nên từ chối hay không? Mọi đáp án cần bản có thể nghĩ đến cô đều không nghĩ ra, tâm hồn cô và cả thể xác của cô nữa sẵn sàng hiến dâng cho anh, cô chỉ

có thể sung sướng và tiếp nhận mà không hề cự tuyệt. Tư Ngôn cho rằng Kỳ Dục sẽ giống như lần trước đem bộ quần áo ngủ của anh để ngoài cửa phòng tắm, không ngờ đợi mãi cũng chẳng thấy anh mang đến, cô đành phải quần tạm cái khăn tắm bước ra ngoài, trong tay còn cầm một cái khăn bông chà qua chà lại mái tóc ướt trên đầu. Kỳ Dục cũng vừa từ nhà tắm đặt trong phòng ngủ bước ra, anh nhìn thấy toàn thân Tư Ngôn được quần quanh trong chiếc khăn tắm mới chợt nhớ ra mình đã quên chuẩn bị cho cô một bộ quần áo ngủ. Khăn tắm rất hẹp chỉ có thể che được từ phần ngực đến qua hông, cô vẫn luôn tay đưa chiếc khăn lông xoa tóc khiến cho chiếc khăn tắm trên người không ngừng chuyển động, đôi bờ ngực được thể lộ ra như ẩn như hiện. Kỳ Dục thấy cảm thấy cổ họng bỏng rát, một luồng khí nóng mơ hồ tỏa lan khắp cơ thể, anh ra lệnh cho bản thân mình không được phép đỏ mặt, sau khi hít vào một hơi thật sâu mới dám quay đầu lại một lần nữa, anh chào cô rồi kéo cô vào phòng ngủ, sau khi ngồi xuống giường để Tư Ngôn ngồi bên cạnh, anh cầm lấy chiếc khăn bông trong tay cô giúp cô lau tóc, vì những việc như thế này anh không mấy khi làm cho nên nhiều lần anh sơ ý kẹp vào mấy sợi tóc của cô, hại da đầu Tư Ngôn chịu bao phen đau đớn, nhưng dù có khổ sở đến mấy cô cũng không dám lên tiếng nên chỉ còn cách cắn chặt răng chịu đựng.

Đợi đến khi tóc cô đã khô một phần, Kỳ Dục mới cầm chiếc khăn bông đứng dậy định đi lấy cho Tư Ngôn một bộ quần áo, không ngờ tới trong không khí này Tư Ngôn cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, cũng định đứng lên, hai người chẳng may đụng phải nhau, chiếc khăn tắm trên người Tư Ngôn vốn dĩ chỉ được quần tạm sau vụ va chạm lập tức bị nối lỏng không còn gì vướng víu từ từ rơi xuống đất. Giây phút này mọi thứ như đông cứng lại.

Kỳ Dục bất giác nhìn vào thân thể trần trụi, trên mặt có chút ngượng ngùng lúng túng, Tư Ngôn vội vã đưa tay che chỗ trọng yếu trên cơ thể mình, nhất thời không biết làm thế nào mặt đỏ bừng lên. Anh biết lúc này đáng lẽ ra anh nên nhặt chiếc khăn tắm rơi dưới đất và đưa cho cô quần lấy thân mình, nhưng hành động lại nhanh hơn một mọi suy nghĩ, anh vô thức đưa tay ra kéo mạnh cô vào lòng, sau đó đôi môi nhanh chóng dò xét trên khuôn mặt cô. Hai người đều mới vừa đánh răng, trong khoang miệng tỏa lan một luồng khí bạc hà mát lạnh, lúc môi lưỡi quần quýt vào nhau, một âm thanh rên khẽ phát ra khiến cái ôm riết càng thêm xiết chặt. Tư Ngôn không biết Kỳ Dục đã bế cô đặt lên giường từ lúc nào, sau khi tiếp nhận một nụ hôn nồng cháy của anh cô dường như hoàn toàn mất đi tri giác, đầu óc mơ màng, trước mắt chỉ là một cảnh tượng mơ hồ, lẫn lộn. Đợi lúc cô kịp phản ứng lại thì thân hình đã được đặt dưới tấm thân của Kỳ Dục, anh ôm chặt lấy cô, ngọn lửa trong đáy mắt không ngừng cháy rực, có lẽ vì ánh sáng phản chiếu ngược lại khiến cho cô nhìn vào khuôn mặt anh mờ mờ ảo ảo. Cô càng muốn đưa tay ra với lấy, nắm bắt lấy cái hơi ấm nồng nàn, cháy bỏng thành thực của anh dưới tay mình, anh đã nhanh hơn cô một bước, cúi xuống bao phủ lấy thân thể cô, một lần nữa đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm. Tư Ngôn chớp mắt, bờ môi hé mở, dưới ánh trăng mờ ảo có thể nhìn rõ ngọn đèn chùm trên cao tỏa ra những tia sáng ấm áp dịu dàng như chính tâm hồn cô lúc này trong sáng mà lấp lánh.

Kỳ Dục có lẽ cảm thấy không vừa ý với ánh sáng chói mắt của ngọn đèn nên đã kéo dây đèn tắt đi, chỉ còn lại quang sáng vàng vọt mờ tối của bóng đèn ngủ khiến cho ảo ảnh hai cơ thể trần trụi trên giường lúc ẩn lúc hiện như từng thước phim quay chậm. Nụ hôn của anh càng lúc càng mãnh liệt, bắt đầu từ khuôn mặt, khóe mắt, làn môi, rồi lại tham lam khám phá những chỗ khác, cổ, xương quai hàm, ngực... Tư Ngôn chợt thấy nhói đau, bất giác rên nhẹ một tiếng, khi cô cảm nhận được những tiếng rên rỉ ngượng ngùng của chính mình, khuôn mặt cô bất giác đỏ bừng lên, giấu kín mặt mình vào trong gối không dám ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Dục.

Kỳ Dục ngược lại lúc này lại tiến thêm một bước nữa, một tay đặt vào đầu cô, nâng nhẹ cầm cô lên và dịu dàng đặt vào môi cô một nụ hôn, tay kia vuốt ve khắp nơi trên cơ thể cô. Nghe thấy những tiếng rên rỉ không ngừng phát ra nơi cổ họng của cô thành thực phản ứng lại những đụng chạm nóng bỏng trên cơ thể, anh biết cô đã phá bỏ hoàn toàn mọi sự phòng bị. Chính lúc này anh thấy không còn đủ kiên nhẫn, mọi ham muốn bị kiềm chế bấy lâu như có dịp bùng phát mạnh mẽ, anh nâng người lên, đôi mắt âu yếm nhìn thẳng vào khuôn mặt mơ màng của Tư Ngôn, sau đó đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán, mắt, mũi, má và khóe môi mềm mại của cô, cuối cùng anh thơm nhẹ lên vành tai và thì thầm vào tai cô lời nói tràn đầy ham muốn: “Em sẽ không hối tiếc điều gì chứ?”.

Tư Ngôn vốn đang nhắm chặt đôi mắt, chợt nghe thấy giọng nói của anh từ từ mở mắt ra, đôi mắt của cô như được bao phủ một lớp sương mù hư ảo đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn anh, thời gian dường như ngưng

động, hơi thở trở nên nặng nề, nhưng chỉ chưa đầy một phút, kim giây còn chưa kịp quay đủ một vòng, cô kiên quyết lắc đầu, giọng nói cất lên âm vực yếu ớt, mềm mại, ấm áp không giống như bình thường: “Không, mãi mãi không bao giờ hối hận”. Lời nói vừa thốt ra, cô liền cảm thấy có một vật cứng cứng nóng bỏng chạm nhẹ vào nơi mềm mại của cô, sau đó mạnh mẽ tiến vào. Tư Ngôn không thể kiềm chế khẽ kêu lên một tiếng, ngả đầu về phía sau, chiếc cổ xinh xắn vẽ thành một đường vòng cung tuyệt đẹp. Kỳ Dục không vội vàng tiến thêm mà nhẹ nhàng cúi xuống đặt một nụ hôn lên cổ cô, nhẹ nhàng, vỗ về đợi cô kịp thời thích ứng.

Ngọn lửa nóng bỏng dưới thân dần dần chuyển thành cảm giác tê dại, Tư Ngôn nuốt nước miếng nhìn lên thân hình Kỳ Dục thấy rõ những vết gân xanh lộ trên vầng trán lấm tấm mồ hôi, trong lòng bất giác cảm thấy có chút thương tâm, khẽ nâng mình lên một chút, ngẩng cao đầu mỉm cười với anh cho anh biết mình đã chuẩn bị sẵn sàng. Kỳ Dục hôn nhẹ lên môi cô, bắt đầu dùng lực, từng chút từng chút một thâm nhập vào tâm hồn cô, đôi chân của cô quắn chặt lấy eo anh, anh biết lúc này cô đã thật lòng đón ý anh, những ham muốn dục vọng bùng phát mỗi lúc càng thêm mãnh liệt.

Tư Ngôn khắp thân mình đều lấm tấm mồ hôi, mặc dù có chút đau đớn nhưng ngược lại cảm giác vô cùng thỏa mãn, cả thể xác và tâm hồn đều ngập tràn hạnh phúc. Kỳ Dục ôm chặt cô, cô ôm lấy anh, cắn nhẹ vào vai anh, dường như đọng lại một vị mặn mặn trong khoang miệng, cô biết đó chính là vị mặn toát ra từ những giọt mồ hôi đọng lại trên cơ thể. Thời khắc kết thúc, Tư Ngôn chỉ cảm thấy trong đầu mình như có vô vàn những bông pháo hoa đang tỏa sáng, hơi thở hỗn hển phát ra từ sâu trong khoang miệng, cơ thể như chìm đắm trong biển sâu vô tận, từ đầu đến cuối đều không có cách nào để thoát ra được.

Một lần nữa khi tỉnh dậy đã là buổi sáng ngày hôm sau, Tư Ngôn ôm lấy cánh tay Kỳ Dục, tựa lưng vào ngực anh, hai người nằm sát ôm khớp chặt vào nhau. Cô cảm thấy toàn thân đau mỏi, nhất là từ eo trở xuống dưới, một cử động nhỏ cũng cảm giác khó chịu, cô khẽ nhếch môi cười, biết Kỳ Dục đang nằm sau lưng mình, trong lòng bỗng thấy bình yên lạ. Những chuyện xảy ra tối qua từng cảnh từng cảnh như hiện lên rõ rệt trước mắt, khiến cho cô vừa có chút ngượng ngùng e lệ vừa cảm thấy vui sướng hân hoan.

Tiếp tục duy trì tư thế mệt mỏi, Tư Ngôn vừa quay mình lại vòng tay ôm lấy Kỳ Dục liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên đầu giường vang lên, cô quên cả cân nhắc xem đó có phải là chuông điện thoại của mình hay không chỉ không muốn âm thanh ồn ào phá mất giấc ngủ của Kỳ Dục, liền tiếp nhận cuộc gọi đến: “Xin chào!”, giọng nói vẫn còn đang ngái ngủ. Đầu dây bên kia yên lặng một lúc sau đó mới lên tiếng hỏi: “Tư Ngôn à?”. Tư Ngôn nhìn xuống màn hình điện thoại lúc này mới phát hiện ra điện thoại trong tay mình là của Kỳ Dục, nhất thời chỉ nhẹ đáp một tiếng. Đầu dây bên kia vọng đến một âm vực nghiêm túc: “Hãy đưa điện thoại cho Kỳ Dục, bảo với anh ấy, xảy ra chuyện rồi”.

48. Chương 48

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

49. Chương 49: Tôi Chính Là Em Gái Của Kỳ Dục

Kỳ Dục đưa Tư Ngôn đến dưới lầu tòa nhà Vân Quang, sau đó lái xe đến Hoa Tinh, Trình Hải An và anh hẹn gặp nhau ở đây. Trình Hải An vừa thấy Kỳ Dục bước đến liền trừng mắt nhìn anh: “Cậu nói đi, chuyện này phải giải quyết ra sao? Hình ảnh mà cậu xây dựng được từ trước đến nay đều rất tốt đẹp, vì thế nên tôi cũng không có chút lo lắng gì nhiều, không ngờ đến chuyện ấy lại xảy ra với cậu, bên phía Cao Tăng cũng rất xem trọng việc này, cậu nên để ý một chút. Thực ra những chuyện như vậy cũng chỉ trách cậu đã

quá bất cần, cậu cho rằng cậu còn là một ngôi sao nhỏ chẳng mấy tên tuổi gì hết ư? Có biết bao con mắt đang nhìn vào cậu đấy, cậu còn dám tùy tiện như thế à?”.

Sắc mặt Kỳ Dục như đóng băng lại, sau khi nghe Trịnh Hải An nói xong mới chậm rãi lên tiếng: “Bên Hường Văn lúc này thế nào rồi?”.

“Còn thế nào được nữa, như tôi đã nói với cậu thôi, trên mạng giờ đây có không ít những lời bàn tán xôn xao về cậu, đa số mọi người đang chờ đợi ở cậu một câu trả lời, vì thế cho nên từ nay về sau cho dù làm bất cứ việc gì cậu cũng phải cẩn thận, phải biết suy xét đến hậu quả trước sau. Bây giờ phải vào họp cái đã rồi nói tiếp.”.

Kỳ Dục nhú chặt hai bên lông mày lại cùng Trịnh Hải An bước đi, sau đó đột nhiên thốt ra một câu mạo muội: “Nếu tôi vin vào cái cớ này để rút lui khỏi ngành làng giải trí...”.

Anh còn chưa nói hết câu, Trịnh Hải An đã quay người lại nhìn anh như nhìn vật dị vật kì quái: “Kỳ Dục, cậu có muốn tôi đập cho cậu một trận không? Cậu bỏ ngay cái ý nghĩ điên loạn ấy đi cho tôi. Ai cũng như cậu hễ gặp phải khó khăn là lại lùi bước hay sao? Trước đây tôi đã dẫn dắt cậu bước vào con đường này, dõi theo từng bước từng bước vinh quang của cậu, lúc này cậu nghĩ tôi sẽ thản nhiên giương mắt thấy cậu dễ dàng từ bỏ được à?”.

“Tôi thực lòng muốn vậy.”. Kỳ Dục ngữ khí có chút kiên định, giống như những suy nghĩ vốn dĩ đã chất chứa kìm nén rất lâu trong tâm trí nay mới có cơ hội được bùng phát: “Tôi không hề thích thú với cuộc kiểu sống này, anh cũng biết rõ như vậy”.

Trịnh Hải An không nghĩ anh lại có thể thốt ra những lời này cảm thấy vô cùng sửng sốt: “Cậu muốn từ bỏ tôi cũng không có cách nào ngăn cản, nhưng hợp đồng giữa cậu và Hoa Tinh vẫn còn một năm nữa mới hết hạn, hơn nữa tôi đã giúp cậu tiếp nhận một hợp đồng quảng cáo trong một năm, cậu chẳng phải đã đọc kịch bản rồi sao? À, đúng rồi, đã có kế hoạch cho phát hành album, việc phát hành album sẽ được tiến hành trước khi cho công chiếu bộ phim “Trượng Kiếm”, tôi vốn định qua mấy hôm nữa sẽ đưa danh sách một số ca khúc mới cho cậu để cậu lựa chọn, bây giờ cậu nói từ bỏ là từ bỏ, vậy tôi phải làm thế nào đây? Ít nhất cũng phải đợi đến khi hợp đồng chấm dứt đã chứ? Hơn nữa còn những một năm nữa, cậu hãy suy nghĩ cẩn thận đi đã, đó có phải là quyết định thực sự hay không?”.

Kỳ Dục vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm trọng không nói gì.

Trịnh Hải An hỏi một câu có tính thăm dò: “Tất cả là vì Tư Ngôn sao? Hôm nay lúc gọi điện thoại cho cậu thấy Tư Ngôn nghe máy, hai người...”.

Lần này đến lượt Kỳ Dục vội vã ngắt lời: “Đúng, tôi không muốn người nào làm tổn thương cô ấy, nếu như đã lựa chọn cô ấy ở bên cô ấy, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ cô ấy, nếu còn tiếp tục ở trong môi trường này sẽ rất dễ khiến cô ấy bị tổn thương, vì vậy tôi chấp nhận từ bỏ”.

“Tôi vốn dĩ cho rằng cậu lạnh lùng vô cảm không dễ động lòng, không nghĩ rằng cậu cũng là một kẻ đa tình như thế.”. Trịnh Hải An nghiêng mặt liếc nhìn Kỳ Dục, chép miệng nói: “Nhưng Tư Ngôn chẳng phải cũng vừa nhận tham gia một bộ phim truyền hình hay sao? Cô ấy mới còn đang chuẩn bị bước vào, cậu đã vội vàng bước ra sao, cậu không cảm thấy điều này có gì mâu thuẫn à? Nếu như cô ấy vì cậu mà nhận đóng bộ phim này, còn cậu lại tính đến chuyện từ bỏ tất cả, như vậy liệu có được không? Giữa cậu và cô ấy vẫn còn tồn tại một sức mạnh vô hình từ bên ngoài”.

Kỳ Dục thực ra cũng nghĩ đến vấn đề này, cho nên ngay từ đầu anh mới không muốn để Tư Ngôn nhận kịch bản, anh hy vọng có thể cùng Tư Ngôn sống một cuộc sống bình thường đơn giản như bao cặp đôi hạnh phúc khác, không muốn đến ngay cả đi dạo phố cũng có người để ý hay đến bất cứ chỗ nào cũng có người vây xem. Cuộc sống này anh đã quá chán ngán mệt mỏi rồi, nên càng không muốn để Tư Ngôn bước vào. Nhưng cô kiên quyết nhất nhất đòi muốn đóng phim, anh đành phải tạm thời gác chuyện này lại không muốn nghĩ đến. Vậy mà lúc này Trịnh Hải An lại đem vấn đề này ra nói, trong lòng anh chợt rối như tơ vò không có cách nào giải quyết.

Trịnh Hải An nhìn anh im lặng không nói, khẽ thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên vai anh: “Được rồi, chuyện này từ từ rồi tính, bây giờ thì đi vào họp thôi”.

Cao Tăng đối với những chuyện liên quan đến Kỳ Dục vô cùng coi trọng, sau một hồi lâu thương lượng mới quyết định giảm bớt sự xuất hiện của Kỳ Dục trước ống kính, đương nhiên cũng tranh thủ để anh có thêm thời gian chuẩn bị cho album tiếp theo, Kỳ Dục không có ý kiến gì, từ đầu đến cuối vẫn nguyên vẻ lạnh lùng trầm mặc.

Cuộc họp kết thúc thì cũng đã trưa muộn, Kỳ Dục bước ra khỏi phòng họp, Trình Hải An vẫn leo đèo theo sau không ngừng giảng giải lí lẽ, anh cảm giác hai lỗ tai như bị vô số những con côn trùng bám riết vo ve vô số những con côn trùng, muốn tìm cách chuồn đi, chuông điện thoại đúng lúc reo lên.

Là điện thoại của Tư Ngôn. Tư Ngôn ở Vân Quang không có việc gì quan trọng, vừa kết thúc liên lạc xe đến thẳng Hoa Tinh, muốn cho Kỳ Dục một sự bất ngờ, nhưng cô không biết anh ở đâu, đành phải gọi điện thoại cứu trợ. Kỳ Dục nghe thấy Tư Ngôn đang đứng đợi anh ở sảnh lớn dưới tầng một, liền lập tức bước đến thang máy chuẩn bị xuống dưới gặp cô.

Trình Hải An nhìn thấy vẻ sốt sắng của anh đoán ra ngay người gọi điện thoại là ai, anh ta vội bước đến dặn dò: “Lúc đi xuống cần cẩn thận một chút, nếu để phóng viên gặp được thì không phải là chuyện đùa đâu, cậu phải nghĩ cho Tư Ngôn một chút. Còn những chuyện nhỏ kia, tôi sẽ thu xếp, ngày mai mang đến nhà cho cậu”.

Kỳ Dục gật đầu, quay người lại nhìn Trình Hải An tự đáy lòng chân thành nói một lời: “Cảm ơn!”.

Trình Hải An có chút xấu hổ khi nghe thấy anh nói câu này, bất giác cảm thấy ngại ngùng, vỗ vỗ vào vai anh cười: “Sau này, mời tôi ăn sáng là được rồi, đi đi, thang máy đến rồi”.

Thang máy xuống đến nơi, Kỳ Dục liền nhìn ngay thấy Tư Ngôn ngồi trên ghế sofa dùng để tiếp khách đợi anh, cô giờ cao chiếc chìa khóa đang lắc lư lắc lư cầm ở trong tay lên trước mắt lắc lư lắc lư đi đến, khoe mắt, làn môi lộ rõ một nụ cười rạng rỡ khiến cho anh có một cảm giác thân thuộc tràn đầy hạnh phúc. Anh cảm nhận rất rõ một cơn chấn động nhẹ rung lên trên vòm ngực, giống như người chạy bộ sau khi vượt qua vô số chướng ngại vật trên chặng đường cuối cùng cũng về tới đích, tất cả những gian khổ vừa trải qua hoàn toàn đã được rũ bỏ, trước mắt anh giờ đây chỉ còn lại mình cô. Kỳ Dục cảm thấy kể từ sau khi gặp gỡ Tư Ngôn, những nguyên tắc cứng nhắc kia cứ từng chút từng chút một rời khỏi anh, con người của anh trước kia lạnh lùng, vô cảm, khó gần, thậm chí anh còn cho rằng đó là phần tính cách đã ăn sâu trong con người mình rồi rất khó thay đổi, nhưng đến khi Tư Ngôn xuất hiện, cô giống như tia sáng mặt trời ấm áp xua tan màn đêm giá lạnh, anh mới phát hiện ra cuộc sống của mình đã được sưởi ấm. Anh mỉm môi, chậm rãi bước ra, chưa kịp bước đến trước mặt cô, cô đã trông thấy anh. Cô nhanh chóng thu chiếc chìa khóa về, trên mặt dường như có chút rụt rè e lệ, nhưng lại lập tức thay vào đó một sự hân hoan vui sướng, cô đeo túi lên vai chạy đến trước mặt Kỳ Dục: “Đến nhanh vậy sao”. Cô cũng sợ bị người khác nhìn thấy, cho nên không dám quàng tay vào cánh tay anh.

Kỳ Dục gật đầu, bấm nút thang máy chạy xuống tầng hầm để xe: “Muốn ăn cơm ở đâu nào?”.

“Em cũng không biết, thực lòng em chỉ thích được ăn những món ăn anh nấu mà thôi.”. Tư Ngôn nheo nheo mắt cười.

“Buổi chiều không có việc gì sao?”.

Tư Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ một lúc sau đó chau miện lại: “À, lão đầu tử kêu em về sớm một chút”.

“Vậy chúng ta ra ngoài ăn nhé.”. Anh nhìn Tư Ngôn đang chau miện, bất giác đưa tay nâng cằm cô lên,: “Đừng chau miện nữa, đi thôi”.

Sau khi bước đến khu vực để xe, vì ở đó bốn bên vô cùng yên tĩnh, cũng không có ai qua lại, Tư Ngôn bất giác đưa tay ra khóa lấy cánh tay anh, còn đưa ngón tay mình đan cài vào mười những ngón tay anh, thấy anh không từ chối, cô bất giác mỉm cười, đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc bé nhỏ ngọt ngào.

Nhưng rốt cuộc cũng không thể cùng nhau nhau anh ăn trưa, hai người mới vừa bước đến bên xe, còn chưa kịp mở cửa xe bước vào, liền phát hiện ra ánh sáng chói mắt của loại đèn flash xuất hiện khắp nơi, sau đó là vô số những gương mặt xa lạ cũng lộ ra.

Kỳ Dục thần sắc ngưng lại một lát rồi lập tức hiểu ra mọi chuyện, nhanh chóng đẩy Tư Ngôn về phía sau mình, che chở cô ở giữa mình và chiếc xe, đơn độc đối diện với những vị khách phóng viên không mời

mà đến, là do anh lại quá bất cẩn, mặc dù là đã biết rõ những chuyện ồn ào xảy ra hôm qua vậy mà lại công khai cùng Tư Ngôn xuất hiện công khai một chỗ. Đám phóng viên nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Kỳ Dục, nhất thời cũng không dám đến gần, có điều khoảng cách từ chỗ anh đứng đến chỗ bọn họ không xa nhau là mấy, cho nên đám phóng viên vẫn không ngừng chìa máy ảnh ra liên tiếp bấm chụp, có người còn luôn miệng đặt ra vô số những câu hỏi.

“Kỳ Dục, cô gái phía sau anh có phải chính là người đã xuất hiện cùng anh ở siêu thị hôm qua không?”,

“Hương Văn không cần thận làm mất chiếc túi có thật đó là chiếc túi của em gái anh không?”

, “Nghe nói anh đã tìm được em gái mình rồi, có thể giới thiệu ọi người cùng biết mặt được không?”,

“Kỳ Dục, anh thực sự có giống như những lời mà mọi người đồn đại, nhất cước đạp tam thuyền, hay sao?”,

“Xin anh hãy cho biết anh và Hương Văn có quan hệ như thế nào, có người nói hai người đã quen biết nhau lâu rồi phải không?”

, “Anh đối với Cảnh Dao như thế nào? Nghe nói cô ấy đã uống say vì anh?”

...

Những câu hỏi cứ liên tiếp được đưa ra không ngừng, hơn nữa mỗi lúc một vượt quá giới hạn, giống như những mũi tên từ bốn phương tám hướng liên tiếp bắn ra không ngớt, khiến cho anh không thể nào chống đỡ cũng không cách nào trốn thoát, anh dường như đã không thể nhẫn nhịn được thêm nữa. Khuôn mặt của Tư Ngôn giấu thật sâu sau lưng anh không dám để cho người khác chụp ảnh, mười đầu ngón tay lồng vào tay anh đột nhiên cảm thấy như tê dại, lúc này mới phát hiện ra bàn tay anh đang siết chặt lấy tay cô, hô hấp như bị đông cứng, đưa một đầu ngón tay nới lỏng ra một chút, sau đó vỗ nhẹ mấy cái ra hiệu cho anh chớ nên nóng nảy. Kỳ Dục hít vào một hơi thật sâu, cảm nhận được làn hơi ấm áp phả ra từ lòng bàn tay cô, trái tim dần dần khôi phục lại nhịp đập ban đầu: “Tôi thấy đây không phải là lúc thích hợp để tôi có thể trả lời những câu hỏi của mọi người, nếu thực sự có vấn đề gì, tôi sẽ bảo người đại diện của tôi tổ chức một buổi họp báo, bây giờ chúng tôi xin phép phải đi”.

“Anh vội vã rời đi như thế, có phải vì người con gái đang nấp sau lưng anh không?”.

“Cô gái này rất cuộc có quan hệ như thế nào với anh?”.

Kỳ Dục chau mày, thần sắc lạnh lùng băng giá, nhóm người vây xung quanh đều không dám tùy tiện lại gần, người phóng viên đưa ra câu hỏi vừa rồi cảm nhận được rõ ràng ánh mắt sắc lạnh của anh xuyên tới, vô thức lùi về phía sau một bước, thậm chí ngay cả bước chân cử động cũng có chút yếu ớt.

“Tôi nghĩ, tôi không nhất thiết phải trả lời câu hỏi của các bạn.”. Kỳ Dục đáp lại một cách lạnh lùng biểu cảm vô cùng khó chịu. Thái độ của Kỳ Dục đã tác động đến đại bộ phận những phóng viên có mặt ở đây, họ bắt đầu ồn ào nhao nhao lên tiếng, từng bước một lần tới.

Tư Ngôn cảm nhận được sau lưng Kỳ Dục cứng đờ, nhất là khi người phóng viên kia nhắc đến Tiêu Sênh, cô bất giác mím chặt môi, cảm giác bất lực. Những lúc như thế này, chẳng những cô không thể giúp anh, thậm chí lại còn gây cho anh những thêm phiền phức lớn như vậy. Giống như đột nhiên nghĩ ra một cái điều gì đó, ánh mắt Tư Ngôn bất chợt mở to, cô cắn chặt môi, nghĩ cách làm thế nào để có thể thực hiện ý định của mình, do dự không đầy một phút, cô không thể nhẫn nhịn được thêm trước những câu hỏi suy đoán vô lý của các phóng viên, sau khi hít vào một hơi thật sâu, từ phía sau Kỳ Dục lặng lẽ bước ra, quang minh chính đại đối diện với vô số luồng ánh sáng chói lóa phát ra từ máy chụp hình ở khắp nơi. Tư Ngôn ngẩng cao đầu, giọng đồng đặc lưu loát lên tiếng: “Có thắc mắc gì có thể hỏi tôi được rồi!?”.

Đám phóng viên nhìn thấy Tư Ngôn bước ra, vội vàng chìa ống kính về phía cô, những câu hỏi lần lượt được đưa ra. Kỳ Dục không đồng tình đưa mắt nhìn Tư Ngôn ra hiệu cho cô không được liêu lĩnh. Tư Ngôn ngược lại quay sang anh khẽ cười, sau đó đối diện với phóng viên, cử chỉ hết sức duyên dáng tự nhiên nói: “Tôi là em gái của Kỳ Dục”.

Lời nói vừa thốt ra, đám phóng viên lại dậy lên những tiếng thì thầm to nhỏ nghi hoặc nhìn sang phía Kỳ Dục cũng đang ngây người không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Tư Ngôn ngược lại bình tĩnh lặp lại một lần nữa: “Tôi chính là em gái của Kỳ Dục”.

50. Chương 50: Làm Em Gái Của Anh Cả Đời Sao?

Đợi đến khi đám phóng viên rời đi hết, Kỳ Dục mới túm lấy tay cô rồi nhìn chăm chăm vào mắt: “Em có hiểu mình đang nói gì không?”.

Tư Ngôn toét miệng cười có chút miễn cưỡng: “Em hiểu chứ, làm như vậy chúng ta chẳng phải mới đi được sao? Nếu không chắc hẳn bọn họ sẽ còn quấy rầy rất lâu nữa!”,

“Sau này, em sẽ giải thích thế nào đây?”. Kỳ Dục chau mày, lạnh lùng hỏi lại, : “Em định sẽ làm em gái của anh cả đời sao?”. Giọng nói của anh vô thức được đẩy cao, làm thế nào để anh không khỏi tức giận được cơ chứ, vì Tư Ngôn không tin tưởng để anh giải quyết chuyện này, vì cô còn tùy tiện nói cô là em gái của anh, vì cô vẫn không ý thức được sau khi nói ra những lời như thế có thể sẽ phải trả giá như thế nào.

“Đương nhiên không phải như vậy rồi, nhưng như vậy chúng ta có thể minh bạch đường hoàng cùng nhau đi dạo phố, có thể cùng nhau trở về nhà, cũng không có người đặt điều này khác, đợi đến khi đám phóng viên đó không còn quan tâm chú ý đến nữa thì chúng ta sẽ làm sáng tỏ mọi vấn đề”. Tư Ngôn nói, “Không cần phải lo lắng quá, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.”.

Kỳ Dục cười lạnh: “Em cho rằng phóng viên cũng sẽ ngốc nghếch như em sao? Hay là em cho rằng em càn quấy như vậy là có thể giải quyết được vấn đề?”. Anh thật sự rất muốn gõ vào đầu cô để xem xem bên trong đựng cái gì, lẽ nào cô không biết làm như vậy sẽ khiến ọi chuyện càng trở nên rắc rối hơn sao?.

“Em thật lòng không muốn gây phiền phức cho anh.”. Tư Ngôn biết Kỳ Dục đang thực sự tức giận, vì cô có cảm giác luồng khí lực trong bàn tay anh đang còn đặt trên tay mình mỗi lúc một nặng nề hơn, cô đưa tay túm chặt lấy góc áo anh, gọi một cách cẩn thận yếu ớt,: “Kỳ Dục, em thực sự không biết suy nghĩ, sơ ý gây ra những chuyện này, anh tha lỗi cho em lần này được không?”.

Kỳ Dục mặc dù đang vô cùng tức giận nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô liền cảm thấy cơn tức giận của mình chẳng có giá trị gì hết, sau khi hít vào một hơi thật sâu mới đưa tay ra mở cửa xe cho cô bước vào, sau khi thấy cô ngoan ngoãn ngồi xuống yên liền đóng mạnh cửa xe lại, sau đó tự mình đi vòng qua đầu xe giận dữ ngồi vào chiếc ghế còn lại dành cho người lái. Chiếc xe chuyển bánh, Kỳ Dục giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng không thềm lên tiếng, Tư Ngôn do dự một lúc lâu mới dám bắt chuyện với anh: “Kỳ Dục, chúng ta đang đi đâu đây?”.

“Đưa em về nhà.”,

“Chẳng phải anh nói đi ăn trưa sao?”, Tư Ngôn khước miệng chếp chếp khê khê làm bầm.

“Thấy em còn có sức nói dối đầy khí thế như vậy, anh tưởng là em không còn đói nữa chứ”. Kỳ Dục liếc nhìn cô một cái.

“Em đã xin lỗi rồi mà”. Tư Ngôn nhú mày lại, nũng nịu nói.

“Em cho rằng chỉ cần một lời xin lỗi là có thể giải quyết được hay sao?”. Ngay lúc này Kỳ Dục chỉ muốn đưa Tư Ngôn đến trước mặt mọi người mà nói cho họ biết cô chính là bạn gái của anh, sau này sẽ là bà xã của anh. Còn Tư Ngôn thì sao? Lại còn dám nói cô là em gái anh? Tư Ngôn cúi đầu không dám nói, sợ mình nói sai một câu lại khiến cho Kỳ Dục càng thêm nổi giận. Nhưng cuối cùng Kỳ Dục không thể chịu đựng được nữa, giải thích một câu: “Anh phải trở về công ty nói cho Trình Hải An biết chuyện này, em cho rằng dễ dàng như vậy chuyện này có thể dễ dàng giải quyết à?”.

Tư Ngôn xoa xoa hai tay vào nhau không dám lên tiếng, chỉ gật đầu đáp lại. Kỳ Dục nhìn dáng vẻ như con dâu mới của cô vô thức thở dài một tiếng, anh từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy mình lại bất lực như thế này, dương mắt nhìn Tư Ngôn nói cô chính là em gái anh một cách nghiêm túc như thế, nếu không phải là đã tìm thấy A Sênh thì có lẽ chính anh cũng hồ đồ mà tin đó là sự thật. Quả thực đã từng có một thời gian, anh bao lần nhầm tưởng cô chính là A Sênh? Anh vẫn luôn che giấu một điều mà không bao giờ nói với người khác đó chính là cảm giác Tư Ngôn rất giống với A Sênh. Nhưng như vậy không có nghĩa là anh đang cố gắng đi ngược với thực tế, nên nói, anh rất vui mừng khi thực tế là như vậy. Vì Tư Ngôn không

phải là em gái anh, anh mới có thể cùng cô tay nắm tay, anh mới có thể ôm cô vào lòng, anh mới có thể mạnh mẽ nồng nàn thâm nhập vào cơ thể cô, được như vậy anh còn có thể không cảm thấy mãn nguyện hay sao?

Chỉ vì một câu nói của cô ở nhà để xe sẽ châm ngòi ột loạt các tin tức giật gân được đăng tải tràn lan trên các tạp chí báo đài. Tư Ngôn mới từ nước ngoài trở về cho nên quá khứ của cô vẫn chưa được các nhà báo biết đến, đại đa số họ chỉ tra cứu được thông tin cô là con gái của Tư Niên Thiều, mà điều này lại dẫn đến một vấn đề khác, đó là nếu cô là em gái của Kỳ Dục thì lẽ nào Kỳ Dục lại chính là con trai của Tư Niên Thiều sao? Nhưng trong các tài liệu rõ ràng lại chỉ ra Tư Niên Thiều chỉ có một người con gái duy nhất. Đám nhà báo sẽ không bỏ qua cơ hội này vận dụng hết khả năng suy diễn của mình để thêm dầu vào lửa chuyện. Họ sẽ kéo mối quan hệ giữa ba người này xây dựng thành ch truyện, thậm chí còn kéo cả mọi chuyện đã qua giữa Kỳ Dục và Hướng Văn vào cuộc cho thêm phần náo nhiệt, điều đáng sợ nhất là, không ngờ tới còn có người lấy một tờ báo cũ, đem chuyện trước đây của Tư Thiều và chồng của bà ra bàn tán. Trên mạng tổng cộng có ba nguồn tin tức, những người ủng hộ thì nói Tư Thiều và Chung Tấn Sở không sinh con cho nên nhận Tư Ngôn làm con nuôi, nhiều năm sau, Kỳ Dục mới tìm được cô, sau đó hai người mới quen biết nhau. Những người không ủng hộ lại cho rằng đây chỉ là cái cớ để che đậy chuyện tình cảm của Kỳ Dục và Tư Ngôn. Còn có những người không ủng hộ cũng không nghi ngờ, chỉ nói thời gian sẽ chứng minh cho tất cả và chờ đợi sự thật cuối cùng được hé lộ. Trong một thời gian, những phỏng đoán mối quan hệ của họ được đề cập đến rộng rãi trên các trang mạng và trong các diễn đàn khiến cho người ta không thể không chú ý đến.

Tư Ngôn nằm dài trong nhà theo dõi các tin tức trên mạng, hồi hận vô cùng chỉ muốn cắt phăng cái miệng gây họa của mình đi, tại sao lại nhất thời không kiên nhẫn mà nói ra những lời nói dối tai hại này? Chẳng trách sao Kỳ Dục lại giận dữ như thế.

Vì chuyện này, Tư Thiều vẫn thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện với Tư Ngôn, mặc dù biết chuyện nhưng Tư Thiều vẫn không nói với cô những lời nặng nề. Có điều cho dù như thế, Tư Thiều trong cơn tức giận vẫn muốn để cô được yên tâm, nói chuyện này cứ để cho bà giải quyết. Tư Ngôn hỏi bà định giải quyết thế nào, Tư Thiều nói: “Con muốn làm bạn gái hay em gái cậu ta?”.

Tư Ngôn vội vàng đáp: “Tất nhiên là bạn gái rồi!”.

, “Vậy tại sao con còn làm ọi chuyện trở nên rắc rối như vậy?”,

“Con biết con đã sai rồi mà!”,

“Bây giờ cũng chỉ có thể nói sai là sai, đợi sau một thời gian, ta sẽ đến nói rõ với Kỳ Dục, cậu ta đã nhận nhầm người. Con có cảm thấy ta nên lập tức mở một cuộc họp báo như vậy sẽ tốt hơn không? Con vẫn còn muốn tiếp tục tham gia bộ phim của mình chứ?”.

Tư Ngôn đáp lại liên thanh: “Vâng, có, có chứ, con sẽ làm theo lời mẹ. Nhưng, Niên mẹ Tư Thiều, bọn họ nói con không phải là con ruột của mẹ? Mẹ có thể giải thích cho con một số chuyện không? Con đọc được một số chuyện, trong đó cũng có một số tin tức cũng có thể coi là thật”.

Tư Thiều chột lạng người, một lúc lâu sau cũng không thấy trả lời, đến khi lên tiếng nghe giọng nói của bà có chút nặng nề nghiêm trọng: “Xem những tin đồn nhảm ấy làm gì, con không biết tất cả những chuyện đó đều là những thông tin được cánh nhà báo thêm dầu một cách tùy tiện cho có chuyện thôi à? Thời gian này hãy ở nhà nghỉ ngơi, đừng ra ngoài lung tung, nếu không lại bị người ta đuổi theo kiếm chuyện đó”. Nói xong một hồi liền gác máy.

Tư Ngôn nhẹ nhàng thở ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới quay đầu lại nhìn về hướng Tư Niên đang bước tới: “Lão đầu tử, Tư Thiều rất kì lạ nha”.

“Sao?”.

“Là con nói hỏi đùa hỏi mẹ con có phải là con gái ruột của bà không, bà đột nhiên tức giận mắng con một trận, còn tắt điện thoại trước khi tạm biệt nữa chứ”. Tư Thiều đối với cô từ trước đến nay đều không mấy khi mắng giận, lẽ nào lần này lại tự nhiên ngắt điện thoại trước.

Tư Ngôn thần sắc có chút sững sờ, nhưng lại nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, ông cười hi hi xoa đầu Tư Ngôn: “Con nghi ngờ mình không phải là con gái bà ấy, thử hỏi xem liệu bà ấy có thức giận không?”.

“Là vậy sao?”. Tư Ngôn giả bộ suy nghĩ, sau đó lại cười.

: “Đúng là như vậy đấy.”, “Được rồi, mau đi nghỉ ngơi sớm đi.”.

Tư Ngôn lúc này mới phát hiện ra thời gian không còn sớm nữa, sau khi chào tạm biệt Tư Niên mới ngoan ngoãn bước về phòng.

Cô không ngủ được, liền cầm lấy điện thoại gọi cho Kỳ Dục, không nghĩ rằng điện thoại của anh lại tắt máy, cô có chút ngạc nhiên, lẽ nào vì một số phóng viên có thể sẽ tra được số điện thoại cá nhân của anh, cho nên anh mới buộc phải khóa máy? Tư Ngôn không hề biết được rằng điện thoại của Kỳ Dục đã được khóa một tuần nay, hơn nữa đợi sau một tuần, các nguồn tin tức đã phai nhạt dần., Tư Ngôn không nén được thở dài một tiếng, đành chờ đợi một lúc thích hợp nào đó sẽ làm rõ mọi chuyện.

Sau khi có thể được ra ngoài, Tư Ngôn vốn định trước tiên sẽ đến thẳng nhà anh một chuyến, rốt cuộc một tuần không gặp cũng chẳng thể gọi điện nói chuyện, bất kể lúc nào cô cũng không thể không nhớ anh. Nhưng không ngờ mới chuẩn bị ra ngoài cô liền nhận được điện thoại của Sở Văn Thượng gọi đến. Lúc này cô mới biết bộ phim của Sở Văn Thượng đã được chuẩn bị sẵn sàng khởi quay, chỉ có điều thiếu diễn viên nữ chính. Sau khi gặp mặt Sở Văn Thượng, Tư Ngôn nói mình gần đây không có tâm trạng nghĩ đến việc đóng phim, Sở Văn Thượng thâm hiểu ý cô, sau khi trao đổi với đoàn làm phim đã đưa ra quyết định sẽ lặng lẽ quay, hơn nữa còn tuyệt đối giữ bí mật với các phóng viên, chuẩn bị để Tư Ngôn đảm nhiệm vai nữ chính này. Ngày hôm sau, Văn Quang đã tiến hành làm những tấm ảnh poster chụp nam diễn viên chính và bạn diễn của anh trong bộ phim, còn đặc biệt chú ý chụp riêng những tấm ảnh Tư Ngôn từ phía rất xa rồi đưa lên. Poster của bộ phim này lập tức gây được sự chú ý của công chúng, mọi sự quan tâm lúc này đều tập trung vào nữ diễn viên chính, đối với những chuyện trước kia của Kỳ Dục và Tư Ngôn đều đã lắng xuống không mấy ai để ý tới.

Bộ phim được khởi quay với tốc độ nhanh chóng, Tư Ngôn lần đầu tiên tham gia đóng phim, lại không được đào tạo bài bản qua trường lớp cho nên gặp không ít khó khăn, nhiều lần đạo diễn suýt chút nữa đã nổi cáu với cô, may mà Sở Văn Thượng luôn bên cô ở phim trường an ủi động viên tình hình mới được xoa dịu đi một chút. Tư Ngôn cảm thấy vô cùng thất bại, thậm chí có lúc vì quá xúc động mà cô chỉ muốn bỏ cuộc.

Lại một lần nữa cảnh quay của cô và Kỷ Huyền rơi vào tình trạng NG (Chú thích: No good: diễn tồi.) phải diễn đi diễn lại, Tư Ngôn nhìn thấy đạo diễn phía dưới đôi mắt gần như bốc hỏa, lặng lẽ cầm lấy kịch bản một mình lẳng lặng đi tìm đến một góc khuất ngồi phệt xuống đất, ôm lấy đầu gối gục đầu xuống, cảm thấy vô cùng đặc biệt mệt mỏi, không chỉ là thể xác mà còn cả tâm hồn. Hơn nữa tháng nay cô không được gặp Kỳ Dục, mỗi ngày đóng phim đều vô cùng khổ sở, thậm chí trong hoàn cảnh một diễn viên mới như cô mà nói cô cũng không dám kêu ca, chính vì như thế mỗi lần trở về nhà đều mỗi một rã rời nằm vật xuống giường ngủ thiếp đi, đôi khi ngay cả đến việc tắm rửa cô cũng quên mất lẽ nào làm sao còn có sức lực mà gọi điện thoại cho anh. Càng vào những lúc này, cô càng muốn được gặp anh, muốn nghe anh nói với cô một câu an ủi.

Khi Kỷ Huyền tìm thấy Tư Ngôn, cô đang cúi xuống ôm mình cuộn thành một vòng tròn, bờ vai cong lại, gập sâu xuống dưới, hình như đang khóc. Anh lặng lẽ bước đến, đứng trước mặt cô, giúp cô chắn lấy một vài tia sáng hắt vào mắt, sau đó nhẹ nhàng cười hỏi: “Sao thế? Chịu không nổi thất bại à?”.

Tư Ngôn ngồi lặng lẽ một hồi lâu rồi mới từ từ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt mặt dù không thấy có những giọt nước mắt nhưng đôi mắt lại đỏ au, cô cắn chặt miệng, sắc môi nhợt nhạt: “Không liên quan đến anh”.

Kỷ Huyền chau mày lại, ngồi xổm xuống bên cạnh cô: “Sao lại không liên quan đến tôi, tôi chính là bạn diễn đóng cặp với cô trong phim mà”.

Tư Ngôn nghĩ đến NG hết lần này đến lần khác, khuôn mặt bất giác ngại ngùng lên: “Xin lỗi”. Cô lạnh lùng đáp lại.

51. Chương 51: Anh Nhớ Như Phát Bệnh

Kỷ Huyền kinh ngạc thấy Tư Ngôn nói với mình lời xin lỗi, sau khi kịp phản ứng lập tức xua xua bàn tay: “Tôi không trách cô, chúng ta quen nhau như vậy, chẳng lẽ tôi không hiểu cô sao?”.

Tư Ngôn nhìn Kỷ Huyền khuôn mặt chân thành hiếm thấy, bất giác xì xì mũi, khàn khàn giọng hỏi: “Khả năng của tôi thực sự rất kém phải không? Anh làm tốt như vậy, tôi chỉ luôn theo sát phía sau, mọi người đều không thích tôi”,

“Tại sao lại nghĩ vậy?”. Kỷ Huyền cười,. “Ai không thích cô nào? Chẳng phải chỉ cần tôi thích cô là được rồi sao, nhiều người thích quá cũng không tốt, tôi sẽ cảm thấy rất áp lực”. Anh ta cười hi hi, cố ý trêu đùa.

Tư Ngôn lườm anh ta một cái, tảng đá nặng đè nén trong lòng dường như cũng nhờ nụ cười của anh mà nhẹ bớt một chút: “Biết anh trêu chọc tôi, tôi không thêm nói chuyện với anh nữa”.

Kỷ Huyền nhìn đôi mắt sưng lên như hạch đào của Tư Ngôn, lại thêm cái mũi đỏ đỏ, sắc môi nhợt nhạt, trong lòng vô thức trở nên mềm yếu, từ sâu thẳm cõi lòng dậy lên từng đợt sóng âm ỉ, khiến cho anh như đắm sâu trong biển nước vô biên không có cách nào thoát khỏi, anh đã sớm biết Tư Ngôn đối với anh mà nói có chút đặc biệt, nhưng không nghĩ cô lại đặc biệt đến mức khiến anh không thể nào lùi bước, mặc dù cảm giác này có chút kỳ dị, nhưng anh vẫn cam tâm tình nguyện,. “Đùa một chút không được sao? Vui hơn rồi chứ?”. Kỷ Huyền nghiêng đầu nhìn vào mắt cô.

Tư Ngôn chớp chớp mắt, khoe môi khe gật: “Không vui”,

“Chuyện như vậy có gì là to tát đâu mà có thể khiến cho cô phiền não như vậy? Không phải là chuyện NG đó chứ? Tôi không nói gì, cô cũng đừng bận tâm!? Được rồi, được rồi, mau mau đứng dậy đi, còn phải trở vào tiếp tục nữa, nếu đạo diễn mà phát hiện ra cô trốn ở góc này, ông ấy sẽ tức giận đến mức hồ đồ mà mọc cánh bay đi mất!”, Kỷ Huyền gõ gõ vào đầu cô, nói.

Lúc trước Tư Ngôn chỉ hy vọng Kỳ Dục có thể đến an ủi cô, nhưng lúc này người xuất hiện bên cạnh cô lại là kKỷ Huyền, mặc dù không đúng người, nhưng cô cũng phát hiện ra lúc này nghe những lời nói trêu đùa của Kỷ Huyền cũng có chút tốt hơn, hơn nữa còn có thể khiến trái tim khép kín của cô cởi mở rộng. Cô thấy Kỷ Huyền đứng dậy, sau đó quay lưng vào hướng ánh sáng mặt trời chìa tay ra trước mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh sáng mặt trời phía sau anh ta tỏa những vệt nắng mơ hồ lên gương mặt, cô có chút nhìn không rõ ràng, không biết vì sao cô lại đột nhiên nhớ đến cảnh tượng đêm hôm ấy, Kỳ Dục ôm xiết lấy cơ thể cô, sau lưng anh cũng có những vệt sáng mơ mơ hồ hồ như thế.

Trái tim cô bỗng nhiên quặn thắt, đưa tay ra nắm lấy cánh tay Kỷ Huyền sau đó để mặc anh dùng sức kéo cô đứng dậy, một lần nữa ngược mặt nhìn lên, cô có thể nhìn rõ khuôn mặt anh ta, thần sắc có chút thay đổi, cô rút tay về giấu vào sau lưng, hoảng loạn vội vàng bước về hướng phòng trường quay, chết tiệt, tại sao cô có thể nhận nhầm người cơ chứ? Lẽ nào cô lại nhớ anh nhiều đến thế, nhìn thấy bất kỳ ai cũng cảm giác đó chính là Kỳ Dục?,

Sau khi trở lại phòng trường quay, Tư Ngôn lại tiếp tục cùng Kỷ Huyền diễn lại cảnh tay trong tay cùng Kỷ Huyền lúc trước, mặc dù vậy cũng không rơi vào tình cảnh NG, lại không phải diễn lại một lần nào, chỉ diễn thử một lần là được, khuôn mặt đạo diễn luôn giữ vẻ lạnh lùng cuối cùng cũng nhẹ nhàng hơn đôi chút, Kỷ Huyền còn đưa tay ra vỗ nhẹ lên vai cô, mỉm cười nói nhỏ: “Thấy chưa, thấy chưa, cô rất có tiềm năng đó?”. Tư Ngôn xoay người thoát khỏi bàn tay anh ta, giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng bước đi tìm Sở Văn Thượng.

Sở Văn Thượng thấy sắc mặt của Tư Ngôn không được tốt lắm, liền vội vàng an ủi: “Tư Ngôn, không phải quá lo lắng đâu, dù sao cô vốn vẫn là dân ngoại đạo, để có thể thành thực cũng cần có thời gian, tôi hiểu mà, đừng quan tâm đến lời nói của Trương mặt quỷ ấy, cứ dần dần rồi sẽ tiến bộ thôi, cô mới vào nghề traánh sao khỏi không bỏ ngỡ, đúng không nào?”. Trương mặt quỷ trong lời nói của Sở Văn Thượng chính là đạo diễn, cô ấy và đạo diễn đã quen biết từ lâu cho nên nói chuyện cũng không còn câu nệ, Tư Ngôn vừa nghe thấy thế liền mỉm cười: “Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn cô”.

Vì địa điểm quay phim ở ngay ở Tân Hải cho nên Tư Ngôn sau khi kết thúc một ngày mệt mỏi liền trở về nhà. Cô vốn định sau khi tắm rửa xong liền đi đến chỗ Kỳ Dục thăm anh, không ngờ mặc dù còn đang ngâm mình trong bồn tắm cô đã ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thì đã gần nửa đêm, nước trong bồn lúc đầu còn

ấm nóng bây giờ cũng trở nên lạnh ngắt, lúc ngồi dậy cô bất chợt rung mình một cái, cầm lấy chiếc khăn tắm quấn tạm lên người rồi bước ra khỏi nhà tắm, đến giường nằm ngủ một giấc cho đến ngày hôm sau.

Khi Tư Ngôn đến phim trường thì Sở Văn Thượng đã có mặt, cô ấy cả ngày từ sáng đến tối dù không có việc gì cũng làm ở trường phim trường nhưng cũng đến từ rất sớm chăm chú theo dõi, thi thoảng Kỷ Vân cũng tới cùng. Sở Văn Thượng vừa trông thấy Tư Ngôn liền cầm tờ báo mới bước đến: “Tư Ngôn, xem này”. Tư Ngôn không hiểu có chuyện gì cho nên đón lấy tờ báo, vừa nhìn vào liền thấy một bức hình mờ mờ ảo ảo được phóng lớn mờ mờ ảo ảo, hai người ngồi trong góc tường, mặt đối mặt, vì hình ảnh rất mờ ảo cho nên Tư Ngôn thiếu chút nữa đã không nhận ra, rất lâu sau mới khẽ kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc, đây chẳng phải là bức ảnh của Kỷ Huyền và mình ngồi với nhau trong góc khuất đã bị chụp trộm hay sao? Mặc dù cô là diễn viên chính nhưng cho đến bây giờ vẫn không bị ai phát giác ra, bức ảnh này mặc dù rất lớn, nhưng hình ảnh mờ hồ không rõ ràng, Kỷ Huyền đã thường xuyên tham gia các hoạt động, xuất hiện trong một số bộ phim truyền hình, cho nên mọi người vừa nhìn liền có thể nhận ra ngay, nhưng Tư Ngôn ngược lại không phải ai cũng có thể biết được được, cho nên mọi người rất tò mò đoán xem ai chính là nhân vật chính trong bức ảnh. Tư Ngôn thở ra một hơi nặng nề, hỏi Sở Văn Thượng: “Chuyện này là sao?..”,

“Không cần thận bị người ra chụp trộm hình chứ còn sao nữa, cũng may mà góc chụp ở khá xa, cho nên bức ảnh không được rõ nét lắm, có điều cũng không thể dễ dàng cho qua chuyện được.”. Sở Văn Thượng lè lưỡi, sau đó đột nhiên cười hi hi tiến lại gần Tư Ngôn, hỏi: “Tư Ngôn, cô và Kỷ Huyền, thật sự là không có chuyện gì chứ?”.

Tư Ngôn mở to mắt nhìn cô ta: “Thật mà! Thật hơn cả vàng mười ấy chứ!..”, nói xong cô lại nhìn xuống tờ báo đang cầm trong tay, có chút lo nghĩ: “Bức ảnh này phải làm sao đây?”.

“Đã hiểu lắm thì cho hiểu lắm, cô cứ tiếp tục giấu mặt đi, bọn họ muốn đoán già đoán non gì thì mặc kệ, dù gì thì cô vẫn chưa phải là người của quần công chúng, chẳng có ai biết đó là cô.”. Sở Văn Thượng cầm lấy tờ báo bước đi, vừa cười vừa đẩy cô vào phòng hóa trang. Tư Ngôn cúi mặt xuống, góc chụp trong bức ảnh rất mơ hồ, nếu là người không quen biết cô từ trước thì chắc hẳn cũng sẽ chẳng nhận ra, nhưng Kỳ Dục thì sao? Nếu anh xem được tờ báo này anh sẽ nghĩ gì? Tư Ngôn quyết định tối nay sẽ đến chỗ Kỳ Dục một chuyến, mấy ngày tuần liền không gặp mặt cũng không gọi điện, cô thật sự không thể chịu nổi nữa.

Đúng như dự liệu của Tư Ngôn, Kỳ Dục vừa nhìn liền nhận ra ngay người trong bức ảnh chính là Tư Ngôn, còn người đàn ông bên cạnh cô, chẳng cần suy nghĩ cũng biết đó chính là Kỷ Huyền. Kỳ Dục sau khi nhìn thấy bức hình liền vô nát tờ báo trong tay, trút hết tức giận xé nát tờ báo ra thành từng mảnh nhỏ. Từ sau khi Tư Ngôn đứng trước phóng viên nói cô là em gái anh, anh đã không dám lười nhác, mấy lần muốn thanh minh để sáng tỏ mọi chuyện nhưng Trình Hải An lại ra sức ngăn cản nói họ đang ở nơi đầu sóng ngọn gió nếu sau khi anh làm rõ mọi chuyện, phóng viên lại đưa chuyện này ra bàn luận, lúc đó chẳng phải là thêm dầu vào lửa sao?

Trong hoàn cảnh này, Kỳ Dục chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi, nhưng không biết ai lại tiết lộ số điện thoại cầm tay của anh, tới tấp biết bao nhiêu cuộc điện thoại tới tấp gọi đến khiến cho anh tâm thần bất ổn, dứt khoát khóa máy lại kiên quyết không nhận một cuộc điện thoại nào gọi đến, anh những muốn chờ đợi sau khi chuyện này dần dần lắng xuống sẽ lại đổi một số điện thoại khác, không nghĩ rằng công việc cuối năm ngày càng bận rộn, công ty hy vọng album của anh sẽ kịp ra mắt trước năm mới, vì chuyện này anh cũng đầu tắt mặt tối cả ngày. Mặc dù biết bộ phim mà Tư Ngôn tham gia diễn xuất đã bắt đầu bấm máy, nhưng mấy lần muốn đến thăm cô lại không có thời gian.

Anh vẫn luôn tin tưởng vào Tư Ngôn, nhưng sau khi xem được bức ảnh này lại vô cùng khó chịu. Thứ nhất là vì Tư Ngôn không hề né tránh mà ngồi rất gần Kỷ Huyền. Thứ hai, ngược lại vì anh trách mình không thể luôn luôn ở cạnh chăm sóc cô, chính vì thế nên mới để cho người khác có cơ hội xen vào. Trình Hải An tự nhiên cũng xem được tờ báo, thấy sắc mặt của Kỳ Dục lạnh lùng như bị đóng băng lại, mặc dù nhiệt độ xung quanh vẫn ấm áp nhưng cũng vẫn khiến cho người khác có cảm giác rung mình. Anh ta cũng không dám theo anh vào phòng thu. Quả nhiên, những kẻ dính vào chuyện tình cảm đều là những kẻ đáng thương.

Biểu hiện của Tư Ngôn hôm nay đã khác hơn trước rất nhiều, mặc dù lại phải diễn cảnh NG, nhưng đã tốt hơn mấy lần trước, hơn nữa lúc diễn động tác của cô và Mạnh Chi Dịch rất ăn khớp với nhau, thân trước của Mạnh Chi Dịch hơi cúi xuống một chút, lúc này cô chỉ việc nhắm mắt lại là xong.

Lúc nghỉ giải lao, Tô Tiểu Mạn cầm tờ báo đặt trước mặt cô, liếc nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi nói: “Tư Ngôn, nếu không phải trên báo viết những điều này thì tôi đã không dám tin đó lại là cô. Cô rõ ràng là em gái của Kỳ Dục, còn là con gái của tư Thiệu, lúc này lại còn chuyện với Kỷ Huyền nữa chứ, những chuyện tốt đẹp trong thiên hạ này đều đổ hết lên đầu cô mất rồi”.

Tư Ngôn giằng lấy tờ báo cuộn lại, hậm hực lên tiếng: “Đây chẳng phải là những chuyện tốt đẹp gì, nếu cô thích, thì cứ tự nhiên mà lấy hết đi”.

Thời gian gần đây quan h

ệ của cô và Tô Tiểu Mạn cũng trở nên khá thân thiết, Tô Tiểu Mạn lắc đầu nói: “Tôi không có cái phúc phận ấy, có điều với tư cách là trợ lý của cô, có thể biết được chút ít nội tình bên trong không?”,

“Nghĩ tốt thật đấy”. Tư Ngôn cầm tờ báo được cuộn tròn trong tay giơ lên đánh lên đầu Tô Tiểu Mạn mấy cái, “Tin tức cơ mật, không thể tiết lộ”.

Tô Tiểu Mạn tặc tặc đầu lưỡi, cũng không truy hỏi thêm, cười hi hi lái chuyển chủ đề khác. Vì tâm trạng Tư Ngôn hôm nay khá tốt, cho nên công việc cũng thuận lợi hoàn thành sớm, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi chào tạm biệt Tô Tiểu Mạn, theo yêu cầu của Tư Niên, thời gian gần đây đều là chú Lý thúc thúc đến đưa đón cô. Chưa kịp rời đi, Kỷ Huyền đã nhanh chóng tiếp cận: “Thế nào? Hai nhân vật nam nữ chính của tin đồn cũng nên cùng nhau uống một ly chứ?”,

“Uống cái đầu anh ấy!”, Tư Ngôn quay người nghiêng rằng đáp lại, “Tôi có nội quy vào cổng, phải về nhà đây, anh tự mình đi uống đi”. Nói xong cũng chẳng quan tâm đến anh ta, ung dung quay người đi khỏi.

Kỷ Huyền nhìn theo bóng hình duyên dáng từ phía sau của cô cho tới khi khuất hẳn, đưa tay sờ sờ lên mũi cười nhạt, nụ cười còn chưa tắt, bờ vai đột ngột bị ai đó vỗ mạnh một cái, sau đó là một tiếng cười đầy ẩn ý cất lên: “Sao thế, sao thế, người đã đi rồi mà còn đứng ngây ra đấy sao?”.

Anh ta vội quay đầu nhìn lại thì thấy Sở Vân Thượng không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào, bất giác đưa tay ra vuốt nhẹ lên má cô một cái: “Chuyện này không liên quan đến cô, lúc này vẫn còn chưa về nhà phục vụ Kỷ Vân sao?”.

Khuôn mặt Sở Vân Thượng chợt đỏ lên: “Cái gì mà phục vụ, khó nghe chết đi được”. Nói xong cũng vội vàng quay lưng bước những bước nhỏ điệu đà bỏ đi. Kỷ Huyền nhìn cô không nhịn được liền bật cười.

Tối nay Tư Ngôn không dám lại ngâm mình lâu trong bồn tắm, chỉ tắm gội nhanh chóng, sau khi thay quần áo đến cơm tối cũng không kịp ăn, chào hỏi Tư Niên mấy câu rồi ra ngoài, mục đích của cô là nhà Kỳ Dục. Tư Niên nhìn dáng vẻ hào hứng của Tư Ngôn khi bước đi vô thức bật cười, con gái đã lớn, quả nhiên là không thể giữ mãi trong nhà. Tư Ngôn bắt xe đến cổng tiểu khu, sau khi trả tiền liền bước nhanh ra khỏi xe, cô cảm nhận rõ một làn gió lạnh thổi vào trong làn áo, lúc này mới ý thức được mình mặc quá phong phanh, thời tiết bây giờ đã là mùa đông, nhưng cô lại mặc trên người bộ quần áo mùa thu mỏng manh, cảm giác hơi lạnh phả vào da thịt.

Cô chợt bật tiếng cười nhạo chính mình, sau khi cẩn thận khép chặt hai tà áo mới từ từ bước vào trong tiểu khu. Từ dưới tầng một khu chung cư, Tư Ngôn ngẩng đầu nhìn lên, đèn trong căn hộ tầng mười chín còn tối, cô bất giác chau mày, lẽ nào anh vẫn chưa về nhà? Nhưng cô đã đến đây rồi, thì không muốn lại trở về, thời tiết bên ngoài rất lạnh, cô quyết định sẽ vào nhà đợi anh.

52. Chương 52: Em Đã Chủ Động” Nộp Mạng”

Đến căn hộ tầng mười chín, Tư Ngôn lôi chìa khóa ra nhẹ nhàng mở cửa, quả nhiên trong phòng tối om, chẳng giống như trong đó có người đang trong đó.

Khẽ thở phào, cô đưa tay chạm đúng công tắc đèn đặt nơi cửa ra vào, chiếc đèn tường bỗng nhiên vút sáng chút ánh sáng vàng vàng mờ ảo. Cô cúi đầu tháo đôi giày đang đi dưới chân. Định bước vào phòng, chợt cô thấy một đôi giày nam bị vút ngổn ngang trên sàn nhà, đó là giày của Kỳ Dục.

Lẽ nào anh đang ở nhà? Tư Ngôn bậm bậm môi, sau khi đổi được đôi dép đi trong nhà, cô lò dò bước về phía cửa phòng ngủ, ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên trong. Trong phòng vô cùng yên ắng, cô không nghe được gì, bèn đưa tay nắm lấy tay cửa, thận trọng vặn mở hé ra một khe rất nhỏ.

Tư Ngôn ghé sát mặt vào khe cửa, nheo nheo một bên mắt nhìn vào bên trong. Quả đúng như cô dự liệu, có một khối hình đen mờ đang nằm trên giường, đó chẳng phải Kỳ Dục thì là còn ai vào đây được nữa? Cô khẽ nhoẻn miệng cười, rồi lách nhanh người vào trong, sau đó khép cửa lại thật khế, lúc này cô mới thận trọng tiến về phía chiếc giường.

Rèm cửa sổ trong phòng đã được kéo ra từ lúc nào, ánh trăng nhàn nhạt lọt vào trong qua vách kính cửa sổ từ trần chiếu xuống dưới sàn, hắt lên những quang sáng mờ ảo, giúp Tư Ngôn có thể di chuyển mà không bị vấp ngã. Dầu vậy cô vẫn bắt cần đá phải chiếc quần mà Kỳ Dục đã tiện tay vứt dưới sàn nhà, khiến cô mất thăng bằng mà ngã nhào, may mà trên sàn có trải một lớp thảm khá dày, dầu có ngã xuống cũng không tạo ra những âm thanh quá lớn.

Vất vả lắm Tư Ngôn mới đến được bên cạnh Kỳ Dục. Cô ngồi xổm xuống, hai tay đặt bên thành giường, rồi khê khàng di chuyển cằm xuống phía dưới, gác lên mu bàn tay, cô chống cằm như vậy nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Kỳ Dục chỉ mặc trên người bộ đồ ngủ, chặn đắp đến ngang lưng, trên ngực để lộ ra một vùng da lớn, dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, cơ thể khỏe mạnh và rắn chắc ấy trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết, khiến cho Tư Ngôn bất giác nuốt nước miếng, ánh mắt cô sáng lên trong phút chốc. Không phải cô chưa từng nhìn thấy thân hình này, mà chỉ là cô vẫn cảm nhận rõ hơi thở mình gấp gáp, tim đập rộn ràng, mỗi khi nhìn bộ dạng anh như lúc này, cô có cảm giác như mình bị ma nhập không thể tự chủ, cũng không cách nào kiểm soát.

Để kiềm chế cái ham muốn của mình đang bùng phát, Tư Ngôn đành đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Cô ngấm nhinghĩa khuôn mặt anh, đôi mắt anh nhắm hờ, dường như vẫn chưa ngủ sâu giấc, cặp mi khê động đây, đôi đồng tử dưới mí mắt hình như đang chuyển động, hay là anh đang nằm mơ? Không biết trong giấc mơ của anh có sự tồn tại của mình không nhỉ?

Đôi môi mỏng của Kỳ Dục mím chặt, nhưng nơi khóe miệng lại khê nhếch lên, có vẻ trong giấc mơ có điều gì đó khiến anh cảm thấy vui sướng. Ánh trăng nhàn nhạt phủ một làn hơi ấm dịu dàng cho những đường nét trên khuôn mặt anh càng lộ rõ. Trong bóng đêm u tối, anh dường như không còn là một đại minh tinh lạnh lùng khó tiếp cận nữa.

Tư Ngôn chợt xao xuyến, một cảm giác tê dại tựa như có vô vàn những con côn trùng nhỏ bé đang không ngừng gặm nhấm trái tim cô. Cô bậm chặt môi, cô không kìm nén nổi những rung động trào dâng nơi sâu thẳm cõi lòng, cô khê cúi người xuống, miệng gần kề môi anh, do dự hồi lâu nhưng rồi vẫn quyết định hôn lên đôi môi ấy.

Đó là hơi ấm, là sự mềm mại mà dường như cô đã quen thuộc, Tư Ngôn nhoẻn miệng cười, người cô áp sát lên người anh, như muốn mùi hương trên cơ thể của anh quện hòa lên cơ thể của chính mình.

Không biết Kỳ Dục đã tỉnh dậy từ lúc nào, anh nheo nheo hai mắt, đôi mắt còn ngái ngủ ấy không còn sắc bén như lúc tỉnh táo ban ngày, lúc này chỉ có đôi môi đang cảm nhận sự mềm mại kia mới có thể biết kẻ đang hôn trộm anh là ai, hướng hồ chìa khóa nhà anh chỉ có người phụ nữ bất chấp tất cả kia là có, vậy nên anh quyết định để mặc cho cô hôn, đôi môi anh khê động đây, để xem cô định tiếp tục thế nào.

Tất nhiên Tư Ngôn đã nhận ra chút thay đổi đó, cô khê khê nhẹ nhàng rời ra, mơ màng nhìn anh. Trong mắt cô, rõ ràng Kỳ Dục chưa tỉnh dậy, nhưng đôi môi anh lại đang hé mở. Bất chợt cô mỉm cười ranh mãnh, rồi lại cúi người xuống dùng lưỡi lướt nhẹ lên hai khóe môi anh, từ cái khe nhỏ nhỏ giữa hai khóe môi ấy, cô luồn lưỡi mình vào trong, lưỡi cô tìm đến lưỡi anh, cả hai chạm nhẹ vào nhau.

Kỳ Dục vốn định chọc đùa cô, nhưng ai ngờ động tác của cô khiến toàn thân anh nóng bừng, tất cả hỏa khí cũng như sức nóng được dồn đến một nơi, khiến anh bứt rứt, chết tiệt, anh thầm mắng nhiếc.

Tư Ngôn đã tự mình nộp mạng tới, thì anh cũng chẳng cần tỏ ra đường hoàng mà từ chối. Mặc kệ cô có thể có phản ứng kinh sợ, nhưng anh nhanh tay vòng qua lưng cô, ôm cô lần một vòng trên giường, vị trí của hai người đã đảo lại cho nhau, Tư Ngôn bị ghì chặt dưới thân thể anh, mặt cô thoảng ửng đỏ, hơi thở hỗn hển khê khê.

Chiếc áo sơ mi đang mặc trên người Tư Ngôn rất mỏng, cô có thể nhận thấy hơi ấm nóng bỏng từ bàn tay đang áp vào sau lưng, một cảm giác căng thẳng đến khó thở ủa tới bao phủ khắp thân thể, bất giác cô giấu môi, lầm bầm: “Đồ lừa đảo, lại còn giả vờ ngủ cơ à.”

Trán Kỳ Dục chạm vào trán cô lay nhẹ, hai người có thể nghe rõ hơi thở của nhau, nóng bỏng đến mức đủ để thiêu rụi mọi thứ xung quanh., “Thế ai là người hôn trộm anh trước?”

Mặt Tư Ngôn càng thêm ửng đỏ, cô mím môi không nói thêm lời nào.

Kỳ Dục chăm chăm nhìn Tư Ngôn đang nằm bên dưới mình, lúc này anh mới có cảm giác thực sự đang ôm cô, cảm giác đó lan rộng khắp lồng ngực, khiến anh bất giác mỉm cười. Nỗi nhớ thương suốt hơn nửa tháng qua đã hóa thành nỗi tương tư hiện lên trên khuôn mặt, sâu sắc mà rõ rệt.

Anh nắm lấy tay cô, tay anh khê vuốt ve bàn tay xinh đẹp ấy, rồi anh đưa lên cạnh đầu môi, hôn nhẹ từng ngón một, ánh mắt anh không rời khỏi mắt đối phương. Anh khê giọng hỏi một cách mơ hồ: “Có nhớ anh không?”.

Tư Ngôn thấy phần giữa các ngón tay bỗng tê tê bởi những cái hôn ấy, toàn thân cô cũng dường như tê dại, bất giác cô co người lại, mặt ửng đỏ và giọng cô cũng thỏ thẻ: “Nhớ, rất nhớ.”

“Thật không?” Kỳ Dục hỏi, rồi tiện đà anh kéo tay cô về phía ngực mình, cơ thể hạ thấp xuống, anh nhẹ nhàng hôn cô, bắt đầu từ vùng trán, rồi dần hôn xuống phía lông mày, mắt, khóe mắt, má, mũi, khóe môi, cằm..... Bất kỳ chỗ nào cũng được bao phủ bởi những chiếc nụ hôn dữ dội đầy sung mãn ấy, khiến Tư Ngôn có cảm giác tất cả những gì thuộc về cô đều có thể thuộc về anh. Cái ham muốn độc chiếm đó khiến cô thấy xúc động nơi lồng ngực, bất giác cô nâng người lên ôm lấy anh, nói: “Kỳ Dục, em thực sự nhớ anh vô cùng.”.

Và những gì còn lại sau đó cả hai đều không kiểm soát nổi. Từ cái ôm của Tư Ngôn, Kỳ Dục cảm nhận rõ cái vòng ngực mềm mại kia đang áp sát vào cơ thể mình, khiến ngực anh như thắt lại, bàn tay anh lần vào bên trong qua nơi góc áo, rồi từ từ từ từ từng ngón tay anh vuốt ve trên làn da mềm mại căng mịn của cô. Cô không thuộc tuýp người gãy gờ xương, thân hình vẫn có chút da chút thịt, mà cái cảm giác da thịt đó càng gây kích thích cho đôi tay anh, thậm chí anh không hề nghĩ rằng mình sẽ buông tay ra khỏi đó. Cuối cùng anh chạm tới viền áo ngực, thấy cô nhũ mày nhìn xuống, anh mỉm cười, rồi đẩy chiếc áo ngực lên phía trên, bàn tay anh mở rộng trùm lên toàn bộ cái vùng tròn trịa của cô. Sự tiếp xúc mềm mại ấy khiến anh khê thốt lên một tiếng, rồi anh cúi xuống hôn cô say đắm.

Chiếc áo đơn từ từ được lột ra, tiếp đến chiếc áo ngực hững hờ kia cũng rời khỏi cơ thể cô. Khi toàn bộ nửa người trên giờ đây đã không còn chút gì che đậy, Tư Ngôn chợt thoáng ngượng ngùng, cô đưa tay ôm che lấy đôi gò bồng đảo, không dám nhìn người đàn ông đang tháo bỏ bộ đồ ngủ trên người trước mặt cô.

Lúc này Kỳ Dục đã đứng thẳng người, bởi ngay từ đầu anh chỉ mặc một bộ đồ ngủ, một khi đã cởi ra là “vườn không nhà trống”. Nhận thấy ánh mắt né tránh của Tư Ngôn, anh khê cúi đầu cười, xong anh khom người tháo bỏ chiếc quần vẫn đang mặc còn lại trên người của cô.

Cuối cùng khi hai cơ thể lỏa lồ thực sự đối diện với nhau, Tư Ngôn khê e thẹn co hai chân khép lại với nhau nhằm che chắn cái vùng kín đáo nhất của mình. Lần đầu tiên của cô được thực hiện trong lúc đầu óc cô đang mê muội rối loạn, cô chẳng còn nhớ được gì ở cái lần chung đụng ấy. Nhưng lần này cô tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh táo hơn, nét ửng đỏ e thẹn lan tỏa đến mọi góc ngách của cơ thể.

Kỳ Dục cúi sát người hơn nữa, người anh nhẹ nhàng phủ lên cơ thể cô, trong cái giây phút hai làn da tiếp sát tới nhau ấy, cả hai bất giác cùng thốt lên tiếng thở sung sướng mãn nguyện, rồi họ đưa tay ôm chặt lấy đối phương.

Lúc trên giường, Kỳ Dục luôn tỏ ra là một người đàn ông lịch sự nho nhã, anh làm tất cả vì Tư Ngôn, đến khi thấy rằng cô thực sự có thể đón nhận mình, anh mới để mình đi vào bên trong cơ thể cô. Cuối cùng cả hai cơ thể đã nhập vào làm một, hai bên đều không nỡ từ bỏ khoảnh khắc ấy, họ để yên một lúc thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn là Kỳ Dục thiếu nhẫn nại, anh bắt đầu chuyển động từ chậm nhẹ rồi đến nhanh, nhanh dần và mãnh liệt.

Anh nhìn chiếc cổ trắng muốt của cô đang rướn lên, nghe tiếng rên rời rạc thốt ra từ miệng cô, yết hầu anh

căng lên, động tác vùng eo trở nên dữ dội hơn, trong từng động tác đều như muốn chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô, để từ đó cô sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.

Sự dung túng, triển miên sâu sắc kia đã kết thúc, nhưng Kỳ Dục vẫn chưa muốn từ bỏ cơ thể mềm ẩm của cô, hai người vẫn ở trong nhau, anh chỉ ôm lấy cô lật người lại, để cơ thể cô bên nằm trên cơ thể anh.

Người Tư Ngôn đã mềm nhũn, cô nghiêng đầu áp mặt lên ngực anh, nghe nhịp tim anh đập loạn xạ từng nhịp từng nhịp, bất giác trên miệng nở nụ cười mãn nguyện.

Kỳ Dục cảm nhận được cái rung rung nơi vùng ngực, anh đưa tay nhẹ nhàng, chậm chậm vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô.,

“Kỳ Dục, em xin lỗi.” Tư Ngôn khẽ nói., “Sau này em sẽ không tùy tiện xử lý mọi chuyện nữa. Em rất nhớ anh, em cứ tưởng anh giận em nên mới không liên lạc với em gì cả.”

“Anh bận quá.” Kỳ Dục giải thích., “Chỉ vì quá nhiều việc, anh đã tắt máy, hơn nữa anh cũng chuẩn bị đổi số mới rồi.”

“Anh vẫn còn giận em sao?”

Tay Kỳ Dục từ từ di chuyển xuống chiếc lưng trần của cô, rồi tay anh lướt nhẹ xuống phía dưới thuận theo sống lưng cô, các ngón tay anh y như tấm vải mềm mại, bất giác làm cơ thể cô run rẩy. Kỳ Dục đưa mắt xuống nhìn cô: “Em thử nói xem.”.

“Không còn giận nữa, đúng không?” Tư Ngôn cười khanh khách., “Em biết là anh không nỡ giận em mà.”

“Có kẻ tự nộp mạng đến nhà anh thay cho lễ vật tạ lỗi, thì làm sao anh có thể giận được nữa chứ?” Chẳng mấy khi Kỳ Dục có được một câu đùa chọc dành cho cô.

Nghe anh nói vậy, khuôn mặt Tư Ngôn lại càng thêm đỏ ửng, cô khẽ đắm vào vùng ngực săn chắc của anh, nói: “Nói linh tinh.”. Bàn tay cô bị Kỳ Dục nắm lấy, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt vốn đã tỉnh táo của anh bỗng chùng lên một lần khí mơ hồ, thậm chí cô có thể nhận ra cái phần của anh vẫn đang bên trong cô lại trở nên nóng bỏng và cương cứng.

Kỳ Dục ranh mãnh rướn eo thúc cậu nhỏ của mình một cái, thấy thần sắc Tư Ngôn “rung” lên liền cười: “Anh nói linh tinh cái gì nào?”.

Tư Ngôn cắn môi, cố nén cái cảm giác tê dại đang lan tràn trên toàn cơ thể: “Thì là linh tinh chứ sao.”. Giọng cô nũng nịu đến mức không thể nũng nịu hơn được nữa.

Kỳ Dục ôm lấy eo cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, rồi bất ngờ anh nhướn người hôn lên đôi mắt ấy. Lúc rời ra, anh cúi đầu ghé sát tai cô nói một câu: “Sau này đừng làm anh phải lo lắng nữa nhé.”. Nói xong vùng eo anh hoạt động mạnh hơn, Tư Ngôn lim drim mắt không nói thêm được lời nào, cô chỉ có thể bặm chặt môi để cố ngăn lại những tiếng rên xiết sắp buột ra khỏi miệng, những tiếng rên ấy lúc trầm lúc bổng theo động tác của anh.

Vào thời khắc mãnh liệt nhất, Tư Ngôn như nhìn thấy một vầng sáng trắng xuất hiện trước mắt mình, chói lóa mà ấm áp. Cô cố gắng với tay chạm vào nó thì phát hiện ra rằng mình đã bị bao trùm bởi chính vầng sáng ấy, ấm áp mà hạnh phúc.

53. Chương 53: Muốn Đón Noel Cùng Anh

Từ sau cái lần Tư Ngôn chủ động tới làm lành, quan hệ giữa cô và Kỳ Dục càng trở nên mặn mà, một ngày không gọi điện thoại cho anh là cô thấy trong lòng khó chịu bứt rứt. Trạng thái này cũng khiến cho tiến độ quay phim của cô thuận lợi hơn rất nhiều, số lần NG giảm thiểu đi rõ rệt, khuôn mặt lầm lì nặng trĩu của đạo diễn cũng đã dịu đi rất nhiều, Mạnh Chi Dịch cũng đã dành cho cô những ánh nhìn tán thưởng, chỉ có Kỷ Huyền bắt đầu cố ý công kích cô bởi dần làm tốt vai diễn của mình. Có điều cô cũng chẳng cần so đo làm gì, Kỷ Huyền nhìn bề ngoài có vẻ chín chắn, nhưng thực chất vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, cô việc gì phải đi so đo với một đứa trẻ cơ chứ?

Thời gian tựa như dòng nước trôi đi lặng lẽ, thời khắc cuối thu chuyển sang đông chẳng qua cũng chỉ là vài ngày mà thôi, chỉ sau một đêm cả Tân Hải dường như bị bao trùm bởi cảm giác lạnh giá đến thấu xương. Trung tuần tháng Mười hai, trận tuyết đầu mùa rốt cuộc cũng đã rơi.

Khá nhiều cảnh quay của bộ phim được quay vào mùa đông, đạo diễn hy vọng có thể thể hiện được hiệu quả chân thực trong đó, vì thế ông luôn ngóng chờ đợi lúc Tân Hải có tuyết rơi, nhưng trận tuyết đầu mùa đâu thể tích lại được lâu, nên đành phải đợi thêm một thời gian nữa, đợi đến khi tuyết tích thành đồng thành lớp thì mùa Giáng sinh cũng đã tới.

Trong kịch bản bộ phim vốn sắp xếp hai nhân vật nam nữ chính tới miền Bắc xem điêu khắc băng, nhưng vì lễ Giáng sinh liền sát, hơn nữa việc ghi hình đã vào thời kỳ cuối, nên đạo diễn và Sở Văn Thương sau khi bàn bạc quyết định sửa kịch bản, cảnh đi xem điêu khắc băng ban đầu được thay vào cảnh đi trượt tuyết, cũng trùng khớp Tân Hải có một nơi dành riêng để trượt tuyết, nơi này hiện đang mở cửa kinh doanh.

Thời điểm quay cảnh phim đó rơi đúng vào ngày Noel. Để bù đắp cho tất cả mọi người, tổ quay phim tuyên bố, sau khi quay xong cảnh này, tất cả sẽ được nghỉ ngơi hai ngày. Ngay từ nhỏ Tư Ngôn đã được lớn lên ở nước ngoài, cô khá quan tâm tới các ngày lễ của phương Tây, vì thế khi được biết ngày hôm đó bắt buộc phải thực hiện cảnh quay, hơn nữa còn phải thực hiện vào ban đêm, cô có phần không vui. Vốn dĩ cô muốn cùng với Kỳ Dục đón một đêm Giáng sinh trọn vẹn, nhưng giờ đây tất cả đều tan như mây khói.

Có điều cả tổ quay không một ai phản nản về chuyện đó, thì một diễn viên mới nhỏ nhoi như Tư Ngôn làm sao dám cất lời phản đối, cô đành cùng với mọi người lên xe đi đến khu trượt tuyết.

Sở Văn Thương không đi theo đoàn, chắc có lẽ cô ấy đang cùng Kỳ Vân đón một đêm Giáng sinh đầy lãng mạn. Nhưng chuyện gì xảy ra với kẻ đang ngồi cạnh cô kia?

Cảnh quay hôm nay rõ ràng là của hai nhân vật nam nữ chính, chẳng có chút dây mơ rễ má gì với phần diễn của Kỳ Huyền. Nhưng Kỳ Huyền lại trơ trên ghế cạnh cô, vừa nhìn cô vừa cười hoan hỉ.

Tư Ngôn cảm thấy có chút bức mình, nghĩ bụng, một đêm Giáng sinh tuyệt vời như thế này cô đã không những không được ở bên cạnh Kỳ Dục, mà cái gã Kỳ Huyền chết tiệt này lại tự nhiên đến đây thực sự khiến cô vô cùng khó chịu. “Không có cảnh quay của anh vậy anh theo đến đây làm gì?” Tư Ngôn liếc xéo Kỳ Huyền rồi giọng nói như rít qua kẽ răng chua chát hỏi.

Kỳ Huyền cười, chẳng tỏ ra tức giận tí nào: “Chắc chắc, tôi sợ cô không phát huy được hết khả năng nếu tôi không có ở đây. Tôi ở đây còn có thể giúp cô nói đỡ với đạo diễn chứ”.

“Đồ biến thái!” Tư Ngôn quay sang làm bộ mặt dọa dẫm. Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, cô vội vã ngồi tránh xa gã kia một chút, rồi lôi điện thoại ra bấm nút nghe. Đầu cô chống vào cửa kính xe, nghe thấy giọng nói ấm áp phía đầu dây bên kia hỏi về hành tung của mình, cô đáp: “Em đang trên đường, vẫn chưa đến nơi”.

Nói rồi cô hà một hơi lên tấm kính xe tạo ra một đám hơi nước mờ trên đó, cô đưa ngón trỏ vẽ lên hình trái tim một cách vô thức. Ngoài trời đã bị bao phủ bởi bóng đêm dày đặc, chỉ có ánh sáng của những chiếc đèn đường. Do tuyết đã rơi, lớp tuyết phản chiếu dưới ánh đèn khiến không gian ngoài kia dường như bừng sáng.

“Khi nào thì quay xong?”

“Em cũng chưa biết.” Tư Ngôn thở dài một tiếng. “Thực sự em rất muốn cùng anh đón đêm Giáng sinh.”

“Vẫn còn cơ hội sau này mà.” Kỳ Dục nói, anh còn định nói thêm gì nữa, nhưng bỗng nghe đầu dây của Tư Ngôn có giọng nói đàn ông rất rõ: “Sắp đến rồi, đừng gọi điện thoại nữa!”.

Tư Ngôn lấy tay bịt ông nghe, tức tối quay sang gườm gườm nhìn Kỳ Huyền - kẻ vừa cất tiếng trêu chọc: “Anh làm cái gì thế?”.

Kỳ Huyền cười sằng sặc, xem ra tâm trạng anh ta hôm nay khá tốt.

Tư Ngôn lườm anh ta đầy hằn học, rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện với Kỳ Dục: “Sắp đến rồi, em cúp điện thoại trước nhé”.

Kỳ Dục đáp “ừ” rồi cúp điện thoại. Anh không hề nghe nhầm, người đàn ông đó chính là Kỷ Huyền, chẳng phải hôm nay không có cảnh quay của anh ta sao? Sao anh ta vẫn đi theo đoàn làm phim nhỉ? Kỳ Dục bắt giác chau mày, trong đầu thấp thoáng chút băn khoăn khó hiểu.

Tư Ngôn phải đóng vai một cô gái không hề biết gì về trượt tuyết, để quay được một cảnh cô phải ngã không biết bao nhiêu lần, khó khăn lắm mới được đạo diễn tặng ột câu tốt đẹp. Cô ngồi trên đất, phúi phúi những bông hoa tuyết còn dính trên người, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một lát, chắc chắn rằng buổi sáng mai khi thức dậy trên người cô sẽ lác đác xuất hiện những vùng thâm tím.

Thấy cô cố gắng đến vậy, Mạnh Chi Dịch nhìn cũng thấy thương, anh đưa tay kéo cô đứng dậy, giúp cô phúi những bông tuyết bám sau lưng, rồi cười nói: “Làm tốt lắm”. Làm việc với Mạnh Chi Dịch càng lâu, Tư Ngôn càng thấy ngưỡng mộ anh ta, và càng hâm mộ tinh thần nhập vai khi đã bắt đầu bám máy. Lúc này nhận được lời khen từ phía Chi Dịch, cô bất giác cười: “Chỉ cần nhận được lời khen từ phía Dịch đại ca thì có phải ngã thêm mấy lần nữa em cũng chấp nhận”.

“Cô bé này thật là...” Mạnh Chi Dịch lắc đầu, nụ cười biến mất. Hai người chệnh nhau mười mấy tuổi, đôi khi anh thực sự coi cô như một đứa trẻ: “Thôi, nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa còn có cảnh quay vất vả nữa đấy”.

Tư Ngôn gật đầu, cô cũng biết cảnh quay tiếp theo mới là cảnh quan trọng nhất, đó là cảnh quay cao trào tình cảm đầu tiên trong toàn bộ bộ phim, sau khi hai nhân vật nam nữ chính trượt tuyết quay về khách sạn, nhân vật nữ bỗng phát hiện ra chiếc đồng hồ đeo tay mà cô tặng cho nhân vật nam không thấy nữa, bèn giấu nhân vật nam tự mình quay lại khu trượt tuyết. Cảnh phim được quay là cảnh tình cảm của nhân vật nam khi đi tìm và sau khi tìm được nhân vật nữ.

Trước khi bắt đầu quay, Tư Ngôn đưa tay vỗ vỗ mặt mình, từ trong thâm tâm cô thốt lên hai chữ “cố lên”.

Đạo diễn ra lệnh “action”, Tư Ngôn và Mạnh Chi Dịch lập tức nhập vai.

Tư Ngôn nghe tiếng quát từ phía Mạnh Chi Dịch - một người vốn rất nho nhã - dành ỉnh: “ Bao nhiêu cái lần đầu tiên cũng chẳng thể quan trọng hơn một người, đó là em. Cái đồng hồ chẳng qua cũng chỉ là một đồ vật, mà em bắt chấp tất cả để đến đây tìm nó, em có bao giờ nghĩ anh sẽ rất lo lắng không? Hay là em tưởng mình được nuông chiều nên chẳng cần bận tâm đến cái gì nữa!”.

Cô nhìn anh, dường như khuôn mặt anh biến thành khuôn mặt Kỳ Dục, cô thốt ra lời thoại tiếp theo một cách vô thức, để sau đó vẫn chưa phản ứng kịp lại, liền bị Mạnh Chi Dịch ôm chặt vào lòng: “Em thật là ngốc nghếch”. Anh cười rồi nói, giọng nói vừa như bắt lực vừa thương xót: “Em ngốc như thế này thì sau này biết làm sao đây?”.

Tư Ngôn bỗng nhiên nắc nhen, cô túm chặt vạt áo anh, khẽ nói: “Em chính là cô gái ngốc nghếch, mãi mãi là cô gái ngốc nghếch của anh”.

Tất cả đều được thực hiện suôn sẻ, dường như không cần phải quay lại. Chỉ có điều sau khi quay xong đạo diễn cảm thấy một số cảnh quay chưa thực sự tốt, vì thế lại phải quay bù thêm một vài cảnh nữa. Cuối cùng đã có thể hoàn thành buổi quay sớm, Tư Ngôn thành tâm ôm Mạnh Chi Dịch một cái: “Dịch đại ca, cảm ơn anh”. Cô luôn thấy biết ơn anh bởi sự tồn tại của anh luôn kéo cô nhập vai rất nhanh.

Mạnh Chi Dịch cười: “Tất cả đều là công sức của cô mà”. Nói rồi anh nhìn đồng hồ: “Vẫn chưa tới mười giờ, không biết chừng vẫn còn kịp về đón Giáng sinh đấy”.

Tư Ngôn cũng cười: “Vâng, đúng đấy”. Cô phải nhanh chóng trở về, phải mang đến cho Kỳ Dục một bất ngờ mới được.

Trong lúc chờ những người khác của tổ quay phim thu dọn đồ đạc, Kỷ Huyền bước tới, nói: “Vẫn còn sớm, hay là chúng ta đón Giáng sinh cùng nhau nhé?”.

“Không cần.” Tư Ngôn hừm hừm vài tiếng rồi tiếp: “Tôi phải về gấp”.

“Để cùng anh ta đón Giáng sinh?” Kỷ Huyền thở dài một tiếng, vẻ như rất thất vọng. “Anh ta có gì tốt chứ? Cô quay phim mà anh ta còn chẳng tới xem lần nào, đâu có như tôi, từ bỏ cả đêm Giáng sinh tuyệt vời để đi cùng cô, thế mà cô chẳng có chút cảm kích nào sao?”

“Anh ấy bận, hơn nữa lại không thể lộ diện tùy tiện, làm sao có thể đến xem tôi quay phim được.”

“Ồ, nhưng chẳng phải cô nói anh ta là anh trai cô rồi sao, như vậy chẳng phải có thể xuất hiện một cách quang minh chính đại rồi sao?”

Tư Ngôn âm ỉ giải thích: “Anh cũng biết tình huống thế nào mà, tôi còn có thể làm thế nào? Tôi cũng thấy hối hận lắm chứ”.

Kỷ Huyền còn muốn nói thêm, nhưng Tư Ngôn không muốn tiếp chuyện nữa, định một mình đến bên cạnh xe đợi.

Vẫn chưa đến chỗ xe thì từ xa xa đã nhìn thấy một chiếc xe trông hơi quen quen đang đỗ bên cạnh xe của tổ quay phim. Đường như có linh cảm nhạy bén nào đó, tim Tư Ngôn bỗng đập mạnh, chẳng thềm để tâm đến gã đàn ông đang lúi thúi dài dòng phía sau, cô sải bước tiến về phía chiếc xe kia.

Càng gần chiếc xe, tim cô càng đập nhanh, một làn gió lạnh bỗng lướt qua gò má làm cô bất chợt rùng mình, nhưng trên mặt cô vẫn nở nụ cười. Cô bước tới bên cạnh chiếc xe, đưa tay gõ gõ tấm kính xe chỗ ngồi lái, rồi tấm kính xe từ từ được kéo xuống, để hiện ra gương mặt tuấn tú mà cô đã thương nhớ từ lâu, cô cười: “Tôi có thể đi nhờ xe được không đây?”.

“Tất nhiên rồi.” Anh cười, rồi mở cửa, trong tích tắc Tư Ngôn đã ôm gọn trong vòng tay anh, người anh mang hơi ấm của điều hòa trong xe, cùng cái ôm ấy anh như mang cả mùa xuân ấm áp đến cho cô. Tư Ngôn áp sát mặt lên ngực anh, đón lấy hơi ấm trên cơ thể anh.

Ôm cô một lúc, đôi tay anh vòng lấy cô dẫn cô đi qua đầu xe đưa cô về phía chiếc ghế phụ bên cạnh, giúp cô mở cửa xe, đẩy cô ngồi vào trong, rồi nhanh chóng đóng lại. Nhưng anh chưa vội đi sang bên kia đầu xe, mà ngược mắt lên nhìn bóng người đang đứng ở nơi cách đó không xa.

Đó là Kỷ Huyền, anh không thể nhận nhầm. Anh nhìn anh ta gật gật đầu ra ý chào, rồi thu lại ánh nhìn, trở lại ngồi vào xe.

Tư Ngôn ở bên ngoài quá lâu, hai tay đã hoàn toàn lạnh cóng, cô cầm dây an toàn mà tay run rẩy không làm sao thắt nổi. Thấy vậy, Kỳ Dục khẽ mỉm cười, rồi anh rướn người qua nắm lấy tay cô, ôm áp bàn tay ấy một lúc lâu mới buông ra, thấy Tư Ngôn ngồi ngây người ra đó, anh bèn giúp cô thắt lại dây an toàn.

Hai cặp môi, lưỡi đã hòa quyện vào nhau, chẳng mấy khi Tư Ngôn chủ động hôn anh. Cứ thế hai người hôn nhau một lúc thật lâu, mãi đến khi hơi thở của cả hai đã có phần ngưng trệ mới chịu tách ra, nhưng tay cô vẫn níu lại trên cổ anh: “Em rất nhớ anh”.

Kỳ Dục thuận thế ôm lấy eo cô, ôm cô chặt hơn, đồng thời hai cặp môi lại tìm đến nhau: “Anh cũng vậy”. Mấy chữ đó được anh thốt ra một cách mơ hồ.

Trong không gian chiếc xe ấm áp ấy, hai người suýt quên mất mọi thứ xung quanh, lúc này cả hai mới tách nhau ra đầy lưu luyến. Tư Ngôn sửa sang lại chiếc áo sơ mi có chút xộc xệch, mặt mày đỏ ửng, không hiểu là vì không khí ấm áp trong xe hay bởi cái dư vị ngọt ngào vừa nãy.

Kỳ Dục vốn đã thắt xong dây an toàn, thấy Tư Ngôn như vậy, bất giác anh lại rướn người qua hôn lên má cô. “Chúng ta về nhé.” Anh nói.

Tư Ngôn vốn đã nói với Tư Niên là tối nay phải đi quay phim, có khả năng sẽ đón Giáng sinh cùng bạn, vì thế giờ đây đương nhiên cô sẽ theo Kỳ Dục về nhà anh rồi.

Kỳ Dục hôm nay có việc, cũng bận bịu cả một ngày, làm gì có thời gian sắp đặt bất ngờ gì chứ. Về đến nhà mới phát hiện trong tủ lạnh chỉ còn một nắm mỳ với một vài đồ ăn lặt vặt, anh thoáng chút bối rối.

Nhưng Tư Ngôn chẳng bận tâm đến điều đó, cô ôm lấy anh từ phía sau nói: “Em muốn ăn mỳ do chính tay anh nấu, ăn xong chúng ta sẽ ra sofa nằm xem phim nhé? Anh thấy thế nào?”.

Còn thế nào nữa? Đương nhiên là đồng ý rồi, có một cô bạn gái tâm lý thế này thì Kỳ Dục còn có thể nói không được sao?

54. Chương 54: Chúng Ta Từng Gặp Nhau Ở Đâu Nhỉ?

Tư Ngôn tỉnh dậy trong vòng tay Kỳ Dục, cánh tay anh đang gác trên eo cô, giữ chặt cô trong lòng mình. Cô không dám cựa quậy lung tung, chỉ khẽ mở mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, rèm cửa sổ chưa được khép kín hoàn toàn, ở giữa vẫn còn một khe nhỏ, tạo chỗ cho ánh sáng bên ngoài lọt vào, nhắc nhở cô bây giờ đã không còn sớm nữa. Cô dụi dụi mắt, có cảm giác sau khi tuyết rơi Tân Hải trở nên sáng lạ kỳ, sáng tới mức làm cô hơi chói mắt.

Kỳ Dục không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, anh vòng tay cô ôm cô chặt hơn. Tư Ngôn quyết định trở người, vùi mặt vào ngực anh, hựm hựm vài tiếng nói: “Hôm nay có được ngủ cả ngày không?”.

“Chắc là không được rồi.” Kỳ Dục cười, cúi đầu hôn lên má cô, nhìn gương mặt dần dần ửng đỏ của cô, anh thấy thật vui, thật ấm áp.

“Anh có việc gì à?” Tư Ngôn rất thích cái vòng tay ấm áp như thế này, cái cảm giác được anh ôm vào lòng khiến cô thấy thoải mái lạ kỳ.

Kỳ Dục vừa ôm lấy cô vừa chỉnh lại tư thế nằm của mình, tay anh với chiếc di động để bên cạnh giường, đưa lên kiểm tra thời gian rồi thở dài: “Đến lúc phải dậy rồi”.

Tư Ngôn đương nhiên không đồng ý, cô rướn tay vịn vào cổ anh ép anh xuống: “Thế anh nói xem việc gì quan trọng mà anh bắt buộc phải làm trong ngày hôm nay? Nếu không em không để anh rời khỏi giường đâu!”.

“Anh đã hứa với A Sênh là hôm nay đi thăm em ấy.” Kỳ Dục giải thích qua loa cho xong.

Nghe vậy Tư Ngôn bỗng nghẹn lại, không hiểu vì sao cô thấy khó chịu trong lòng, cô không kìm ép anh nữa, cô lật người rời khỏi người anh nằm về vị trí ban đầu, lưng quay về phía anh nói: “Được rồi, cô ấy khá quan trọng, anh đi đi, em ngủ một mình được rồi”.

“Em không đi với anh sao?” Kỳ Dục đưa tay đặt lên vai cô, định kéo cô xoay người trở lại, biết là cô thực sự đang rất khó chịu, anh không dám kéo quá mạnh tay, và quả thật anh không xê dịch được thân hình cô.

“Anh đi thăm em gái anh, em đi cùng làm gì?” Tư Ngôn buồn bực nói, bất giác nhớ lại khoảng thời gian trước kia, chính vì Tiêu Sênh mà hai lần anh đã bỏ mặc cô, hai lần anh bất chấp tất cả để đi tới chỗ cô ấy. Cô đã sớm biết trong lòng anh Tiêu Sênh không chỉ là độc nhất vô nhị, mà cô ấy còn giữ vị trí quan trọng nhất, nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy khó chịu đến vậy?

Kỳ Dục nhắc người nhồm dậy, nhìn nghiêng khuôn mặt trắng hồng của Tư Ngôn, bất giác anh cúi đầu định hôn, không ngờ có lại né tránh cái hôn ấy, anh chỉ thấy buồn cười, nói: “Em là chị dâu tương lai của cô bé, lẽ nào không đi thăm em chồng được một chút ư?”.

Đôi mắt Tư Ngôn bỗng sáng lên, cô xoay người nằm ở tư thế ngửa, hai tay đưa lên áp vào hai má anh: “Anh thực sự muốn em đi?”.

“Vậy em có đồng ý đi không?”

Tư Ngôn không do dự nữa, mà gật đầu thật mạnh: “Đồng ý, đồng ý, đương nhiên là đồng ý”.

Kỳ Dục nghiêng đầu hôn vào lòng bàn tay cô, rồi đưa tay ôm cô ngồi dậy. “Nếu đã đồng ý rồi, thì hãy dậy thôi.” Anh nói như ra lệnh.

Bệnh tình của Tiêu Sênh đã khá hơn rất nhiều, mặc dù cô vẫn chưa thể nhớ lại những việc trước kia, nhưng cũng không còn nhìn thấy người là sợ hãi tránh né, hơn nữa cô đã có thể giao lưu nhẹ nhàng với mọi người, vì thế Kỳ Dục mới dám dẫn Tư Ngôn đến thăm cô.

Bệnh viện cách chung cư của Kỳ Dục tương đối xa, nên anh lái xe đưa Tư Ngôn tới đó.

Lúc đang đứng bên ngoài phòng bệnh, Tư Ngôn thấy không khí trong bệnh viện ngột ngạt đến mức khó thở. Cô bám chặt lấy tay Kỳ Dục, ngẩng đầu nhìn anh vẻ lo lắng. Kỳ Dục miết miết lòng bàn tay cô, an ủi:

“Hiện tại em ấy giống y như một đứa trẻ con, em không cần phải lo lắng gì cả, có điều em ấy có một chiếc cặp sách cũ, bất kỳ ai cũng không thể chạm vào nó, nhớ nhé?”.

Tư Ngôn gật gật đầu: “Vâng, chỉ là em không kiểm chế nổi, Kỳ Dục à, cứ như là em sắp gặp một người bạn đã lâu không gặp ý, bồi hồi đến mức tim em đập loạn cả lên”. Kỳ Dục rướn rướn mày, anh không nói gì, nắm lấy tay cô rồi đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Tiêu Sênh ngồi trên giường bệnh, tay đang nghịch món đồ chơi làm bằng len sợi, người trông chừng cô là một phụ nữ trung niên, chị đang quét dọn vệ sinh, dáng vẻ thật thà chất phác. Thấy Kỳ Dục bước vào, chị bước đến chào hỏi niềm nở: “Chào anh, anh đến rồi!”.

Kỳ Dục nhìn Tiêu Sênh đang chăm chú nghịch đồ chơi mà chẳng hề để ý gì đến anh và Tư Ngôn, lại quay sang hỏi người phụ nữ: “Mấy hôm nay cô ấy thế nào?”.

“Bắt đầu khá hơn nhiều rồi, có thể chơi một mình, cũng không còn quấy như trước nữa, anh cứ yên tâm.”

Kỳ Dục gật gật đầu, bảo người phụ nữ ra ngoài một lát, rồi anh kéo Tư Ngôn bước đến ngồi cạnh giường bệnh, anh khẽ giọng gọi: “Sênh à”.

Tiêu Sênh như chẳng nghe thấy gì, cũng chẳng ngẩng đầu lên.

Kỳ Dục nhíu nhíu mày, cất cao giọng hơn gọi: “Sênh à?”.

Lúc này Tiêu Sênh mới hoảng hốt ngẩng đầu lên, sau khi nhận ra Kỳ Dục cô mới nở một nụ cười tươi rói, để lộ ra cặp lúm đồng tiền hai bên má: “Anh đến rồi à!”.

Tư Ngôn ngồi bên cạnh không nói lời nào, cô nhìn chăm chú khuôn mặt đang cười của Tiêu Sênh, chẳng thấy cô ấy giống mình ở điểm nào, nhưng không biết vì sao, cô luôn có một cảm giác thân thuộc trào dâng tự đáy lòng, cái nơi nào đó đã bị bít chặt trong con tim dường như vừa được tách kén, cô đưa tay áp chặt lên ngực mình, thứ cảm giác kỳ lạ đó vẫn chưa tiêu tan.

Do đã nằm lâu trên giường bệnh, nên tóc tai Tiêu Sênh hơi rối bù. Kỳ Dục nghiêng người qua vuốt những sợi tóc đang vương trước mặt cô một cách rất tự nhiên, anh giúp cô vuốt chúng sang bên tai: “Ừ, mấy hôm nay em ngoan chứ?”.

Tiêu Sênh cười cười gật đầu: “Có chứ, em rất ngoan mà”.

Tư Ngôn ngồi bên cạnh nhìn những cử chỉ và lời nói thân mật giữa hai người đó, trong lòng thoáng chút ghen tị, nhưng xét lại thì họ chẳng qua là anh em, đâu đáng để cô ghen tị chứ?

Kỳ Dục lại nói chuyện với Tiêu Sênh thêm một vài câu nữa, rồi quay đầu nhìn Tư Ngôn: “Trưa nay Tiêu Sênh sẽ đi ăn cơm với chúng ta, nhé?”.

“Ừm.” Tư Ngôn gật đầu.

Dường như lúc này Tiêu Sênh mới phát giác ra sự có mặt của Tư Ngôn, cô thần người nhìn đối phương một lúc, đôi mắt mỗi lúc một mở to. Tư Ngôn đưa tay chỉ vào Tiêu Sênh, ấp a ấp úng nói: “Sênh, Sênh cô ấy...”.

“Sênh, em định làm gì thế? Cô ấy là Tư Ngôn.” Kỳ Dục ôn tồn nói.

Gương mặt Tiêu Sênh vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Bỗng nhiên cô nghiêng người với lấy chiếc cặp sách mà cô vẫn hết mực nâng niu coi trọng, rồi không ngừng thực hiện những ký hiệu khó hiểu, còn kiên quyết nhét cho bằng được chiếc cặp sách vào tay Tư Ngôn.

Tư Ngôn sợ hãi không dám nhận, không biết nên làm thế nào cô liếc nhìn Kỳ Dục. Cô còn nhớ trước khi vào phòng bệnh Kỳ Dục đã nói với cô, rằng Tiêu Sênh có một chiếc cặp sách cũ, không ai được động vào nó, nhưng lúc này sao cô ấy lại kiên quyết đưa nó cho cô?

Thấy Tư Ngôn không đón nhận chiếc cặp, Tiêu Sênh bỗng rưng rưng nước mắt, nói không rõ lời, hai tay vẫn làm những ký hiệu khó hiểu, dấu sao thì mục đích vẫn là muốn Tư Ngôn nhận lấy chiếc cặp.

Kỳ Dục thấy những động tác của Tiêu Sênh có phần kỳ lạ, tuy anh không hiểu ý nghĩa của chúng nhưng vẫn bảo Tư Ngôn nhận lấy chiếc cặp.

Thấy vậy Tiêu Sênh thở phào nhẹ nhõm, tuy trên mặt vẫn chan đầy nước mắt, nhưng nụ cười đã xuất hiện trên môi, cô ấy lại ra ký hiệu bảo Tư Ngôn mở cặp ra.

Tư Ngôn chẳng hiểu gì, nhưng sợ Tiêu Sênh lại bị kích động, cô đành mở cặp, khi nhìn thấy những đồ vật bên trong đó tim cô bỗng như ngừng đập. Cái cảm giác thân quen khó hiểu kia càng trở nên sâu sắc hơn, tay cô run run lôi ra chiếc ống kính vạn hoa rất bắt mắt bên trong, cô đưa lên mắt nhìn một lát, rồi từ từ nhắm mắt lại, vết thương vốn đã khỏi hoàn toàn nơi lồng ngực trái bỗng lại đau nhói, cơn đau khiến cô bất giác rúm khom người xuống.

Thấy cô không được khỏe, Kỳ Dục vội vã dang tay ôm lấy cô. “Em sao thế?” Anh ân cần hỏi.

Tư Ngôn hít sâu một hơi, cảm giác đau và bức bí nơi lồng ngực đã giảm bớt đi nhiều. Lúc này cô đứng thẳng người, hướng về Kỳ Dục xua xua tay: “Em không sao, vừa rồi bỗng nhiên thấy khó chịu quá”. Cô cười, đặt ống kính vạn hoa trở lại vào cặp, rồi kéo khóa lại, định trả lại cho Tiêu Sênh, nhưng nào ngờ Tiêu Sênh hất tay lùi về phía sau, như ý bảo thứ cô đã tặng đi rồi thì không bao giờ nhận lại nữa.

Tư Ngôn thực sự không biết phải làm sao, đây chắc là lần đầu tiên cô gặp Tiêu Sênh, nhưng tại sao Tiêu Sênh lại đối với cô tốt như thế? Cô ấy có thể tận tay tặng cho cô chiếc cặp sách mà ngay cả những người thân cũng không được động vào?

Sự việc này không những khiến Tư Ngôn băn khoăn, mà ngay cả Kỳ Dục cũng không hiểu tại sao, thậm chí anh còn nhớ, một lần có người tưởng rằng Tiêu Sênh không cần chiếc cặp ấy nữa bèn đem ném vào thùng rác, không ngờ nhận được sự phản ứng gay gắt từ phía Tiêu Sênh, lần đó cô kích động đến mức nhảy từ trên lầu xuống, suýt chút nữa mất đi tính mạng. Anh tưởng rằng chiếc cặp sách là vật quan trọng nhất của cô, nhưng tại sao cô lại tình nguyện đem tặng cho người khác? Hơn nữa lại tặng cho Tư Ngôn - người mà cô mới gặp lần đầu tiên?

Tiêu Sênh cười rất tươi, cô cũng không nói thêm câu nào nữa, chỉ ngồi cười hi hi nhìn hai người. Cả hai đều muốn hỏi nhưng không biết nên hỏi thế nào, cuối cùng quyết định bỏ qua.

Kỳ Dục và Tư Ngôn đến bệnh viện vào lúc gần trưa, mới ngồi một lúc đã đến giờ ăn cơm. Kỳ Dục đi tìm bác sĩ chịu trách nhiệm chính bệnh tình của Tiêu Sênh xin phép cho cô được ra ngoài, anh dẫn Tiêu Sênh đi theo, ba người đến một nhà hàng gần bệnh viện.

Tiêu Sênh nằng nặc đòi ngồi sát bên Tư Ngôn, không còn cách nào khác Tư Ngôn đành phải ngồi bên cạnh cô ấy. Trong lúc ăn, Tư Ngôn thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Tiêu Sênh, thấy hai người vui vẻ quan tâm đến nhau như vậy, Kỳ Dục cũng thấy yên tâm. Bữa cơm chưa xong thì Kỳ Dục nhận được một cú điện thoại, anh đứng dậy ra bên ngoài phòng bao nghe. Là của Trình Hải An gọi tới: “Kỳ Dục, cậu đang ở đâu thế? Có thể về công ty ngay được không? Bài hát ghi âm hôm qua có vấn đề rồi, có thể ghi âm lại lần nữa được không?”.

“Nhất định phải là bây giờ à?” Kỳ Dục nhìn hai người phụ nữ đang nhìn nhau cười qua khe cửa, bất giác đôi mày chau lại.

“Đúng vậy, chúng ta phải phát hành album này vào trước năm mới, bây giờ đã qua Noel rồi, làm sao trì hoãn được nữa? Anh đang có việc bận hay sao? Không thể bớt chút thời gian được ư?”

Kỳ Dục hít một hơi thật sâu, nói: “Để xem đã, tôi sẽ cố gắng sắp xếp”.

Anh quay trở lại chỗ ngồi, Tư Ngôn quan sát thấy sắc mặt Kỳ Dục có chút thay đổi, bèn hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì sao, anh?”.

“Anh phải đến công ty một lát.”

“Vội lắm không?” Tư Ngôn hỏi. “Hay là anh cứ đi đi, em cũng muốn dẫn Tiêu Sênh đi dạo quanh đây, rồi lát nữa em sẽ tự đưa em ấy quay lại bệnh viện được mà.”

Kỳ Dục do dự nhìn Tiêu Sênh, anh vốn lo sợ hai người bọn họ sẽ không hòa hợp khi ở cùng nhau, nhưng sự thực đã chứng minh quan hệ giữa họ tốt đẹp đến không ngờ, do đó anh không còn lo lắng nữa: “Vậy thì làm phiền em nhé, trên đường phải cẩn thận, đừng có ở bên ngoài quá lâu, biết chưa?”.

Tư Ngôn gật đầu: “Anh cứ đi đi, đừng để người ta đợi quá lâu”. Nói rồi cô đẩy Kỳ Dục đi.

Kỳ Dục quay đầu nhìn hai người một lần nữa, thấy không có vấn đề gì rồi mới quay người đi thanh toán, sau đó rời khỏi nhà hàng.

Tư Ngôn ngồi ở chỗ xa xa, cô đưa tay vuốt vuốt má mình, vừa nhìn Tiêu Sênh đang ăn một cách vui vẻ vừa khẽ thở dài, miệng lẩm bẩm: “Rốt cuộc chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”.

55. Chương 55: Rốt Cuộc Ai Mới Là Tiêu Sênh

Ăn xong cơm trưa, Tư Ngôn dẫn Tiêu Sênh đi dạo phố. Do Tiêu Sênh nặng nề yêu cầu, Tư Ngôn đeo lên người chiếc cặp sách đã cũ rách kia, thu hút ánh nhìn chú ý của nhiều người. Ban đầu cô cũng cảm thấy khó chịu, nhưng sau đó nghĩ, đợi sau này bộ phim của cô được phát sóng, đi trên đường chắc cũng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người, thôi cứ coi đây như cảm giác bước đệm cho sau này vậy.

Tâm trạng của Tiêu Sênh khá tốt, nhưng có lẽ vì quá kích động, nên mãi cô không nói được một câu hoàn chỉnh, thế là đành phải dùng cử chỉ để biểu thị, cũng may mà Tư Ngôn có thể nhìn hiểu được những ký hiệu đó, việc giao lưu giữa hai người không còn gặp phải khó khăn.

Tư Ngôn dẫn Tiêu Sênh đi, mua cho cô vài bộ quần áo, rồi ghé vào một quán cà phê ngồi uống cả buổi chiều, sau đó mới chuẩn bị quay về bệnh viện. Tư Ngôn vốn định bắt taxi đi, nhưng Tiêu Sênh không chịu, một mực đòi đi bộ. Không còn cách nào khác Tư Ngôn đành cùng cô đi bộ về bệnh viện.

Hai người nắm tay nhau đi trên con đường đầy tuyết phủ, lắng nghe tiếng kin kít của giày giẫm trên tuyết, rồi chẳng bảo nhau cả hai cùng cười vang. Tư Ngôn nghiêng đầu nhìn Tiêu Sênh, mọi thứ trước mắt bỗng trở nên mơ hồ, trong phút chốc như xuất hiện một khung cảnh hoàn toàn khác, cũng cái ngày tuyết rơi như hôm nay, nhưng đang đi trên tuyết là hai cô bé, cả hai ăn mặc phong phanh, vừa ôm chặt nhau vừa bước về phía trước.

Tư Ngôn bỗng thấy lồng ngực co thắt lại, cảm giác thật khó thở, cô kéo Tiêu Sênh dừng bước, miết chặt cánh tay Sênh, cô hít một hơi thật sâu rồi mới thở ra. Không hiểu tại sao, căn bệnh của cô đã được chữa khỏi từ lâu, bao nhiêu năm nay không hề để lại di chứng gì, vậy mà từ lúc gặp Tiêu Sênh, dường như bệnh lại tái phát khiến cô đau thắt. Cô trầm nghĩ, có khi sau này có thời gian phải đi viện kiểm tra lại.

Thấy sắc mặt Tư Ngôn trở nên trắng bệch, Tiêu Sênh bỗng dừng bước, vội lắp bắp miệng hỏi: “Sao thế? Lại đau rồi à? Sênh không đau đâu, để mình xoa xoa cho Sênh nhé!”.

Đôi đồng tử của Tư Ngôn bỗng nhiên mở to, trước mắt cô lóe lên một tia sáng trắng, nơi khuất sâu trong trái tim đang bị bít chặt kia dường như bắt đầu tách kén đòi ra, một số thứ cô mãi không nhớ ra nổi trong suốt thời gian qua như bắt đầu xuất hiện trôi nổi từng chút từng chút một trong tâm trí. Đã nhiều lần một giọng nữ nhỏ nhẹ đâu đó vang lên nói với cô rằng: “Sênh không đau mà, để mình xoa cho Sênh...”, rồi một bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng xoa xoa lên ngực cô.

Rốt cuộc Sênh là ai? Người con gái đứng trước mặt cô lúc này không phải là Sênh ư? Còn mình là ai? Tại sao cô ấy lại gọi mình là Sênh?

Tư Ngôn thấy hai chân mình mềm nhũn, cô gần như đứng không vững nữa, rồi bất chợt cô ngồi thụp trên tuyết, toàn thân co quắp, một tay ấn chặt vào chỗ ngực đang đau thắt, miệng mở to thở hổn hển, tưởng như cô không thể thở nổi nếu không làm như vậy.

Tiêu Sênh tỏ ra lo sợ, thấy sắc mặt Tư Ngôn càng lúc càng trắng bệch, thậm chí như sắp chuyển sang tím tái, Tiêu Sênh càng lo lắng: “Sênh ơi, đừng sợ, để mình đi tìm người, tìm người đến cứu cậu!”. Nói rồi cô đứng dậy chạy về phía đường lớn.

Tư Ngôn bỗng lấy lại thần trí, cô gọi với theo Tiêu Sênh đang chạy gần tới đường cái: “Kỳ Kỳ, mau quay lại đi”.

Kỳ Kỳ là ai?

Tư Ngôn thoáng chút hoảng sợ, tiếng phanh xe chói tai giữa con đường khiến cô tỉnh táo trở lại, tiếp đó là tiếng hô thất thanh của người bên cạnh.

Lòng ngực cô như bị ai đó làm cho trống rỗng, từng cơn gió lạnh giá lao thẳng vào ngực cô, lạnh đến mức cô chỉ biết ngồi đó run lấy bầy. Một khi cái then cửa ký ức đã được mở, thì tất cả những gì bị chất chứa trong quá khứ bỗng ào ạt tràn về, những thứ vốn chỉ như đám bèo trôi theo chiều gió, nay lại tràn về bám rễ sâu vào trái tim cô. Thời niên thiếu mà cô tưởng rằng không bao giờ nhớ tới nữa, nay phút chốc quay về trong tâm trí.

Tư Ngôn gào lên trong tiếng khóc, bất chấp nỗi đau đớn đang giằng xé bản thân nơi lồng ngực, cô vừa bò vừa chạy lao tới bên Tiêu Sênh đang nằm trong vũng máu. Cô ôm lấy đầu Tiêu Sênh gào lớn: “Xin hãy cứu lấy cô ấy, mau gọi 120, tôi xin các người đấy!”. Cô vừa khóc vừa cúi đầu nhìn Sênh: “Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ ơi...”.

Ai là Tiêu Sênh? Tư Ngôn mới chính là Tiêu Sênh!

Tư Ngôn mở to miệng thở hổn hển, dòng nước mắt tuôn trào, trong mơ hồ cô nhìn thấy bàn tay đầy máu của Kỳ Kỳ đưa lên, chạm vào má cô: “Sênh ơi, không đau đâu”. Tư Ngôn nức nở không thành tiếng.

Trong gia đình, Tiêu Sênh được yêu chiều từ nhỏ, cha mẹ cưng chiều, anh trai yêu thương, nhưng cô không bao giờ những nhẽo hoành hợ, ai quen cô cũng nói cô là cô bé xinh đẹp đáng yêu nhất. Nhưng tất cả những điều đó đều tan biến lúc cô lên tám.

Công ty của gia đình bị phá sản chỉ sau một đêm, cha cô quyết đi tìm kiếm vốn đầu tư, cô nằng nặc đòi theo cha, kết quả cha cô bất ngờ qua đời trên hành trình ấy, chỉ còn lại cô một thân một mình không nơi nương tựa. Rồi trong vô thức cô được đưa vào cô nhi viện.

Đây là một nơi hoàn toàn khác hẳn khi sống với gia đình, cô không còn có những chiếc váy công chúa, cũng không còn những bữa cơm thơm tất đầy đồ ăn nữa, càng không có sự chiều chuộng của cha mẹ và anh trai. Không còn những thứ đó, cô cảm thấy mình dường như chẳng có bất kỳ thứ gì. Cô xa lánh tất cả mọi người trong cô nhi viện, chỉ trừ có một người, đó là Kỳ Kỳ, một cô bé từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, bằng tuổi với cô.

Cô kết bạn với Kỳ Kỳ qua một lần đi tắm, cô bất ngờ phát hiện trên chỗ ngực trái hai người đều có một mụn ruồi đen y hệt nhau, tình bạn giữa các bé gái thường đến nhanh mà chẳng cần bất cứ một lý do nào.

Tiêu Sênh mãi không thích ứng được với cuộc sống trong cô nhi viện, cho nên lần nào cô cũng kể với Kỳ Kỳ về cuộc sống trước kia của mình, còn Kỳ Kỳ luôn đặt nhiều hy vọng và mong ước về những gì trong quá khứ của Sênh. Cuối cùng, vào một buổi chiều nọ, hai đứa đã đưa ra một quyết định vô cùng táo bạo, chúng quyết định trốn khỏi cô nhi viện, để đi tìm ngôi nhà trước kia của Tiêu Sênh.

Trước ngày hôm đó mấy ngày tuyết đã bắt đầu rơi. Hôm nay là ngày nắng đầu tiên sau khi có tuyết, hai bé gái tay trong tay đi bên lề đường, vui vẻ, thong dong, không chút sợ hãi.

Tiêu Sênh không hề biết mình mắc bệnh tim, nhưng không ngờ hôm đó cô bỗng nổi cơn đau tim, đau đến mức cô ngồi sụp xuống ôm lấy ngực. Lúc đó, Kỳ Kỳ sợ hãi lắm, định đi tìm người cứu Sênh, nhưng nào ngờ vừa đi đến giữa lòng đường thì một chiếc xe lao vụt tới, giây phút đó không biết nguồn sức mạnh đến từ đâu giúp Tiêu Sênh lao người qua đẩy Kỳ Kỳ sang lề đường bên kia. Và người nằm trong vũng máu lúc ấy chính là Tiêu Sênh.

Kỳ Kỳ chẳng qua chỉ là một cô bé tám tuổi, sau khi xảy ra sự việc đó cô bé hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ biết thần người nhìn một người phụ nữ ăn mặc gọn gàng sang trọng từ trong xe lao ra rồi người đó vội vã bế Tiêu Sênh đặt ngồi vào hàng ghế sau, sau đó lái xe phóng đi.

Người phụ nữ đó chính là bà Tư Thiều thời trẻ.

Đến khi cô bé kịp phản ứng trở lại, thì trên đường chỉ còn lại những vết máu đỏ thẫm do trận va xe của Tiêu Sênh để lại và một chiếc cặp sách còn mới tinh nằm trong đám vết máu đó. Cô bé chớp chớp mắt, trườn người qua, bất chấp máu dính lên quần áo, cô ôm thật chặt chiếc cặp sách vào lòng, rồi từ đó nụ cười hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt cô. Kỳ Kỳ được cô nhi viện đón trở về, và cũng từ sự cố đó cô hoàn toàn mất đi nhận thức và tinh thần. Mọi người bắt đầu gọi cô là con ngốc.

Sau khi viện trưởng cô nhi viện qua đời, chẳng ai còn biết cô bé Kỳ Kỳ là ai.

Cũng đã có người nhà Tiêu Sênh quay lại tìm kiếm, nhưng chỉ biết Kỳ Kỳ có những đặc điểm phù hợp với Tiêu Sênh, bèn đưa cô đi. Tất cả đều chỉ là vô tình, thật không ngờ Kỳ Kỳ vẫn nhớ Tiêu Sênh, bất ngờ hơn nữa, sau bao nhiêu năm xa cách như vậy, cô vẫn có thể gặp lại Tiêu Sênh.

Sự cố xảy ra không lâu, nhưng sau khi nhớ lại tất cả, Tư Ngôn vẫn cảm thấy đau đớn khôn xiết. Trái tim kia phải khó khăn lắm mới trị được khỏi, giờ đây đau đến mức khiến cô không thở nổi.

Cho đến khi ngồi trên chiếc ghế chờ bên ngoài phòng phẫu thuật của bệnh viện, Tư Ngôn vẫn trong trạng thái dờ dẩn. Cô thực sự không thể chấp nhận một hiện thực như vậy, cô là Tiêu Sênh, vậy, cô chính là... của Kỳ Dục. Tư Ngôn bịt chặt hai tai, hai mắt nhắm nghiền, cô không dám nghĩ nữa, thật sự không dám nghĩ nữa.

Ba con chữ “đang phẫu thuật” cứ sáng lên mãi, Tư Ngôn cảm giác trái tim mình trĩu nặng như muốn rơi xuống vực sâu thăm thẳm, không nơi nào có thể giúp cô trú ngụ, chỗ nào cũng trống trải, hoang vắng, chỉ còn lại một mình cô.

Khi Kỳ Dục tới, anh chỉ thấy một Tư Ngôn tiều tụy đang ngồi trên ghế chờ, trên ngực dính đầy máu, tất cả các dây thần kinh đều trở nên căng cứng, bỗng thấy hai chân nặng trĩu không cất bước lên nổi. Anh chậm chậm bước đến trước mắt Tư Ngôn, rồi từ từ ngồi xuống nhìn cô: “Tư Ngôn...”.

Tư Ngôn có cảm giác một bóng đen lớn đang bủa vây lấy cô, cô tê dại ngẩng đầu nhìn chằm chằm Kỳ Dục một lúc, rồi cô đứng dậy, môi cắn chặt, gồng gượng nở một nụ cười, nhưng cô đã thất bại: “Em xin lỗi...”. Ba chữ đó vừa được thốt ra, thì mọi thứ trước mắt cô như tối sầm, cô mất đi ý thức rồi ngã sập vào lòng Kỳ Dục.

Kỳ Dục ôm chặt lấy cô, cúi nhìn những vết máu đã khô trên ngực áo cô, hai môi anh mím chặt, anh gọi y tá giúp chuẩn bị cho Tư Ngôn một phòng bệnh. Ca phẫu thuật tiến hành rất lâu, suốt năm tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa có được một thông tin tốt đẹp. Nghe bác sĩ nói một tràng dài mà Kỳ Dục chỉ có thể nghe rõ vài chữ: “Vùng ngực bị tổn thương nghiêm trọng... người thực vật...”.

Kỳ Dục không biết phải đối mặt thế nào khi Tiêu Sênh được đẩy ra từ phòng phẫu thuật. Anh biết không thể trách được Tư Ngôn, nên anh tự trách bản thân mình, trách mình mới tìm lại cô bé không lâu mà bây giờ đã để cô bé bước một chân qua cánh cửa địa ngục. Nếu như anh không đi tìm cô bé, có phải Sênh vẫn sống tốt trong cô nhi viện hay không, chỉ ít thì cả đời cô bé cũng không phải nằm trên giường bệnh không bao giờ mở mắt ra được nữa.

Tiêu Sênh được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, cô vẫn cần quan sát một thời gian, nếu tình hình ổn định mới được chuyển đến phòng chăm sóc bình thường. Kỳ Dục cứ ngồi thủ trên chiếc ghế chờ ngoài phòng bệnh, nhìn chằm chằm cơ thể cô gái đang cầm đầy ống truyền nằm trên giường bệnh, tóc cô đã bị cạo hết, khắp người băng bó không biết bao lớp bông gạc, tự đáy lòng mình Kỳ Dục thấy đau xót vô cùng.

Khi Tư Ngôn tỉnh dậy đã là buổi sáng hôm sau. Vừa tỉnh lại, cô đã thấy một bàn tay thô ráp ấm áp đang nắm chặt tay mình. Cô định rút tay ra nhưng lại nghe thấy giọng nói quen thuộc mà ấm áp: “Tư Ngôn, cháu tỉnh rồi à?” Đó là giọng nói của Tư Niên.

Đôi mắt Tư Ngôn từ từ mở ra, nhìn khuôn mặt Tư Niên với đầy sự quan tâm, yêu thương dành ình, bất giác cô lại rưng rưng nước mắt: “Ông ơi...”.

Tư Niên đứng dậy, cúi xuống ôm lấy cô âu yếm an ủi: “Thôi nào, đừng khóc, không sao nữa rồi”.

Nước mắt Tư Ngôn lặng lẽ rơi, đến lúc làm ướt hết cả vạt áo của Tư Niên mới chịu rời ra, giọng nấc nghẹn hỏi: “Tại sao lại không nói cho con biết?”.

“Nói cái gì?”

“Tại sao không cho con biết, con không phải là con gái mẹ Tư Thiệu?”

Tư Niên bỗng lo lắng, bất giác ông chau mày: “Con nhớ ra rồi sao?”.

Tư Ngôn quay đầu đi: “Nếu con không nhớ ra thì mọi người định giấu con cả đời hay sao?”.

Tư Niên thấy thương xót, bao nhiêu năm nay, ông thực lòng coi Tư Ngôn như đứa cháu ngoại ruột của mình: “Chúng ta không phải cố ý muốn giấu con, Ngôn à, chúng ta chỉ muốn con có thể sống vui vẻ. Nếu con đã nhớ lại rồi, thì cũng đừng bắt mình phải suy nghĩ về những chuyện đó nữa, chúng ta cứ thuận theo lẽ tự nhiên, tất nhiên chúng ta cũng có chút ích kỷ, Tư Thiệu không có con cái, hồi đó sau khi lái xe đâm phải con nó mới biết con mắc bệnh tim, liền đưa con ra nước ngoài điều trị. Rồi dần dần nó thấy thương yêu con, cũng coi con như là con đẻ của mình, vì thế mới không nói cho con biết sự thật”.

56. Chương 56: Cô Sẽ Một Mình Chịu Đựng Đau Khổ

Tư Ngôn chớp chớp mắt, không ai có lỗi cả, chỉ là cô không nên gặp anh, chí ít, cô cũng không để mình đắm chìm trong đó...

Nhưng giờ đây, cô phải làm sao? Cô đã đắm chìm trong tình yêu giữa cô và anh, thậm chí... Ông trời thật quá nhẫn tâm, tại sao ông lại dùng cách này để chia rẽ cô và anh.

Ngực cô bỗng quặn đau, những lời nói mê đau đớn buột ra khỏi miệng, cô đưa tay ôm lấy ngực, không khống chế nổi sự đau đớn khiến toàn thân co quắp. Thực sự cô đau lắm, cô nghĩ, nỗi đau khi biết được chân tướng sự việc, một mình cô chịu đựng là đủ, nỗi buồn khổ khi buộc phải từ bỏ người khác, cũng một mình cô gánh chịu là đủ. Nhìn Tư Ngôn hai tay ôm lấy ngực, Tư Niên bỗng lo lắng, ông hấp tấp chạy đi tìm bác sĩ.

Tư Ngôn làm một đợt kiểm tra sức khỏe toàn diện, đặc biệt là kiểm tra tim. Ông Tư Niên rất lo lại có vấn đề với tim của cô, nhưng kết quả kiểm tra cho biết, tim của cô không có bất kỳ vấn đề nào, bác sĩ cũng không có cách nào giải thích nguyên nhân xuất hiện những cơn đau tim dữ dội kia, chỉ có thể nghi ngờ rằng đó là do cô đang có tâm bệnh.

Tâm bệnh? Tư Ngôn nghĩ, có lẽ đúng là do tâm bệnh, bởi những ký ức bỏ quên kia và sự trở lại của chúng trong tâm trí, kéo theo cái cảm giác đau từng có của cô cũng quay trở lại. Mà giờ đây, trái tim của cô đang thương tiếc ôi tình mới bắt đầu chưa lâu kia.

Vì lí do an toàn, Tư Niên muốn Tư Ngôn nằm viện một thời gian, nhưng Tư Ngôn không đồng ý, nặng nề đòi về nhà. Không thuyết phục được cô, Tư Niên đành đồng ý. Chỉ có điều trước khi rời bệnh viện, Tư Ngôn có nhờ ông đi hỏi thăm tình hình của Kỳ Kỳ.

Sau khi trở về ông Tư Niên thông báo cho Tư Ngôn biết, Kỳ Dục không có ở đó. Tư Ngôn lưỡng lự một lúc, rồi tự mình qua đó xem.

Kỳ Kỳ đã được chuyển tới phòng chăm sóc thường, những cái ống truyền ghê gớm trên người cũng đã ít đi nhiều, có điều đầu cô vẫn băng bó đầy bông băng, vì thế lúc này trông cô thực sự giống một cô bé.

Tư Ngôn không nén nổi cảm xúc, cô nấc nghẹn nơi cuống họng. Sợ rằng nước mắt rơi xuống khuôn mặt Kỳ Kỳ, cô vội quay đầu, kiềm chế cơn xúc động rồi lại quay lại nhìn cô gái.

Cô không còn nhớ rõ dung nhan của Kỳ Kỳ khi còn nhỏ, nhưng cô nhìn thật kỹ đường nét khuôn mặt cô ấy lúc này, bỗng phát hiện ra gương mặt lúc nhỏ của Kỳ Kỳ hiện ra rõ rệt, Tư Ngôn hít một hơi sâu, rồi cô mỉm cười khẽ nói: “Sao cậu lại ngốc thế hả, ngốc quá. Cậu có hận tớ không? Tớ nghĩ chắc cậu hận tớ lắm, đúng không? Tớ đã để cậu thành ra thế này, nếu hận tớ, thì hãy ngồi dậy đánh tớ, được chứ? Cậu cứ nằm thế này làm gì? Muốn tớ phải ân hận cả đời hay sao?”.

Giọng Tư Ngôn rất khê rất khê, và nhanh chóng tan biến trong không khí, không để lại chút dấu tích nào.

Cô không ở đó lâu, bởi sợ bắt gặp Kỳ Dục. Cô bây giờ vẫn không biết xử trí rõ ràng thế nào với anh, vì thế tạm thời hãy để cô ẩn mình một thời gian, hay chí ít hãy tránh xa anh một chút.

Nhưng mọi việc thật khó ngờ, lúc cô và ông Tư Niên đi thang máy xuống, thì bắt gặp Kỳ Dục cũng đang chờ thang máy đi lên.

Sắc mặt Kỳ Dục sưng sờ trong giấy lát, thấy Tư Ngôn cũng ở đó, anh không nói nhiều, chỉ nhìn cả hai lúc lâu, rồi khẽ giọng nói với cô: “Có gì sẽ liên hệ điện thoại”.

Tư Ngôn nhìn anh đi dần ra xa, bất giờ cô gọi giật anh lại: “Kỳ Dục”. Kỳ Dục dừng bước, anh quay người nhìn cô.

Tư Ngôn bặm chặt môi, lúc lâu sau mới buột ra ba chữ: “Em xin lỗi...”. Nhận được từ anh một nụ cười như an ủi, cô dường như không kìm nổi tiếng nghẹn ngào, tay cô túm chặt vạt áo của mình, lấy hết can đảm cô mới khiến mình nói tiếp: “Cảm ơn anh, tạm biệt”.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Tư Ngôn hai mắt nhắm nghiền, những giọt nước từ hai khóe mắt trào ra, lăn dần xuống khóe môi, âm ẩm, ướt ướt. Cô nếm mùi vị của những giọt nước mắt - chua chát, cũng giống như tâm trạng của cô lúc này.

Tư Niên dường như nhận ra sự bất thường của Tư Ngôn, ông đưa hai tay đặt lên vai cô để cô tựa vào vai ông.

Tư Ngôn ôm lấy ông, và cuối cùng sự nghẹn ngào cũng được cất lên thành tiếng.

Chỉ có một ngày cho phép cô không nghĩ đến bất kỳ điều gì mà thôi, đó là sáng sớm hôm sau, cô bắt buộc phải quay lại phim trường tiếp tục các cảnh quay. Có lẽ bận rộn một chút cũng tốt. Bận một chút sẽ giúp cô có thể quên đi những đau khổ chôn chôn trong lòng. Cô không biết Kỳ Dục có gọi điện tới cho cô hay không, bởi từ khi xuất viện, cô đã tắt điện thoại, thậm chí cô còn nhờ Tô Tiểu Mạt giúp cô làm một sim số mới, cô phải dần cắt đứt mọi liên hệ giữa cô và Kỳ Dục, cho đến khi cô có thể bình tĩnh khi đứng trước mặt anh, gọi anh một tiếng anh trai thì thôi.

Tư Thiệu vốn định công bố Tư Ngôn và Kỳ Dục không phải là quan hệ anh em trước năm mới, nhưng giờ đây, việc đó cũng không còn quan trọng nữa.

Tư Ngôn dồn toàn bộ tinh thần vào việc quay phim, cô cười, khóc theo từng vai diễn, mà ngoài đời cô chỉ biết ngồi thần thờ đắm chiêu, ngoài ra không có bất kỳ biểu cảm nào khác. Đã mấy lần Tô Tiểu Mạt muốn hỏi thăm rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đó của Tư Ngôn, Tiểu Mạt lại kìm nén sự tò mò lại trong lòng.

Kỷ Huyền có vẻ như không nhận ra tâm trạng không tốt của Tư Ngôn, trước kia anh ta thế nào thì giờ đây vẫn vậy, có điều Tư Ngôn chẳng thèm bận tâm tới anh ta, anh ta chẳng qua đang tự mình độc diễn mà thôi, hơn nữa còn diễn rất hăng hái nữa chứ.

Đoàn làm phim đã quay đến cảnh quay cuối cùng, và lúc này cũng đã qua tết dương lịch, Tết âm lịch cũng đang tới.

Địa điểm thực hiện cảnh quay cuối không ở Tân Hải, mà là ở một nơi lân cận: Ô Trình.

Ô Trình có một ngọn núi rất đẹp, dù là mùa đông, nhưng nơi đó vẫn được bao trùm bởi màu xanh mơn mơn của cây lá, mà cảnh quay cuối lại được quay trên núi.

Ngoài Tư Ngôn và Mạnh Chi Dịch ra, còn có Kỷ Huyền và Lạc Vũ Nghiên cũng tới. Sau khi hoàn thành những thước phim đầu, thì chỉ còn lại một cảnh tai nạn xe cuối cùng. Nhân vật nam chính do Mạnh Chi Dịch diễn bất ngờ gặp tai nạn khi đang đi đường núi, còn nhân vật nữ chính do Tư Ngôn thủ vai khi đến hiện trường thì vừa lúc nhìn thấy cảnh tai nạn xe thương tâm. Cảnh quay đòi hỏi có những bộc phát tình cảm, Tư Ngôn ngồi bên cạnh, ấp ủ những tình cảm bấy lâu nay, cảm thấy nơi khóe mắt cay cay, cô mới dám chính thức vào trận.

Hiện trường đã được bố trí xong, trông rất giống hiện trường thật, Tư Ngôn run rẩy bước tới gần chiếc xe, dáng vẻ sợ hãi tựa như cô đang đi trên khu vực đầy những mũi dao nhọn sắc, cuối cùng cô cũng bước gần tới nó, qua cánh cửa kính trong suốt cô thấy đầu Mạnh Chi Dịch đầm đìa toàn máu, cô thốt lên khe khẽ: “Cha ơi, sao lại có thể thế này?”. Nói chưa dứt lời, nước mắt cô đã trào ra như suối.

Dường như Tư Ngôn nhìn thấy bóng dáng Kỳ Kỳ trước mặt trong vụ tai nạn cách đó không lâu, cô càng không kiềm chế được nước mắt. Cô quỳ xuống bên cạnh cửa xe, nhặt lên một viên đá, vừa khóc cô vừa đập

mạnh vào cửa kính, miệng hét lớn: “Cha tỉnh lại đi cha ơi, con sai rồi, con nhất định sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm cha tức giận nữa, cha tỉnh lại đi được không cha?”.

Cùng lúc đó trong thâm tâm cô vang lên tiếng kêu đau xót: “Kỳ Kỳ, cậu hãy tỉnh lại đi, tất cả đều là lỗi của mình, kẻ phải nằm trong bệnh viện phải là mình, chứ không phải là cậu”.

Kỷ Huyền là nhân vật nam thứ hai trong cảnh quay, lúc này cũng bên cạnh nhân vật nữ chính, cuối cùng Tư Ngôn đổ người vào lòng anh ta khóc thống thiết, nước mắt chảy mãi không thôi. Cô như muốn gạt đi tất cả sự kiên cường gắng gượng trong suốt những ngày qua. Thực ra cô không hề kiên cường chút nào, cô nhớ Kỳ Dục, nhưng lại không thể gặp anh, anh là anh trai của cô mà. Cảnh phim cuối cứ như vậy đã hoàn thành, Tư Ngôn vẫn khóc mà không biết mình đang khóc, cơ thể cô co giật theo tiếng khóc trong vòng tay Kỷ Huyền.

Kỷ Huyền nhếch miệng cười, anh ta bế cô lên đi sang một bên, an ủi cô với cái giọng mà chính bản thân anh ta cũng chẳng thể tưởng tượng ra nổi: “Thôi nào, không khóc nữa, phim đã quay xong rồi!”.

Tư Ngôn ngẩng đầu trong vòng tay anh ta, đôi mắt vẫn chan đầy nước mắt lườm anh ta một cái, cô định bước đi nhưng nào ngờ hai chân cô mềm nhũn, mới bước được một bước đã suýt ngã lăn ra đất, may mà Kỷ Huyền vẫn ở phía sau cô, anh ta vươn tay lại đỡ cô vào lòng: “Đừng có càn quấy nữa! Muốn khóc thì cứ khóc, tôi không nói nữa”.

Tư Ngôn muốn đẩy anh ta ra, nhưng thấy sức mình quá yếu không đủ lực, thậm chí cô đứng còn không vững, vì thế cô túm chặt vạt áo anh ta khóc nức nở.

Kỷ Huyền cảm nhận rõ rệt cái cảm giác càng lúc càng nóng ran và ươn ướt ở vùng ngực, lưng anh ta dừng đứng, cười cười với những người đến hỏi thăm và nói: “Cô ấy diễn nhập vai quá, nhập vai quá rồi”. Những người khác đều cười cười vẻ không tin, nhưng sau những cái cười nghi hoặc đó họ đều ra chiều hiểu ý mà đi qua chỗ khác.

Kỷ Huyền rất có trách nhiệm, anh ta đưa Tư Ngôn về khách sạn ở Ô Trình, lúc đưa cô lên phòng thì va phải một người đàn ông lạ đeo kính đen, người này đang gọi điện thoại, giọng nói rất nhỏ, Kỷ Huyền chỉ nghe được một vài câu, đại khái là những câu “đã giải quyết xong rồi”, “xin cứ yên tâm”.

Kỷ Huyền chau chau mày, không hiểu tại sao trong lòng chợt thấy bồn chồn, như sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Khi đến cửa phòng của Tư Ngôn, cô sống chết không chịu cho anh ta vào, Kỷ Huyền đành trở về phòng của mình đối diện với phòng của cô, trước khi về phòng anh ta không quên căn dặn Tư Ngôn nếu có chuyện gì thì hãy gọi điện.

Tư Ngôn mệt mỏi gật đầu, trong bụng thầm nghĩ, liệu có thể có việc gì đây, ngủ một giấc rồi dậy, ngày mai là có thể về Tân Hải rồi.

Quay phim cả ngày, Tư Ngôn cảm thấy toàn thân rã rời. Và vì ngày mai phải rời khỏi đây, nên cô đã sớm sắp xếp xong đồ đạc, cô chẳng tìm đồ ngủ nữa, chỉ cầm chiếc khăn tắm và đồ lót đi vào phòng tắm.

Khi đang ngâm mình trong bồn nước ấm, Tư Ngôn cứ cảm thấy có gì đó không ổn, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng hình như ở góc nào đó của căn phòng có đôi mắt đang dõi theo nhất cử nhất động của cô, cô thấy sợ hãi bởi suy nghĩ đó của mình, bất giác cô bắt đầu quan sát mọi góc ngách của phòng tắm.

Mọi góc ngách đều đã được cô quan sát kỹ, chẳng có một ai hết, lúc này cô mới bình tâm trở lại, thả người nằm trong bồn tắm. Đang định nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi, chợt cô hoảng hốt phát hiện ra tại một góc khuất khó phát hiện trên phía đỉnh đầu có một tia sáng nhỏ.

Trống ngực Tư Ngôn đập thình thịch, cô vội vàng vớ lấy khăn tắm che người, trong phút chốc cô bỗng như rơi vào một vực sâu bất tận.

Chỗ đó có đặt một máy quay nhỏ.

Chẳng để tâm đến gì khác nữa, cô vội vàng bước ra khỏi bồn tắm, rồi quần lại chiếc khăn tắm trên người. Hai chân cô mềm nhũn, khiến cô vấp ngã mấy lần khi cố chạy ra khỏi phòng tắm. Đến khi ngồi thở hổn

hển trên sofa, cô vẫn có cảm giác khắp nơi đều có đặt máy quay, toàn thân cô run lấy bầy. Cô lần tìm chiếc điện thoại trong túi áo khoác, trong vô thức cô bấm máy gọi cho Kỳ Dục.

Nhưng điện thoại không liên lạc được, cô vội vã bấm nút tắt. Không được, cô cắn chặt môi, nếu lúc này liên lạc với anh, thì sự việc sẽ càng tiến triển theo chiều hướng mà cô không mong muốn.

Đâu tranh một hồi, Tư Ngôn bỗng nhớ tới Kỷ Huyền ở phòng đối diện, cô run rẩy bấm điện thoại gọi cho anh ta, lúc nghe được giọng đối phương thì cô đã khóc lên thành tiếng: “Kỷ Huyền...”.

57. Chương 57: Tôi Cũng Nhìn Thấy Thứ Như Cô Đã Thấy

Kỷ Huyền nhanh chóng chạy sang phòng Tư Ngôn, anh ta chờ người ra khi nhìn thấy Tư Ngôn đang run bần, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, hơi thở có chút thất thường, nhưng lập tức anh ta lấy lại trạng thái bình thường. Kỷ Huyền đi vào trong phòng tắm, rồi vào phòng ngủ, phòng khách, tất cả mọi chỗ anh ta đều kiểm tra một lượt, rồi ngồi xuống bên cạnh Tư Ngôn: “Chắc là chỉ có trong phòng tắm thôi”.

Mặt Tư Ngôn trở nên trắng bệch, cô nhớ ra có thể chiếc máy quay đã quay lại được thời điểm cô không mảnh vải che thân. Chắc chắn có kẻ cố tình lên kế hoạch, nhưng kẻ đó rốt cuộc có mục đích gì? Cô tự thấy mình chưa từng đắc tội với ai.

Kỷ Huyền không biết phải an ủi cô thế nào, đành lấy chiếc áo khoác mà cô vắt bên cạnh giúp cô khoác lên người, rồi nói: “Chắc chắn sẽ tra ra được hần là ai thôi, tạm thời cô đừng lo lắng gì cả”.

Tư Ngôn muốn nói gì đó, nhưng nước mắt lập tức trào ra: “Tôi phải làm gì đây...”.

“Đêm nay cô ngủ bên phòng tôi đi.” Kỷ Huyền sợ cô hiểu lầm, bèn nói thêm một câu: “Tôi ngủ ở sofa, còn giường thì dành cho cô”.

Tư Ngôn nhìn Kỷ Huyền trong dáng vẻ đầy thành ý, sau khi lưỡng lự vài giây cô gật gật đầu, sau đó kéo chiếc áo khoác che lại cơ thể rồi đứng dậy.

Hai người vừa ra khỏi cửa, chưa bước thêm bước nào thì tại hành lang vắng vẻ yên ắng bất ngờ vang lên tiếng gọi khe khẽ: “Tư Ngôn?”.

Tư Ngôn lập tức sững người, thậm chí cô không có đủ dũng khí để quay đầu lại.

Nhưng Kỳ Dục đã chủ động tiến tới gần, nắm nhanh lấy cánh tay cô rồi kéo cô rời xa vòng tay của Kỷ Huyền. Nhưng cũng chính bởi như vậy, anh nhìn thấy tất cả những gì bên trong chiếc áo khoác mà cô chưa kịp kéo khóa lên, đôi vai để trần và đơn độc chiếc khăn tắm quấn che đi phần ngực.

“Tư Ngôn?” Kỳ Dục chau mày, hy vọng cô có thể cho anh một câu trả lời. Vì mãi không gọi được điện thoại cho cô, nên anh mới tranh thủ thời gian đến Ô Trình tìm cô. Nhưng ai ngờ, chào đón anh lại là cảnh bạn gái anh chỉ quấn trên mình một chiếc khăn tắm rồi cùng với một người đàn ông vào phòng trong khách sạn! Tư Ngôn vẫn cúi đầu không nhìn anh.

Sự im lặng của cô càng khiến Kỳ Dục tức giận, bàn tay đang nắm cánh tay cô siết mạnh hơn.

Kỷ Huyền không chấp nhận được cảnh đó, anh ta định giải thích thì Tư Ngôn bất ngờ ngược mặt lên, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc khác thường, cô dần từng chữ nói một cách nghiêm túc: “Đây chính là những gì mà anh nhìn thấy, em không còn gì để nói”.

Giống như Kỳ Dục, Kỷ Huyền kinh ngạc nhìn Tư Ngôn, anh ta không tin nổi cô lại có thể nói những câu làm ô uế chính bản thân mình như vậy.

Kỳ Dục thở hắt một hơi, con tim anh như ngừng đập: “Tư Ngôn, đừng gây chuyện nữa”. Đến lúc này, anh vẫn hy vọng Tư Ngôn đang đùa anh.

“Em không gây chuyện.” Tư Ngôn lắc lắc đầu. “Kỳ Dục, anh cũng không có lỗi gì cả.”

Đôi mắt anh căng ra nhìn chăm chăm vào cô, mong muốn nhìn thấy chút do dự trong đôi mắt đối phương, nhưng thời gian càng lâu, ánh mắt cô càng thêm kiên định. Anh choáng váng, điều này thật không thể tin nổi, nhưng anh không thể mặc kệ việc cô và Kỷ Huyền ở bên nhau, đặc biệt lại trong tình thế cô ăn mặc tiết kiệm thế này. “Dù thế nào đi nữa, thì hãy đi theo anh.” Kỳ Dục rít răng nói, anh nắm lấy tay cô định kéo cô đi.

Thực sự Tư Ngôn không muốn ở cạnh anh lúc này, bởi cô sợ bản thân mình không kìm nén nổi mà ôm lấy anh khóc nức nở, để rồi sau đó nói hết ra tất cả những nỗi tủi hờn và chua xót vẫn chất chứa trong lòng. Cô nghiêng đầu cầu xin sự trợ giúp từ phía Kỷ Huyền, hy vọng anh ta giải cứu cho cô.

Kỷ Huyền không hiểu rõ suy nghĩ của Tư Ngôn, anh ta do dự trong giây lát, cuối cùng không bỏ qua được ánh mắt đáng thương của cô, Kỷ Huyền bước rộng lên phía trước, nắm lấy cánh tay kia của Tư Ngôn. Hai người đàn ông đối diện với nhau, Tư Ngôn bị kẹp ở giữa.

Kỷ Huyền rướn mày, mỉm cười nhìn Kỳ Dục: “Hình như cô ấy không muốn đi cùng anh”.

Sự phản nộ trong Kỳ Dục trào dâng: “Tôi cũng sẽ không để cô ấy đi với anh”.

“Ok, sao cũng được.” Kỷ Huyền cười, dấu môi hướng về phía Tư Ngôn: “Vậy anh hỏi cô ấy, xem cô ấy có chịu đi với anh không. Nếu cô ấy nói chịu, thì tôi cũng chẳng cản”. Bất giác Kỷ Huyền như thấy mình trở thành một công cụ, có điều, anh ta cam tâm tình nguyện làm công cụ này, còn gì sướng khoái hơn khi nhìn thấy đáng về tức tối của Kỳ Dục.

Tư Ngôn cúi đầu, cô hít một hơi thật sâu rồi ngược lên, cô nhìn thẳng vào Kỳ Dục: “Anh buông tay ra, em không đi với anh đâu. Em muốn ở cùng Kỷ Huyền”.

“Em muốn ở bên cạnh hắn?” Kỳ Dục nghiêng răng gằn từng chữ, anh trực tiếp bỏ qua một chữ ở giữa.

Tư Ngôn mím chặt môi, không dám nhìn vào ánh mắt lạnh đến thấu xương của anh, cô chỉ gật mạnh đầu.

Kỳ Dục bỗng nhiên cười, anh buông thông tay cô ra, chưa bao giờ anh cười như vậy, nụ cười bất lực và đau khổ: “Được được được...”.

Anh nói liên tiếp ba chữ “được”, rồi thu lại nụ cười. “Tôi hiểu rồi, Tư Ngôn, cô thật ác.” Nói xong, không nhìn cô thêm một lần nào nữa, quay người bước đi.

Trên hành lang vắng lặng, tiếng bước chân bỏ đi của anh nhỏ nhỏ phát ra từ tấm thảm lót sàn.

Tư Ngôn có cảm giác như ai đó vừa moi sống tim gan cô, ngay cả cơ hội cất lên tiếng kêu đau đớn cũng không có. Cô há hốc miệng, tay cô đưa lên như muốn gọi anh, nhưng giọng nói ứ lại nơi cổ họng. Cô nấc nghẹn không thốt thành tiếng, chỉ còn lại hai hàng lệ dài từ từ lăn xuống má.

Kỷ Huyền bước đến gần cô, đưa tay nắm lấy tay cô, cái nắm thật chặt, dường như anh muốn truyền chút ấm áp sang bàn tay đang lạnh giá của cô.

Tư Ngôn muốn quay đầu cười với Kỷ Huyền, nhưng cô không sao cười nổi, ngay cả những cái co giật nơi khóe miệng cũng trở nên thật khó khăn.

Kỷ Huyền giơ cánh tay còn lại lên, vừa cười vừa gõ nhẹ vào trán cô: “Không cười được thì đừng cười nữa, thấy lạnh lắm phải không? Vào phòng đi!”. Nói rồi anh ta giúp cô khoác lại chiếc áo, rồi dẫn cô vào trong phòng của mình.

Trước khi bước vào trong, Tư Ngôn không nén nổi mà quay đầu nhìn về phía sau, nhưng Kỳ Dục đã không ở đó nữa, hành lang dài dằng dặc ấy càng trở nên yên tĩnh.

Kỳ Dục vốn mong muốn có một buổi tối thật đẹp cùng với Tư Ngôn, nhưng anh đâu có ngờ lại phải chứng kiến cảnh tượng ấy, để rồi được tận tai nghe chính xác từng từ Tư Ngôn nói rằng muốn bên cạnh một người đàn ông khác, buổi tối hôm nay tồi tệ, cực kỳ tồi tệ. Trước kia anh luôn cho rằng mình sẽ không bị tình cảm chi phối, nhưng giờ đây mới biết, hóa ra là vì anh vẫn chưa gặp được đúng người. Giờ đây, người mà anh cho là đúng ấy lại nói với anh rằng, cô không cần anh nữa.

Không một chút báo trước, thậm chí cách đây không lâu họ vẫn còn làm chuyện đó cả đêm với nhau, cô còn ôm lấy eo anh, không ngừng ghé sát tai anh nói lời yêu. Anh bỗng nhiên cười hất ra, hóa ra cái gọi là tình

yêu lại không vượt qua được thử thách như vậy. Chỉ vì một người con gái mà anh lại khiến mình bạc nhược đến mức độ này, thì quả thật anh quá coi thường mình.

Bước ra khỏi khách sạn, anh không biết đi về đâu. Do dự một lúc, anh quyết định vào một quán rượu gần đó.

Ngồi trong quầy rượu, anh uống một hơi hết mấy ly rượu, rượu như nước lọc trôi tuột vào bụng, rồi anh tiếp tục ra hiệu cho nhân viên pha rượu rót thêm.

Hết ly này đến ly khác được rót đầy, anh uống từng ly từng ly mà không biết mệt. Cho đến khi có người bước đến khẽ vỗ vai anh, một giọng nói đầy bất ngờ vang lên: “Kỳ Dục, hóa ra anh ở đây sao?”.

Kỳ Dục đặt ly rượu xuống, chau mày nghiêng đầu sang nhìn, anh nhận ra Cảnh Dao đang đứng cạnh anh đầy bất ngờ.

Cảnh Dao rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh: “Trùng khớp quá, chắc anh đến đây có việc?”.

“Hình như tôi không bắt buộc phải cho cô biết.” Kỳ Dục nói giọng lạnh lùng, cũng chẳng thèm liếc nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh.

Sắc mặt dữ tợn xuất hiện trên khuôn mặt được trang điểm đẹp của Cảnh Dao, nhưng nó biến mất rất nhanh. Cô cười thật tươi ra hiệu cho người pha rượu rót cho cô một ly, rồi quay sang Kỳ Dục khẽ giọng nói: “Được, nếu không phải là việc gì vui vẻ, thì hãy nâng ly giải sầu thôi”. Cô cầm ly rượu khẽ chạm vào ly rượu trên tay Kỳ Dục, rồi uống một hơi cạn ly rượu, uống xong vẫn chưa thấy Kỳ Dục động đậy gì, cô cố ý lắc lắc chiếc ly không: “Anh không uống à?”.

Tâm trạng Kỳ Dục vốn không vui, lại được cô ta tiếp sức, anh lại uống hết ly này tới ly khác như lúc này, Cảnh Dao chỉ thi thoảng uống cùng anh một ly, cô ta khanh khách cười, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào gò má càng lúc càng đỏ hồng của anh, cứ thế cô ta cười càng lúc càng tươi.

Kỳ Dục vốn không biết giới hạn cực điểm khiến mình say là gì, nhưng hôm nay anh đã biết được, bởi khi uống đến ly cuối cùng anh đã hoàn toàn mất đi tri giác, thậm chí anh còn chẳng biết là ai đã dìu anh đi, chỉ biết rằng luôn có một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại cứ vuốt ve lên ngực anh. Cái cảm giác đó, bất giác làm anh nhớ tới giây phút Tư Ngôn nằm dưới thân thể anh, cô cũng đưa đôi tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve ngực anh, tìm anh bằng đập loạn nhịp, rồi bất ngờ nắm lấy bàn tay đang tác oai tác quái trước ngực mình.

Cảnh Dao cười tít mắt, cô ta dìu anh nằm lên chiếc giường trong khách sạn, rồi chậm chậm lột bỏ quần áo ngoài của anh.

Kỳ Dục mắt vẫn nhắm nghiền, lúc này anh chỉ có cảm giác có người đang cởi quần áo mình, và trong vô thức anh nghĩ đến Tư Ngôn, anh nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần, cảm nhận cơ thể mềm mại của cô đổ rạp trên ngực anh, rồi anh bỗng rên rỉ: “Tư Ngôn, em đến rồi à?”.

Cảnh Dao chẳng hề để ý đến cái tên đó, cô ta chỉ cười, rồi ngả người lên ngực anh, các ngón tay chậm rãi mân mê ngực anh theo kiểu hình vòng tròn: “Vâng”. Cô ta thì thầm đáp lại.

“Em đừng đi nữa nhé.” Kỳ Dục ôm cô ta chặt hơn. “Anh không muốn em đi với bất kỳ người đàn ông nào khác.”

“Vâng.” Thứ giọng mềm mại kia lại cất lên. “Em không đi, sau này em sẽ không đi đâu cả.”

Trên miệng Kỳ Dục nở một nụ cười, đúng lúc Cảnh Dao ngược đầu lên, cô ta như ngây ngất bởi nụ cười ấy, từ trước đến giờ cô ta chưa từng thấy nụ cười nào của anh dịu dàng, lời cuốn đến vậy, Tư Ngôn thật sự có ảnh hưởng không nhỏ đến anh. Nghĩ thế Cảnh Dao nghiêng răng cắn hạp.

Lúc Kỳ Dục tỉnh dậy, anh chỉ thấy toàn thân ê ẩm, đưa tay day day hai bên huyệt thái dương đang đau nhức, đồng thời có cảm giác lạnh lạnh nơi cánh tay. Lúc này mới nhận ra hóa ra anh không mặc gì trên người. Ngắn ngủi ra một lúc, anh không sao nhớ nổi chuyện gì xảy ra đêm qua sau khi anh uống say.

Đột nhiên anh mở to mắt, chưa kịp trở người thì một cánh tay mềm mại vươn tới vòng qua chiếc eo trần của anh. Anh cứng người, bởi anh nhận ra ngay người phụ nữ đó không phải là Tư Ngôn.

Anh không hề có cảm giác mình đã thả sức đêm qua, nhưng quần áo của anh thực sự đã bị lột ra hết. Kỳ Dục bất giác cảm thấy khó chịu, anh mạnh tay đẩy cánh tay kia ra, lật một bên chân lên thì nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ đang lim dim mắt ngủ, anh chau mày quát lớn: “Sao cô lại ở đây được?”

Cảnh Dao dụi dụi mắt, rồi chậm rãi mấp máy cặp môi đỏ, lẩm bẩm thật nhỏ: “Cái gì mà sao tôi lại ở đây, đây là phòng của tôi mà”. Nói rồi, cô ta mở mắt, chớp chớp vài cái, rồi cười: “Không phải là anh đã quên mất tối qua xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

58. Chương 58: Khi Nào Mới Quen Việc Không Có Anh Bên Cạnh

“Chết tiệt.” Kỳ Dục khê giọng nguyên rủa. Anh vén chăn dậy khỏi giường, quay lưng lại với người phụ nữ đang nằm trên giường, anh vợ lấy quần áo mặc lên người và thu dọn những đồ còn lại của mình. “Tuy tôi say đến mức quay cuồng trời đất, nhưng vẫn biết được là mình đã làm gì với cô hay chưa.”

Cảnh Dao kéo chăn trùm lên cơ thể trần truồng của mình, nheo nheo mắt cười: “Vậy sao?”

“Rốt cuộc cô định làm gì?” Cuối cùng Kỳ Dục cũng đã mặc xong quần áo, anh quay đầu đứng nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng.

Cảnh Dao cười rồi cầm chiếc di động đặt ở đầu giường lên, lôi ra vài bức ảnh, sau khi phóng to ra ả cầm điện thoại hươu hươu trước mặt anh: “Tôi muốn trở thành nhân vật nữ chính trong MV của anh”.

“Chỉ dựa vào mấy tấm hình có thể PS (chỉnh sửa bằng Photoshop) đó sao? Cô tưởng fan hâm mộ người ta ngốc thế sao?” Kỳ Dục cười châm biếm, anh vốn định để Tư Ngôn đóng vai nữ chính trong clip ca nhạc của anh, dù có xảy ra sự việc hôm qua thì anh cũng không bao giờ tùy tiện để Cảnh Dao thay thế.

Cảnh Dao nhún nhún vai vẻ bất cần, rồi lại lôi ra vài bức hình khác: “Còn mấy tấm này thì sao? Anh thích chứ? Nếu anh thích, tôi còn có cả video”. ả vốn không định dùng mấy tấm hình vào mục đích này, có điều, có thể như vậy sẽ có lợi hơn, hướng hồ kẻ kia hình như có đảm bảo chắc chắn, cho dù ả có ẩn mình phía sau cũng chẳng thể bị điều tra ra.

Kỳ Dục không định nhìn, nhưng vô tình anh nhìn thấy một thân hình rất quen thuộc, sắc mặt bất ngờ thay đổi, anh nhìn kỹ lại bức hình, thì ra đó là hình chụp cơ thể trần truồng của Tư Ngôn đang ngâm mình trong bồn tắm.

Đôi lông mày Kỳ Dục nhíu chặt lại, tuy hôm qua cô đã dành cho anh những lời tàn nhẫn, nhưng anh quyết không thể để những tấm hình kia được truyền đi trên mạng cho bất cứ người nào nhìn ngắm. Những tấm hình đó chỉ có thể được duy nhất mình anh nhìn thấy.

Ánh mắt Kỳ Dục lạnh băng, anh bất ngờ tóm lấy cổ tay ả, cầm phần hỏi: “Làm sao cô có được?”

“Anh có đồng ý không đã? Những tấm ảnh trong điện thoại này chỉ là sao lại thôi, tôi còn có file gốc nữa cơ.” Cảnh Dao thấy cổ tay mình đã rất đau, nhưng ả vẫn vừa cười vừa nói thêm vài câu. ả đã sớm thêm khát vị trí nhân vật nữ trong album ca nhạc mới của Kỳ Dục, không ít lần ả để trợ lý của mình đi đàm phán với Trình Hải An, nhưng Kỳ Dục lần nào cũng nói vị trí nhân vật nữ chính đã dành cho người khác, khó khăn lắm ả mới hỏi thăm ra được vị trí đó được chuẩn bị sẵn cho Tư Ngôn. Đột nhiên ả nghĩ tới nỗi nhục nhã khi ả bị Tư Ngôn cướp mất vai nữ chính trong bộ phim vừa qua, được thôi, đã thế ả cũng cướp của cô một vai nữ chính, như vậy đủ công bằng rồi chứ? Chỉ ít thì những tấm hình kia sẽ không để cho tất cả mọi người nhìn thấy.

Kỳ Dục nghiêng hai răng lại, cầm phần nhìn khuôn mặt trông rất thuần phác của Cảnh Dao, anh thực sự không ngờ, một người con gái lại có thể ác độc đến vậy, nhưng vì người phụ nữ đã làm anh đau, anh không thể không đồng ý.

“Được, tôi đồng ý. Nhưng những tấm hình này, bao gồm cả file gốc, và còn video nữa, tất cả phải được xóa hoàn toàn, nếu để tôi phát hiện ra bất kỳ tấm nào được lộ ra ngoài, thì cô biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy.”

Ánh mắt anh như những mũi tên sắc lẹm được tắm độc, từng chiếc từng chiếc lao thẳng về phía Cảnh Dao.

Cảnh Dao hiểu rõ tính của Kỳ Dục, đương nhiên lúc này ả phải chấp thuận: “Tôi đảm bảo. Chỉ cần hợp đồng được ký kết, thì tôi sẽ xóa chúng ngay trước mặt anh, không để lại dù chỉ một tấm”. Thực ra ả cũng chẳng dám phát tán những tấm hình và video đó, Tư Ngôn là mẹ của Tư Ngôn, ai cũng biết bà Tư Thiều là một cặp với Chung Tân Sở - ông trùm sao giới Hoa ngữ chưa từng xuất đầu lộ diện, ả vẫn chưa muốn tự mình chấm dứt con đường nghệ thuật của mình.

Giao dịch thành công, Kỳ Dục không muốn nán lại căn phòng này một giây nào nữa, ả Cảnh Dao này thực sự khiến anh muốn nôn mửa. Anh bước nhanh ra khỏi cửa phòng, rồi lập tức rời khỏi khách sạn đó.

Điều mà Kỳ Dục không ngờ tới, là khách sạn này lại chính là khách sạn mà Tư Ngôn đang ở, thậm chí họ còn ở cùng chung một tầng.

Bởi anh nhìn thấy Tư Ngôn mặt mày ủ rũ đi bước theo sau Kỷ Huyền ra khỏi phòng, đi về phía căn phòng đối diện.

Phòng của Cảnh Dao lại nằm ngay cạnh phòng của Tư Ngôn.

Dẫu rằng hôm qua Tư Ngôn đã làm nhục anh trước mặt người đàn ông khác, nhưng anh vẫn không muốn Tư Ngôn nhìn thấy anh bước ra từ phòng của một người phụ nữ khác, đặc biệt kẻ đó lại là Cảnh Dao. Anh lùi lại một bước, vừa định quay vào phòng đã bị ánh mắt sắc sảo của Tư Ngôn nhìn thấy.

Đôi mắt vô thần của Tư Ngôn bỗng mở to, miệng cô há hốc như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng không một lời nào được cất lên, anh thở phào một tiếng, rồi nhìn Tư Ngôn mở cửa đi vào phòng của cô.

Tưởng rằng tình huống sẽ kết thúc ở đó, nhưng ai ngờ Cảnh Dao lại cất cao thứ giọng yếu điệu của ả: “Kỳ Dục, anh quên điện thoại này”. Nói rồi ả còn đi ra ngoài với chiếc khăn tắm quấn trên người. Khi nhìn thấy Tư Ngôn và Kỷ Huyền, ả mím môi cười, rồi lập tức lùi về phía sau Kỳ Dục, cố gắng nhỏ giọng nói: “Sao không bảo cho tôi biết bên ngoài có người”. Giọng ả tuy nhỏ nhưng đủ để Tư Ngôn nghe thấy. Đây chính là kiểu nói chỉ có ở những cặp tình nhân. Hai mắt cô lại ngân ngấn nước, cô cố giữ chúng lại nhưng cuối cùng chúng vẫn lăn xuống dưới, cô gượng mím cười rồi kéo Kỷ Huyền bước nhanh vào phòng, để lại Kỳ Dục và Cảnh Dao bên ngoài hành lang.

Kỳ Dục cắn chặt môi, rồi anh quay người trốn mắt nhìn Cảnh Dao: “Cảnh Dao! Nếu cô còn làm những hành vi vô vị như thế này nữa, thì đừng trách tôi trở mặt”.

Cảnh Dao nhún nhún vai, rồi nhét chiếc di động vào tay anh, sau đó ả lả lướt quay người trở về phòng ngủ: “Thấy anh tức giận như vậy, tôi thực sự thấy rất vui”. Nói xong, ả cười lên khanh khách.

Kỳ Dục đóng cửa phòng lại, đôi mắt chứa đầy phức tạp nhìn vào phòng của Tư Ngôn. Cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Mặc kệ cho cô ấy nghĩ sao. Hơi thở anh bỗng trở nên gấp gáp, chẳng phải vừa rồi cô ấy vẫn cùng với người đàn ông kia vào phòng ngay trước mặt anh hay sao, vậy thì anh đi ra từ phòng của một người phụ nữ khác thì cũng có sao! Suy nghĩ đó hoàn toàn không thể giúp anh an ủi. Anh khi đó chỉ thấy chán nản, chưa bao giờ anh bị tình cảm làm quấy nhiễu, nên khi chuyện tình cảm có chút vấn đề, anh thực sự không biết nên giải quyết thế nào.

Trong căn phòng bên cạnh, Tư Ngôn đóng cửa phòng lại, rồi lập tức cô sụp người xuống, vùi mặt mình vào hai đầu gối, cô khóc không thành tiếng, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi. Vì sao con tim cô đau đớn như vậy, đau đến nỗi cô tưởng như mình lại có vấn đề về tim, đến mức cô mong muốn moi tim mình ra để xem nó có còn đập nữa hay không. Tuy cô đã biết sẽ không thể sống được cùng anh, nhưng khi bất gặp tình cảnh ấy, con tim cô vẫn gào lên đau đớn. Cô không thể tưởng tượng ra cuộc đời sau này của cô sẽ ra sao, rốt cuộc đến bao giờ cô mới thực sự quen với việc anh không thể thuộc về cô?

Kỷ Huyền lại thở dài, anh biết không phải ai cũng có thể thay thế được vị trí của Kỳ Dục trong trái tim cô, nhưng anh không hiểu, tại sao tự nhiên Tư Ngôn lại đối xử với Kỳ Dục như vậy, lẽ nào vì hai người họ cãi nhau? Sự việc trông chẳng giống thế chút nào, Tư Ngôn yêu anh ta như vậy, nhìn thấy anh ta bước ra từ phòng của người đàn bà khác mà cô đã khóc đến như vậy, thì còn cái gì có thể ngăn trở được cô ấy đây?

Kỷ Huyền vốn tưởng Tư Ngôn trong trắng như một trang giấy trắng, vừa nhìn là có thể hiểu được hết con người cô. Nhưng giờ đây, anh không nhìn rõ được nội tâm cô. Thậm chí sự tự tin trước kia của anh đối với

phụ nữ cũng biến mất. Kỳ Dục đã ở trong trái tim cô ấy, thì anh có thể thay thế được hay không? Anh không chắc chắn được nữa, có lẽ, làm một người bạn tốt bên cạnh cô ấy lúc này sẽ có ý nghĩa hơn.

Kỷ Huyền lại thở dài, như vừa đưa ra một quyết định quan trọng vậy. Anh từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên tấm lưng gầy mỏng của Tư Ngôn, rồi vỗ nhẹ: “Hãy khóc ra đi, tôi cho cô mượn bờ vai để dựa”.

Tư Ngôn không ngẩng đầu lên, nhưng cuối cùng đã khóc thành tiếng, tuyệt vọng và bất lực. Cô cứ khóc như vậy, khiến Kỷ Huyền thấy lòng quặn thắt, hình như anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng rồi anh lại do dự thu tay lại. Anh không muốn tranh thủ cơ hội như thế này, dẫu rằng anh cũng không có cách nào đi vào khoảng trống này trong trái tim cô.

Sau cảnh quay cuối cùng, phía nhà sản xuất cũng phát hành bộ ảnh tạo hình hoàn chỉnh của Tư Ngôn, mọi người đều nhận ra đó là cô em gái của Kỳ Dục. Bởi Tư Ngôn có ngoại hình khá và rất có thần thái, nên mọi người đều nghĩ vai diễn này sẽ là một bất ngờ, nóng lòng chờ ngày bộ phim được ra mắt.

Do tiếng phở thông của Tư Ngôn không được chuẩn, nên cô không tự mình lồng tiếng, việc tuyên truyền cũng được tiến hành sớm hơn. Trong thời gian này, cô có vẻ nhàn rỗi, không bận bịu gì.

Trước khi Tết âm lịch tới, bản trailer phim quảng cáo cho bộ phim đã được công bố, phong thái dịu dàng nho nhã của Mạnh Chi Dịch, sự cố chấp đáng yêu của Tư Ngôn, thói trăng hoa nhưng chung tình của Kỷ Huyền, tất cả đều nhận được sự tán thưởng nhiệt tình của đông đảo khán giả, rất nhiều người đã bình luận trên mạng mong chờ ngày bộ phim lên sóng, hơn nữa cũng rất nhiều người tán dương Tư Ngôn mới lần đầu diễn phim điện ảnh, họ cho rằng trên người cô toát lên vẻ chân thực không giả tạo, vai diễn của cô đã được hóa thân xuất sắc, khán giả nhanh chóng dành sự yêu quý của mình cho cô.

Điện ảnh là một khoản vốn không nhỏ, chuẩn bị tung ra đầu tư nhân dịp năm mới, vì thế việc sản xuất phải được tiến hành gấp rút. Khi Tư Ngôn nhận được đĩa mẫu về xem, chính cô cũng khó tưởng tượng ra nhân vật trong phim là do mình đóng. Cô muốn cười nhưng không sao cười nổi. Cô vốn dùng bộ phim này để nói tới Kỳ Dục rằng, cô có đủ khả năng để đứng bên anh, nhưng giờ đây, bên cô đâu còn Kỳ Dục nữa. Người bên cạnh Kỳ Dục lúc này không phải là cô mà là Cảnh Dao.

Cảnh Dao diễn nhân vật nữ chính trong MV của anh, ở đó họ diễn cặp với nhau.

Album đã được phát hành trên thị trường, hiện nay bài hát này luôn giữ vị trí đầu bảng trong các trang âm nhạc tên tuổi. Bản MV liên tục được phát sóng thay phiên trên ti vi. Cũng nhờ đó, tên tuổi Cảnh Dao được nhiều người biết đến.

Tư Ngôn đã xem bản MV đó một lần, trong bản MV Cảnh Dao trông rất thuần khiết, đáng yêu, hoàn toàn khác hẳn tính cách ngoài đời của ả, chẳng trách ả có thể làm diễn viên, kỹ thuật diễn xuất của ả quả nhiên cao siêu, Tư Ngôn nhếch miệng cười nghĩ vậy.

Bây giờ Tư Ngôn đã không thể đi dạo phố một cách thoải mái như trước nữa, chỉ cần cô bước ra đường, là có người nhận ngay ra cô, cô cũng bắt đầu dè dặt lắm mới phải dùng đến kỹ thuật trang điểm của mình, để sao cho bản thân cô cũng không nhận ra chính mình nữa đến lúc đó cô mới bước ra khỏi nhà.

Hóa ra, làm diễn viên cũng chẳng sung sướng gì. Cô nghĩ, đã mệt như vậy, khổ như vậy, vậy mà không hiểu tại sao vẫn có vô số người chen chúc nhau để đặt được chân vào giới nghệ sĩ cơ chứ? Bao gồm cả cô. Nếu cho cô lựa chọn lại, Tư Ngôn nghĩ, cô nhất định sẽ không lựa chọn con đường này, con đường này có thể đè nén con người ta tới mức quẹo cả xương sống, nhưng giờ đây cô chỉ có thể từng bước từng bước đi tiếp, bởi cô là Tư Ngôn không bao giờ chịu khuất phục.

Kỳ Dục có thể, mẹ Tư Thiều có thể, vậy thì cô cũng có thể. Huống hồ, trong mắt người khác cô còn là một diễn viên non trẻ, có sự hậu thuẫn rất tốt, chỉ ít cô cũng có lợi thế hơn những người khác, phải không nào? Nhưng, trên con đường ấy không có Kỳ Dục ở bên, thật quá cô độc.

Tư Ngôn vốn định rằng sẽ gặp lại Kỳ Dục sau khi tâm trạng ổn định, nhưng có ai ngờ, thời gian không cho cô cơ hội ấy.

Từ khi cô tiến hành việc tuyên truyền cho bộ phim sắp trình chiếu, cô thường xuyên đối mặt với Kỳ Dục, gần đây anh cũng đang bận rộn tuyên truyền cho bộ phim Trọng kiếm của mình, nên việc hai người bắt gặp nhau là việc thường xuyên.

Tư Ngôn thấy Cảnh Dao đi theo anh như một kẻ phụ tá, trong thâm tâm cũng thấy thoải mái vô cùng, nhưng vẫn còn một chữ mà cô không thể nói.

Những ngày tháng như vậy vẫn tiếp tục trôi đi, cô như muốn phát cuồng.

59. Chương 59: Sự Thật Tàn Nhẫn Vẫn Được Chôn Kín Trong Tim

Tư Ngôn không bị quấy rầy quá lâu bởi sự việc đó, vì Kỳ Dục bỗng nhiên biến mất trước quảng đại quần chúng.

Một lần vô tình nói chuyện với Tô Tiểu Mạt, cô mới được biết hóa ra sau khi biết tin Kỳ Kỳ gặp nạn, sức khỏe của Lâm Mạn Văn vốn không được tốt nay càng trở nên kiệt quệ, nếu nói theo từ của Tô Tiểu Mạt, thì dường như mỗi một ngày đều có thể là ngày cuối cùng của bà trên thế gian này.

Tư Ngôn đã không còn là Tư Ngôn của ngày trước nữa, cô không còn là Tư Ngôn thấy căng thẳng khi phải gặp Lâm Mạn Văn như trước kia nữa, cô vẫn là Tiêu Sênh, vẫn là con bé Tiêu Sênh từng được bà Lâm Mạn Văn yêu thương suốt tám năm trời, được Lâm Mạn Văn tìm kiếm cả đời, nhớ thương cả đời.

Tư Ngôn trước kia không có những ký ức của Tiêu Sênh, nhưng bây giờ đã khác. Trước năm tám tuổi, cô từng được bà Lâm Mạn Văn nâng niu trong vòng tay, chỉ lo cô sẽ phải chịu tủi hờn. Cô vẫn có thể nhớ lần đầu tiên khi cô xuất hiện trước bà, trước mắt cô mọi thứ như bừng sáng.

Dù thế nào, Tư Ngôn cũng phải đi tìm bà, nếu không cả đời này cô sẽ phải sống trong ân hận. Bà Lâm Mạn Văn là sự tồn tại hoàn toàn khác so với mẹ Tư Thiều, Tư Thiều chưa từng làm mẹ, vì thế bà không hiểu làm sao để đối xử với cô như một người mẹ, họ sống với nhau dường như theo quan hệ giữa hai người bạn. Còn Lâm Mạn Văn thì khác, bà có hai người con, tình yêu của bà dành cho cô là tình yêu của người mẹ xuất phát từ trái tim. Tư Ngôn coi bà Tư Thiều như một người bạn, còn Lâm Mạn Văn, bà là mẹ cô, là người mẹ thai nghén chín tháng mười ngày sinh ra cô.

Cô không dám chắc có gặp Kỳ Dục tại bệnh viện không, nên cô đứng bên ngoài bệnh viện quan sát rất lâu, mãi đến khi thấy Kỳ Dục đi khỏi bệnh viện, cô mới dám lén lút đi vào. Lâm Mạn Văn vẫn nằm ở phòng bệnh cũ, Tư Ngôn đứng bên ngoài phòng bệnh một lúc mới dám bước vào trong.

Bà đang nằm ngủ, đôi mắt nhắm chặt, trong phòng bệnh chỉ phát ra hai loại âm thanh, tiếng rì rì phát ra từ chiếc quạt hơi nước đặt ở đầu giường, và tiếng títt títt của máy móc chứng thực bà vẫn còn đang thở.

Tư Ngôn nhìn những đường ngoằn ngoèo hiện trên màn hình, từ sâu trong con tim cất lên lời cầu nguyện, cô hy vọng những đường ngoằn ngoèo ấy sẽ không bao giờ biến thành đường thẳng, cô muốn nói với bà, cô mới là Tiêu Sênh, đứa con mà bà đã tìm kiếm bấy lâu nay vẫn đang sống rất tốt, cô còn muốn gọi bà tiếng “mẹ” một cách tình cảm nhất, để rồi sau đó bà sẽ ôm cô vào lòng.

Tư Ngôn di chuyển ánh nhìn, cô nhìn vào khuôn mặt ngày càng hốc hác của bà, trong lòng bỗng trào dâng niềm chua chát, nếu cô sớm nhớ lại tất cả, hoặc cô sớm đến thăm bà, thì phải chăng sức khỏe của bà sẽ không tệ đến mức này?

Cô có phần oán hận bản thân, nhưng sự thực đã xảy ra rồi, muốn cứu vẫn cũng đành bất lực, cô không thể quay lại ngày xưa.

Tư Ngôn khẽ thở dài, cô ngồi một bên, hai tay nắm lấy bàn tay của Lâm Mạn Văn: “Mẹ ơi...”. Cô cứ tưởng hai chữ ấy thật khó để thốt lên lời, vì dẫu sao cũng đã bao nhiêu năm trời cô chưa từng gọi, nhưng cô phát hiện rằng hai từ đó hình như vẫn luôn gác bên nơi cửa miệng, để giờ đây cô thốt ra dễ dàng đến vậy.

“Mẹ ơi, con là A Sênh đây, mẹ có nghe thấy con gọi mẹ không? Con mới là A Sênh, con không nằm trên giường bệnh, con chưa trở thành người thực vật, con đang ngồi ngay bên giường bệnh của mẹ đây, con còn đang gọi mẹ này.” Tư Ngôn lẩm nhẩm nói ra tất cả những gì mà cô nhớ được từ sau năm lên tám, cho đến khi nhắc tới Kỳ Dục, cô mới dừng lại. “Mẹ ơi, mẹ biết không, con suýt nữa đã yêu anh đấy. Như vậy làm

sao được cơ chứ, chúng con là anh em ruột, như vậy gọi là loạn luân phải không mẹ? Vì thế con rời xa anh ấy là chính xác, mẹ nhỉ. Thứ tình cảm đó vốn dĩ không phải là sai, đợi đến khi nào con có thể đối diện với anh ấy bình thường được, con sẽ gọi anh ấy tiếng "anh trai". Mẹ thử nói xem, lúc ấy anh ấy có giật mình sợ hãi không mẹ?" Nói rồi, cô tự mình cười trước, cô cứ cười cứ cười rồi khóc nức lên, nước mắt rơi lên mu bàn tay của Lâm Mạn Văn, cô vội vã lau chúng đi.

Cô đã quá chuyên tâm, mà không hề để ý, có một người đã đứng bên ngoài phòng bệnh từ lúc nào, người ấy đứng chờ người ra như khúc gỗ.

Tư Ngôn định đặt bàn tay Lâm Mạn Văn trở lại chỗ cũ, nhưng lại nhìn thấy ngón tay bà khẽ động đậy, mắt cô bỗng mở to nhìn chăm chăm lên khuôn mặt của Lâm Mạn Văn.

Quả nhiên một lúc sau, đôi mắt Lâm Mạn Văn bắt đầu mở, trong giây phút nhìn thấy Tư Ngôn, nước mắt bà đã lăn ra khỏi khóe mắt, miệng bà mấp máy, dường như muốn nói điều gì.

Tư Ngôn rướn người giúp bà lau nước mắt, rồi chính cô lại òa khóc vì kích động, cô nắm chặt lấy tay bà, ghé sát bà hơn rồi hỏi: "Mẹ ơi cuối cùng mẹ cũng tỉnh lại rồi". Khóe miệng Lâm Mạn Văn động đậy hiện ra rất rõ nụ cười trên đó, rồi miệng bà lại há ra.

"Mẹ muốn nói chuyện?" Tư Ngôn hỏi. Lâm Mạn Văn gật đầu khe khẽ.

Tư Ngôn giúp bà tháo mặt nạ thở ra, rồi ghé sát tai qua nghe xem bà muốn nói gì. "Sên..." Giọng bà yếu ớt.

"Vâng." Tư Ngôn đáp thật nhanh.

"Kỳ, Kỳ không phải là anh trai con." Giọng bà nói thật nhỏ, được vài từ rồi lại thở hổn hển.

Tư Ngôn sững người ra một lúc, rồi lại ghé tai lại nghe tiếp. "Không phải anh ruột." Bà Lâm Mạn Văn tiếp tục nói, "Có thể, bên nhau".

"Không phải ư?" Tư Ngôn suýt kêu lên kinh ngạc, cô đưa tay bịt miệng rồi nhìn bà như không dám tin. "Có thật không? Mẹ?"

Bà Lâm Mạn Văn nở nụ cười hiền hậu, bà chậm rãi gật đầu, rồi nói: "Không phải".

Tình trạng bà Lâm Mạn Văn lúc này không thích hợp để nói rõ tất cả mọi chuyện trong quá khứ, Tư Ngôn đã biết được đáp án quan trọng nhất, nên những thứ khác tạm thời không quan trọng đối với cô. Cô vỗ vỗ vào tay mẹ, cười: "Mẹ ơi, đợi đến khi mẹ khỏe rồi chúng ta nói chuyện tiếp, mẹ nghỉ ngơi đi mẹ." Nói rồi bất chấp sự phản đối của bà, cô lại đưa chiếc mặt nạ ôxy chụp lên cho bà, rồi ngồi một bên mỉm cười nhìn mẹ. Lâm Mạn Văn cũng cười, rồi lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tư Ngôn đã ở lại quá lâu, cô biết Kỳ Dục sắp quay trở lại, nên không thể tiếp tục nán lại nữa. Cô cúi người khẽ hôn lên má bà Lâm Mạn Văn rồi đứng dậy chuẩn bị ra về.

Ngoài cửa không có người, cũng chưa thấy Kỳ Dục quay lại, cô thở phào một hơi, chuẩn bị tìm một thời điểm tốt để làm rõ ràng cái tin truyền miệng cô và Kỳ Dục là anh em, rồi cô sẽ giải thích tất cả với anh sau.

Tư Ngôn cứ tưởng mình có thể trở lại vòng tay của bà Lâm Mạn Văn một lần nữa, để nghe những việc trước kia của bà, nhưng đầu ngõ, ngày hôm sau cô biết tin bà Lâm Mạn Văn đã qua đời trong giấc ngủ của đêm hôm trước.

Tư Ngôn không dám tin vào tai mình, rõ ràng hôm qua cô còn nói nhiều chuyện với bà như vậy, làm sao có thể...

Hiếm hoi lắm Tư Thiệu mới về nhà, vừa vào trong nhà đã nhìn thấy Tư Ngôn đang khóc nức nở trên ghế sofa.

Bà để Tư Ngôn dựa vào lòng, đợi đến khi cô khóc xong bà mới gặng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?".

Tư Ngôn vẫn nức nở: "Mẹ con, mẹ con, không còn nữa".

"Mẹ con?" Bà Tư Thiệu sững người, một lúc mới nhớ ra rằng Tư Ngôn đã nhớ lại tất cả, và đương nhiên cô cũng đã gặp mẹ đẻ của mình rồi.

“Làm sao thế con?”

“Mẹ cũng chính là mẹ của Kỳ Dục.” Tư Ngôn cắn chặt môi, nói: “Bà ốm nằm trong viện, hôm qua con còn đi thăm bà, nói chuyện với bà, bà cười rất dịu dàng, lúc về con còn hôn lên má bà, nói với bà con còn đến thăm bà. Nhưng hôm nay bà đã không còn nữa...”

“Mẹ của con, là mẹ của Kỳ Dục?”

Tư Ngôn gật đầu: “Kỳ Dục là anh con”.

“Anh?” Bà Tư Thiều thở hắt một hơi: “Trời, vậy các con...”

“Hôm qua, mẹ còn nói với con, Kỳ Dục không phải là anh ruột của con, nói chúng con có thể ở bên nhau, nhưng con chưa đợi được bà kể mọi chuyện cho con.” Tư Ngôn nói rồi lại òa lên khóc. “Sau khi trở thành con gái của bà con mới chỉ gặp bà được một lần, sao bà có thể, sao có thể...”

Tư Thiều thở dài, bà cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ biết vỗ vai cô an ủi: “Nếu khóc có thể giúp con thấy tốt hơn, thì con cứ khóc đi. Con đã đi thăm bà ấy rồi, bà ấy chắc cũng không còn gì nuối tiếc.”

“Nhưng con thì có, muốn bà ôm con vỗ về con, con còn muốn bà nấu những món thật ngon cho con, con vẫn muốn bà sẽ ở bên con suốt đời...”

“Duyên phận giữa mẹ và con cái là do trời định, Ngôn à.” Tư Thiều bỗng nhiên nhớ về quá khứ, khóe mắt bỗng cay cay.

“Giữa con và mẹ cũng là có duyên phận ư?” Tư Ngôn ngược lên nhìn bà.

“Đúng vậy.” Bà Tư Thiều cười. “Ông trời cướp đi một đứa con của mẹ, cho nên ông đã ban con ẹ.”

“Mẹ còn có một người con khác?” Tư Ngôn chưa bao giờ nghe bà nhắc tới điều này.

Bà Tư Thiều gật đầu, đôi mắt hơi trùng xuống, bên trong chất chứa đầy nỗi bi thương. Tư Ngôn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như thế của bà: “Mẹ đã từng có con. Nhưng vừa mới ra đời, thì Chung Tấn Sở đã làm mất nó. Chắc là giữa ta và nó không có duyên phận, dù thế nào thì ông trời cũng đã đem con đến cho ta”.

“Làm mất?” Tư Ngôn có chút khó hiểu.

“Ừ.” Bà Tư Thiều tự cười mỉa. “Hồi đó Chung Tấn Sở có kẻ thù, kết quả là không cẩn thận đã để lạc mất thằng bé. Nếu nó còn sống, chắc con cũng phải gọi bằng anh. Thằng bé lớn hơn con ba tuổi.”

“Ba tuổi...” Tư Ngôn lăm lăm nhắc lại. “Kỳ Dục cũng lớn hơn con ba tuổi đấy.”

“Ồ?” Bà Tư Thiều cười. “Lẽ nào là bố mẹ con nhận nuôi Kỳ Dục?”

“Cũng có thể.” Tư Ngôn khẽ mỉm cười. “Có thể đi tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không mẹ?”

Bà Tư Thiều gật gật đầu.

Nói chuyện với bà Tư Thiều một lúc, Tư Ngôn đã không còn khóc liên tục như lúc trước nữa. Đợi tâm trạng bình ổn một chút, Tư Thiều và cô thay quần áo đi đến tang lễ của bà Lâm Mạn Văn.

Vừa nhìn thấy thi thể bà Lâm Mạn Văn, chân Tư Ngôn bỗng mềm nhũn, cô phải bám vào bà Tư Thiều, khóc lên khóc xuống. Đó là mẹ của cô, nhưng cuộc gặp giữa cô với bà chẳng qua chỉ là mấy câu nói mà thôi.

Kỳ Dục mặc bộ quần áo đen, sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng. Không chỉ có vậy, đôi mắt anh chất đầy nỗi tuyệt vọng, tất cả mọi động tác của anh hình như đã được quy định sẵn, hoàn toàn không có chút tình cảm gì trong đó.

Khi Tư Ngôn thấp nén nhang cho bà, Kỳ Dục nhìn cô thật sâu, rồi bặm môi quay mặt đi. Hôm qua anh đã nghe thấy tất cả, cô là em gái anh, chính cô mới là Tiêu Sênh, là Tiêu Sênh mà anh đã tìm suốt bấy nhiêu năm. Anh từng không thừa nhận cô bởi cô không có mụn ruồi đen trên ngực trái, nhưng anh không có cách nào để lừa dối chính mình, ở đó vốn có một mụn ruồi đen, nhưng đã được thay vào đó là vết sẹo phẫu thuật rõ mồn một.

Giờ đây Kỳ Dục đã hiểu tất cả những gì Tư Ngôn đã làm, anh biết mình đã trách nhầm cô vô tình, nhưng cũng chẳng thể làm được gì hơn nữa, cô ấy đã cố gắng hết sức để không muốn cho anh biết quan hệ của hai người, thì anh làm sao có thể nói ra được đây, làm sao anh có thể khiến trái tim đã tan nát của cô càng thêm đau đớn đây. Anh không cam tâm.

Giờ đây Kỳ Dục mới hiểu hóa ra lừa dối và giấu giếm lại đau khổ đến vậy. Anh thấy đồng cảm với những hành vi trước kia của Tư Ngôn, bởi yêu quá đậm sâu mà không dám để đối phương khó xử, tất cả mọi đau khổ đều để một mình mình gánh chịu.

Anh có thể khẳng định một điều rằng, nếu người biết trước là anh, thì anh cũng sẽ làm như Tư Ngôn, sẽ không nói gì, sẽ chôn giấu sự thật tận nơi sâu kín nhất trong lòng.

60. Chương 60: Cô Không Phải Là Em Gái Kỳ Dục

Tư Ngôn vái lạy ba vái bà Lâm Mạn Văn đầy thành kính, bà Tư Thiệu đỡ cô đứng dậy, rồi cùng với cô bước đến phía trước Kỳ Dục.

“Anh...”, Tư Ngôn muốn cùng Kỳ Dục tiến tro cốt của bà Lâm Mạn Văn tới nơi chôn cất, nên nói: “Em có thể làm em gái anh một ngày không?”. Cứ tưởng anh sẽ từ chối, nhưng không, anh khẽ gật đầu đồng ý.

Chỉ một điều mà cô không nghe thấy, anh nói: “Cả đời cũng được”. Họ là anh em của nhau cả đời, số phận đã sắp đặt họ không thể là người yêu của nhau.

Do tâm trạng Tư Ngôn gặp chấn động mạnh, nên bà Tư Thiệu luôn ở bên cạnh cô. Bà còn nhớ Tư Ngôn từng nói, Kỳ Dục không biết chuyện hai đứa là anh em của nhau, nhưng không hiểu tại sao, bà luôn có cảm giác Kỳ Dục hình như cũng đã biết tất cả, hơn nữa cũng chính vì quan hệ ấy, mà cậu ta luôn giữ khoảng cách nhất định với Tư Ngôn.

Sau khi bà Lâm Mạn Văn đã được mai táng xong, Tư Ngôn không kìm nổi cảm xúc, cô kéo Kỳ Dục lại - lúc này đang định quay người bước đi: “Em ở bên anh được không?”. Họ không còn là anh em ruột như cô từng tưởng nữa, cô muốn được ở bên anh, cùng anh trải qua những tháng ngày đau thương này.

Nhưng không ngờ Kỳ Dục lắc đầu, giọng nói ảm đạm: “Không cần đâu”.

“Nhưng...” Tư Ngôn lại không biết viện cớ gì để anh chấp nhận yêu cầu của mình, dẫu sao trước đây cô từng tưởng hai người không bao giờ có thể ở bên nhau, cô đã nói với anh những lời tàn nhẫn, phải chăng anh vẫn còn để tâm đến những lời đó? Cô có thể từ từ giải thích cho anh hiểu.

“Anh muốn được ở một mình.” Giọng Kỳ Dục lạnh lùng, rồi anh khẽ đưa mắt liếc nhìn cô, rồi như sợ ánh mắt đó sẽ tiết lộ những cảm xúc không nên có, anh lại vội vã rời ánh nhìn sang nơi khác: “Em không hiểu anh nói gì sao?”.

Tư Ngôn buông thõng tay xuống: “Được, em biết rồi”. Nhưng, em sẽ đợi anh. Còn rất nhiều điều muốn nói với anh, giờ đây không có gì có thể ngăn cản chúng ta nữa.

Vừa nhìn bóng áo đen của Kỳ Dục bước những bước dài xuống núi, Tư Ngôn vừa hít một hơi thật sâu, những cơn gió lạnh giá từ tứ phía ập tới khiến toàn thân cô run rẩy. Cô quay đầu sang bên nhìn Tư Thiệu, khó khăn lắm mới nở được nụ cười: “Chúng ta về đi”. Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết âm lịch.

Bộ phim Em yêu, yêu không bao giờ muộn do cô thủ vai chính đã được phát, và nhận được sự hưởng ứng nồng nhiệt từ phía khán giả. Những lời bình phẩm trên mạng khen có mà chê cũng có, nhưng số lượng tán thưởng vẫn chiếm số đông. Ngày nào Tư Ngôn cũng lên mạng, và vì thế cô cũng biết được vài điều. Đoàn làm phim có một bữa tiệc chúc mừng, nhưng cô lấy lý do sức khỏe mà từ chối tham gia, cả ngày trùm chăn không bước ra đường lấy một bước.

Không khí chào đón năm mới của thành phố Tân Hải không quá náo nhiệt, nhưng so với nước ngoài thì vẫn có không khí hơn nhiều. Trên đường chỗ nào cũng giăng đèn kết hoa, trông rất đẹp mắt. Nhưng gần đây

Tư Ngôn gặp phải quá nhiều chuyện, cô thực sự không còn tâm trạng để đón năm mới, và cũng bởi vì hôm đó Kỳ Dục nói muốn được ở một mình, nên cô cũng không dám đi tìm anh.

Ngày nào cô cũng ôm lấy chiếc máy tính ngồi mạng, mong ngóng từng mẩu tin nói về anh. Anh đang tuyên truyền cho bộ phim Trương kiếm, bộ phim cũng sắp được phát sóng, công tác tuyên truyền gần đây rất rầm rộ, mấy nhân vật chính đều được các phương tiện truyền thông đại chúng bám theo riết, ngày nào cũng có một vài tin tức về họ.

Nhưng hôm nay tin tức có vẻ không được tốt.

Đầu tiên là ảnh của Lạc Vũ Nghiên và Nam Nam ăn cơm cùng nhau, bài viết nói, Lạc Vũ Nghiên công khai thừa nhận Nam Nam là con trai của mình. Lập tức trên mạng dấy lên một làn sóng lớn, tất cả những gì xảy ra trong sự nghiệp diễn xuất của Lạc Vũ Nghiên đều được đem ra phơi bày, cuối cùng có người còn nhắc tới câu chuyện giữa cô ấy và người bạn trai đã quá cố, thậm chí có người còn tiết lộ Nam Nam mắc bệnh tim bẩm sinh.

Cứ như vậy, việc Lạc Vũ Nghiên không chồng mà chữa cho đến việc giấu giếm sinh con đều được chỉ ra những lý do nghe như rất xác đáng. Thêm vào đó là sự thật hình ảnh nhân vật nữ trong Trương kiếm, đa số dư luận ban đầu đều đi trách mắng nhân vật nữ, nhưng bây giờ gió đã đổi chiều, nhiều người chuyển sang đồng cảm với những gì mà nhân vật nữ đã gặp phải, thậm chí có người còn đăng tải những đoạn clip cực kỳ đặc sắc của Nam Nam, qua đó nhận được sự cảm thông từ rất nhiều người.

Tư Ngôn mỉm cười khi đọc những tin tức đó, cứ như vậy thì tốt quá, Nam Nam không còn phải không dám công khai gọi mẹ nữa, cũng không cần phải trốn tránh bà trong bóng tối nữa, và Lạc Vũ Nghiên cũng chẳng phải sợ sự uy hiếp của người khác nữa. Còn có một sự kiện lớn nữa liên quan đến Cảnh Dao.

Đêm qua ả bị ai đó quay được việc ả với một người đàn ông đã có vợ vào thuê phòng trong khách sạn, kết quả là vợ người đó đi tìm, rồi bắt quả tang ả đang trong cảnh không mảnh vải che thân, ống kính máy ảnh liên liếp ghi lại hình ảnh đó. Trên mạng toàn là ảnh khóa thân của ả, đương nhiên hình ảnh cũng đã được xử lý làm mờ những chỗ cần thiết. Mọi người không thể tìm ra mối liên hệ nào giữa hình ảnh ả ngoài đời với hình ảnh nhân vật nữ chính được quay trong bản MV mới nhất của Kỳ Dục. Trong thời gian ngắn, không hết những lời lẽ được đưa ra để lăng mạ chửi bới ả, ngay cả việc tiêu thụ album của Kỳ Dục cũng gặp chút ảnh hưởng.

Tư Ngôn đã sớm biết Cảnh Dao chẳng phải là người tử tế gì, nhưng không ngờ ả lại là kẻ chỉ vì một vai diễn, vì tiền mà trở nên trụy lạc đến như vậy, bất giác cô thấy chạnh lòng, rồi nghĩ đến việc ả từng diễn cặp với Kỳ Dục, tự nhiên thấy khó chịu trong lòng, ngay cả cô cũng chưa bao giờ được diễn cặp với anh.

Hôm nay không có tin tức liên quan đến Kỳ Dục, Tư Ngôn thấy hơi chán nản định đóng mạng lại, thì bất ngờ nhận được một cú điện thoại.

“Này, đọc tin tức hôm nay chưa?”

Tư Ngôn uể oải đáp lời: “Anh muốn nói đến vụ quan hệ mẹ con giữa Lạc Vũ Nguyên và Nam Nam được tiết lộ, hay là vụ Cảnh Dao làm bồ nhí bị bắt quả tang?”

“Đương nhiên là về Cảnh Dao rồi.” Giọng nói bên đầu kia điện thoại tỏ ra vô cùng đắc ý. “Tôi đã nói là sẽ giúp cô mà, bây giờ thì ả đang gặp báo úng đấy.”

“Ý anh là gì?” Tư Ngôn không hiểu.

“Ngốc.” Kỳ Huyền rít răng nói. “Còn nhớ trước kia có kẻ lắp máy quay trong phòng tắm của cô không, chính là do Cảnh Dao làm đấy. Bây giờ, hề hề, cứ thế này, sẽ chẳng có kịch bản nào dành cho ả đâu, đã quá đi.”

“Cái gì? Là cô ta á? Nhưng nếu trong tay cô ta có những tấm hình và video đó, thì tại sao cô ta lại không tung tán chúng?”

“Cô còn muốn mình trở thành nhân vật nữ xuất hiện với ”ảnh nóng” một lần nữa?” Kỳ Huyền e hèm một tiếng. “Có điều việc này là do Kỳ Dục của cô giải quyết đấy, nghe nói ả ta dùng những thứ đó để đổi lấy

vai diễn trong MV của anh ta. Kỳ Dục chắc là tức chết, nhưng vì cô, nên kết quả là lượng album bán ra của anh ta mới gặp khó khăn như thế.” Phía đầu dây bên kia Kỷ Huyền cười khoái trá.

Tim Tư Ngôn bỗng đập thình thịch, cô bỗng nhớ lại buổi sáng hôm đó ở Ô Trình, mắt cô mở to nhìn Cảnh Dao trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm bước ra khỏi phòng, nấp sau người Kỳ Dục, lẽ nào, lần đó, họ đã thương lượng thành công?

Thấy Tư Ngôn mãi không nói gì, Kỷ Huyền lại e hèm vài tiếng bên đầu dây kia: “Trong trái tim cô chỉ có Kỳ Dục! Lần này tôi giúp cô xả giận, bắt ả sau này không thể chen chân trong làng giải trí nữa, thế mà cô cũng không cảm ơn tôi một tiếng”.

“Là anh?” Tư Ngôn kinh ngạc hỏi.

“Nếu không thì cô tưởng vợ kia sẽ xuất hiện trùng hợp thế hay sao, cô nghĩ làm sao đám phóng viên kia đã phục sẵn ở cửa từ lâu.” Kỷ Huyền ngửa mặt nhìn trời, vẻ như rất tức giận. “Không phải tôi thì còn ai làm vào đây?”

Tư Ngôn phần nào cảm thấy ấm lòng, từ hồi quen biết Kỷ Huyền đến nay, cô luôn có cảm giác anh ta đang thay đổi, ban đầu cô tưởng không nên có quan hệ gì với người như anh ta, nhưng khi đã thực sự giao thiệp với nhau mới thấy rằng, anh ta đúng là một người bạn tốt. “Vậy tôi thành tâm thành ý cảm ơn anh nhiều.”

“Thôi đi. Tôi còn không biết cô à. Miệng nói cảm ơn tôi, nhưng trong bụng lại đang cảm ơn Kỳ Dục chứ gì. Thôi không nói với cô nữa, thật tức quá đi.” Nói rồi không đợi Tư Ngôn nói thêm, anh ta cúp luôn điện thoại.

Tư Ngôn nghe tiếng “tút tut” ở phía đầu dây bên kia, bất giác mỉm cười.

Tư Ngôn nhớ lại những lời Kỷ Huyền vừa nói, trong lòng cảm kích vô cùng. Không chỉ bởi Kỷ Huyền, mà hơn ai hết là vì Kỳ Dục. Hôm đó họ vừa cãi nhau, vậy mà anh vẫn vì tình mà ra tay giúp cô, lúc đó cô không nên nóng nổi như thế, giờ đây cô không biết phải đi giải thích với anh thế nào.

Bất giác cô thở dài, đứng dậy đi xuống tầng, định lấy bình một chút nước.

Khi bước đến cầu thang, Tư Ngôn đã cảm thấy sự trống vắng trong phòng khách. Cô lấy lại tâm trạng rồi mới dám đi xuống: “Chung Tấn Sở, ông đến đón Tư Thiệu về nhà sao?”

“Cứ coi như vậy đi.” Chung Tấn Sở khẽ hèm một tiếng, rồi rất oai phong nói.

Tư Ngôn cười, cô biết ông ta luôn tỏ ra oai phong trước mặt người khác, ngoài Tư Thiệu, ông ta đặc ý cái gì mới được chứ. “Còn có việc quan trọng khác phải không ạ? Tư Thiệu đi ra ngoài có việc rồi.”

“Đến tìm con trai.” Quả nhiên Chung Tấn Sở có kiểu ăn nói không thêm không bớt lấy một chữ.

“Con trai nào cơ?” Tư Ngôn thoáng ngạc nhiên, rồi cô chợt nhớ tới bà đã từng nói về người con trai vừa mới chào đời đã bị người cha này làm mất. Gương mặt Chung Tấn Sở thoáng chút bối rối, rồi ông ném một tập tài liệu về phía cô: “Tư Thiệu có nói hai đứa quen nhau”.

“Quen?” Tư Ngôn kinh ngạc mở túi tài liệu ra xem, cô rút ra một tờ giấy phô tô, sững người khi vừa nhìn thấy nó. Đây rõ ràng là những giấy tờ của Kỳ Dục. “Ý ông là, đây là, là con trai ông?”

Chung Tấn Sở thoáng chau mày: “Là con trai ta với Tư Thiệu”.

Phải rồi, một mình ông làm sao sinh ra nổi. Tư Ngôn nghĩ. Nhưng không đúng, lẽ nào Kỳ Dục thực sự là con trai của Tư Thiệu và Chung Tấn Sở? Chẳng trách cô luôn có cảm giác Kỳ Dục và Tư Thiệu có gì đó giống giống nhau, lẽ nào là vì họ có quan hệ mẹ con? A, đúng rồi, tính cách của Kỳ Dục còn rất giống tính cách của Chung Tấn Sở.

Cô há hốc miệng như không dám tin: “Điều này là sự thật?”.

“Chẳng lẽ là giả? Tư Thiệu nói cô thích nó?” Chung Tấn Sở rướn mày hỏi.

Tư Ngôn thoáng thấy e thẹn, cô mân mê tập tài liệu rồi đưa trả lại Chung Tấn Sở: “Sao bà Tư Thiệu lại nói hết với ông thế chứ”.

“Không nói với ta thì nói với ai?”

Tư Ngôn hoàn toàn bị Chung Tấn Sở đánh gục, cô định không nói chuyện tiếp với ông ta nữa, ông ta muốn nhận con trai thì cứ nhận, hộ khẩu của cô là thuộc nhà ông Tư Niên bên này, chẳng có quan hệ gì với Chung Tấn Sở cả, dẫu sao chỉ cần Kỳ Dục không phải là anh ruột của cô là được.

Và rồi, Tư Ngôn cảm thấy toàn thân trở nên nhẹ nhõm, chờ Chung Tấn Sở đi tìm Kỳ Dục nói rõ tất cả, cô sẽ tiếp tục đến tìm anh để giải thích rõ những hiểu lầm trước kia. Trước đó, Tư Ngôn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được mời làm khách trong chương trình Chuyện người nổi tiếng.

Hôm đó là do Tô Tiểu Mạt đến nói chuyện với cô, nói rằng chương trình Chuyện người nổi tiếng chuẩn bị mời một diễn viên trẻ sáng giá, vừa diễn phim lần đầu đã nhận được sự yêu thích của đông đảo khán giả như cô đến làm một chương trình nói chuyện.

Cô không thích Cao Nhã Tịnh làm người dẫn chương trình, nên không hứng thú cho lắm. Nhưng Tô Tiểu Mạt nói chương trình này có đông khán giả đón xem, sẽ giúp ích nhiều cho con đường sự nghiệp của cô sau này, rất mong cô có thể tham gia.

Tư Ngôn do dự hồi lâu, vì đài truyền hình cũng đã một lần phát chương trình Chuyện người nổi tiếng mà Kỳ Dục là khách mời, cuối cùng cô quyết định, cô muốn tham gia một lần. Cô muốn tự mình nói cho khán giả biết, cô không phải là em gái của Kỳ Dục.

61. Chương 61: Mọi Người Có Hy Vọng Tôi Hạnh Phúc?

Cuộc phỏng vấn và nói chuyện trong chương trình Chuyện người nổi tiếng phải được ghi hình trước, họ hẹn ngày hôm sau đến ghi hình.

Tư Ngôn cùng Tô Tiểu Mạt bước vào phòng nghỉ của đài truyền hình, Cao Nhã Tịnh đã có mặt ở đó, Thái Cẩn - người luôn đối đầu với Tư Ngôn - đang tạo kiểu tóc cho cô ta.

Tư Ngôn vốn theo học ngành tạo mốt, nên đương nhiên cô có thể tự mình xử lý, Tô Tiểu Mạt muốn giúp cô nhưng cô không cần.

Cao Nhã Tịnh chuẩn bị xong trước. Lúc Tư Ngôn đang kẻ mắt, thì nghe tiếng Cao Nhã Tịnh hừm một tiếng lạnh tanh nói với Thái Cẩn: “Chẳng qua là có người nâng đỡ thôi, đắc ý cái gì cơ chứ”.

Thái Cẩn vốn không ưa gì Tư Ngôn, lúc này cũng xéo nhìn cô đầy lạnh lùng, rồi phụ họa theo: “Phải đấy, nếu không phải cô ta là con nuôi của sếp Chung, thì có chen chân nổi vào giới showbiz không? Không biết chừng ngay cả một người tạo mẫu cũng làm không xong ý”.

“Hơ, đây là cái tài của người ta mà, mới quay một phim cởn con mà đã hot đến vậy, vậy mà cũng không biết tự mình như thế nào. Có ai không biết Kỷ Huyền sau khi đá xong Lạc Vũ Nghiên rồi quay sang thích cô ta, nếu không cái vai diễn vốn dĩ thuộc về Cảnh Dao kia làm sao đến lượt cô ta diễn? Kỷ Huyền cũng có thể coi là người có uy quyền trong làng giải trí.” Giọng nói cô ta không to cũng không nhỏ, vừa đủ để Tư Ngôn nghe thấy.

Tư Ngôn chẳng thèm quan tâm đến những lời ấy, nhưng Tô Tiểu Mạt lại thấy chướng tai. Thời gian gần đây Tiểu Mạt quan hệ với Tư Ngôn rất tốt, Tiểu Mạt thực sự khó chịu khi thấy Cao Nhã Tịnh và Thái Cẩn nói thế: “Kỹ năng diễn xuất của Tư Ngôn không chèn vào đâu được, đó là điều mà hầu hết khán giả đều công nhận, cô không hài lòng nhưng chẳng phải vẫn cần cô ấy đến làm chương trình sao, còn kiếm lời chọc ngoáy gì nữa?”.

Cao Nhã Tịnh cũng có thể coi là một người dẫn chương trình có tên tuổi tại đài truyền hình, nghe một con bé trợ lý cởn con nói với mình với giọng điệu như vậy bèn nổi đóa: “Cô thì là cái thá gì chứ!”.

Tư Ngôn không muốn gây mâu thuẫn với cô ta ở đây, bèn kéo vạt áo Tô Tiểu Mạt: “Thôi, bớt nói vài câu, tôi không sao đâu”.

Tô Tiểu Mạt hằm hằm nhìn Cao Nhã Tịnh và Thái Cẩn, rồi quay người ngồi xuống bên cạnh Tư Ngôn.

Cao Nhã Tịnh cắn môi, giận dữ như muốn nổ đom đóm mắt, thứ nhất là bởi số mệnh Tư Ngôn tốt, có thể coi là tiểu công chúa của giới showbiz, thứ hai là bởi bộ phim gần đây của cô ta đã giúp tên tuổi được bay cao, nhưng cô ta cũng chỉ là một con nhãi, làm sao có thể so sánh được với mình?

Đến khi thực sự bước vào trường quay của chương trình Chuyện người nổi tiếng, Cao Nhã Tịnh đã lấy lại được hình ảnh hiểu biết thông minh mà cô ta luôn giữ gìn trước công chúng bấy lâu nay.

Sau màn dẫn mào đầu, Cao Nhã Tịnh mời Tư Ngôn ngồi xuống, một câu hỏi sắc lẹm được đưa ra tức thì: “Bộ phim đang rất ăn khách, và diễn viên là yếu tố quan trọng trong đó. Tư Ngôn, cô vừa bước vào làng giải trí đã có thể diễn cặp với Mạnh Chi Dịch, một ngôi sao lớn như vậy, phải chăng có người đang âm thầm giúp đỡ cô?”.

Tư Ngôn chớp chớp mắt rồi cười: “Biên kịch của bộ phim có được tính không nhỉ? Chúng tôi rất có duyên với nhau, lần đầu tiên gặp tôi cô ấy đã khẳng khái bảo tôi diễn phim của cô ấy. Đối với tôi, đó là niềm vui lớn đầu tiên. Tuy nói rằng, ban đầu, tôi thực sự bị ép xem kịch bản này, nhưng sau khi đọc xong kịch bản, tôi liền nhận lời ngay, bởi kịch bản thực sự là một câu chuyện quá hay”.

Cao Nhã Tịnh không thể ngờ Tư Ngôn và Sở Vân Thượng lại quen biết nhau, bất giác cô ta khẽ chau mày. Nhưng hiện tại đang ngồi trước máy quay, nên cô ta vẫn giữ thái độ cực kỳ nho nhã.

Tiếp đến là một số câu hỏi thông thường, đều là những sự việc liên quan đến việc quay phim, Tư Ngôn trả lời rất suôn sẻ pha chút dí dỏm mà vẫn kiêu sa đáng yêu. Khán giả trong trường quay đều nở những tràng cười đầy thiện ý với cô.

Đến phần cuối chương trình, tất nhiên Cao Nhã Tịnh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô như thế, cô ta trực tiếp đưa ra một câu hỏi khó: “Có lẽ mọi người vẫn còn nhớ tin tức liên quan đến Kỳ Dục? Tư Ngôn đã chủ động thừa nhận mình là em gái của Kỳ Dục, vậy sự việc này rốt cuộc là thật hay là giả? Hoặc, phải chăng đó là sự tuyên truyền trước cho việc tiếp nhận quay bộ phim này?”.

Tư Ngôn đã sớm dự đoán được câu hỏi đó, hoặc cô đã sớm mong chờ Cao Nhã Tịnh sẽ hỏi về nó, bởi cô cần có sự chuyển biến phù hợp mới có thể nói ra những điều cô muốn nói trước đông đảo khán giả.

Tư Ngôn che miệng cười vài giây, rồi nói: “Trí tưởng tượng của chị quả là phong phú, nếu như là công tác tuyên truyền trước, thì bộ ảnh tạo hình nhân vật nữ chính của tôi sẽ chẳng phải đợi đến khi cảnh cuối bộ phim hoàn tất mới được công bố, phải không ạ? Sự thực là, hồi đó, tôi thực sự tưởng anh ấy là anh trai của tôi. Có thể mọi người không tin, tôi đã từng sống trong cô nhi viện”. Phía dưới trường quay xôn xao.

Tư Ngôn xua xua tay: “Nhưng cũng chẳng có gì, thời gian tôi sống trong cô nhi viện không lâu, đó là khi tôi lên tám tuổi. Trước đó Kỳ Dục là anh trai tôi, nhưng vì một vài lý do mà tôi và anh bị chia cách, sau đó tôi đến cô nhi viện, rồi sau này lại được bà Tư Thiệu nhận về nuôi. Thực ra tôi sống ở nước ngoài một thời gian dài, mới trở về nước không lâu”.

“Cũng có nghĩa là, Kỳ Dục là anh trai ruột của cô? Cùng chung một mẹ?”

Khuôn mặt Tư Ngôn thoáng vẻ u ám, cô khẽ thở dài: “Ban đầu tôi cũng tưởng là như vậy. Nhưng vào cái ngày trước khi mẹ tôi qua đời, tôi đến thăm bà, lúc đó bà nói với tôi, thực ra tôi và Kỳ Dục không phải là anh em ruột, còn những việc khác, bản thân tôi cũng không biết rõ, mẹ tôi đã qua đời, không còn ai có thể ôm tôi trong lòng, rồi nói cho tôi những sự việc trong quá khứ mà có lẽ người ta đã lãng quên”.

Lúc này, tất cả khán giả dưới trường quay đều im lặng, họ thần thờ nhìn Tư Ngôn với đôi mắt đắm lệ đang ngồi phía trước, họ bị thu hút bởi sự đau xót đang bao trùm lên toàn bộ con người cô.

Cao Nhã Tịnh không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy, trong khoảnh khắc đó cô ta cũng không biết cất lời ra sao.

Nhân thời cơ ấy, Tư Ngôn tiếp tục nói: “Từ nay về sau, tôi chỉ còn có Kỳ Dục thôi. Tôi muốn biết, nếu tôi và Kỳ Dục yêu nhau, thì các bạn có phản đối không?”. Tất cả mọi người đều không kịp phản gì, không ai cất tiếng đáp lại.

Gương mặt Tư Ngôn thoáng vẻ thất vọng, cô nói đầy thương xót: “Hóa ra mọi người đều không hy vọng như vậy ư?”.

“Tôi ủng hộ!” Không biết là ai, người đầu tiên nói ra mấy chữ đó.

Rồi mọi người như được cổ động, họ đồng thanh hô lớn: “Ủng hộ”. Âm thanh đó mỗi lúc một vang dội, khiến Tư Ngôn thấy cảm kích vô cùng.

Cô đứng dậy cúi mình cảm ơn mọi người: “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi!”.

Cuối cùng Cao Nhã Tịnh cũng đã kịp phản ứng lại, đây là chương trình của cô ta, làm sao có thể để Tư Ngôn dành mất vị trí chủ trì, cô ta vội hỏi một câu: “Tư Ngôn, qua những lời này, thì lẽ nào cô và Kỳ Dục đã là người yêu của nhau?”.

“Nếu tôi nói như vậy, thì liệu các fan của Kỳ Dục có viết thư khùng bố tôi không?” Tư Ngôn hỏi lại dí dỏm, rồi sắc mặt trở nên nghiêm túc nói: “Trên thực tế chúng tôi đang xảy ra chiến tranh lạnh, bởi tôi đơn phương xác nhận anh là anh trai tôi, vì thế tôi không dám tiếp tục mối quan hệ với anh. Nhưng những lời mẹ tôi nói trước lúc lâm chung đã xóa tan mọi lo âu nghi ngờ của tôi, bà hy vọng tôi có thể hạnh phúc, vì thế hôm đó bà đã tỉnh dậy để nói cho tôi, anh không phải là anh trai ruột của tôi. Còn các bạn? Có hy vọng Kỳ Dục hạnh phúc không? Có hy vọng tôi được hạnh phúc không?”.

Một buổi phỏng vấn nói chuyện đến phút cuối dường như biến thành show độc diễn của một mình Tư Ngôn. Phía sau hậu trường, Cao Nhã Tịnh bị làm cho tức chết, còn bị đạo diễn lôi ra chỉ trích vì thái độ thất lễ của cô ta ở những phút cuối cùng.

Tô Tiểu Mạt giơ ngón tay cái hướng lên về phía Tư Ngôn khi cô bước ra từ trường quay, rồi Tiểu Mạt ôm lấy cô: “Chị giỏi quá, em thực sự khâm phục chị đấy”.

Tư Ngôn cười: “Chị không để xảy ra sai sót gì chứ? Em nói xem liệu chị có bị fan của Kỳ Dục mắng nhiếc không? Giống như Cảnh Dao ý?”.

“Cảnh Dao làm sao so sánh được với chị.” Tô Tiểu Mạt nháy mắt với Tư Ngôn. “Chị thành khẩn như vậy, mọi người đều bị chị làm cho cảm động. Có điều trước đây, chị giữ bí mật ghê thế, em hoàn toàn không nhận ra quan hệ yêu đương giữa chị và anh Kỳ Dục đấy.”

“Vậy thì tốt.” Tư Ngôn hai tay nắm lại. “Cũng muộn rồi, chị còn có chút việc phải làm, em tự về nhà nhé?”

“Chị vội đi gặp anh Kỳ Dục chứ gì?” Tô Tiểu Mạt liếc nhìn cô tinh nghịch.

Tư Ngôn trừng mắt: “Đi đi đi, đừng nghĩ linh tinh, chị đi nhé, đừng có nhớ chị quá đấy”. Nói rồi cô tặng cho Tiểu Mạt một cái hôn gió, rồi quay người bước đi thật nhanh. Cô không bảo chú Lý đến đón, cô muốn tự bắt xe đến nhà Kỳ Dục, nếu có thể, cô sẽ giải thích rõ tất cả mọi chuyện. Thực sự cô rất nhớ anh.

Vừa ra khỏi tòa nhà đài truyền hình, trời đã tối đen như mực, ở góc xa xa có hai chiếc đèn đường bị hỏng, thấy vậy Tư Ngôn thoáng chút sợ hãi.

Phải đi đến ngã tư kia mới bắt được xe, Tư Ngôn hít sâu rồi bước nhanh về phía đó.

Cô lo sợ trong đám cỏ đen sì kia bỗng xuất hiện một kẻ nào đó, tuy cô tự trấn an rằng nơi này cũng được coi là khu sầm uất của thành phố, sẽ không kẻ nào ngốc tới mức định cướp giật ở đây, tuy vậy cô vẫn rất căng thẳng.

Chính vì quá căng thẳng, nên khi bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện, cô lại tỏ ra rất bình tĩnh.

Kẻ đó cô có quen, đó chính là Cảnh Dao, kẻ đã dính vào vụ lùm xùm mấy ngày trước. Cô ta không còn ăn mặc chau chuốt như trước, tóc tai thì rối bù, mặt mày ủ rũ, trong tay không biết đang cầm vật gì ghê lên.

“Cô có biết không?” Giọng Cảnh Dao hơi run run. “Cô đã hủy hoại mọi thứ của tôi. Phải tốn bao nhiêu công sức tôi mới leo lên được vị trí đó, vậy mà vì cô, vì cô mà tôi bị đẩy xuống một cách tàn nhẫn. Giờ đây tôi không bằng một con chuột đi ngang trên phố, tất cả tất cả đều bắt nguồn từ cô!” Cuối cùng cô ta cũng gào lên.

“Không phải tôi.” Tư Ngôn lắc đầu. “Cảnh Dao, tôi chẳng làm gì cả, tất cả đều do cô tự chuốc lấy mà thôi.”

“Tôi tự chuốc lấy ư? Khó khăn lắm tôi mới giành được vai nữ chính trong phim, nhưng chẳng phải cô đã cướp mất của tôi sao? Không phải Kỷ Huyền vì cô mà khiến tôi dính vào đồng lùm xùm này sao? Cô còn dám nói không liên quan tới cô! Đừng tưởng rằng có Kỷ Huyền là cô có thể tác oai tác quái, để xem không còn khuôn mặt xinh đẹp kia thì cô có thể làm gì! Ha ha ha!” Cô ta bỗng cười lên điên dại, rồi giơ cái chai thủy tinh đang cầm trong tay đe dọa: “Nhìn thấy cái gì đây không? Axit đấy, có biết cái gì là axit không hả?”.

Tư Ngôn sợ hãi, vừa rồi do tối quá nên cô không nhìn rõ, lúc này cô ta cố tình cầm cái chai ra trước mặt, Tư Ngôn mới nhìn rõ là gì. Đó là một chiếc chai nhỏ, bên trong có đựng axit như Cảnh Dao vừa nói. Cô không thể không biết uy lực của axit, cô chợt thấy hối hận vì đã một mình đi ra ngoài.

“Cảnh Dao, cô hãy bình tĩnh.” Tư Ngôn nói. “Cho dù cô muốn hủy hoại tôi thì mọi chuyện sẽ thế nào? Cô cũng sẽ tự hủy hoại chính cô mà thôi.”

“Cuộc đời của tôi đã bị hủy rồi. Tôi không thể xuất hiện trên màn bạc được nữa.” Cảnh Dao giơ cánh tay lên một cách điên dại, rồi bất chấp tất cả cô ta tạt thứ nước trong chiếc bình trong tay về phía Tư Ngôn. Tư Ngôn cũng phản ứng rất nhanh, vội né người sang một chút rồi lấy cánh tay che lấy mặt.

Cảm giác cháy rát nơi cánh tay truyền tới, đau tới mức cô không chú ý được đường phía dưới chân, cô ngã nhoài ra đất, đầu va vào thành của một bồn hoa cạnh đó, cô ngất lịm đi sau một cảm giác đau dữ dội.

Đúng lúc này Tô Tiểu Mạt xuất hiện, Tư Ngôn nằm bất động, và Cảnh Dao đứng đó khuôn mặt chán chường, trong tay cầm một vật gì đó.

Thêm một vài người nữa từ trong tòa nhà đi ra, họ gọi 110 và 120, Tô Tiểu Mạt phụ trách việc đưa Tư Ngôn đi bệnh viện.

Tiểu Mạt sợ hãi nhìn cánh tay bị thương của Tư Ngôn, nhưng nó không giống axit mà ả Cảnh Dao điên khùng kia nói, mà lại giống như là nước sôi vậy. Nhưng dù là nước thì cũng may nó không tạt vào mặt, nếu không sự việc trở nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Vết thương ở cánh tay không quá nghiêm trọng, nhưng phần sau đầu của Tư Ngôn lại bị nội thương, trong não có máu tụ, đám máu tụ lại nằm đúng vị trí không khả quan lắm, vì thế bác sĩ không dám tùy tiện mổ hộp sọ.

Lúc Kỳ Dục đến nơi, Tư Ngôn vẫn chưa tỉnh lại. Anh cũng đã biết toàn bộ sự thật từ Tư Thiệu và Chung Tấn Sở. Nhìn Tư Ngôn nằm đó không biết bao giờ mới tỉnh lại, anh bỗng đau đớn tới cùng, anh hận mình đã không biết sự thật được sớm hơn.

Khi anh đến, mọi người trong phòng bệnh đều lùi ra ngoài, chỉ để lại anh và Tư Ngôn ở lại.

Kỳ Dục ngồi bên giường bệnh, bàn tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngốc à, sao việc gì em cũng giấu trong lòng vậy hả? Sao em không nói cho anh biết, bởi vì tưởng chúng ta là anh em nên em mới đối xử tàn nhẫn với anh như vậy? Tại sao em không nói sớm cho anh biết, thực ra chúng ta không phải là anh em ruột. Em lại thích nhìn anh bị em bỏ rơi ư? Em thật quá tàn nhẫn”.

Nhìn Tư Ngôn nằm không chút động đậy, Kỳ Dục bỗng nhớ thời thơ ấu của anh. Cái lúc lần đầu tiên thấy Tư Ngôn vừa được sinh ra, da cô nhăn nhăn đỏ đỏ, trông chẳng đáng yêu chút nào, anh còn chê cô không phải là em gái anh.

Nhưng giờ đây, cô ấy lại trở thành một cô gái xinh đẹp đến nhường này.

Kỳ Dục ngả người hôn lên đôi môi khô ráp trắng bệch của cô: “Sớm tỉnh lại em nhé, đừng làm anh lo lắng nữa”.

Không biết có phải nụ hôn đó truyền sức mạnh cho Tư Ngôn hay không, mà đôi mắt cô bỗng nhiên chuyển động một lúc, rồi đôi mắt ấy từ từ mở ra.

Kỳ Dục vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn cô. Nhưng đầu gối Tư Ngôn bỗng cười gian xảo: “Anh là ai?”.

62. Chương 62: Em Là Món Quà Đẹp Nhất (phần Kết)

Nửa tháng sau, cánh tay trái của Tư Ngôn được băng bó cẩn thận, và được cuốn dây đỡ vòng qua cổ, Kỳ Dục ôm cô trên sofa xem tivi.

Họ đang xem chương trình Chuyện người nổi tiếng mà Tư Ngôn là khách mời của chương trình.

Xem đến phần cuối, Kỳ Dục cầm một quả dâu tây đút vào miệng cô, rồi hỏi: “Không sợ fan của anh tìm em đòi nợ à?”.

“Không sợ.” Miệng Tư Ngôn vẫn đang ngậm quả dâu tây, nhai vài cái nuốt rồi nói tiếp: “Nếu họ yêu anh, thì nhất định cũng phải yêu em chứ”. Kỳ Dục mỉm môi cười hạnh phúc, rồi tiếp tục lấy dâu tây cho cô ăn.

Tư Ngôn vừa há miệng đón lấy quả dâu tây, chưa kịp cắn đã bị đôi môi Kỳ Dục tiến tới định hôn. Cô vội né sang một bên, cầu nhàu: “Em đang ăn mà”.

“Thì cùng ăn.” Đôi môi Kỳ Dục nở nụ cười nham hiểm, rồi mặc cho cô từ chối, anh sẵn đến hôn lấy cô. Anh dùng đầu lưỡi lách mở đôi môi đang mím chặt của Tư Ngôn, rồi chiếc lưỡi tiến vào trong, chạm vào trái dâu tây vẫn chưa được cắn kia. Anh ranh mãnh dùng lưỡi cuốn lấy trái dâu tây, rất nhanh trái dâu đã trôi tọt vào miệng anh lúc nào. Anh cố ý rời ra một chút, nói: “Em muốn ăn chứ gì? Vạy tự tới mà ăn này”.

Tư Ngôn đỏ mặt giận dữ nhìn anh, rồi nhoài qua người anh lấy một trái dâu cho vào miệng, nhai nhai vài cái rồi nuốt ực: “Trái đó nhường cho anh đây”.

Kỳ Dục đâu có muốn cô nhường cho, anh ôm lấy eo cô kéo cô về phía mình, rồi chủ động đưa trái dâu chuyển qua môi cô, sau đó cắn một cái, hương dâu tràn ngập giữa môi răng của cả hai. Nước dâu trào ra từ khóe môi cô, nhưng đã bị Kỳ Dục liếm gọn không để lại chút dấu vết.

Nụ hôn bắt đầu thay đổi về chất. Kỳ Dục không chỉ dừng lại ở cái hôn nồng cháy, anh bắt đầu đưa tay luồn vào trong áo cô, đôi tay lạnh lạnh của anh khiến Tư Ngôn thoáng rúm người đẩy ra: “Lạnh chết đi được”.

“Sẽ nhanh chóng ấm lại mà.” Kỳ Dục không chịu dừng lại, anh tiếp tục hôn lên môi cô, động tác tay thực hiện nhịp nhàng hơn, bàn tay nhanh chóng chạm đến khu vực mềm mại bên trong lớp áo lót, anh kéo cao cả áo ngoài lẫn áo lót của cô, Kỳ Dục bắt đầu hôn xuống phía dưới, môi anh ngậm chặt khu vực nhũ cao nhạy cảm nhất của cô.

Tuy Tư Ngôn đã bị anh kích thích đến suýt mất đi thần chí, nhưng vẫn biết đây là phòng khách, cô thì thào nói: “Vào, vào phòng ngủ”.

Kỳ Dục chẳng để tâm xem cô nói gì, anh đang chuyên tâm đến các động tác của mình.

Đã lâu lắm hai người không gần gũi như vậy, khi cả hai nhập vào làm một, cả hai đều thở một hơi dài đầy sướng khoái, rồi ôm thật chặt đối phương, không chừa một khe hở nào.

Tư Ngôn chưa bao giờ thử làm chuyện đó ở nơi chật hẹp như trên sofa, mấy lần cô bị anh thúc đến mức đầu va vào thành ghế, đau mà đầy khoái cảm, khiến cô bặm chặt môi không dám phát ra tiếng, chỉ có điều chiếc tay bị thương gây cản trở không nhỏ, cô không thể dùng hai tay để ôm anh.

Do để tâm đến cánh tay bị thương của cô, động tác của Kỳ Dục cũng được tiết kiệm đi nhiều, anh sợ thả sức quá sẽ khiến cánh tay chưa khỏi hẳn ấy trở nên nghiêm trọng. Nhưng anh thực sự không kiểm soát nổi cơn bão xúc cảm đang trào dâng, động tác của Kỳ Dục mỗi lúc một lại mãnh liệt hơn, anh chỉ có thể dùng phương thức của mình để trừng phạt cô thôi.

Đang làm dở chừng thì Kỳ Dục bỗng dừng lại, anh bắt đầu mân mê, không cho Tư Ngôn được sướng khoái.

Tư Ngôn bị anh làm cho bứt rứt, cô hích mạnh hông mình lên phía trên, nhưng Kỳ Dục lại cố ý nhắc người lên một chút. Lúc này cô mới mở đôi mắt đang nhắm chặt, cô nhìn anh bất mãn, người kích thích cô là anh, không cho cô thỏa mãn cũng là anh.

“Em nói đi. Tại sao khi tỉnh lại em lại giả vờ mất trí nhớ?” Kỳ Dục cố ý thực mạnh, rồi lại nhấc ra, nhìn cô đầy ác ý.

Tư Ngôn vừa có được chút khoái cảm thì lại bị treo luôn tại chỗ, bèn bấu môi nhìn anh: “Đùa có một tẹo mà anh cũng cho là thật à!”

“Vậy tại sao ban đầu em lại tự ý trốn tránh?” Anh cố tình ra đòn mạnh.

Anh lại định lôi ra tất cả những việc sai lầm của cô ra chất vấn sao? Tư Ngôn không biết nói gì, nhưng lại không chịu nổi nổi bứt rứt trong thời khắc quan trọng này: “Vậy anh muốn em phải làm gì?”

“Ít nhất thì cũng phải nói ra chút. Ngôn à, em không chỉ có một mình.” Sắc mặt anh bỗng trở nên hiền dịu.

“Em biết.” Đại hiệp một tay Tư Ngôn nâng cánh tay hoàn hảo duy nhất của mình lên ôm lấy chiếc lưng trần của anh. “Em không phải chỉ một mình, chúng ta ở bên nhau, mãi mãi bên nhau.”

Kỳ Dục thấy hài lòng, anh hôn âu yếm lên khóe môi cô, rồi cất tiếng gọi “Sênh”, vừa định phát huy sức mạnh cho vùng eo thì thấy Tư Ngôn đã né sang một bên. “Sau này không được gọi em là Sênh, nếu không em sẽ có cảm giác loạn luân đấy.” Tư Ngôn không vui.

Kỳ Dục cười: “Được, sau này gọi em là Ngôn, được chưa?”. Nói xong, cả hai không kìm nổi nữa, động tác mãnh liệt hơn.

Trong mỗi lần tiến sâu vào trong của anh, Tư Ngôn cảm giác cả tâm hồn mình được thỏa mãn, đôi mắt cô lim dim ngược nhìn chiếc đèn trên đỉnh đầu, hai môi khẽ mở: “Kỳ Dục, anh trai, anh là món quà đẹp nhất mà thượng đế đã ban cho em”.

Kỳ Dục ôm lấy cô, rồi thì thào bên tai cô: “Em cũng vậy”.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-chua-lay-vo-em-cung-chua-lay-chong>